

Lâm Du Trú

Celia Nguyễn dịch

Mong
thế giới này
luôn dịu dàng
với em

Tân văn

Lâm Dĩ Trú

Celia Nguyễn dịch

Mong
thế giới này
luôn dịu dàng
với em

Tân văn

NGƯỜI TRẺ VIỆT vh Nhà xuất bản Văn học

Mong thế giới luôn dịu dàng với em

Tác giả: Lâm Dĩ Trú

Dịch giả: Celia Nguyễn

Nhà phát hành: Người Trẻ Việt

Nhà xuất bản: Văn Học

Số tập: 01 tập (384 trang)

Kích thước: 14.5x20.5cm

Ngày phát hành: 06-2018

Giá bìa: 119.000đ

Type:

Quỳnh Lương

Phuong Thao

Ngoc Anh

Beta:

Hoa Citrine - Kumo

Thảo Vyvu - Anh Kim Do

Bao Ngoc - Vy Vy

Sách & eBook: Ebook ngôn tình miễn phí

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI](https://fb.com/ebookngontinhmienphi)

Lâm Dĩ Trú

Lâm Dĩ Trú tên thật là Tưởng Song Siêu, người Hồ Nam, Trung Quốc.

Anh đã từng dùng một vài bút danh khác như Thổ Thất, Hạ Diệc Ngu... và có rất nhiều bài viết được đăng trên các diễn đàn văn học lớn. Anh là biên tập, phóng viên mảng Giải trí, thường ngày phải đối mặt với không biết bao nhiêu mặt phải trái của giới nghệ sĩ cùng vòng xoay showbiz.

Anh từng cho rằng mình sẽ trở thành một người làm việc trong lĩnh vực khoa học khô khan, chưa từng nghĩ có một ngày mình lại đi theo con đường viết lách.

Sự bông bột của tuổi trẻ luôn khiến người ta cảm động. Có thể bạn từng bỏ lỡ một điều gì đó, hoặc ôm theo bao nuối tiếc để chờ đợi một mối tình, cũng có thể bạn đã từng bảo vệ, che chở và chúc phúc cho đối phương. Rồi sẽ có một ngày, trái tim chịu nhiều tổn thương kia sẽ tìm được liều thuốc chữa.

Chỉ cần bạn có dũng khí, và bạn dám hành động, không sợ mình phải hi sinh hay phải chịu thiệt thòi, cố chấp tìm kiếm cho bằng được, nhất định, đến một lúc nào đó, bạn sẽ gặp được kỳ tích cuộc đời mình.

Chúng ta cùng nhau tận hưởng, cùng tin tưởng, dựa dẫm vào nhau, kẻ vai sát cánh bên nhau bước qua xuân, hạ, thu, đông.

Trong một môi tình đẹp đẽ, cả anh và em đều là những người tự do.

Em tới, anh vô cùng vui sướng.

Em đi rồi, anh cũng chẳng miễn cưỡng giữ chân em.

Chỉ cần em từng tới, anh đã mãn nguyện lắm rồi.

Không nên quá chìm đắm trong quá khứ

Chúng ta ai rồi cũng sẽ có một bến bờ

Cùng chờ đợi xuân về hoa đua nở...

Mục lục

Phần 1: Nguyễn tháng năm có thể quay trở lại

Mong thế giới này luôn dịu dàng với em
Nước biển venice, nước mắt người tình
Tôi phải chịu trách nhiệm với chiếc mũ của ngài Pinocchio
Mùa hạ có gió thổi qua
Chờ đợi con "sói xám" tiếp theo
Gặp anh là điều bất ngờ đẹp đẽ nhất trên con đường già đi của em
Nỗi buồn của quý ngài Ngựa Vằn nào ai thấu
Ba trăm sáu mươi lăm ngày, cái hồ của thời gian
Hoa hồng tháng Hai bỏ ngõ
Từ Tô^[1] rẽ trái, tình yêu rẽ phải
Trong câu chuyện này không có Cố Hy Thành
Giả Bảo Ngọc liệu có yêu Tiết Bảo Thoa?
Xin hãy cho tôi hôn lên môi một kẻ nói dối
Lục Dĩ Nam, em muốn chúng ta ở bên nhau
Dù cho cả thế giới bị trói buộc trong nỗi cô đơn

Phần 2: Anh như khói tan trên mặt nước

Vũ điệu tường vữa mùa hạ
Mùa hạ đã đi qua, anh như một con gấu
Tổn thương trên đường đời
Bướm đuôi én một đi không trở lại
Năm đó, kem ốc quế của Mcdonald's vẫn còn giá năm tệ hai cái
Nếu bầu trời không còn màu xanh thì em sẽ không đợi được anh nữa sao?
Chúng ta chỉ còn lại những ký ức tang thương này
Hạnh phúc của công chúa hạt dẻ đi theo tiếng gọi con tim
Hành hoa không nói chuyện
Sự thay đổi vào đầu mùa hạ năm 2004 của thiếu niên cà tím
Ôm áp cảm giác sáng khoái của mùa hè
Ánh nắng hôn lên mặt cô

Mục thần bỗ chuyển tào của mùa xuân

Cá Vũ Xương rơi lệ, thời gian trầm lặng

Cách anh một năm ánh sáng

Lời cuối sách: Cho dù ước mơ đã phần đều thất bại, nhưng ta vẫn phải ấp ôm

Phần 1: Nguyệt tháng năm có thể quay trở lại

Mong thế giới này luôn dịu dàng với em

Có những người sau một lần tổn thương trong tình yêu liền ôm theo những nỗi đau không thể xóa nhòa, không cười nổi, cũng chẳng dám khóc, trừ phi có một tình yêu dịu dàng khác xoa dịu những đau thương ấy.

1. Cái chết li kì nhất trên đời

Hạt Sồi là một cô gái rất kỳ quặc. Mỗi khi đi trên đường, cô đều phải ngẩng đầu lên xem có thứ gì hay không. Ừm thì cô sợ đột nhiên bị tử lạnh hay chấu hoa gì đó rơi trúng đầu còn đi một nhẽ. Đằng này, ngay cả cây cối xung quanh cô cũng phải cẩn thận, đi gọn hẵn sang một bên rồi mới dám tiến về phía trước.

Có một anh chàng mới vào công ty tên là Cam Đông Thành phát hiện ra bí mật nhỏ này, tiến tới khẽ hỏi cô một cách thần bí, liệu có phải cô bị ảnh hưởng bởi Quách Tiểu Tú^[1] rồi hay không? Nếu không sao lại thích ngửa mặt lên ngắm trời xanh như vậy? Tất nhiên là cách bắt chuyện làm quen này khiến Hạt Sồi vô cùng phản cảm. Cô chỉ quay lại lườm Cam Đông Thành một cái rồi lại tiếp tục bước đi.

[1] Tên gọi thân mật của tác giả nổi tiếng Trung Quốc Quách Kinh Minh.

Hôm đó là dịp cả công ty tụ tập ăn uống. Mọi người thấy anh chàng “non tơ” kia làm quen với con gái nhà người ta không thành, đều cười thộn chí. Thậm chí, có hai ông anh còn chủ động bước tới, vỗ vào vai chàng trai, nói, “Đừng nhụt chí! Muốn theo đuổi con gái, phải to gan lớn mật, chu đáo, tỉ mỉ, da mặt còn phải dày. Cố lên!” Nói xong, họ còn làm động tác quyết

thắng, khiến cho Cam Đông Thành cảm thấy được cổ vũ rất nhiều về mặt tinh thần. Vì thế, anh chàng Cam Đông Thành lại mặt dày mày dạn ghé sát vào cô nàng Hạt Sồi.

Lần này, Cam Đông Thành thu hồi lại toàn bộ dáng vẻ bông đùa cợt nhả khi nãy, hỏi Hạt Sồi một cách nghiêm túc, “Xin hỏi, tại sao lần nào đi trên đường cô cũng phải tránh xa cây cối ven đường tới như vậy?”

Hạt Sồi không nói gì, nhưng ánh mắt cô đã nói cho Cam Đông Thành biết rằng, lần này cô không còn thấy phản cảm với câu hỏi của anh nữa. Không cần phải suy nghĩ nhiều, cô cũng đoán được lúc này có bao nhiêu ánh mắt của đồng nghiệp đang tập trung hướng về mình để hóng chuyện, trước mắt lại là khuôn mặt vô cùng thành khẩn của chàng trai trẻ. Hạt Sồi ngơ ngẩn giây lát, cuối cùng cũng chịu mở lời.

Cô nói, “Anh có biết, trên đời này, cái chết kì nhất là gì không?”

Ồ! Rõ ràng là chàng trai vô cùng sùng sốt. Sau đó, không đợi Cam Đông Thành kịp trả lời, Hạt Sồi đã tự hỏi tự đáp luôn, “Đó chính là bị một chiếc lá cây rơi trúng mà chết.” Nói xong, cô lại theo thói quen ngẩng đầu nhìn lên trên, bầu trời xanh thăm thẳm như vừa mới được gột rửa kia khiến cho người ta nhìn mà hoa mày chóng mặt.

Cam Đông Thành trầm nghĩ, đúng là một cô gái kỳ lạ.

2. Anh có ý đồ gì?

Mùa đông năm 2009, thành phố biển phương Nam này trở nên lạnh lẽo vô cùng. Hạt Sồi nhìn mấy bộ quần áo mỏng manh đáng thương đang treo

trong tủ mới ý thức được mình cần phải mua bổ sung thêm một vài chiếc áo đại hàn để mặc.

Đây là năm thứ ba kể từ ngày Hạt Sồi tới Thâm Quyển. Thân là một sinh viên tốt nghiệp từ một trường đại học không mấy danh tiếng, bản thân lại chẳng có phương diện nào thực sự xuất chúng cả, cuộc sống của cô từ trước tới nay luôn chỉ duy trì ở mức không bị chết đói. Ngay cả việc mua một chiếc áo đối với cô mà nói, cũng là điều cần phải nghiên rãng nghiên lợi mới có thể hạ được quyết tâm. Nếu như có thể mặc cả được thì nhất định cô sẽ mua với mức giá thấp nhất, bớt được đồng nào hay đồng ấy.

Thế cho nên, khi cô đang gân cổ tranh cãi tới đỏ cả mặt với chủ cửa hàng chỉ vì ba tệ tiền lẻ, sự xuất hiện của Cam Đông Thành khiến cô cảm thấy vô cùng khốn đốn, nhất thời không còn hứng thú để tiếp tục mặc cả qua lại với chủ cửa hàng nữa. Cô trả lại chiếc áo cho người ta, sau đó vội vàng rảo bước đi ra khỏi khu vực thời trang, mặc kệ chủ cửa hàng kia có hô hào thế nào sau lưng, cô cũng không quay đầu lại.

Nào ngờ, Cam Đông Thành kia vẫn cố tình đuổi theo. Nhưng anh không hề cầm chiếc áo cô định mua khi này để đuổi theo như trong phim thường diễn. Anh chỉ ngại ngùng đứng bên cạnh cô. Cô bước đi thì anh cũng bước theo, cô dừng chân thì anh cũng đứng lại. Cuối cùng, Hạt Sồi bắt đầu cảm thấy bực bội. Cô nghiêm mặt lại, hỏi anh, “Anh có ý đồ gì?”

“Đâu có. Không có ý đồ gì cả.” Cam Đông Thành thường ngày rất biết ăn nói, giờ khắc này lại thấy mình lắp ba lắp bắp. Anh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói, “Nếu không có chuyện gì nữa, vậy, vậy tôi đi trước nhé.” Nói xong, anh cũng thật sự quay người bước đi. Chiếc áo jacket màu đỏ thẫm giữa trời đông lạnh giá này giống như một ngọn lửa ấm áp, khiến Hạt

Sồi có chút mê mẩn. Không hiểu sao cô lại gọi anh, “Đợi đã. Đi ăn với tôi có được không?”

“Được chứ.” Anh quay đầu lại, niềm vui không sao giấu nổi hoàn toàn bộc lộ trên khuôn mặt. Hai bên đường, ánh đèn mờ ảo lấp lánh, gió mùa đông không ngừng len lỏi qua từng góc ngách của những tòa nhà cao tầng san sát. Hạt Sồi cứ nhìn mãi, nhìn mãi, rồi lại vô thức ngẩng đầu lên ngắm bầu trời đen kịt không một ánh sao.

3. Người bị lá cây dừa rơi trúng mà chết

Trong lòng mỗi người đều sẽ có những vết thương, nhưng càng muốn chôn vùi thì lại càng không sao giấu nổi, vì thế mà muốn quên đi. Hạt Sồi lại không như vậy. Cô cũng có những tổn thương, nhưng lại không hề muốn quên, nên lúc nào cũng luôn khắc ghi trong lòng.

Thực ra, cách đây vài năm, cô cũng rất thích cười, tíu tít khoác lên cánh tay cường tráng mạnh mẽ của bạn trai, cùng nhau dạo bước trên đường Thâm Nam. Họ cùng ngắm nhìn những tòa nhà cao tầng xung quanh để mơ tưởng về tương lai sau này, căn hộ nhỏ của riêng hai người sẽ nằm ở nơi đâu?

Vậy mà, một chiếc lá cây dừa từ trên trời rơi xuống đã phá vỡ giấc mơ ấy của họ.

Hạt Sồi có chết cũng không dám tin rằng câu chuyện hoang đường như thế lại có thể xảy ra với mình. Nhưng cô đã tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, ngay cả báo chí và những trang mạng đưa tin hàng đầu trong nước cũng đưa tên bạn trai cô vào tiêu đề của mình, làm sao cô có thể tự lừa mình dối người được nữa.

Cô nói với Cam Đông Thành, “Anh có biết không? Lúc đó tôi thực sự rất muốn chặt luôn cái cây dừa đó đi, hoặc là chờ đợi một chiếc lá cây khác rơi trúng mình. Nhưng trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp đến thế...”, cô tựa vào bàn, vừa cười vừa ngo ngoắt.

Trước đây cô đã từng khóc nhiều tới như vậy. Bây giờ nhắc lại chuyện này, cho dù có đau đớn bi thương đến đâu, cũng không còn kích động tới mức rơi lệ nữa. Cam Đông Thành thấy cô vừa khóc lại vừa cười, bỗng thấy lòng mình đau xót, vì thế bèn ôm lấy cô.

Đôi khi, cảm giác rung động giữa nam và nữ chỉ xảy đến trong một khoảnh khắc. Nếu như lúc trước, anh chỉ có chút thiện cảm với cô nàng lạnh lùng ít nói này, thì bây giờ, có lẽ anh đã hoàn toàn phải lòng cô rồi. Nhưng mà, có nhiều khi, yêu một người cũng chỉ là một ý nghĩ cam tâm tình nguyện từ một phía mà thôi. Thế nên, sau khi lấy lại được tinh thần, Hạt Sồi nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay của Cam Đông Thành.

Anh nhìn cô, trong một quán đồ ăn nhanh ven đường, một cơn gió không an phận từ bên ngoài luồn vào trong quán, anh thấy hơi gượng gạo.

Còn Hạt Sồi lại buông xuống hoàn toàn những phòng bị của lúc trước, đột nhiên mỉm cười với anh.

4. Dù chết cũng đã từng yêu một lần

Ngày tháng sau này cứ thế dần trôi, những sự thất thố của buổi tối hôm đó như chưa từng xảy ra.

Hạt Sồi vẫn cứ là một cô nàng Hạt Sồi không thích nói nhiều. Cam Đông Thành vẫn cứ là anh chàng Cam Đông Thành hay nói hay cười như

trước đây. Hai người có vô tình gặp mặt nhau cũng không hỏi han gì nhiều, chào nhau qua loa rồi lại đường ai nấy đi. Cam Đông Thành có thể cảm nhận được rõ ràng Hạt Sồi đang cố tình tạo nên một bức tường ngăn cách giữa hai người, vì thế, anh cũng không muốn phá vỡ sự yên bình ấy.

Phụ nữ đúng là sinh vật vô cùng kỳ lạ, Cam Đông Thành thâm cảm khái.

Nhưng câu nói tuổi trẻ bồng bột từ trước tới nay có mấy khi sai. Vài ngày sau, Cam Đông Thành đã không nhẫn nhịn nổi nữa. Anh bắt đầu tìm mọi lý do để có thể đơn độc ở bên Hạt Sồi, nhưng thái độ của Hạt Sồi vô cùng kiên quyết. Cô nói không gặp là không gặp, nói không muốn đơn độc bên nhau thì kiên quyết không chịu ở riêng với anh trong một gian phòng.

Cam Đông Thành tức tới nghiến răng nghiến lợi. Anh bực bội gửi tin nhắn hỏi cô, “Vì sao lại không chịu chấp nhận anh?”

Rất nhanh, Hạt Sồi đã đáp lại, “Cuộc đời này đầy rẫy những điều không thể nắm chắc được. Tôi không thể biết được chiếc lá cây tiếp theo sẽ rơi xuống vào lúc nào. Để tránh những buồn đau không đáng có, tôi cho rằng độc thân vẫn tốt hơn.”

Đáp án này đúng là lừa gạt người ta biết bao! Cam Đông Thành không phải hạng người mới một lần bị rấn cấn đã sợ dây thừng suốt mười năm. Anh cho rằng, cho dù có chết đi, ít nhất cũng đã từng yêu một lần, việc gì cứ phải sợ trước sợ sau như vậy. Nhưng anh lại không dám trả lời Hạt Sồi một cách thẳng thừng như vậy. Anh mặt dày nhắn cho cô, “Thực ra hôm nay là sinh nhật anh. Cùng anh đi xem phim được không? Một lần cuối cùng này thôi!!!”

Dùng những ba cái dầu chắm than, nhưng Cam Đông Thành không hy vọng đây thực sự là lần cuối cùng. Cho dù thế nào đi chăng nữa, trước tiên cứ lừa cô ấy đi xem phim một lần trước đã. Quả nhiên, đúng như anh mong muốn, một phút sau, tin nhắn chỉ có một chữ “Được” của người nào đó truyền tới.

5. Nữ chính ngược lép nhắt trong các câu chuyện cổ tích

Rõ ràng việc hẹn hò bằng cách xem phim vào thời điểm phim *Avatar* đang phủ sóng tất cả các rạp chiếu phim ở Trung Quốc là một chuyện khó khăn biết bao. Đứng trước cửa rạp chiếu phim, Cam Đông Thành cùng Hạt Sồi nhìn hàng dài người đang xếp hàng chật kín để mua vé mà trợn tròn cả mắt. Họ đưa mắt nhìn nhau, không ai nói gì, cuối cùng đành cười bất lực.

Sau đó, họ đi thang cuốn xuống tầng dưới của trung tâm thương mại, vào Carrefour, mỗi người mua một suất mì lạnh Tây An, rồi ngồi ăn trên băng ghế dài sát lan can. Người qua người lại, ai cũng nhìn vào đôi nam thanh nữ tú này với vẻ mặt hiếu kỳ. Tuy nhiên, Cam Đông Thành cùng Hạt Sồi đều chẳng mấy may để ý, vẫn tiếp tục thản nhiên ngồi ăn. Sau khi ăn xong, Cam Đông Thành còn không cẩn thận ợ lên một cái. Hạt Sồi vừa nghe thấy thì hơi sững sờ, sau đó lại cười phá lên.

Cam Đông Thành không thèm quan tâm tới tràng cười của Hạt Sồi. Anh đưa tay lên quệt miệng rồi hỏi cô, “Còn muốn xem phim *Avatar* không?”

Hạt Sồi lắc đầu, nói, “Không xem nữa, không xem nữa. Hay là chơi trò kể chuyện cười nhạt đi. Tôi kể trước.”

Sau khi com no rượu say, Hạt Sồi đã hoàn toàn tháo bỏ lớp mặt nạ lạnh lùng trước đó. Cô hào hứng vui vẻ hỏi Cam Đông Thành, “Anh có biết trong các câu chuyện cổ tích, nữ chính nào là ngực lép nhất hay không?”

“Là ai? Tôi không biết.” Cam Đông Thành đáp mà không cần phải suy nghĩ.

“Chính là Cô bé quàng khăn đỏ. Có biết vì sao không? Bởi vì bà nội của cô ấy bị sói xam ăn thịt mất rồi^[2], ha ha ha.” Hạt Sồi chẳng buồn quan tâm tới phản ứng của Cam Đông Thành. Cô phá lên cười một trận rồi lại kể câu chuyện tiếp theo.

[2] Một cách chơi chữ của tác giả. Trong tiếng Trung, từ “bà nội” có cách phát âm là “nai nai”, gần giống với cách đọc từ “ngực” của phụ nữ theo tiếng lóng.

Cam Đông Thành ngấm nhìn cô gái đang cười rạng rỡ sáng khoái trước mặt, anh giật mạnh mấy sợi tóc hoe vàng trước trán của mình. Đau quá! Xem ra đây không phải là mơ rồi.

Thật tốt quá! Dường như anh có thể nghe thấy văng vẳng âm thanh sống động của những thước phim đang chiếu trong các phòng chiếu ở trên tầng. *Avatar* cùng *Sát thủ và vệ sĩ*^[3] đang thu hút toàn bộ sự tập trung của khán giả trên màn ảnh rộng, những âm thanh của thế giới viễn tưởng ấy hòa quyện cùng tiếng cười giòn tan của thế giới hiện thực này, đây quả là một chuyện hạnh phúc biết bao!

*[3] Phim còn có tên khác là *Thập Nguyệt Vi Thành* (Mười tháng vây thành), một bộ phim do Hongkong sản xuất.*

Cam Đông Thành cũng bật cười cùng với Hạt Sồi.

6. Con mưa rào bên núi Ngô Đồng

Một tuần sau, có một hôm, mọi người trong công ty nhìn thấy Cam Đông Thành cùng Hạt Sồi tay trong tay đi ăn trưa với nhau.

Tất cả mọi người đều vô cùng tò mò đối với chuyện này. Con sâu hóng chuyện trong lòng mỗi người đều bị lôi ra rồi. Nhưng cho dù họ có dùng hết cách này tới cách khác, Hạt Sồi và Cam Đông Thành cũng nhất quyết không chịu tiết lộ mảy may.

Thế nên, không một ai biết được rằng, tối hôm đó, sau khi rời khỏi rạp chiếu phim, hai người họ không hề quay về nhà, mà chột nỏi hứng đi đến núi Ngô Đồng leo núi. Họ vất kiệt sức lực, thở hổn hển không ra hơi, cuối cùng cũng leo lên tới đỉnh núi. Bầu trời rục rĩ đầy sao lấp lánh như thể một đàn đom đóm được người ta thả lên đó, khiến người ta rung động tới mức không sao nói thành lời.

Còn Hạt Sồi khi đó thực sự cũng rất “run” động. Những giọt mồ hôi do leo núi khi này bây giờ như thể muốn đóng băng lại. Cô khẽ run rẩy. Cam Đông Thành phát hiện ra, liền cởi áo khoác ngoài của mình rồi khoác lên người Hạt Sồi. Trên chiếc áo khoác ấy vẫn còn lưu lại hơi ấm của Cam Đông Thành. Hạt Sồi nhìn thấy làn da màu lúa mạch rần rỏi của anh, đột nhiên cảm thấy lúc này cho dù có chết đi cũng chẳng sao. Đúng thế, dù có chết đi cũng chẳng sao cả, vậy tiến tới một cuộc tình thì có là gì đâu.

Đúng thế, có những người sau một lần tổn thương trong tình yêu liền ôm theo những nỗi đau không thể xóa nhòa, không cười nỏi, cũng chẳng dám khóc, trừ phi có một tình yêu dịu dàng mà săn sóc khác xoa dịu những đau thương ấy.

Lần này, có lẽ Hạt sồi đã có thể quên đi nỗi đau ấy. Cô nhìn chàng trai còn kém mình hai tuổi đứng bên cạnh, không hiểu sao nhịp tim đập lại

nhanh hơn, đặt tay lên cũng có thể cảm nhận được từng tiếng “thình thịch, thình thịch”.

Bên ngoài đình, không biết mưa rơi tự khi nào, tí tách, tí tách. Cả thế giới dường như chỉ còn nghe thấy tiếng mưa rơi róc rách, không, còn có cả tiếng hít thở của cả Hạt Sồi và Cam Đông Thành. Hai người họ siết chặt tay nhau. Một đêm mùa đông không quá lạnh, hai đôi bàn tay nắm chặt quần quýt bên nhau đã là quá đủ rồi.

Tất cả những điều không vui khác, hãy để chúng tan đi theo cơn mưa.

Ai đó đã phải chết đi chỉ vì một chiếc lá rơi, những chiếc lá vẫn không ngừng rụng xuống, những hồi ức mà người ta vẫn luôn cố gắng khắc ghi, hãy để tất cả tan theo cơn mưa.

Tuổi trẻ ai mà không từng đau đớn vài lần, ai mà không từng có những giấc mơ đẹp đẽ? Sau khi phải chịu đựng những nỗi đau đớn cùng thù hận, ta cứ tưởng rằng mình sẽ phải sống dựa vào hồi ức. Nhưng đêm đen qua đi, trời tự khắc sẽ lại sáng. Khóc xong rồi cũng vẫn phải bước về phía trước mà thôi.

Tôi tin rằng không lâu sau, bầu trời sẽ lại tỏa sáng, tất cả những âm áp dẹt dẹt cũng sẽ theo đó đến bên bạn.

Còn những người đã từng bị tổn thương, rồi sẽ gặp được một người vô cùng cố chấp ôm lấy bạn, trở thành một nửa kia của bạn.

Nước biển venice, nước mắt người tình

Nỗi đau khắc cốt ghi tâm sẽ đổi lại tâm lý phòng bị trời sinh của con người. Muốn mượn giấc mơ để ru ngủ chính mình, nhưng mơ thì cuối cùng cũng vẫn phải tỉnh giấc.

1. Đường phố Venice đã điều phi như bay

Tôi vẫn luôn hoài niệm về thành phố kênh đào Venice đầu mùa hạ năm 2005.

Tôi liên tục ngồi thuyền đi trên con kênh dọc theo các phố. Gió thổi ào ào lên chiếc áo thun của tôi, khiến sau lưng phồng lên như một chiếc túi lớn. Trông tôi chẳng khác gì một con đà điểu. Nhưng tôi không còn tâm trí đâu mà quan tâm tới mấy chuyện đó. Trong mắt tôi lúc này chỉ còn có ví tiền của mình mà thôi. Nó còn đang khốn đốn vì rơi vào tay một tên trộm lão làng quỷ quái.

Trong đó là tất cả gia tài, giấy tờ, hộ chiếu của tôi, lỡ như không lấy lại được thì tôi chẳng biết làm thế nào để trở về với Tổ quốc thân yêu nữa. Đúng vào lúc tôi đang rượt đuổi theo tên trộm, một hòn đá đã khiến tôi buộc phải tiếp xúc thân mật với mặt đất. Gần như chỉ một giây sau đó, tôi đã được một đôi tay mạnh mẽ, khỏe khoắn đỡ dậy. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là một “anh Tây” mặc đồng phục cảnh sát. Anh ấy nhíu đôi mày anh tuấn, hỏi tôi, “What's wrong?”

“My money, money!” Tôi nhanh chóng chỉ tay theo hướng mà tên trộm bỏ chạy. Có trời mới biết được lúc ấy tôi đã dùng giọng điệu kỳ cục tới mức nào để hét lên.

Không đợi tôi kịp hoàn hồn, “anh Tây” kia đã quay trở lại. Anh ấy cầm theo chiếc ví tiền của tôi, nhìn tôi mỉm cười.

2. Sói xám ^[1] bị ngược đãi

[1] Tên một nhân vật trong phim hoạt hình Sói Xám và Cừu Vui Vẻ của Trung Quốc.

Tôi thừa nhận mình là một kẻ hám hư vinh. Chuyện từ hơn ba năm về trước mà tôi vẫn thích lôi ra để kể lại.

“Các cậu có biết không? Khoảnh khắc ấy, mình cảm thấy anh ấy chính là vị thần của cuộc đời mình, hào quang chiếu rọi toàn thân đi tới trước mặt mình, thậm chí còn vĩ đại hơn cả Apollo...” Khi đó, tôi còn đang mãi khoe khoang với mấy cô gái khác, không hề cảm nhận được khuôn mặt của Tạ Đại Cương bên cạnh đã xám ngoét như một quả cà tím. Anh cố kìm nén ngọn lửa giận trong lòng, đi tới sau lưng tôi, vỗ mạnh vào tôi, “Này, Lý Tang Hạ!”

“Gì thế?” Tôi quay đầu lại, hét vào mặt anh không mấy vui vẻ.

Anh trừng mắt nhìn tôi hồi lâu rồi mới nghiêng răng nhả từng từ một, “Ông chủ tới rồi.” Tôi vội vàng nhìn ngó xung quanh, quả nhiên đã nhìn thấy ông lão mặt mũi nghiêm nghị đang đứng bên ngoài cửa kính nhìn vào trong này. Tôi lập tức ngậm miệng, tiếp tục xử lý một chậu bát đĩa đầy. Đương nhiên tôi vẫn không quên trừng mắt lườm Tạ Đại Cương.

Sau khi hết giờ làm việc, tôi đeo túi đang định đi tới nơi khác làm thêm, Tạ Đại Cương lại mặt dày bám theo. Tôi xoay người lại, đấm một cú lên khuôn mặt đặc ý dạt dào như gió xuân của anh.

Có điều, tôi đã đánh giá thấp sức lực của mình, nên xuống tay quá nặng. Anh vậy mà lại bị tôi đâm trúng. Bạn học Tạ Đại Cương nào có phải là sắt thép^[2]. Anh ôm mặt liên tục kêu đau. Lần này tới phiên tôi đuối lý, vội vàng dè dặt hỏi thăm anh có sao không. Anh kêu ca oán than một hồi, dần dần mới bình ổn được tâm trạng.

[2] Chữ Cương trong tên nhân vật có bình âm là gang, đồng âm với chữ cương nghĩa là sắt thép, tác giả đã chơi chữ trong trường hợp này.

Buông tay xuống, Tạ Đại Cương nói mình đã không sao nữa, nhưng trên mặt vẫn còn lưu lại vết sưng đỏ. Anh nháy mắt, nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội như thể McDull^[3].

[3] Tên một nhân vật trong bộ phim hoạt hình Chú lợn Mc. Dull.

“Được rồi, được rồi, phục anh luôn rồi. Em nhận lời anh, thế đã được chưa?” Sau khi tôi bực bội nói ra câu này, Tạ Đại Cương trong nháy mắt liền biến thành Cừu Vui Vẻ. Trong đầu tôi chợt hiện lên cảnh tượng Sói Xám bị Sói Đỏ đánh cho một trận mà vẫn sung sướng đắc ý vô cùng.

3. Dùng ngón chân cái cũng có thể nhìn ra âm mưu đen tối của anh

Tạ Đại Cương muốn dẫn tôi về ra mắt cha mẹ anh. Mặc dù trên danh nghĩa, anh vì muốn để cho cha mẹ mình yên tâm mới nhờ tôi đóng giả làm bạn gái của anh. Nhưng dùng ngón chân cái mà nghĩ cũng có thể thấy được tên nhóc kia muốn “phim giả tình thật” với tôi.

Khi vừa mới lên đại học, tôi đã tuyên bố sẽ không yêu đương gì trong suốt quãng đời sinh viên. Rất nhiều anh chàng sau khi biết tới “lệnh cấm vận” này, dần dần cũng không còn ai đặt kỳ vọng vào tôi nữa. Duy chỉ có tên Tạ Đại Cương này, không biết thần kinh có vấn đề gì không mà chưa hề

từ bỏ. Từ năm nhất cho tới năm tư, ngay cả lúc tôi đi làm thêm, anh cũng phải bám đuôi theo. Tôi xin việc rửa bát ở hàng ăn thì anh xin làm chân lau bàn; Tôi đi bán cau thì anh tình nguyện đứng bên cạnh tôi để phơi nắng; Tôi bán hàng vỉa hè thì anh lại chạy ra đứng ở đầu đường để giúp tôi nghe ngóng, khỏi bị công an bắt. Gần như tất cả mọi người xung quanh đều cho rằng tôi và anh là một đôi, ngoại trừ tôi.

Tôi vẫn không sao quên được anh chàng ngoại quốc đẹp trai ở Venice năm 2005.

Có nhiều khi, tình yêu chính là không đầu không đuôi như vậy đấy. Một câu nói, một cử chỉ, thậm chí chỉ một ánh mắt thôi cũng có thể khiến cho người ta phải trầm luân. Tôi cũng không hiểu bản thân rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, nhưng tôi thực sự không thể quên đi được anh chàng cảnh sát ngoại quốc kia.

Tạ Đại Cương nói tôi chính là người si mê hão huyền, chết không hồi cải.

4. Chẳng lẽ em định tự sát luôn cả sinh lễ?

Căn bệnh đau dạ dày của tôi tái phát vào đúng đêm hôm trước lễ Tình nhân.

Lúc đó tôi đang liêu mạng “cày” luận văn, ba giờ sáng, bên ngoài cửa sổ chỉ còn sót lại mấy ngọn đèn le lói. Thời tiết cuối đông, cả gian phòng vẫn còn chìm trong khí lạnh. Đột nhiên dạ dày tôi quặn đau, như thể có ai đó đã cắt đứt hệ thần kinh của tôi vậy. Trong lúc đau đớn, thần trí mơ màng, tôi bấm điện thoại rồi hoàn toàn hôn mê bất tỉnh...

Khi tôi tỉnh lại thì đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Vừa mở mắt ra, tôi đã nhìn thấy một khuôn mặt phóng đại ngay trước mặt mình, che chắn hoàn toàn ánh sáng. Đôi mắt thâm quầng hằn lên những tia máu, như thể một con tinh tinh lén uống rượu giữa đêm khuya. Tôi vội vàng nằm dịch về phía sau một chút. Tạ Đại Cương dường như còn kinh hãi hơn cả tôi. Anh chớp máy môi một thôi một hồi mới lấy lại được phản ứng, “Ôi, em tỉnh rồi à?”, nói xong lại tự vỗ vào đầu mình, “Ôi, chắc là em đói rồi đúng không, ăn chút cháo nhé.”

Tạ Đại Cương bung một bát cháo đặc sánh tới, bắt đầu làu bàu với tôi, “Bác sĩ nói em ăn uống linh tinh không đúng bữa nên mới bị đau dạ dày, còn bảo em ăn uống thiếu chất nữa. Em đi làm thêm hùng hục như thế, chẳng lẽ lại thiếu tiền ăn à?” Anh nói nhăng nói cuội chẳng đâu vào đâu, tôi chỉ yên lặng không nói lời nào. Nhưng đáng chết là, anh lại còn thêm vào một câu, làm cho tôi ghen cả một thìa cháo.

Anh nói, “Chẳng lẽ em định tự sấm luôn cả sính lẽ à?”

5. Chảo, bát, bình, chậu, dao và thức ăn

Sau khi trở về từ bệnh viện, Tạ Đại Cương không hề biết liêm sỉ là gì kia đã lấy cớ cần phải chăm sóc tôi để sống chung với tôi.

Theo lý mà nói, cô nam quả nữ cùng nhau chung sống dưới một mái nhà rất dễ dàng phát sinh một chút gì đó, nhưng hai chúng tôi lại trong sạch tới bất ngờ. Ngày nào anh cũng lúi húi trong căn phòng nhỏ bé của tôi, hì hục lách cách với đồng chảo, bát, bình, chậu, dao và thức ăn. Tôi thoải mái làm ỏ trên sofa lên mạng. Có đôi khi, tranh thủ lúc anh không chú ý, tôi ôm theo tư tưởng được chút nào hay chút ấy, lén lút xem một vài đoạn phim

dành cho người lớn. Vì thế, có một người không rõ chân tướng sự việc đột nhiên xông vào, và hoàn toàn hiểu lầm rằng tôi và Tạ Đại Cương là đôi vợ chồng trẻ mới cưới không lâu.

Chút ngọt ngào ấm áp này cũng đủ để người ta có thể quên đi những chuyện trong quá khứ. Nhưng ngày hôm ấy, trang web kia vẫn cứ hiện ra trước mắt tôi một cách ma xui quỷ khiến.

“Ngày 1 tháng 12, tại Venice, thành phố kênh rạch nổi tiếng của Italia, các du khách đang ngồi thuyền du ngoạn trên Canal Grande. Ngày hôm đó, mực nước đột ngột dâng cao, tất cả mọi con phố neo đường của Venice dường như đều ngập trong biển nước. Mực nước ở quảng trường San Marco lên tới 80cm. Các cơ quan chức năng ở Venice cảnh báo, mực nước có thể dâng lên cao hơn 1,6m so với mực nước trung bình, thành phố kênh rạch Venice sẽ trở thành thành phố chìm trong biển nước...”

Đây là tin tức từ mấy tháng trước rồi, thế mà tôi vẫn dờ dẩn hồi lâu mới lấy lại được phản ứng, ngay cả khi Tạ Đại Cương đi tới cũng không hề phát hiện ra. Anh khua tay vài cái trước mặt tôi mà tôi vẫn không hề có phản ứng.

Tôi lục lọi tủ đồ, moi hết trong mọi góc ngách, khai hết tất cả thẻ ngân hàng cùng tiền tiết kiệm ra. Toàn bộ số tiền ấy cộng lại cũng lên tới gần một vạn tệ, nhưng rõ ràng là vẫn không đủ.

Tạ Đại Cương đang đeo tạp dề kia nhìn nhất cử nhất động của tôi như thể nhìn một kẻ điên, trợn mắt sững sờ không thốt nên lời. Quả nhiên, tôi đã làm ra một hành động vô cùng điên rồ. Lần đầu tiên trong đời tôi mở miệng hỏi vay tiền của anh. Tôi nói, “Tạ Đại Cương, anh có một vạn tệ không? Cho em vay được không?”

Sắc mặt của Tạ Đại Cương trở nên rất khó coi. Anh đưa bàn tay còn vương đầy mùi hành tây lên, sờ vào trán tôi, rồi trịnh trọng gặt đầu.

6. Nước biển nhấn chìm Venice, tình yêu của anh nhấn chìm em

Khi tôi đặt chân tới Venice thì trời đã ngả hoàng hôn. Venice chào đón tôi bằng những cơn gió biển mang theo mùi tanh nồng mẫn mẫn. Tôi đang đứng ở quảng trường San Marco nổi tiếng khắp thế giới. Nước đã rút hoàn toàn, người qua người lại như mắc cửi. Các bà mẹ dắt tay con mình vui đùa, từng đàn bồ câu tím tím nhặt thức ăn trên mặt đất, thi thoảng lại vỗ cánh phành phạch. Cả bầu trời ở quảng trường như phủ kín cánh bồ câu.

Tất cả lại trở về với cuộc sống bình thường, nhưng có một vài người sau khi rời đi rồi lại không sao quay trở về được nữa.

Tôi ngồi xuống một chiếc ghế ở bên cạnh quảng trường, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng ngày hôm đó. Anh cảnh sát ngoại quốc giúp tôi rượt đuổi tên trộm. Bóng lưng đầy khí chất của anh ấy ngày càng hiện lên rõ rệt trong tâm trí tôi. Nhưng khi tôi vô cùng vui vẻ hào hứng chạy về phía anh ấy, tôi lại không nhìn thấy được nụ cười tươi sáng cùng hàm răng trắng bóng của anh ấy nữa, mà ngược lại, trên khuôn mặt anh tuấn của anh ấy lộ ra nét đau đớn. Một tay anh ấy giơ chiếc ví tiền của tôi lên, tay kia đặt lên vết thương trên ngực mình. Tên trộm kia trong lúc va chạm đã dùng dao đâm vào ngực anh. Tôi nhìn thấy máu tươi không ngừng tuôn ra từ ngực anh ấy, như ánh hoàng hôn của tháng Sáu, như thể màu đỏ đã nhuộm cả thế gian...

Sau đó, tôi được đưa về nước. Một thời gian sau tôi mới hay biết, anh cảnh sát ngày hôm đó sau khi được đưa vào bệnh viện cấp cứu, vì mất máu quá nhiều mà đã rời khỏi thế giới này.

Buổi tối hôm tôi nhận được tin tức ấy, cả đêm không sao ngủ nổi, ngay cả những ký ức sau này cũng bị tôi cố tình chỉnh sửa hoàn toàn.

Và thế là, không một ai biết được những gì xảy đến với tôi trong chuyến đi Venice ấy; cũng không một ai biết được rằng, tôi không yêu đương không phải bởi vì tôi thanh cao gì, hoàn toàn chỉ bởi vì anh chàng cảnh sát ngoại quốc ấy; càng không ai biết được tình cảm mà tôi dành cho anh ấy là như thế nào. Đúng thế, vấn đề cuối cùng, ngay chính tôi cũng không biết được đáp án là gì nữa.

Chỉ có điều, ngày lại ngày trôi qua, không biết sau khi nước biển hoàn toàn nhấn chìm Venice, tôi có thể quên đi được bóng hình đẫm máu ngày hôm đó hay không? Đột nhiên tôi nhớ tới những lời mà Tạ Đại Cương đã nói khi tôi kể lại câu chuyện về sự tích cầu Than Thở^[4] cho anh nghe, “Sao em biết được liệu tên tù nhân có được chết đi ở một nơi yên bình nào đó hay không? Nếu như tù nhân ấy thực sự yêu thương vợ của mình, vậy người mà anh ta yêu thương đã có nơi nương náu, chắc chắn anh ta sẽ cảm thấy yên lòng.”

[4] Tên tiếng Anh là Bridge of Sighs. Cái tên Than Thở được cho rằng các tù nhân khi đi qua cầu, họ chợt thấy một thế giới hoàn toàn trái ngược với nơi tối tăm họ đang ở nên buông tiếng thở dài.

Như vậy sao? Thế anh cảnh sát thì sao? Anh ấy có như vậy không?

Tôi khởi động chiếc điện thoại đã tắt nguồn suốt hai ngày nay, trong đó toàn là tin nhắn do Tạ Đại Cương gửi đến. Tin nhắn cuối cùng, anh nói rằng, “Nhớ em rồi. Mau trở về đi. Anh đợi em!”

Lúc này, nước biển đang từ từ dâng lên nơi quảng trường, làn nước trong xanh như gột rửa bàn chân. Giáo đường gần đó vang lên tiếng chuông

chiều. Tôi đưa tay lên bưng mặt, cuối cùng cũng lặng lẽ bật khóc giữa không gian yên ắng này.

Đó là tình yêu sao? Tình cảm là thứ không ai nói rõ được.

Chỉ có điều, năm tháng trôi đi, từng bước từng bước mang theo sinh mệnh của con người tiến về phía trước, ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Nỗi đau khắc cốt ghi tâm sẽ đổi lại tâm lý phòng bị trời sinh của con người. Muốn mượn giấc mơ để ru ngủ chính mình, nhưng mơ thì cuối cùng cũng vẫn phải tỉnh giấc.

Rồi sẽ có một ngày, Venice lại bị nước biển nhấn chìm, mà những nỗi đau tưởng như chết đi sống lại, cuối cùng cũng sẽ trôi qua.

Tôi phải chịu trách nhiệm với chiếc mũi của ngài Pinocchio

Đi qua không biết bao nhiêu là phong cảnh, cuối cùng cũng gặp được một người, cho tôi tình yêu, mặc tôi dựa dẫm.

1. Hận nhất là Avatar và Không Tử

Đúng thế, tôi hận Avatar, hận Không Tử, càng hận Sói Xám và Cừu Vui Vẻ, đúng là hận chết đi được!

Nếu như không phải vì mấy bộ phim “bom tấn” vớ vẩn ấy thi nhau khởi chiếu thì tôi cũng đâu tới nỗi phải tăng ca liên tục suốt nửa tháng ròng rã như vậy. Ngày nào cũng phải cầm đèn pin soi đưa người ta vào đúng chỗ ngồi, thậm chí còn chẳng có thời gian ở bên Thẩm Ngô vào dịp Tết và lễ Tình nhân. Nếu không phải vì như thế thì cũng chẳng cho tên nhãi ấy cái cơ để ngoại tình một cách quang minh chính đại.

“Cô không có thời gian, chẳng lẽ còn không cho phép tôi tìm người khác cùng đón lễ Tình nhân hay sao?”

“Được rồi, coi như anh lợi hại. Anh đi mà tìm người khác cùng đón lễ Tình nhân đi. Cả đời này cũng đừng tới tìm tôi nữa.”

Tôi mạnh mẽ cúp điện thoại, nhưng vẫn chưa thấy hả giận. Biết làm sao bây giờ, tôi không thể nào bình thân ở lại đây tiếp tục tăng ca được. Tôi thất tình rồi, đã thất tình thì phải tìm chỗ để phát tiết mới phải chứ.

Lúc ấy vì quá tức giận, nên tôi không hề nghĩ tới việc mười hai giờ đêm ngày mừng Một Tết vẫn còn có người đi ra bằng lối cửa sau của phòng

chiều. Tôi ném luôn chiếc đèn pin trong tay xuống dưới lầu, cùng lúc đó, một tiếng kêu “ai ui” lạnh lạnh lọt vào tai tôi.

Được rồi, tôi thừa nhận lúc đó mình trở nên to gan lớn mật hơn rất nhiều, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi muốn trở thành tội phạm giết người. Cứ nghĩ đến cảnh tượng nửa đời còn lại của mình phải sống trong cảnh tù mọt gông không biết tới ngày mai, đột nhiên tôi lại thấy căm hận Thẩm Ngộ kia hơn bao giờ hết. Tôi lần mò trong bóng tối đi xuống cầu thang, thử dò tìm “thi thể” xấu số kia, xem xem có thể phi tang hay thiêu hủy đi hay không. Nhưng sự thật là, chỉ có một chàng trai đáng người cao ráo, trên tay đang cầm chiếc đèn pin, đứng ngay trước mặt, u ám nhìn tôi.

Rất rõ ràng, chiếc đèn pin của tôi đã “mạo phạm” cái mũi của anh, bởi vì máu đang không ngừng tuôn rơi từ nơi đó. Chiếc áo sơ mi trắng đẹp đẽ giờ đã biến thành sơ mi máu, mà khuôn mặt vô tội kia của anh lại khiến tôi thấy hổ thẹn vô cùng.

Tôi vội vàng bước tới, đón lấy chiếc đèn pin trong anh.

2. Pinocchio mũi đỏ

Chàng trai đen đũi kia tên là Tào Nặc, nhưng tôi cứ luôn gọi anh là Pinocchio^[1]. Bởi vì từ sau khi anh bị đèn pin của tôi rơi trúng, mũi của anh cứ sưng suốt cả nửa tháng trời, trông giống hệt như Pinocchio trong cổ tích.

(1) Trong tiếng Trung, Pinocchio có phiên âm là "pi nuo cao", còn tên của Tào Nặc có phiên âm là "cao nuo", vì thế tác giả đã chơi chữ trong trường hợp này.

Không thể không thừa nhận ông trời đối xử với tôi cũng coi như có chút công bằng. Sau khi ông ấy mang tên Thẩm Ngộ phụ tình kia rời khỏi tôi liền ban tặng một Tào Nặc vô cùng chân thành để bù đắp lại những mất

mắt của tôi. Đúng thế, chân thành, ngay từ ngày hôm sau, khi anh mang theo chiếc mũi sung đỏ như quả cà chua xấu xí vô cùng tới tận rạp chiếu phim để tìm tôi, tôi đã cảm nhận được sự chân thành đến từ anh.

Nhưng tôi không có nhu cầu.

Không biết là vì anh bị mắc chứng thích bị ngược đãi, hay tại sao nữa, bỗng dưng lại nhìn trúng tôi. Dù sao thì khi đối mặt với gương mặt mắt híp mũi to kia của anh, tôi cũng không sao “phóng điện” nổi. Mặc dù đối với vết thương của anh, tôi cũng không thể chối bỏ được trách nhiệm, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi phải dùng hết những năm tháng tuổi thanh xuân của mình để bù đắp cho nửa đời còn lại của anh. Nhưng để bình ổn lại tâm trạng của quý ngài Pinocchio, tôi không dám bày tỏ thái độ của mình một cách quá rõ ràng.

Song, quý ngài Pinocchio còn đang đợi câu trả lời của tôi cơ mà. Thế nên tôi chỉ còn cách vờ như rất bận rộn, liên tục chạy đi chạy lại trong rạp chiếu phim, trốn tránh ánh mắt khẩn thiết của anh. Có trời mới biết, giữa trời đông lạnh giá thế này mà tôi chạy tới nổi cả người toát mồ hôi. Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, toàn thân tôi như thể đang bốc khói vậy, mà đằng sau làn khói lan tỏa ấy, chính là gương mặt dè dặt thận trọng của Tào Nặc.

Trên sống mũi của anh vẫn còn đang dán một miếng băng y tế, trông rất nực cười. Tôi vừa thở hồng hộc, vừa cố gắng nhin cười, trong lòng đang suy nghĩ phải làm sao để cho anh chàng si tình ngô nghê kia chịu rút lui mà không khiến cho lòng tự trọng của anh phải chịu tổn thương. Đây là việc có độ khó cao vô cùng, vì thế tôi nghĩ mãi mà vẫn không ra được một biện pháp nào.

Tào Nặc thấy tôi đứng im bất động lâu như vậy, cuối cùng cũng phải bắt chuyện, “Đã tan làm rồi sao? Có muốn ra ngoài đi dạo một chút

không?”

Đi dạo? Được, đi thì đi, ai sợ ai chứ! Tôi đưa mắt liếc nhìn Tào Nặc, khí thế hùng hực thay bộ đồng phục làm việc ra, sau đó đi thẳng ra ngoài cửa.

3. Hẹn hò cùng quý ngài Pinocchio

Thật không ngờ, điểm hẹn lại chính là công viên trò chơi.

Nơi này đâu thích hợp để hẹn hò cơ chứ? Tôi có phải là cô bé học trò mười tám tuổi đâu, càng không là cô nhóc cấp hai mơ ước được ngồi tàu lượn siêu tốc. Điều này khiến tôi có chút bực bội, phải biết rằng hẹn hò cần nhất là sự yên tĩnh, mà nơi đây vào buổi tối cái gì cũng có, duy chỉ có từ “yên tĩnh” là không có mà thôi.

Dòng người đông đúc, hỗn tạp như thủy triều dâng cao, loáng thoáng có thể nhìn thấy màn hình lớn ở quảng trường phía đối diện đang phát một ca khúc của Trần Sở Sinh. Nhớ lại chàng trai trẻ mấy năm trước còn đứng hát trong quán bar ở Thâm Quyển, giờ đây đã chuyển mình, trở thành thần tượng nổi tiếng khắp cả nước, thời gian đúng là một điều gì đó to lớn mạnh mẽ biết bao nhiêu!

Bốn năm trước, khi tôi cùng Thẩm Ngộ tay trong tay đặt chân tới Thâm Quyển, khi đó vẫn còn đang trong thời kỳ yêu đương nồng cháy. Thuở ấy chúng tôi còn không nỡ bỏ ra nửa tháng lương đi làm thêm để mua hai tấm vé vào cửa công viên này để vui chơi, lần nào cũng chỉ dám đi qua đi lại vài vòng bên ngoài cổng, sau đó ôm ấp rồi hôn nhau, như thế đã cảm thấy vui vẻ tới không chịu nổi rồi. Thế mà bây giờ, cho dù cả hai đều có thời gian rảnh rỗi, nhưng cũng không ai sẵn lòng vượt qua cả nửa thành phố

để lao vào một vòng ôm ấm áp. Nhớ lại lúc đó, có lẽ Thẩm Ngộ không bao giờ ngờ được tình cảm của tôi và anh ta sẽ phai nhạt nhanh tới như vậy, sắp bắt kịp tốc độ gia tăng của giá nhà đất tới nơi rồi.

Tôi đúng là một người vô tâm vô phê, nghĩ tới đây vậy mà tự bản thân lại cảm thấy buồn cười. Tào Nặc đi bên cạnh, nghe thấy tôi cười tới đau cả ruột bèn nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu. Tôi nói, “Nhìn gì mà nhìn? Trên mặt em có chiếu phim đâu mà nhìn.”

Nhưng mà, giây tiếp theo, liền tới lượt tôi ngỡ ngàng, sững sờ.

Tôi đã nhìn thấy Thẩm Ngộ. Anh ta đang ở ngay đằng sau Tào Nặc. Chỉ có điều, tay anh ta đang nắm chặt tay một người con gái khác.

Phải làm sao đây?

Phải làm sao đây?

Đầu óc tôi chợt trở nên trống rỗng, thế nhưng tay lại kiên quyết bầu chặt lấy eo của Tào Nặc.

4. Công dụng đầu tiên của bia chính là để phát tiết

Tào Nặc nhìn tôi, rồi lại nương theo ánh mắt tôi nhìn về phía Thẩm Ngộ. Dường như anh đã hiểu ra, nhưng lại không nói gì cả, chỉ lôi tôi đi sang một bên.

Cuối cùng, chúng tôi đi tới một quán ăn nhỏ ở ven đường. Tào Nặc không nói hai lời, liền gọi mấy lon bia ra trước mặt tôi, sau đó giật nắp, rót cho tôi một cốc đầy. Cốc bia vàng tươi nổi lên một lớp bọt trắng xóa, tỏa ra

hương thơm thuần khiết của lúa mạch. Tôi chớp chớp mắt, rồi lại nhìn Tào Nặc, quyết định cầm cốc lên, một hơi uống cạn.

Tào Nặc nhanh chóng rót thêm một cốc đầy nữa cho tôi. Tôi lại tiếp tục uống cạn... Không biết trôi qua bao lâu, cuối cùng tôi cũng cảm thấy mình không thể uống nổi nữa, bụng đầy ắp toàn bia, ruột gan cồn cào, thế rồi tôi nôn cả ra.

Một đồng bản thủ không đâu vào đâu dính hết lên quần của Tào Nặc. Nhưng lúc đó anh chỉ thở dài một tiếng chứ không hề tức giận. Có điều sau này tôi nghĩ, thấy cũng phải thôi, ai bảo anh lại xấu xa như thế, lợi dụng lúc tôi đau lòng chuốc tôi say. Có trời mới biết anh có mưu đồ đen tối gì với tôi, hay là muốn báo thù chuyện tôi ném đèn pin trúng vào mũi của anh.

Thế nhưng Tào Nặc lại nói, anh chỉ muốn cho tôi phát tiết mà thôi. Nếu như cứ chất chứa hết những buồn đau trong lòng, vậy thì tôi sẽ không còn là chính tôi nữa. Dù sao thì khi ở bên cạnh anh, cho dù có uống say, cũng còn có người chăm sóc cho tôi.

Tôi thừa nhận, khi anh nói những lời này vô cùng rung động lòng người, mà tôi khi đó, nhìn thấy chiếc mũi to thù lù kia của anh, lần đầu tiên không thắm cười chê anh.

Trời ạ, tôi bị làm sao thế này?

5. Quý ngài Pinocchio máu mũi đầm đìa

Nửa tháng trôi qua, Tào Nặc vẫn thường xuyên tới tìm tôi, thậm chí để có thể gặp tôi, anh còn làm hẳn vé xem phim năm. Trong suốt quãng thời gian này, Tào Nặc đã xem phim *Avatar* ba lần, xem *Không Tử* bốn lần, và

còn hai lần xem *Sói Xám và Cừu Vui Vẻ* nữa. Tôi rất nghi ngờ, không biết trong một thời gian dài liệu anh có bị mắc chứng sợ hãi rạp chiếu phim hay không.

Nhưng anh không như vậy. Anh thường cong khóe môi lên cười nhìn tôi bần rộ. Ban đầu tôi còn thấy khó chịu vô cùng. Nếu đổi lại là bạn, cả ngày đi làm cứ bị người ta nhìn chăm chăm, không ngại ngùng khó chịu mới là lạ. Nhưng lâu dần tôi cũng thấy quen. Hơn nữa, khi ấy, miếng băng y tế trên mũi anh đã bị tháo ra rồi, vết thương về cơ bản đã hồi phục. Mặt khác, tôi còn phát hiện ra, anh cũng ưa nhìn lắm chứ, ngắm kĩ còn thấy có đôi nét giống Kim Soo Hyun phiên bản béo lên.

Thế rồi buổi tối hôm đó, suất chiếu cuối cùng trong ngày đã kết thúc rồi, nhưng vẫn chưa nhìn thấy anh. Trong màn đêm mù mịt, đoàn người như những con nai bị tấn công chạy tán loạn tỏa ra khắp chỗ, đột nhiên tôi lại thấy mình lạc lõng chơi vơi.

Cũng đúng thôi, ngày nào cũng tới xem phim chắc chắn sẽ cảm thấy nhàm chán, ngay cả bạn gái nhìn lâu ngày còn thấy ngứa mắt, nói gì tới cô gái đã từng làm cho chiếc mũi của anh bị thương sưng vù lên tới như vậy. Tôi thất thểu bước đi trên con đường về nhà, bỗng nhiên, có một bóng đen thành linh xuất hiện trước mặt tôi. Tôi ngẩng phắt đầu lên, phát hiện hóa ra chính là Tào Nặc. Ánh đèn đường hiu hắt xuyên qua từng kẽ lá, như thể một vầng hào quang đang tỏa sáng trên đỉnh đầu anh.

Không đúng, dường như mũi của anh lại chảy máu rồi. Tôi đưa tay lên chạm vào, quả nhiên anh kêu lên một tiếng.

Thấy gương mặt càng lúc càng căng thẳng của tôi, nét dịu dàng nhu hòa vẫn giữ nguyên trên khuôn mặt anh. Anh nói, "Không sao, chẳng qua

trên đường tới rạp chiếu phim gặp phải mấy tên côn đồ ăn cắp vặt mà thôi, đừng lo lắng."

Vừa nói, anh vừa đưa tay lên bịt chặt mũi mình, kết quả, vừa nói dứt câu, máu mũi lại không ngừng tuôn ra.

Tôi nhìn Tào Nặc đang không ngừng chảy máu mũi, không nhin được nữa mà bật cười.

6. Cơ hội mà quý cô Avatar ban tặng

Cho tới hai ngày sau, ở trên đường, tôi bắt gặp Thẩm Ngộ cùng với cánh tay đang bị băng bó, cùng với ánh mắt nhìn tôi đầy gượng gạo của anh ta, tôi đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Tôi cảm thấy có lẽ Tào Nặc đã lừa gạt tôi chuyện gì rồi. Tôi đang định gọi điện để hỏi anh, thì điện thoại đổ chuông. Là Tào Nặc, đúng là tâm linh tương thông.

Khi tôi hỏi xong, đầu bên kia điện thoại hoàn toàn yên lặng, một hồi lâu sau mới nghe thấy giọng nói bực bội của Tào Nặc, "Đánh thì cũng đã đánh rồi, bây giờ em muốn làm sao?" Đúng thế, còn làm sao được nữa? Chẳng qua anh chỉ muốn xả giận giúp tôi mà thôi, tôi có quyền gì mà trách cứ anh cơ chứ? Hơn nữa, chẳng phải chính anh cũng bị Thẩm Ngộ đánh cho chảy cả máu mũi đó sao?

Nhất thời tôi không biết nói gì nữa.

Có điều, sau khi cúp điện thoại, cứ nghĩ đến cái tên bạc tình kia bị Tào Nặc đánh cho phải bó bột là trong lòng tôi lại thấy sáng khoái vô cùng, vui vẻ tới mức muốn nở hoa luôn.

Thế là, tối hôm đó, khi Tào Nặc lại đến xem phim, tôi không lựa chọn đi làm việc nữa, mà yên lặng ngồi bên cạnh anh, cùng anh xem bộ phim *Avatar* mà tôi đã thuộc tới không thể thuộc hơn được nữa. Bối cảnh của phim giả tưởng đúng là không phải tầm thường, xem mãi, xem mãi, bỗng nhiên tôi nhận ra rằng từ trước tới nay mình đã bỏ lỡ không biết bao nhiêu điều đẹp đẽ trong cuộc sống này.

Thế nên, khi mà nữ chính có nụ cười ngẫu như Trương Thiều Hàm ôm lấy nam chính, tôi thừa nhận mình đã yêu bộ phim này. Đương nhiên, đồng thời lúc đó tôi cũng đưa ra một quyết định, đó chính là cho "fan" trung thành của rạp chiếu phim đang ngồi bên cạnh tôi đây một cơ hội.

Ai bảo tôi phải chịu trách nhiệm với cái mũi mong manh dễ vỡ kia của anh cơ chứ?

Đi qua không biết bao nhiêu là phong cảnh, cuối cùng cũng gặp được một người, cho tôi tình yêu, mặc tôi dựa dẫm.

Vòng tay ấm áp của anh đã đổi lại được nụ cười chân thành tự đáy lòng của tôi.

Thế cho nên, đối với tình yêu, mãi mãi đừng bao giờ thất vọng.

Mùa hạ có gió thổi qua

Cô hiểu rõ, cuộc đời cô đích thực từng có một cơn gió mang tên Phùng Xuyên thổi ngang qua. Nhưng gió đi không để lại dấu vết, cũng như giấc mơ của cô từng trôi qua vào đầu hạ, quang cảnh của thời khắc ấy đã không bao giờ có thể quay trở lại.

1. Trên đường gặp lại khuôn mặt hằn sâu trong ký ức

Tháng Tám ở Trường Sa^[1], như thể có ai đó dùng một mồi lửa đốt cháy cả khoảng trời, một màu đỏ rực bùng cháy. Bầu không khí khiến cho người ta muốn nổ tung, những tia nắng chói chang chiếu rọi muôn nơi, hết tia này tới tia khác.

[1] Thành phố thủ phủ của tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

Bảo Gia cùng với bạn trai của mình, Lục Đức Liệt, khi đi ngang qua quảng trường trung tâm phố đi bộ Hoàng Hưng bỗng nhìn thấy màn hình lớn đang chiếu trích đoạn phim *Yêu em từ cái nhìn đầu tiên*, nhạc nền là ca khúc *Những điều có thể của màn đêm* của Tăng Dật Khả. Cô ca sĩ với lời hát hơi lạc điệu cùng chất giọng như cừ non ấy đột nhiên nổi tiếng chỉ sau một mùa hạ đồng hành cùng chương trình *Những cô gái siêu đẳng*. Mặc cho phần lớn những người dõi theo cô ấy đều không có thiện chí, nhưng cô ấy vẫn vững vàng, kiên định đứng trên sân khấu của đài Hồ Nam, quyết không chịu rút lui.

Bảo Gia đứng giữa dòng người đông đúc, đột nhiên chăm chú xem tới thất thần. Lục Đức Liệt thấy cô ngơ ngẩn, bèn hỏi cô, “Sao thế? Em cũng thích xem phim này à?”

Cô hơi sững sốt rồi lại lắc đầu, “Không, chỉ là em nhớ lại một vài chuyện thôi.”

Ngay lúc ấy, một khuôn mặt đã từng xuất hiện vô số lần trong tâm trí cô lại đi ngang qua bên kia đường. Anh đang mở to đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô. Nếu không phải vì đang đèn đỏ, chỉ e là anh đã lập tức chạy sang rồi.

Bảo Gia vội vàng kéo tay người con trai đứng cạnh, quay người hướng về nơi ồn ào, náo động nhất mà đi. Có lẽ chỉ bằng cách này mới có thể át đi âm thanh tan vỡ của những thương nhớ đã tích tụ bao nhiêu năm qua.

2. Thiếu nữ bỏ nhà ra đi vào đầu mùa hạ

Đầu mùa hạ năm 2009, khi chỉ còn một tháng nữa là tới kỳ thi tốt nghiệp trung học, Bảo Gia đã cãi nhau một trận với cha mẹ mình, rồi bỏ nhà ra đi. Nguyên nhân vì gia đình không đồng ý cho cô tham gia một cuộc thi tìm kiếm tài năng của đài Hồ Nam.

Thực ra cũng không thể trách cha mẹ cô được. Bảo Gia của năm đó mỗi khi nói chuyện với người lạ thậm chí còn căng thẳng tới nỗi nói lắp, hơn nữa, chất giọng của cô khi nói chuyện còn có chút gì đó biếng nhác như một chú cừ non chứ đừng nói gì tới ca hát. Nếu phải dùng một câu nói thật khiến người ta tổn thương thì chính là, người ta hát đòi tiền, còn cô hát đòi mạng. Nhưng trái tim của một người trẻ tuổi chẳng bao giờ quan tâm nhiều tới như vậy, khi đó tự tin hơn bất cứ ai, cũng kiên quyết, cố chấp hơn bất cứ ai, không đạt được mục đích thì quyết không chịu dừng lại, cho dù lòng tự tin và sự quyết tuyệt ấy đều tới một cách mù quáng. Và thế là, vào một đêm khuya, Bảo Gia đã mang theo năm trăm tệ, bắt chuyến tàu từ quê nhà đi thẳng tới Trường Sa.

Song, Bảo Gia của năm ấy chưa một lần đi xa nhà. Cô đi đi lại lại vài vòng quanh ga tàu ở Trường Sa nhưng vẫn cứ quay lại chỗ cũ, không tìm được đường đi. Sau đó, cô cắn răng bắt luôn một chiếc xe, rồi nói với bác tài, “Tới Đài Truyền hình Hồ Nam”. Nửa tiếng sau, Bảo Gia đã có mặt ở khu Mã Lan Sơn. Nhưng tới lúc định lấy tiền ra thanh toán, Bảo Gia mới phát hiện không thấy ví tiền của mình đâu. Cô lắp ba lắp bắp giải thích, không ngờ nước mắt cũng theo đó tuôn rơi. Tài xế nhìn khuôn mặt lấm lem nước mắt của cô, cũng không còn cách nào khác, dùng tiếng địa phương vùng Trường Sa cầu nhàu vài câu sau đó bỏ đi.

Ngồi xồm ven đường, Bảo Gia mới rời khỏi nhà được khoảng mười tiếng đồng hồ lần đầu tiên bỗng cảm thấy sợ hãi. Cô muốn gọi điện về nhà, nhưng cứ nghĩ đến những lời cha mẹ nói vào buổi tối hôm trước, trong lòng cô lại có chút muốn phản kháng. Cô vừa đi vừa khóc, ôm theo cái bụng trống rỗng. Bảo Gia nhìn sang những quán hàng ăn đông đúc huyền ảo bên kia hồ Nguyệt, bất giác nuốt một ngụm nước miếng.

Ngắm nhìn một hồi lâu, cô bèn đi về phía quán ăn của Phùng Xuyên, chỉ bởi vì khi đó, Phùng Xuyên trông có vẻ hiền lành. Bảo Gia suy đoán, cho dù cô có ăn quỵt, có lẽ cũng không bị đánh quá thảm khốc.

Quả nhiên, sau khi cô ăn uống no say rồi then thùng đã nói ra sự thật, vẻ mặt Phùng Xuyên không có chút ngạc nhiên nào. Thực ra, anh đã nhìn thấy cô gái này ngồi khóc thút thít bên đường từ khi nãy. Chỉ có điều, sau đó Bảo Gia đã nói dối Phùng Xuyên một chuyện. Cô dùng chất giọng như cừu non độc nhất vô nhị của mình nói ra một địa danh giả làm quê nhà, còn bịa rằng mình vừa mới tốt nghiệp trung cấp, từ nơi khác tới đây xin việc làm.

3. Món tôm hấp cay khiến người ta cảm kích

Quán ăn này là do cha mẹ của Phùng Xuyên mở, ngày hôm đó anh chỉ tới phụ giúp mà thôi. Thực ra anh là sinh viên năm thứ ba của trường Đại học Hồ Nam. Sau khi biết Bảo Gia tới đây để tìm việc làm, anh đã tìm mọi cách để thuyết phục cha mẹ mình giữ cô ở lại làm phục vụ trong quán. Bảo Gia vô cùng biết ơn anh. Cô nhìn Phùng Xuyên với khuôn mặt anh tuấn, sáng sủa, trong lòng thầm nghĩ, nếu như sau này thành danh trên con đường ca hát, cô nhất định phải trả ơn cho anh, cho dù phải lấy thân báo đáp.

Và thế là, nguyên cả một tuần, Bảo Gia đã trở thành nhân viên phục vụ tận tâm và được việc nhất vùng Trường Sa. Những khi cần thiết, cô không hề ngần ngại xông vào rửa bát, rửa rau, lau bàn, tranh thủ những lúc vắng việc lén ăn tạm chút gì đó. Món tôm hấp cay thực sự quá ngon, ngon tới nỗi khiến cho người ta cảm kích mà nước mắt nước mũi giàn giụa. Bảo Gia rung rung nước mắt ngắm nhìn tòa nhà của Đài Truyền hình Hồ Nam trông như chú lạc đà Alpaca ở đằng xa, cảm giác như giấc mơ trong trái tim mình đang ngày một tới gần.

Bảo Gia cũng từng lén đứng bên ngoài để nhìn vào trong Đài Truyền hình Hồ Nam rất nhiều lần, thi thoảng nhìn thấy một vài ngôi sao nổi tiếng đi ra đi vào trong vòng vây của biết bao người. Bảo Gia vừa nhìn vừa nghĩ, thực ra họ hát cũng đâu có ra gì, nếu như mình tham gia vào các cuộc thi, chắc chắn sẽ còn nổi tiếng hơn cả họ. Có vài lần, Phùng Xuyên thấy cô cứ ngơ ngẩn thất thần, bèn hỏi cô đang suy nghĩ gì. Bảo Gia lại không nói một lời. Cô vẫn không dám nói ra sự thật với Phùng Xuyên. Cô cảm thấy, đối với một người con ngoan trò giỏi giống như Phùng Xuyên, chắc chắn cha mẹ và việc học hành quan trọng hơn ca hát âm nhạc gì đó rất nhiều.

Cô nàng Bảo Gia mười tám tuổi vô cùng để ý tới cách nhìn của Phùng Xuyên đối với mình. Từ sau khi anh để cô ở lại nhà mình, trong mắt cô, ngay cả bóng lưng của anh cũng trở nên thật dịu dàng, ấm áp. Vài năm sau, Bảo Gia mới hiểu ra rằng, có lẽ đó chính là tình yêu ngây thơ bông bột thuở thiếu thời. Mà lúc đó, đối với cô nàng có chất giọng lạnh lạnh đặc biệt này, Phùng Xuyên cũng có chút thiện cảm, chỉ là lúc đó cô không biết, cũng không cảm nhận được mà thôi.

Nhưng vào một hôm cuối tuần, Phùng Xuyên đưa cô tới công viên Cửa sổ Thế Giới chơi. Bảo Gia chưa từng được đi đây đi đó, nhìn thấy cái gì cũng reo hò ầm ĩ. Phùng Xuyên nhìn cô mà cũng thấy vui vẻ lây. Sau đó, lúc ngồi thuyền Hải Tặc, Phùng Xuyên đã ghé sát vào tai Bảo Gia lúc đó đang hét lạc cả giọng, thủ thủ, “Em thật là đáng yêu. Anh thích em.”

Trong khoảnh khắc, tiếng la hét của Bảo Gia như nghẹn lại trong cổ họng. Đồng thời lúc đó, cô cũng nhận ra cánh cửa trái tim mình bắt đầu mở ra rồi.

4. Đường như cơn gió mang tên Phùng Xuyên chưa từng ghé qua

Không gì có thể nghi ngờ Phùng Xuyên chính là một chàng trai vô cùng tốt. Dù cho sau này bản thân đã rời xa anh, suy nghĩ này của Bảo Gia chưa từng thay đổi.

Hằng ngày, sau khi quán ăn dọn hàng, Phùng Xuyên thường giấu cha mẹ đưa Bảo Gia tới công viên gần nhà để ngắm sao. Ngồi ở ghế đá công viên, anh vừa giúp cô xoa bóp hai tay cùng đôi vai tê cứng mỗi một ngày làm việc, vừa khẽ khàng trò chuyện cùng cô. Đôi khi, nhân lúc cô không chú ý, anh lại khẽ đặt môi mình hôn nhẹ lên má cô. Những lúc ấy, Bảo Gia thường thẹn thùng đuổi đánh anh.

Có một hôm, giữa đêm khuya, trời đột nhiên đổ cơn mưa rào. Hai người đều ướt như chuột lột, ôm nhau nép vào một góc của chòi nghỉ để trú mưa. Sấm sét nổi lên, Bảo Gia thấy hơi sợ, cô hỏi Phùng Xuyên, “Nếu như có một ngày, em muốn anh hãy đưa em đi, anh có làm theo không?” Bảo Gia có thể cảm nhận được khoảnh khắc ấy, hơi thở của Phùng Xuyên trở nên nặng nề hơn. Sau đó, cô nghe thấy Phùng Xuyên đáp, “Có chứ, nhất định.”

Lúc này Bảo Gia mới miễn cưỡng mỉm cười.

Nhưng thực tế, ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Bảo Gia đã lén lút thu dọn hết hành lý rồi đi ra ga tàu. Thường ngày, số tiền lẻ mà cha mẹ Phùng Xuyên đưa cho cô cũng đủ để cô mua vé tàu rồi. Đây là ngày thứ mười sáu kể từ hôm Bảo Gia bỏ nhà ra đi. Cô đứng bên khung cửa sổ của toa tàu, nhìn thành phố Trường Sa càng ngày càng cách xa, nỗi bi thương trong trái tim lan tỏa như muốn phủ kín cả dải ngân hà.

Sau khi quay trở về, Bảo Gia vẫn tham gia kỳ thi tốt nghiệp trung học, cũng coi như thuận lợi, có thể vào được hai trường trong top đầu của khu vực. Nhưng Phùng Xuyên dường như đã biến mất triệt để khỏi cuộc sống của cô. Ngay cả giọng nói của cô cũng không còn lanh lảnh, mỏng manh như chú cừ non nữa, mà trở nên trầm và dày hơn. Cuộc sống yên bình, êm ả như mặt hồ phẳng lặng. Dường như cơn gió mang tên Phùng Xuyên chưa hề ghé qua đây.

Sau này đã có sự xuất hiện của Lục Đức Liệt, là đàn anh khóa trên học cùng trường, luôn đối xử với cô rất tốt, Lục Đức Liệt có thể hát cho cô nghe, còn thường xuyên ân cần ở bên chăm sóc cho cô. Cô còn chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, mọi người xung quanh đã mặc định hai người họ là một đôi. Bảo Gia cũng không muốn giải thích gì nhiều. Chỉ có điều, đôi khi vô

tình nhìn thấy những cuộc thi tìm kiếm tài năng trên truyền hình, cô sẽ nhớ lại giấc mơ bông bột ngây ngô thuở thiếu thời của năm đó, cùng với chàng trai trong một đêm mưa gió ào ào đã đồng ý sẽ đưa cô đi.

Về sau Bảo Gia mới biết, hóa ra quê nhà của Lục Đức Liệt cũng là thành phố có món tôm hấp cay ngon nhất và có đài truyền hình với nhiều chương trình mang tính giải trí nhất ấy.

6. Tình yêu đã chết, nó bị năm tháng đánh bại, chôn vùi

Cuối cùng cũng trốn không thoát, ba ngày sau khi nhìn thấy Phùng Xuyên ở quảng trường, anh đã thực sự tìm tới Bảo Gia. Ngày hôm đó, Lục Đức Liệt vừa đi ra ngoài, Phùng Xuyên đã tới gõ cửa. Bảo Gia ra mở cửa, ngỡ ngàng hồi lâu.

Phùng Xuyên đứng ngoài cửa, chăm chú nhìn Bảo Gia. Anh nhận thấy cơ thể Bảo Gia đang run rẩy, còn đôi mắt mình không biết từ lúc nào đã bị phủ một tầng sương mờ. Trong lớp sương mờ ấy, dường như cô nàng Bảo Gia mười tám tuổi đang dần dần bước ra, cô nói, “Phùng Xuyên, em đã chờ đợi lâu như vậy, sao anh vẫn chưa tới đưa em đi?” Anh nắm chặt lấy tay cô, không nói lời nào, chỉ muốn đưa cô rời khỏi.

Đột nhiên, nước mắt Bảo Gia tuôn rơi. Bàn tay Phùng Xuyên cũng dần dần buông lỏng. Anh hỏi cô, “Em không còn muốn đi cùng với anh nữa sao? Năm đó, không phải chính em nói muốn anh đưa em đi sao? Vậy mà em lại lén đi một mình. Em có biết không, anh đã tìm tới tận quê nhà em biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không tìm được em...” Giọng nói của Phùng Xuyên chất chứa đầy ưu thương. Bảo Gia không nói một lời nào. Cô cứ tưởng rằng mười sáu ngày bên nhau gần gũi ấy đối với Phùng Xuyên mà nói chẳng là gì cả. Năm tháng dần trôi, tình cảm rồi cũng theo đó mà phai

mờ. Thật không ngờ, anh lại vì mười mấy ngày ấy mà đi tìm cô suốt bảy năm ròng rã.

Người đời vẫn thường nói thế gian này chẳng hề có tình yêu đích thực, đó chẳng qua là vì số đông người ta không tin vào nó mà thôi. Nhưng vẫn còn có một vài người, họ tin vào nó, theo đuổi nó, để rồi cuối cùng lại khiến bản thân phải tổn thương.

Bảo Gia nghĩ, năm đó, nếu như cô không nói dối về xuất thân của mình, có lẽ hai người đã không phải bỏ lỡ nhau bao nhiêu năm như vậy. Thế nhưng lúc này đây, gặp lại nhau rồi thì đã sao? Nếu đã bỏ lỡ nhau, tình yêu cũng đã chết rồi. Nó bị tháng năm đánh bại, chôn vùi rồi. Có rất nhiều điều, bởi vì lầm lỗi của những giây phút ban sơ mà phải rơi vào một quỹ đạo hoàn toàn khác và rời xa ta.

Bảo Gia cất lực kiềm chế những cơn sóng cuộn trào trong lòng. Cô nói, “Phùng Xuyên, anh đi đi. Tháng sau là em đính hôn rồi. Chẳng lẽ anh bắt em phải chịu trách nhiệm với một câu nói của năm xưa bằng nửa đời còn lại hay sao?”

“Như vậy sao?” Phùng Xuyên vẫn như đang tự nói tự nghe, “Nhưng mà, chẳng lẽ năm đó em không hề thích anh sao?” Bảo Gia lắc đầu. Thoáng trong phút chốc, Phùng Xuyên như thể già đi chục tuổi. Cuối cùng, anh lặng lẽ rời đi, khuất bóng khỏi dãy hành lang dài quanh co.

Bầu trời chợt nổi tiếng sấm rền vang. Bảo Gia tựa lưng vào cánh cửa, ngồi bệt xuống sàn nhà, hai tay ôm gối, ánh chớp nhấp nhòa lóe sáng cả gian phòng.

6. Con gió ngang qua, giấc mộng xa vời

Một hôm, Lục Đức Liệt bỗng nói với cô, “Anh đưa em tới thăm Mã Lan Sơn nhé. Chẳng phải em thích xem chương trình *Những cô gái siêu đẳng* sao? Năm nay lại tổ chức đấy, có khi còn gặp được vài thí sinh trên đường.” Bảo Gia suy nghĩ đắn đo, rồi gật đầu đồng ý.

Suốt dọc đường đi, mọi thứ dường như vẫn chẳng có gì thay đổi, chỉ là các công trình kiến trúc đều trở nên hùng vĩ và tráng lệ hơn. Đứng bên này đường nhìn về phía toà nhà Đài Truyền hình Hồ Nam, Bảo Gia nghĩ, nơi này đã từng nhóm lên ngọn lửa ước mơ của không biết bao thiếu niên trẻ tuổi, và cũng chôn vùi đi chúng.

Cũng là một quán ăn nhỏ ven đường, Lục Đức Liệt đã gọi món tô hấp cay. Anh chàng nói, “Em ăn thử đi, ngon lắm đấy.” Bảo Gia mỉm cười, gắp một miếng ớt bỏ vào miệng. Vị cay nồng khiến cô suýt chút nữa chảy cả nước mắt, nhưng lại đánh thức không biết bao nhiêu hồi ức trong cô. Năm đó, cô vô tình nhìn thấy bản tin cha mẹ mình đang tìm người thân trên tivi. Trông thấy cha mẹ nước mắt giàn giụa trên màn hình, đột nhiên cô lại tha thứ cho họ.

Thế là ngày hôm sau, cô không một lời từ biệt, cứ thế quay trở về nhà. Vốn dĩ, cô định sau khi thi tốt nghiệp sẽ tới tìm Phùng Xuyên, nào ngờ khi cô tới lần nữa, cả khu ấy đã trở thành bãi đất hoang, nghe nói là đang giải toả để xây chung cư mới. Còn Phùng Xuyên thì không rõ tung tích.

"Thời gian dẫn lối con người ta, khiến cho tình yêu gặp trắc trở."

Bảo Gia chợt nhớ tới câu hát này. Vô tình, cô thấy tivi đang phát trailer giới thiệu chương trình *Những cô gái siêu đẳng*, mà trên đường đi cũng thấy đầy rẫy poster và banner quảng cáo. Nhưng chương trình *Những cô gái siêu đẳng* sau mười năm, cho dù có muốn làm lại y hệt như những ngày đầu, cũng không thể nào lấy lại được sự chào đón của khán giả như thuở

ban đầu ấy nữa. Sự nhiệt thành theo đuổi ấy chỉ có thể giữ lại trong những năm tháng đã qua, thời gian đã thay đổi tất cả.

Ngay lúc ấy, nước mắt của Bảo Gia lã chã tuôn rơi. Cô hiểu rõ, cuộc đời cô đích thực từng có một cơn gió mang tên Phùng Xuyên thổi ngang qua. Nhưng gió đi không để lại dấu vết, cũng như giấc mơ của cô từng trôi qua vào đầu hạ, quang cảnh của thời khắc ấy đã không bao giờ có thể quay trở lại.

Cuộc đời này, sẽ có những điều phải bỏ lỡ, cũng sẽ có những cuộc trùng phùng, nhưng tình yêu cùng những bướng bỉnh thuở thiếu thời sẽ luôn luôn tồn tại trong một ngăn kéo nào đó của trái tim. Đôi khi vô tình mở chiếc ngăn kéo ấy ra, ta như được trở về với khoảnh khắc ấy, nơi chốn ấy. Trên đường đời dài đằng đẵng, con người ta dù có than thở thế nào, cũng chỉ có thể thu hết những tâm trạng phức tạp của mình lại và bước về phía trước, không quay đầu lại.

Chờ đợi con "sói xám" tiếp theo

Ai nói một người đàn ông không quá nổi bật sẽ thích hợp để cùng bạn sống qua ngày, còn người đẹp trai, có khí chất thì nhất định sẽ lãng nhãng? Đã hết cái thời "vơ đũa cả nắm" như thế rồi, giữa một bầy dã thú khát máu vẫn còn tồn tại một nhân vật Sói Xám hết lòng yêu thương vợ mình cơ mà.

1. Mặt đỏ như tiết heo

Nếu như mọi thứ có thể quay trở lại, có đánh chết tôi cũng không lựa chọn cách thức gượng gạo như thế cho lần đầu gặp mặt giữa tôi và Trương Gia Lương.

Ngày hôm đó vừa đúng là sinh nhật của Lý Cần, nhưng Boss gian ác kia lại bắt chúng tôi phải ở lại tặng ca. Cứ nghĩ đến viễn cảnh Lý Cần có khả năng sẽ phát tiết thiêu rụi hết tất cả sau khi tôi về muộn là đầu tôi lại đau nhức hết cả lên. Cũng may, ngay trước khi chương trình *Thời sự* phát sóng đúng mười lăm phút, cuối cùng Boss cũng chịu buông tha cho chúng tôi.

Tôi vừa chạy ra khỏi cổng lớn công ty thì vừa hay bắt gặp chuyến xe buýt số 54 đang dừng ở bên xe buýt ngay trước mặt. Tôi vội vàng lao tới, thậm chí còn không kịp hít thở, chạy thục mạng, nhảy lên, bám chắc, cánh cửa xe từ từ khép lại, một loạt các động tác ấy tôi hoàn thành chỉ trong một nhịp thở. Tôi đặc ý lau mồ hôi trên mặt, đang định đi lên phía đầu xe để quẹt thẻ, lúc này mới phát hiện ra một sự thật khiến con người ta quần bách, đó là áo của tôi đang bị kẹt ở cửa xe.

Nhìn gương mặt phúng phính bầu bĩnh của bác tài xế, rồi lại quan sát từng khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của hành khách trên xe, tôi hoàn toàn từ bỏ ý định bảo tài xế dừng xe, mở cửa để tôi kéo áo. Khuôn mặt đỏ bừng, tôi đứng nguyên tại chỗ do dự đầu tranh, nhìn trái ngó phải, thử kéo chiếc áo đang bị kẹt ở cánh cửa ra. Nhưng đời không như là mơ, chỉ trong ba mươi giây ngắn ngủi, áo của tôi “roạt” một tiếng, rách toạc ra luôn rồi. Gió hun hút lùa qua lưng tôi. Tôi đoán, khoảnh khắc ấy, mặt tôi chắc cũng đỏ không kém gì tiết heo đầu.

Tạ ơn trời đất, đúng lúc tôi sắp bị ám sát bởi hàng loạt ánh nhìn chăm chú của hành khách trên xe thì một anh chàng cũng là hành khách không thể nào nhìn thêm được nữa. Anh lấy luôn chiếc áo sơ mi nam mới toanh còn nguyên nhãn mác để trong bao bì ra, mỉm cười rồi đưa cho tôi. Tôi cũng không còn để ý tới mặt mũi thể diện gì nữa, vô cùng cảm kích nhận chiếc áo rồi mặc lên, còn không quên nói lời biết ơn, "Cám ơn, cám ơn. Đúng là ngại quá."

“Không có gì.” Anh cười, đôi mắt kia như thể đang phóng ra một luồng điện, khiến tôi có chút ngượng ngùng.

Mãi tới khi xuống xe, chúng tôi mới phát hiện ra điểm đến của cả hai là cùng một khu nhà. Chào tạm biệt xong, anh quay người rời đi, tôi đứng phía sau gọi với, “Ê, áo sơ mi này.”

“Cứ tạm để ở chỗ cô đã.” Anh quay đầu lại cười với tôi. Trong màn đêm mờ ảo, giọng nói quyến rũ như mang theo từ tính của anh cứ phiêu dạt, vương vấn quanh không trung tĩnh lặng. Đúng là kỳ diệu! Dường như tôi đã chìm đắm, say mê trong đó. Sau đó tôi mới chợt nhớ ra mình chưa lưu lại số điện thoại của anh.

2. Tôi muốn "Game over" với anh

Tôi mới chỉ bước một chân vào cửa nhà thôi, Lý Cần vô cùng nhạy cảm kia đã phát giác ra điểm bất thường rồi, “Lục Hựu Vy, em đang mặc áo của ai thế?”

“Của đồng nghiệp. Lúc đi làm áo chẳng may bị rách, nên em mượn mặc tạm.” Tôi cười, đáp qua loa rồi đặt món quà sinh nhật đã chuẩn bị từ trước cho Lý Cần lên mặt bàn. Thực sự là tôi đã đói lắm rồi, đói tới mức tưởng như có thể ăn hết nguyên cả một con bò, nhưng rõ ràng là người đàn ông bên cạnh này không muốn để cho tôi ăn một bữa cơm cho yên ổn.

“Lục Hựu Vy, em nói dối.” Anh ấy lại bắt đầu càu nhàu “thuyết giáo” rồi. Chừng nào còn chưa tìm ra được chủ nhân thực sự của chiếc áo sơ mi này, có lẽ anh ấy còn chưa chịu bỏ qua đâu. Tôi cảm thấy rất bất lực, vì thế chẳng muốn nói gì nữa. Thực ra, người đàn ông không có gì nổi bật, tướng mạo bình thường, gia cảnh phổ thông này không có tật xấu gì đáng nói, không bia rượu, không thuốc lá, không gái gú, khuyết điểm duy nhất chính là nhỏ mọn. Tôi cứ nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được tính cách này của anh ấy.

Song, người nóng nảy thường bị chọc tức bởi một người nóng nảy khác. Đôi mắt đỏ au của Lý Cần trừng lên với tôi, nhưng tôi vẫn im lặng. Sau đó, anh ấy đã ném bay luôn món quà mà tôi đã tốn nguyên cả giờ nghỉ trưa ngày hôm nay để đi mua. Tôi nhìn một đồng la liệt trên sàn nhà kia, nhớ tới lần gần đây nhất chúng tôi cãi nhau mới chỉ ba hôm trước. Không nhẫn nhịn được nữa, cuối cùng tôi cũng phải bộc phát. Tôi mắng anh ấy, “Sao anh không đi chết cho rồi!” Nói xong, ngay cả giày tôi cũng không thèm thay, cứ thế chạy ra ngoài.

Đi bộ ngoài đường bằng dép lê không thoải mái chút nào, đã thế còn phải ôm theo một bụng tức. Tôi cảm giác như cả thế giới này đều đang bùng cháy. Tôi cố tình đi thật chậm, nhưng không hề thấy Lý Cần đuổi theo phía sau.

Được lắm, không đuổi theo chứ gì, thế thì tôi với anh “Game over” luôn. Tôi thầm quyết định như vậy. Tôi vừa giậm mạnh chân giẫm lên thảm cỏ, vừa nghe tiếng bụng mình sôi “òng ọc”. Ôi mẹ ơi, thò tay vào túi tôi mới phát hiện, mình đi vội quá, quên mang theo ví tiền mất rồi.

Nhìn từng người từng người bước qua mình với khuôn mặt vô cùng vui vẻ, hạnh phúc, tôi thấy buồn bực đến cùng cực. Lại sờ đến chiếc áo sơ mi trắng đang mặc, tôi bực tức vô cớ trút giận lên nó, “Đều tại mày, tại mày đấy. Nếu không phải tại mày thì hôm nay tao cũng không đến nỗi phải lưu lạc đầu đường xó chợ như thế này.” Lời còn chưa nói hết, một bóng dáng quen thuộc đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt tôi.

Giây phút ấy, tôi chỉ có một khát khao được giẫm chết chính mình, sau đó ném luôn vào thùng rác. Anh chàng đẹp trai đứng trước mặt tôi đây chẳng phải chính là chủ nhân của chiếc áo sơ mi kia hay sao?

3. "Tiểu tam" thành công đánh đuổi được vợ cả

“Sao muộn thế này rồi mà vẫn chưa về nhà?” Anh hứng thú hỏi.

Tôi không nói lời nào. Theo tôi đoán, có lẽ anh đã nghe thấy hết những lời tự nói tự nghe của tôi khi nãy mất rồi. Xấu hổ quá đi thôi! Trong bóng đêm mịt mù này, có lẽ khuôn mặt tôi đã đỏ bừng lên như chiếc đèn lồng rồi cũng nên. Cũng may mà đối phương không nhìn thấy. Đúng là kỳ lạ, sao lần nào gặp anh cũng phải đỏ mặt như thế này?

Trong lúc tôi còn đang bận suy nghĩ lung tung thì anh đã tì vào tôi, rồi ngồi xuống bên cạnh. Cử chỉ thân mật ấy khiến tôi giật mình sợ hãi. Cả người tôi cứng ngắc, gương gạo, rất mất tự nhiên, tim tăng tốc, đập liên hồi, huyết áp nhảy vọt lên cao vút. Xem ra, sức đề kháng của tôi với trai đẹp vẫn còn non kém lắm.

Không được, tôi phải kiềm chế, phải giam cầm hết tất cả những tà niệm ấy lại. Tay nắm chặt thành quyền, tôi tự hạ quyết tâm với mình.

Sau đó, anh chàng đẹp trai ôn hòa kia nói, “Nếu như cô không có gì bất tiện, hay là tới...”

Bãi cỏ trống trải vang lên tiếng cào cào đều đặn. Anh chàng đẹp trai vẫn cười rất phong độ, rất ga lăng, nhưng nụ cười như thể ở trong phim truyền hình đa phần đều là quân cầm thú hạng nhất, giống như ông chủ Bạch trong phim *Khúc ca hạnh phúc*^[1] vậy. Trong lòng tôi thâm tính toán, nếu như anh dám rủ tôi về nhà anh ngủ, tôi nhất định sẽ đập cho anh một cú thật mạnh. Nhưng điều khiến người ta ám lòng, đó là nửa câu cuối của anh, “Hay là tới nhà chị gái của tôi ngủ tạm một đêm đi.”

[1] Tên gốc thường được biết đến là Hoan Lạc Tụng, nhưng gần đây, bộ phim được phát sóng trên kênh VTV3 với tên Khúc ca hạnh phúc.

Được rồi, tôi đã nghi oan cho anh, mức độ hồ thẹn lại cao thêm một bậc. Tôi càng thấy ngại ngùng hơn, “Sao có thể làm phiền anh như thế được chứ?” Đúng là rất phiền phức, trong một ngày mà làm phiền người ta tới hai lần lận, thật chẳng ai như tôi.

“Không sao, cứ như thế đi.” Anh đứng dậy, vỗ vào vai tôi một cách rất tự nhiên. Tôi nhìn về hướng nhà mình, đèn đã tắt từ lâu, tất cả chìm trong bóng tối, cũng chẳng biết Lý Cần rốt cuộc đã đi đâu.

Haizzz, đã thế thì không thể trách tôi được. Trong lúc tức giận, tôi tiện thể túm chặt lấy cánh tay của anh chàng đẹp trai, vui vẻ đi theo anh. Tôi dám khẳng định, buổi tối hôm đó, nếu ai đó nhìn thấy cảnh tượng này của tôi, chắc chắn sẽ lầm tưởng tôi chính là “tiểu tam” vừa mới thành công đánh đuổi được vợ cả.

4. Bánh kem hạt dẻ đã thất thân rồi

Anh chàng đẹp trai tên là Trương Gia Lương, năm nay hai mươi tám tuổi, một tác giả tự do. Chị gái của anh sống trong cùng một khu nhà với chúng tôi.

Tôi thu thập được ngàn ấy thông tin chỉ sau một bữa ăn. Chị gái của Trương Gia Lương hiển nhiên đã tưởng lầm tôi là bạn gái anh, hí hửng cười vui vẻ, không ngừng gấp thức ăn vào bát tôi. Tôi ăn ngon lành, và cũng rất vui vẻ, vì thế nên chẳng buồn giải thích nữa. Trương Gia Lương ngồi một bên cười, nét dịu dàng tràn ngập trong đôi mắt.

Tôi phát hiện ra, dường như anh chàng này đã có ý với mình. Có điều thật đáng tiếc, tôi khi đó không phải là người độc thân. Hơn nữa, những anh chàng đẹp trai hầu hết đều đào hoa, lăng nhăng, tôi không có ý định làm một trong những bông hoa đào của anh. Tôi không ngừng lôi điện thoại ra lướt đi lướt lại, nó yên ắng vô cùng. Lý Cần không nhắn tin, cũng không gọi điện cho tôi. Có trời mới biết lúc này anh ấy đang làm cái gì. Tôi mạnh mẽ, dứt khoát tắt luôn điện thoại.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Trương Gia Lương đã tới, còn mang theo cả bánh kem hạt dẻ mà tôi thích nhất. Có điều, tối qua tôi chỉ tiện miệng nói vu vơ mà thôi, thật không ngờ là anh vẫn còn nhớ. Tôi thừa

nhận, khoanh khắc nhìn vào đôi mắt âm áp dịu dàng của anh, tôi đã thất thần.

Sau khi ăn sáng, tôi chào tạm biệt chị gái của Trương Gia Lương. Anh cũng đi cùng tôi ra ngoài.

Suốt dọc đường đi, anh vẫn luôn duy trì khuôn mặt cười tươi sáng. Tôi cứ cảm thấy anh dường như có điều muốn nói, nhưng đi hết cả quãng đường rồi mà anh vẫn không nói lời nào. Dưới ánh nắng rực rỡ, tôi ngắm nhìn gương mặt anh tuấn rạng rỡ đến chói lọi của anh, thở dài rồi nhanh chóng bước vào trong thang máy.

5. Người cố chấp bướng bỉnh sẽ không bao giờ nghe giải thích

Vừa bước vào cửa, tôi đã nhìn thấy Lý Cần ngồi trong nhà cùng với vẻ mặt âm u. Xem ra hôm nay anh ấy không định đi làm rồi.

Cả căn nhà yên tĩnh tới đáng sợ. Rất lâu sau, Lý Cần mới lên tiếng, “Lục Hựu Vy, chúng ta chia tay đi.”

Tôi sững sờ, bàng hoàng. Cái gì? Tôi còn chưa nói chia tay, anh ấy dựa vào đâu mà đòi chia tay? Tôi nhìn anh ấy, cao giọng, “Anh chắc chứ?”

“Ừm.” Giọng anh ấy khàn khàn, trầm thấp tới đáng sợ, “Vừa nãy tôi đã nhìn thấy hai người đi với nhau rồi.”

Bây giờ tới lượt tôi không còn lời nào để nói. Hiển nhiên là anh ấy đã hiểu lầm đêm qua tôi ở cùng với Trương Gia Lương. Tôi nhìn dáng vẻ nghiêm nghị, trầm trọng của anh ấy, cũng không buồn giải thích gì nhiều nữa. Một người cố chấp bướng bỉnh như anh ấy, khi đã nhận định điều gì thì nhất quyết không bao giờ nghe giải thích. Tôi đã quá hiểu anh ấy rồi.

Ánh nắng ngoài kia mới đẹp làm sao, chắc là mùa thu lại sắp tới rồi. Gió hiu hiu thổi khiến cho tấm rèm cửa sổ khẽ lay động.

Nhìn khuôn mặt ủ rũ đau thương của Lý Cần, trong lòng tôi vô cùng buồn bã. Có điều, vào những thời điểm then chốt, tôi luôn là người lý trí. Tôi không thể chỉ vì đồng cảm, xót thương mà lao tới nắm chặt tay anh ấy, để rồi nước mắt lưng tròng cùng nhau bước đi trên con đường ngày ngày mắt to trừng mắt nhỏ đầy đau khổ kia.

Trong lòng tôi hiểu rõ hơn ai hết, đối với Lý Cần, tôi không có tình yêu, có lẽ nhiều hơn cả, đó chính là cảm giác an toàn mà tôi luôn khát cầu.

Hơn nữa, Lý Cần quá nhạy cảm. Tôi không muốn để sự nhạy cảm ấy tổn thương mình nữa. Nếu như yêu đương chỉ có thể mang tới cho ta những phiền muộn cùng buồn bã, chi bằng đừng yêu nữa cho xong.

Thế là, tôi gật đầu, nói, “Được, thế thì chia tay đi.”

6. Người vờ thận trọng nói "Maybe"

Lý Cần sau khi thu dọn xong đồ đạc cá nhân đã rời đi.

Nhìn căn nhà trống trải hoang vắng, trong lòng tôi lại có cảm giác nhẹ nhõm khó nói nên lời. Vừa chớp mắt đã quay lại với cuộc sống độc thân. Đột nhiên, khuôn mặt của Trương Gia Lương lại hiện lên trong tâm trí tôi. Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền tới. Điện thoại bỗng đổ chuông, màn hình hiển thị là Trương Gia Lương gọi tới.

“Tiểu Vy, cô vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn.” Thực sự là rất ổn. Đừng nói tôi là đồ vô tâm vô phế, sau khi dứt ra khỏi một mối tình luôn khiến người ta phải buồn phiền, đương nhiên là phải thấy ổn rồi. Tôi lại nói, “Tôi thất tình rồi.”

“Ồ.” Dường như anh chẳng hề ngạc nhiên, cứ như thể đã biết từ trước, “Thực ra điều tôi muốn nói là, tôi...”

Trời xanh ơi, người phong độ ngời ngời như Trương Gia Lương vậy mà cũng lấp bắp. Tôi cảm thấy, những dự cảm của mình chắc là sắp xảy ra rồi. Quả nhiên, anh mở lời, “Tôi muốn hỏi, chúng ta có khả năng đến với nhau được không?”

Bingo! Chỉ chờ mỗi câu này mà thôi. Tôi thấy mình sắp bị nhồi máu cơ tim mà chết đến nơi rồi. Tôi ôm ngực, giống như thiếu nữ mười tám đôi mươi lần đầu tiên nhận được thư tình của nam sinh, sau đó hít một hơi thật sâu.

Tivi đang kia đang chiếu bộ phim *Sói Xám và Cừu Vui Vẻ*, Sói Đỏ đang cầm chảo đuổi đánh Sói Xám. Tôi nhìn mà muốn lác cả mắt, Sói Xám kia trông vậy mà có vẻ rất hưởng thụ. Đột nhiên, tôi nhớ có ai đó từng nói rằng, tình cảm giữa Sói Xám và Sói Đỏ mới là tình yêu đích thực.

Đúng thế, ai nói một người đàn ông không quá nổi bật sẽ thích hợp để cùng bạn sống qua ngày, còn người đẹp trai, có khí chất thì nhất định sẽ lãng nhãng? Đã hết cái thời “vơ đũa cả nắm” như thế rồi, giữa một bầy dã thú khát máu vẫn còn tồn tại một nhân vật Sói Xám hết lòng yêu thương vợ mình cơ mà. Thế cho nên, cứ để mọi chuyện phát triển theo tự nhiên, còn Trương Gia Lương có phải là “Sói Xám” của tôi hay không, vậy còn phải xem số phận nữa.

Đầu bên kia điện thoại vẫn đang chờ câu trả lời của tôi. Trái tim tôi đập thình thịch như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực, nhưng chút lý trí ít ỏi còn sót lại vẫn đang nhắc nhở tôi phải thật cẩn trọng. Vì thế, tôi chậm rãi phun ra một từ đơn, “Maybe.” Đối phương ở đầu bên kia hô vang, “Yeah!”

Tôi mỉm cười.

Cho tới khi ngoài hai mươi tuổi, con người ta mới thấm nhuần được một điều sau rất nhiều lần bỏ lỡ. Thỏ thẻ e dè chẳng đánh đổi được sự chờ đợi của bất cứ ai, chủ động xông lên phía trước cũng chưa chắc người ấy đã quay đầu nhìn lại. Từng bước từng bước bình thản, tự nhiên mới là thái độ đúng đắn nhất đối với tình yêu.

Tôi quay đầu nhìn, từng áng mây trên bầu trời ngoài kia như đang kết thành những mảng màu rực rỡ.

Gặp anh là điều bất ngờ đẹp đẽ nhất trên con đường già đi của em

Trên con đường từng bước tới năm tháng tuổi già của mình, cô muốn được một lần cuối cùng giống như một thiếu nữ trẻ trung, ôm những bí mật đẹp đẽ ấy để mà buồn thương. Nhưng một lần nữa, cô cũng sâu sắc nhận ra rằng, cuộc đời không giống như phim truyền hình, không phải Thiên Vô Song nào cũng có thể gặp được Lucas của riêng mình^[1].

[1] Hai nhân vật chính trong bộ phim thần tượng Đài Loan có tên Bại khuyến nữ vương do Dương Cẩm Hoa và Nguyễn Kinh Thiên đảm nhiệm.

1. Kỹ sư an toàn phụ trách trồng cây dừa cũng không độc đáo bằng đi dép trái

Ngày đầu tiên đặt chân tới Tam Á^[2], Lâm Mạn Mạn đã gặp được Kỳ Phong.

[2] Thành phố cực nam của đảo Hải Nam, Trung Quốc

Tiết trời hôm ấy vô cùng thất thường, bầu trời âm u xám xịt. Từng cơn gió lộng từ ngoài biển gợn dữ ùa về, như thể một trận chiến kịch liệt giữa Ultraman và quái thú. Lâm Mạn Mạn đi đôi dép lê cỡ lớn không hề vừa chân mình của khách sạn nên phải lê từng bước khó khăn nhọc nhằn về phía trước. Nhân viên phục vụ trong khách sạn chạy tới định kéo cô trở về mấy lần liền nhưng đều bị ánh mắt gợn dữ của cô đuổi đi. Thế là mọi người cũng chẳng buồn quan tâm để ý gì tới cô nữa, cứ mặc kệ cô.

Gió càng lúc càng mạnh, Lâm Mạn Mạn càng đi càng cách xa khách sạn. Mãi cho tới lúc đôi chân cô đã dần tê cứng, Thẩm Tích Minh vẫn chưa chạy ra đuổi theo cô. Thẩm Tích Minh không tới đỡ dành, Lâm Mạn Mạn

sẽ quyết không quay về. Không có ai đưa bậc thang cho, làm sao cô có thể bước xuống đài được? Nhưng càng nghĩ, cô lại càng thấy buồn phiền. Nếu như anh ta không tới, chẳng lẽ cô cứ phải đứng ở nơi xa xôi lạ lẫm này hứng gió hay sao?

Lâm Mạn Mạn nước mắt giàn giụa ngẩng đầu nhìn lên, chợt phát hiện có người ở trên cây dừa trước mặt. Anh đang dùng hết sức lực để lắc, từng quả dừa lần lượt rơi “lộp bộp” xuống mặt đất như thể bom nguyên tử. Lâm Mạn Mạn ngược nhìn người đàn ông đang đứng trên đầu ngọn gió. Khoảnh khắc ấy, cô quên mất cả việc mình còn đang “bỏ nhà ra đi”, cũng không sợ bị dừa rơi trúng đầu, hưng phấn chạy tới gọi to, “Này, anh đang làm gì thế?”

Người đó ngẩn ra vài giây, sau khi nhìn thấy người đứng bên dưới là một cô gái tương đối xinh đẹp, anh liền nhanh chóng nhảy xuống. Anh giải thích một thôi một hồi, cuối cùng Lâm Mạn Mạn cũng hiểu, hóa ra anh là kỹ sư an toàn phụ trách trông nom khu vực có những cây dừa này. Nhiệm vụ của anh chính là tới khi dừa chín thì phải hái xuống, để nó không rơi trúng vào khách du lịch.

Lâm Mạn Mạn nheo mắt nhìn khuôn mặt bị phơi dưới trời nắng gắt tới mức đỏ bừng của anh, bỗng nhiên cảm thấy không phải. Cô nhỏ giọng thì thào, “Nghề nghiệp của anh cũng đặc thù, độc đáo quá đi.”

Thế nhưng người đàn ông vẫn vui vẻ, “Làm sao độc đáo bằng đi dép trái.”

Lâm Mạn Mạn cúi đầu nhìn, sau đó lập tức xấu hổ, quần bách vô cùng. Hóa ra khi nãy bỏ đi vội vàng quá, cô đã đi dép trái chân rồi.

2. Tình yêu vốn dĩ là điều biến hoá khôn lường

Lâm Mạn Mạn cao 1m65, nặng 48kg, ngoại hình ưa nhìn, công việc ổn định. Cô tự thấy các điều kiện của bản thân cũng không đến nỗi nào, chỉ mỗi một nhược điểm là tuổi tác không còn nhỏ nữa, vì sao lúc nào cũng bị người ta “đá” vào thời khắc mấu chốt thế nhỉ? Lần đó đi Tam Á, vốn là chuyến du lịch đính hôn của cô. Nhưng nào ai biết, sau khi trở về chưa đầy một tuần, Thẩm Tích Minh đã đòi chia tay.

Mặc dù đang ở thời điểm nắng nóng cao độ nhất trong năm, nhưng Lâm Mạn Mạn lại cảm thấy ánh mắt của người đàn ông trước mặt mình vô cùng lạnh, lạnh tới mức khiến cô tưởng mình đang phải hứng chịu một đợt gió lạnh tràn về. Cô đành tạm gạt bỏ tính cách “công chúa” thường ngày của mình, nhỏ giọng thuyết phục, “Thực sự không thể vẫn hồi được nữa hay sao?”

Thẩm Tích Minh không nói lời nào. Anh ta tỏ ra mất kiên nhẫn, liên tục nhìn đồng hồ đeo tay, cứ như thể có chuyện gì gấp gáp lắm. Chẳng phải chỉ là một công chức nho nhỏ thôi sao, lấy đâu ra lắm việc thế, Lâm Mạn Mạn thậm chí oán trong lòng. Nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ ra vô cùng tội nghiệp đáng thương. Song, chiều này đã hoàn toàn vô dụng. Cuối cùng, Thẩm Tích Minh vẫn đứng dậy và rời đi.

Chẳng lẽ cô không thể lấy được chồng trong năm nay hay sao? Trên tivi đang chiếu bộ phim *Bại khuyến nữ vương*. Vì sao cô nàng quá lứa lỡ thì, vừa không xinh đẹp gì lại còn xấu tính ở trong phim vẫn được một anh chàng đẹp trai ôm trọn trong lòng, còn cô thì vẫn cứ ế sưng ế sía thế này? Lâm Mạn Mạn lại nhớ về những năm tháng sinh viên, khi cô còn đang được cả một đám nam sinh theo đuổi. Sự khác biệt quá lớn này khiến cô khóc thành một dòng sông. Tình yêu đúng là điều biến hoá khôn lường. Năm đó,

khi cô từ chối lời tỏ tình của các nam sinh, chắc chắn không bao giờ ngờ được lại có một ngày mình không thể gả đi nổi như hôm nay.

Cô đeo túi lên định rời đi, sau khi thanh toán xong lại phát hiện Thẩm Tích Minh vẫn đang đứng ngoài cửa. Lâm Mạn Mạn nóng lòng, vội vàng đi tới. Thật không ngờ, đối phương lại mở lời một cách khó khăn, ngại ngùng, “À... cái đó... dù sao cũng chia tay rồi, có thể trả lại cho anh chiếc nhẫn đính hôn được không?”

Nét dịu dàng ấm áp hoàn toàn bay biến trên khuôn mặt Lâm Mạn Mạn. Cô rút mạnh chiếc nhẫn đính hôn ra khỏi ngón tay mình rồi ném thẳng lên người Thẩm Tích Minh, còn thêm một câu, “Anh đi chết đi!”

3. Cô đơn là tên tội đồ khiến con người ta trở nên hèn mọn

Sau khi thất tình, con người ta buồn chán tới mức độ nào, còn phụ thuộc vào việc họ yêu đối phương như thế nào. Có nhiều lúc, hai người chẳng qua chỉ là quen với việc ở bên nhau để giết thời gian mà thôi. Nếu là như vậy, khi vừa mới chia tay, người vẫn còn đang ở lại trong mối quan hệ đó sẽ cảm thấy vô cùng trống trải. Thế cho nên Lâm Mạn Mạn cũng không tránh khỏi việc cảm thấy cô đơn. Cô mở máy tính ra, xem lại các bức ảnh chụp chung với mấy người bạn trai cũ, bỗng nhiên lại nhớ tới Kỳ Phong.

Ngày hôm đó, Lâm Mạn Mạn và Kỳ Phong cùng nhau đi dạo trên bờ cát rất lâu, rất lâu, ăn ý như hai người bạn tri kỷ đã nhiều năm. Cô chậm rãi, thong thả đi phía trước, anh lặng lẽ theo bước phía sau. Từng bước, từng bước, anh đều đi đúng vào dấu chân cô, không sai chút nào. Thấy cô đang nhìn mình, Kỳ Phong cười rộ lên như một đứa trẻ. Gương mặt hồng hào, hàm răng trắng sáng như muốn chói lòa cả đôi mắt Lâm Mạn Mạn.

Tình tiết mới lãng mạn làm sao! Sau đó, họ cứ đi mãi, đi mãi, cho tới khi về đến nhà anh.

Vừa bước vào cửa, anh đã ra vẻ thần bí hỏi cô có muốn uống rượu không. Trong đầu Lâm Mạn Mạn nhanh chóng hiện lên cụm từ: Say rượu làm loạn. Nhưng trong tích tắc ấy, cô lại nhớ ra mình còn đang “bỏ nhà ra đi”. Đã “bỏ nhà ra đi” thì cần phải buông thả một chút, không phải sao? Nghĩ như thế, Lâm Mạn Mạn lại có chút chờ mong. Cô gật đầu thật mạnh, “Đương nhiên.”

Rượu vang sản xuất năm 1997, hương rượu nồng nàn lan tỏa, tuy không quá nặng, nhưng đủ để khiến một người tử lượng không cao như Lâm Mạn Mạn đổ gục. Cô bắt đầu lái nhải không ngừng, kể về người bạn trai đang đương chức của mình, lúc thì khóc, lúc lại cười. Kỳ Phong mỉm cười nhìn cô, nghiêm túc lắng nghe. Như thế lại càng khiến cho Lâm Mạn Mạn kể hăng say hơn, còn những ý đồ trong lòng Kỳ Phong khi này đã hoàn toàn bị đánh bay đi mất.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm, Lâm Mạn Mạn đã tỉnh lại. Cô nhìn chàng trai trẻ tuổi đang nằm trên sofa, cười tự giễu. Sau khi rửa mặt bằng nước lạnh, cô liền đi ra khỏi nhà anh. Nhưng trước khi đi, cô đã chụp lại gương mặt ngủ say của anh bằng điện thoại.

Sau này, Lâm Mạn Mạn nghĩ lại, thấy hối hận vô cùng. Sao lại để lỡ mất một cơ hội tuyệt vời như thế cơ chứ? Thế nên, vào một ngày nào đó của một tháng sau, đầu óc của một người bị nổi cô đơn giày vò như cô lại trúng gió rồi. Cô quyết định xin nghỉ phép để đi Tam Á một lần nữa.

4. Cô 29 tuổi và anh 22 tuổi

Sau khi xuống máy bay, ánh nắng rực rỡ nơi đây đã khiến nỗi cô đơn trong lòng Lâm Mạn Mạn vơi bớt đi phần nào. Cô mang theo hành trang đơn giản, hòa bước cùng dòng người, cảm giác như đang xuyên qua thời gian và không gian, vượt qua những ký ức trùng trùng điệp điệp, tiến về phía tương lai tươi sáng.

Vừa tới nhà Kỳ Phong, để tránh gặp phải cảnh tượng nhạy cảm, Lâm Mạn Mạn đứng ngoài cửa gửi tin nhắn cho Kỳ Phong. Lần trước, nhân lúc anh còn đang ngủ, cô đã lén lấy số điện thoại của anh. Tin nhắn gửi đi chưa đầy mười giây, cánh cửa đã mở ra.

Kỳ Phong đang mặc quần đùi, đi dép lê, nhìn thấy cô cũng không ngạc nhiên chút nào. Anh nhận lấy chiếc túi trong tay cô, tự nhiên như thể vốn dĩ nơi này thuộc về cô vậy, cô chỉ mới đi đâu đó du lịch rồi quay về mà thôi.

“Không đi làm à?” Sau khi ngồi bệt xuống sàn nhà, cô hỏi anh.

Anh cười, “Ừm, hôm nay nghỉ. Chắc cô đói rồi, tôi đi kiếm cái gì cho cô ăn nhé.” Lâm Mạn Mạn không đáp lại. Cô thấy ngồi tựa vào sofa như thế này thật là thoải mái, vì thế dần dần chìm vào giấc ngủ. Kỳ Phong quay trở lại cũng không đánh thức cô, anh chỉ giảm cho quạt nhỏ lại.

Mấy ngày sau đó, những lúc không phải đi làm, anh sẽ rủ cô ra ngoài chơi. Ánh nắng đầu thu vẫn còn khá gay gắt. Lâm Mạn Mạn sợ phải phơi nắng, nên hầu như hai người chỉ đi dạo loanh quanh trên phố, cũng có khi ghé vào Watsons mua ít mỹ phẩm dưỡng da, sau đó lại đến quán quen thuộc uống một tách café. Lần nào Lâm Mạn Mạn cũng gọi Cappuccino, còn anh lại thích hương vị tương đối nữ tính, đó là Caramel Macchiato. Hai người vừa uống café vừa tán gẫu những chuyện vu vơ không đầu không đuôi. Ánh nắng xuyên qua tấm kính thủy tinh của quán đã không còn quá nhiều tia độc hại, khiến cho con người ta trở nên ấm áp, dịu dàng hơn. Sau khi uống café

xong, hai người cùng sang siêu thị ở ngay bên cạnh để mua chút rau củ quả và sữa chua. Lâm Mạn Mạn cảm thấy những ngày tháng như thế này mới thật tuyệt vời, hết ý làm sao.

Nhưng cô lại thấy hơi mờ mịt. Rốt cuộc thì quan hệ giữa cô và Kỳ Phong là gì? Hai người họ đang trong giai đoạn mập mờ, nhưng không ai chịu phá vỡ giai đoạn ấy, cũng không ai có những hành vi “đốt cháy giai đoạn”. Mập mờ khiến con người ta buồn tủi vô cùng. Hơn nữa, cô đã hai mươi chín tuổi rồi, còn anh mới chỉ hai mươi hai mà thôi. Lâm Mạn Mạn không phải mẫu người có khả năng chịu đựng buồn tủi, nhưng cô lại tham lam cảm giác ở bên nhau của mấy ngày hôm nay. Đây đúng là một điều tệ hại.

5. Có những ham muốn chỉ cần giữ trong lòng là được rồi

Kỳ nghỉ phép nhanh chóng trôi qua, đã sắp phải kết thúc. Tâm trạng của Lâm Mạn Mạn giống như cỗ phiêu trong giai đoạn khủng hoảng tài chính.

Cô không ngừng nhét đầy đồ ăn vào tủ lạnh của Kỳ Phong, cũng bắt đầu quen với việc đi đi lại lại trong nhà anh. Nhưng đa phần cô thích cuộn tròn trên sofa ngủ ngon lành. Mỗi khi anh nhìn thấy lại chê cười cô lười biếng suốt ngày ngủ nướng. Cô nhắm mắt không đáp lời, càng cố vùi mình vào sofa. Như thế, sau khi cô rời khỏi đây, mỗi khi ngồi trên chiếc sofa này, anh sẽ lại nhớ tới hương thơm của cô.

Thực sự, điều mà Lâm Mạn Mạn nghĩ tới nhiều nhất là những chuyện còn kịch liệt, điên cuồng hơn rất nhiều. Cô nghĩ, nếu như cô có thể mang thai đứa con của anh thì tốt biết bao. Nhưng ham muốn vẫn chỉ là ham

muốn, Lâm Mạn Mạn không dám có bất cứ hành vi nào. Thậm chí, ngay cả việc giả vờ mộng du để ôm anh một cái thôi mà cô cũng không dám.

Tới lúc ra đi, trước khi lên máy bay, Lâm Mạn Mạn không nói một câu nào, cố nén nước mắt đi vào phòng chờ ở sân bay. Kỳ Phong đã gọi cô lại. Anh rảo bước tới bên cạnh, ôm lấy cô, sau đó xoay người rời đi. Hành động này khiến cho những giọt nước mắt vừa cố kìm nén khi nãy của Lâm Mạn Mạn tràn ra khỏi khóe mi, không sao ngăn được nữa. Khoảnh khắc ấy, cô đột nhiên nhớ lại mấy hôm trước, khi đang quét dọn vệ sinh, cô phát hiện chiếc quần lót nữ dưới gầm giường của Kỳ Phong.

Sau khi lên máy bay, cũng may mà ngồi cạnh cô là một chàng trai vô cùng ấm áp, chu đáo, không ngừng đưa khăn giấy cho cô. Dần dần, Lâm Mạn Mạn mới nín khóc.

6. Không phải Thiện Vô Song nào cũng có thể gặp Lucas của riêng mình

Nửa năm sau, Lâm Mạn Mạn kết hôn, đối tượng chính là anh chàng đã đưa khăn giấy cho cô trên chuyến bay ấy. Chuyến đi trăng mật, cô vẫn lựa chọn Tam Á.

Ngày thứ ba, đầu óc chập mạch, cô trốn anh chồng mới cưới, đi tới nơi làm việc của Kỳ Phong. Nhìn anh lắc cây dừa trong gió, nước mắt cô không sao kìm nén được mà tuôn rơi.

Cô không hề nói cho anh biết, sợ dĩ cô chú ý tới anh, rồi lại ngốc nghếch đi theo anh về nhà, không phải bởi vì anh đẹp trai ưa nhìn, cũng không phải vì cô không muốn quay về gặp Thẩm Tích Minh. Nguyên do chủ yếu là Kỳ Phong trông rất giống mối tình đầu của cô.

Ngày đó, Lâm Mạn Mạn vẫn còn là một cô bé ngoan ngoãn dịu dàng, có một tình yêu học trò thanh xuân vườn trường không có gì khác biệt với bất cứ ai. Nhưng sau này, tốt nghiệp rồi, hai người cũng không thể không chia lìa. Năm tháng trôi qua khiến cho người ta ngày càng mạnh mẽ, lý trí, nhưng Lâm Mạn Mạn mãi mãi không bao giờ quên được nụ cười xán lạn của anh chàng mỗi tình đầu ấy. Thế nên, giây phút đầu tiên khi vừa nhìn thấy Kỳ Phong, cô đã vô cùng tin tưởng, tín nhiệm anh. Sau đó, cũng chỉ vì Thảm Tích Minh hay suy nghĩ lung tung kia trông thấy bức ảnh Kỳ Phong đang say ngủ trong điện thoại của cô mà mối tình với Thảm Tích Minh đã phải đi vào dĩ vãng.

Nhưng những điều này, Lâm Mạn Mạn sẽ không bao giờ nói cho Kỳ Phong biết. Trên con đường từng bước tới năm tháng tuổi già của mình, cô muốn được một lần cuối cùng, giống như một thiếu nữ trẻ trung, ôm những bí mật đẹp đẽ ấy để mà buồn thương. Nhưng một lần nữa, cô cũng sâu sắc nhận ra rằng, cuộc đời không giống như phim truyền hình, không phải Thiên Vô Song nào cũng có thể gặp được Lucas^[3] của riêng mình.

[3] Thiên Vô Song, Lucas: nhân vật trong phim Khẩn cấp tìm chồng (Defeated Queen)

Đây là chuyện khiến người ta bi thương tới nhường nào cơ chứ! Nhưng người ta thường nói, đời người nhẹ tựa lông hồng, sinh mệnh chỉ như ngọn cỏ, không có thuốc chữa, vừa điêu tàn, nhưng cũng thật đáng để kiêu ngạo.

Lâm Mạn Mạn nghĩ, nếu đã như vậy, thế thì cứ tiếp tục như vậy đi.

Bí mật của những năm tháng đã qua, phải được chôn cất trong tim mới thực sự đáng quý.

Có điều, nhớ tới thời niên thiếu ấy, cô mới phát hiện những bướng bỉnh khi đó mới mong manh làm sao. Bởi vì sợ đánh mất mà ngay cả cơ hội để

giải thích cũng không cho.

Hiểu lầm và bỏ lỡ, không muốn nghe, cũng chẳng muốn nhắc tới nữa.

Nỗi buồn của quý ngài Ngựa Vằn nào ai thấu

Quý ngài Ngựa Vằn đã về nhà rồi, còn anh thì sao?

1. Anh đưa cho cô một tờ khăn giấy và một tấm vé tàu

“Cha bị bệnh rồi, nhanh chóng quay về.”

Sáng sớm một ngày mùa hạ tháng Bảy, gió thổi ngang con phố, tán lá cây hai bên đường xào xạc tỏa ra hương thơm thoang thoảng. Ở một chiếc xe buýt đông nghìn nghịt không một khe hở đang lừ lừ nhích từng chút trên đường phố, Giản Giai đã hít trọn làn hương ấy vào trong cơ thể. Thế nhưng Giản Giai không hề bận tâm tới những điều này, cô còn đang ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào một mẫu tin nhắn trong điện thoại. Thậm chí còn không ý thức được túi xách của mình bị người ta lén rách một đường, ví tiền của cô cứ thế không cánh mà bay. Trong ví cô chỉ có số tiền ít ỏi còn sót lại, thẻ ngân hàng, chứng minh thư cùng một tấm vé tàu.

Sau khi xuống xe, cuối cùng cũng có một bác gái tốt bụng nhắc nhở, lúc này Giản Giai mới phát hiện ra mình bị rách túi. Cô liền chạy như bay về phía quầy bán vé của ga tàu. Nhưng mới chạy được vài bước, cô đã ngã nhào xuống đất. Quần bị mài rách cả ra, qua vết rách còn có thể nhìn thấy máu chảy từ vết thương. Đột nhiên nước mắt Giản Giai tuôn rơi, từng giọt từng giọt, như những hạt trân châu lặng lẽ rơi xuống đất.

Một tờ khăn giấy được đưa tới trước mặt Giản Giai. Cô ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt. Anh mặc chiếc áo sơ mi cũ, tóc hơi xoăn, không giống với bất cứ một người làm công ăn lương nào ở thành phố này. Chỉ có điều, đôi mắt của anh rất sáng, rất trong.

Anh nói, “Mau lau nước mắt đi.” Nói rồi, anh nhìn về phía dòng người xếp hàng đông đúc nơi quầy bán vé, “Chuyện mua vé tàu tôi sẽ giúp cô.” Giản Giai không nói gì, nhưng cuối cùng nước mắt của cô cũng đã ngừng rơi.

Bốn mươi phút trước khi đoàn tàu chuyển bánh, người đàn ông xa lạ quay trở lại. Anh đưa cho Giản Giai một tấm vé, sau đó rời đi. Giản Giai nhìn theo bóng anh chậm rãi bước đi, muốn hỏi tên và số điện thoại của anh, nhưng chợt nhớ tới chuyện cha mình bị bệnh, thế là cô lại nhanh chóng xách túi lên tàu.

2. Cô vẫn mời anh một bữa cơm

Một tuần sau cô mới quay trở lại.

Tâm trạng của Giản Giai đã khá lên nhiều, cha cô bị viêm ruột thừa thôi, phẫu thuật cắt bỏ là không còn đáng lo ngại nữa. Về đến chỗ ở, cô mở tấm vé tàu nắm trong lòng bàn tay ra, nhìn từng chút, từng chút một, sau đó kẹp vào trong một cuốn sách.

Giản Giai khi ấy mới chỉ là thực tập sinh trong một tòa báo. Cô không có lương, hằng tháng chỉ có chút bồi dưỡng ít ỏi đến đáng thương. Đời sống vô cùng hạn hẹp, khó khăn. Cũng may mà cô không có sở thích mua sắm quần áo, những lúc rảnh rỗi không có việc gì làm chỉ thích ngồi lì trong văn phòng đọc sách. Cũng có lúc cô sẽ đi sang sở thú ngay bên cạnh tòa báo chơi.

Nói là sở thú cho oai, nhưng thực ra còn sơ sài lắm, chỉ có mấy con khỉ với vài con sáo hôi hám, cộng thêm một hai chú gấu gầy như trụi lông mà thôi. Có điều, may mắn là thời gian gần đây, sở thú mới mượn được một

con ngựa vẫn từ sở thú của tỉnh về. Vì vậy mà Giản Giai cũng thường xuyên sang đó chơi hơn.

Buổi chiều hôm ấy, tòa nhà văn phòng cắt điện nên không cần phải đi làm. Ăn cơm trưa xong, cô lại đi sang sở thú chơi. Kết quả, Giản Giai đã nhìn thấy người đàn ông xa lạ mua vé tàu cho cô ngay trước khu ngựa vẫn. Anh đang cùng với một người phụ nữ môi son đỏ chót xinh đẹp lôi kéo cái cọ gì đó. Giản Giai vội vàng trốn sang một bên. Cô không cố ý nghe trộm nhưng có mấy câu vẫn cứ lọt vào tai.

“Chị cầu xin em đây, đừng như thế này nữa có được không?” Đây là giọng nói của người phụ nữ.

“Tôi làm gì đó là việc của tôi, không cần chị phải xen vào. Chị có thể đi được rồi đây.” Anh lạnh lùng đáp lại.

Sau đó, người phụ nữ kia bắt đầu khóc thút thít. Anh không buồn để ý tới chị ta, cứ thế quay đầu bước đi. Lúc đi ngang qua Giản Giai, anh chỉ nhìn cô một cái chứ cũng không dừng bước. Đột nhiên Giản Giai chạy lên phía trước gọi anh lại. Cô khẽ nói, “Có thể mời anh ăn một bữa cơm không? Chuyện lần trước tôi rất cảm ơn anh.”

Cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị từ chối, nhưng anh lại gật đầu không hề do dự. Anh nói, “Được thôi.”

3. Sau đó họ cùng trao cho nhau một nụ hôn nóng bỏng và một cái bạt tai

Quán các món ăn Tứ Xuyên toàn đồ ăn cay. Rất nhanh, Giản Giai đã biết người đàn ông này tên là Thẩm Kha, hai mươi lăm tuổi, tạm thời không

có công việc gì. Không chỉ có vậy, tướng ăn của anh vô cùng bất nhã, miệng nhai nhồm nhoàm, phát ra âm thanh vang dội. Nhưng Giản Giai không hề để ý. Cô nhìn anh ăn nhanh như vũ bão bằng ánh mắt đầy hứng thú. Cuối cùng, cô hỏi, “Còn muốn gọi thêm gì nữa không?”

Thẩm Kha ợ lên một tiếng rồi nói, “Thế thì gọi thêm hai chai rượu đi.”

Sự thật chứng minh, quan hệ giữa đàn ông và bia rượu còn tốt đẹp hơn cả thuốc nổ và bật lửa, đặc biệt là đối với một người đàn ông không câu nệ tiểu tiết như anh. Tới khi Thẩm Kha say khướt, bầu trời bên ngoài khung cửa sổ đã dần nhá nhem tối.

Dưới ánh đèn đường lờ mờ, anh ôm thân cây nôn thốc nôn tháo, nước mắt nước mũi giàn giụa, cả người đầm đìa mồ hôi. Giản Giai vỗ nhẹ lên lưng anh, không biết vì sao đột nhiên cô lại có chút xót xa.

Cô không biết chỗ ở của anh nên đành phải dìu anh về nhà mình. Vốn dĩ, cô cảm thấy như vậy có phần không thỏa đáng. Nhưng Thẩm Kha đã say tới mức này rồi, cô cũng không quan tâm được nhiều vấn đề như thế nữa. Cô giúp anh cởi áo thun ra, rồi lại lấy nước ấm lau người cho anh. Trên thân thể gầy gò của người đàn ông đầy rẫy những vết sẹo, chằng chịt như những đường vân trên thân cây xù xì, khiến người ta nhìn mà kinh hãi. Giản Giai cẩn thận tỉ mỉ chạm tay lên những vết sẹo ấy. Đột nhiên Thẩm Kha lại kéo tay cô, ôm vào trong lòng, bờ môi ấm áp mạnh mẽ áp lên môi cô. Anh trao cho cô một nụ hôn nồng cháy.

Giản Giai vừa ngại ngùng vừa phẫn uất, trong vô thức, “bộp” một tiếng, cô đã giáng lên mặt anh một cái bạt tai. Dấu vết của năm ngón tay in hằn rõ rệt lên khuôn mặt của Thẩm Kha. Anh sờ tay lên mặt mình, ý thức đã hoàn toàn quay trở lại. Đôi mắt Giản Giai ngập tràn nước mắt, cô không nói một lời nào.

Cuối cùng, Thẩm Kha rời đi, mặc nguyên chiếc áo thun ướt đẫm mồ hôi. Tiếng đóng cửa rất mạnh làm rung chuyển cả căn nhà, như thể tiếng nói mở cửa màn đêm cô độc ngoài kia.

4. Anh là một người đơn thuần mang theo toan tính

Còn mấy ngày nữa mới tới kỳ nhận tiền bồi dưỡng. Trong tài khoản ngân hàng của Giản Giai chỉ còn có mười mấy tệ ít ỏi đến đáng thương. Lần trước mời Thẩm Kha đi ăn đã dùng hết khoản tiền sinh hoạt đủ cho mấy ngày này rồi. Giản Giai không phải người tùy tiện nhờ vả người khác, cô quyết định đi bán hàng sạp ngoài vỉa hè.

Đêm mùa hạ, những cơn gió hiu hiu thổi ngang qua con phố mang tới cảm giác mát mẻ, dễ chịu cho mọi người. Giản Giai ngồi bên lề đường nhìn dòng người đi qua đi lại. Cô thấy hơi căng thẳng, lắp bắp mặc cả giá với người ta. Ai cũng có thể nhìn ra được cô gái trẻ này lần đầu tiên ra đây bán hàng rong. Nhưng cô vẫn bán được một ít đồ lặt vặt, kiếm được hai mươi tám tệ.

Khoản tiền này cũng đủ để chi tiêu trong hai ngày tới rồi. Giản Giai về tới nhà, lôi hết tiền trong người ra, rải đều từng tờ một, sau đó kẹp vào trong một cuốn sách. Lúc mở sách ra, cô lại nhìn thấy tám vé tàu hỏa đó. Cô lại nhớ tới dáng vẻ của Thẩm Kha ngày hôm ấy, lúc anh đưa tám vé này cho cô, chân thành, thuần khiết, không mang theo một chút toan tính nào.

Chỉ có điều, Thẩm Kha đã không còn xuất hiện trong cuộc đời của cô nữa.

Buổi tối hôm sau, lúc Giản Giai đang đếm tiền, chuẩn bị dọn hàng thì thấy mọi người xung quanh cứ nhao nhao chạy tán loạn. Giản Giai ngo

ngắn không hiểu chuyện gì xảy ra. Cũng may mà, không biết có một đôi tay từ đâu mọc ra, nhanh chóng giúp cô thu dọn, sau đó nắm lấy tay cô, lôi cô chạy về phía ngã rẽ.

Khoảnh khắc chạm tay vào đối phương, Giản Giai mới biết người đó là ai. Cô nghe thấy Thẩm Kha trách mắng mình, “Ngu ngốc. Công an đuổi mà cũng không biết đường chạy, muốn phá sản phải không?” Anh mắng cô một cách thành thực nhuần nhuyễn cứ như thể hai người quen biết nhau đã nhiều năm.

Giản Giai không tiếp lời anh mà dè dặt, thận trọng hỏi, “Anh theo dõi tôi?” Nếu không thì làm sao mà anh biết được cô ở đây?

Trong bóng đêm mù mịt, khuôn mặt Thẩm Kha phiếm hồng. Anh không nói gì, chỉ đưa Giản Giai rẽ hết lối này đến lối khác trong con ngõ ấy. Rất nhanh, trước mặt xuất hiện vùng ánh sáng, cô đã về tới trước cửa nhà mình.

5. Cứ nhìn thấy ngựa vằn là sẽ nhớ đến anh

Giản Giai không còn phải đi bán hàng rong nữa.

Buổi tối hôm đó, trước khi rời đi, Thẩm Kha đã nhét vào tay cô mấy trăm tệ. Cô vốn định mời anh lên nhà ngồi chơi một lát, nhưng nhớ lại chuyện xảy ra vào lần trước, Giản Giai vẫn không sao mở lời được, chỉ mỉm cười nhìn anh đầy cảm kích.

Ngày tháng lại quay về với nhịp sống đơn giản như bình thường. Hằng ngày Giản Giai cùng các tiền bối đi phỏng vấn, buổi trưa lại chạy sang sở thú bên cạnh thăm chú ngựa vằn cô độc buồn thương. Nghe nói nó sắp bị

chuyên về sở thú của tỉnh rồi. Con người ta sống lâu ở nơi đất khách quê người rất dễ bị mắc chứng u uất, động vật cũng vậy thôi. Giản Giai nhìn thấy ngựa vằn, không hiểu sao lại cứ nghĩ tới Thẩm Kha.

Mấy ngày gần đây, số lần gặp mặt giữa cô và Thẩm Kha đã nhiều hơn rất nhiều. Anh thường đợi cô tan làm rồi cùng đi ăn. Trong các buổi liên hoan tụ tập, Giản Giai phát hiện anh không uống rượu nữa, lúc ăn cũng nhỏ nhẹ hơn nhiều, ngay cả trang phục mặc trên người cũng sạch sẽ tinh tươm hơn rất nhiều. Giản Giai biết những điều này có nghĩa là gì. Nếu như một người đàn ông khi ở trước mặt bạn đột nhiên trở nên cẩn trọng dè dặt hơn, chắc chắn là anh ta đã phải lòng bạn rồi.

Tuy nhiên, anh chưa có thêm bất cứ một bước tiến nào mỗi khi ở bên cô. Chỉ có một hôm, trước khi tạm biệt, Thẩm Kha dường như có điều gì muốn nói, nhưng lại cứ do dự mãi không thôi. Anh vẫn không thể nào nói ra được.

Không cần phải vội. Lần sau nói cũng không sao. Cô đã nghĩ như thế.

Nhưng thật không ngờ, lần gặp mặt tiếp theo lại là ở sở cảnh sát. Chỉ là một vụ án lên vào nhà ăn trộm hết sức bình thường, cảnh sát bắt được hai kẻ tình nghi, theo như phân tích vụ án thì đây không phải là gây án lần đầu. Vụ án vô cùng đơn giản, Giản Giai được tòa soạn cử tới phỏng vấn. Cô vừa bật máy ghi âm, vừa định đi phỏng vấn nghi phạm. Sau đó, cô nhìn thấy ánh mắt lạc lõng, bơ vơ của Thẩm Kha.

Khoảnh khắc đó, cô chợt hiểu ra vì sao trước đây cứ mỗi lần hỏi tới nghề nghiệp, công việc của Thẩm Kha là anh lại ấp úng lảng tránh, cũng hiểu ra số tiền mà anh đưa cho cô là từ đâu mà ra. Nhưng anh lại không hề nhìn cô, dường như hai người chưa từng gặp mặt.

6. Ngựa Vằn đã được về nhà rồi, Thẩm Kha, còn anh thì sao?

Nửa tháng sau, Giản Giai đã kết thúc kỳ thực tập của mình. Cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà. Lúc thu dọn đóng sách, xấp tiền cùng tấm vé tàu đột nhiên rơi ra. Giản Giai suy nghĩ một hồi, sau đó xé tan tấm vé tàu rồi ném vào thùng rác.

Lần đó, Tòa án phán quyết tội danh của Thẩm Kha được thành lập, phải chịu hai năm tù giam. Ngày tuyên án, Giản Giai không tới gặp anh. Cô không sao nói rõ được bản thân đang bị làm sao nữa. Đau buồn ư? Hay là phẫn nộ? Trước hôm Giản Giai rời đi một ngày, người phụ nữ cùng Thẩm Kha cãi nhau trong sở thú đột nhiên tới gõ cửa nhà cô.

Người phụ nữ ấy chính là chị gái của Thẩm Kha. Năm ấy, sau khi cha mẹ Thẩm Kha ly hôn, chị ấy đi theo cha, còn Thẩm Kha lại đi theo mẹ. Bởi vì luôn khắc ghi nỗi hận cha mẹ mình đã khiến cho gia đình tan vỡ, thời thanh xuân của Thẩm Kha vô cùng ngỗ nghịch. Anh đánh nhau, yêu sớm, thậm chí còn bị bắt vào đồn vài lần vì trộm cắp. Sau đó, mẹ anh mất, lại càng không còn ai trông nom quản thúc anh, cuộc sống càng ngày càng lầm đường lạc lối, cho tới cảnh tù tội ngày hôm nay.

Cuối cùng, chị ấy đưa cho Giản Giai một chiếc ví, bên trong có chứng minh thư, thẻ ngân hàng và một tấm vé tàu mà cô đã đánh mất từ lâu. Giản Giai cầm chiếc ví, không nói một lời nào. Đột nhiên cô rất muốn tới sở thú để thăm con ngựa vằn kia.

Thế nhưng, bên trong chuồng đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn đám cỏ khô vương vãi trên mặt đất. Ngựa vằn đã quay về sở thú trước kia, nơi nó từng sinh sống, có lẽ mãi mãi không bao giờ trở lại đây nữa.

Giản Giai đứng nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào chuồng ngựa trống không. Trong đầu cô dần hiện lên biết bao dáng vẻ của ngựa vằn, nó yên lặng gặm cỏ, ăn rơm, sau đó lại ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn cô.

Chỉ e rằng, nó cũng đã từng phải yên lặng rơi lệ trong đêm tối, mà bây giờ, chờ đón nó chính là vòng tay của mái nhà cùng với niềm vui trùng phùng sau bao ngày.

Khoảnh khắc ấy, đột nhiên từ tận đáy lòng Giản Giai, cô đã tha thứ cho Thẩm Kha.

Giữa biển người mênh mông, có thể gặp được nhau đã là một điều may mắn. Giản Giai hạ quyết tâm phải chờ đợi anh.

Giản Giai nghĩ, có lẽ tình yêu chính là một phương pháp chữa trị mà Thượng đế đã chế tạo ra cho loài người. Giây phút này, điều cô muốn làm nhất, chính là có thể “chữa trị” được cho Thẩm Kha, người đã lạc lối giữa dòng đời mênh mông dài đằng đẵng.

Quý ngài Ngựa Vằn đã về nhà rồi, còn anh thì sao?

Ba trăm sáu mươi lăm ngày, cái hố của thời gian

Điều mà cả cuộc đời cũng không sao từ biệt nổi, có lẽ sẽ trở thành nỗi nhớ vĩnh hằng trong trái tim.

1. Tháng 6 năm 2008: Nỗi nhớ dằng dặc biết ngày nào nguôi^[1]

[1] Câu này được cải biên từ câu thơ cuối cùng trong bài Trường hận ca của nhà thơ Bạch Cư Dị. Nguyên văn câu gốc là 此念绵绵无绝期 (Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ) được nhà thơ Tân Đà dịch thành: “Giận này dằng dặc để hầu có nguôi”.

Thời điểm nắng nóng cao độ của mùa hè, Chu Tiểu Mễ đã thu dọn hành trang đi tới Đại Liên. Cô cởi đôi giày Converse màu trắng, đôi chân trần nhẹ nhàng bước đi trên bãi cát. Những hạt cát li ti bám lên lòng bàn chân cô, nhột nhột, ngứa ngứa. Cách đó không xa, từng con sóng thi nhau xô vào bờ, đánh lên từng lớp bọt trắng xóa, rồi lại lặng lẽ biến mất không còn tăm hơi. Hai tay cô làm thành hình chiếc mái nhỏ để che trước trán, nheo mắt nhìn về phía biển.

Trời đã ngả hoàng hôn, ánh chiều tà dần bao phủ. Cô nhìn ra phía xa xa, đầu bên kia bờ biển, cố gắng nhìn ra được chút gì đó từ nơi biển và trời giao nhau kia, nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm thấy bến bờ ấy. Nơi ấy có hình ảnh mặt trời lặn hoa lệ, cùng hơi ấm dịu dàng sinh động nhất, nhưng cũng không sao làm vui đi được nỗi nhớ nhưng một người.

Biết không, sau khi rời xa cậu, tôi mới phát hiện, hóa ra mình lại nhớ nhung cậu đến thế. Hỡi chàng trai thân yêu, liệu cậu có từng nhớ tới tôi không?

Giản Vệ Ninh, ngay lúc này, cậu có đang nhớ tới tôi không?

2. Tháng 9 năm 2007: Cô nàng thiếu máu và anh chàng bệnh tim

“Em bị thiếu máu? Không thể vận động mạnh, cũng không thể phơi nắng?”

Giờ điểm danh, giáo viên phụ trách tiếp đón học viên mới cầm tờ đơn xin miễn tập quân sự, mặt đầy ngạc nhiên, nhấn mạnh câu hỏi này tới mấy lần trước mặt Chu Tiểu Mễ.

Gì thế, chỉ là bị thiếu máu thôi mà, có cần thiết phải tròn mắt ngạc nhiên đến như thế không? Trong lòng Chu Tiểu Mễ thầm chế giễu người giáo viên này không va vấp nhiều, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn gật đầu lia lịa.

Có vẻ như cô giáo đã bắt đầu tin rồi, sau đó lại cầm một tờ đơn khác, nhìn về phía chàng trai kia. Anh chàng mặc một chiếc áo thun màu trắng, quần jeans màu xanh thẫm, trông rất khỏe khoắn năng động. Chắc không phải cậu ta cũng tới đây để xin miễn tập quân sự đấy chứ? Chu Tiểu Mễ thầm phán đoán trong lòng, nhưng ngay sau đó, câu hỏi của giáo viên đã khiến cô tròn mắt vì ngạc nhiên.

Cô giáo hỏi chàng trai, “Em bị bệnh về tim mạch? Vì thế cũng không thể tham gia tập quân sự?”

Anh chàng kia đáp lại bằng một biểu cảm chân thành thật thà không gì sánh được. Cậu gật đầu, rồi lại cúi đầu trông rất đáng thương, buồn bã, cứ như thể ông cụ non ôm đầy tâm trạng bi ai, so với hình tượng hào quang tỏa sáng khi nãy quả là một trời một vực, khiến cho tất cả mọi người đều phải tin vào câu chuyện bị bệnh tim của cậu.

Được lắm! Quá giỏi! Tôi mới chỉ dám nhờ bác sĩ viết cho một tờ giấy xác nhận bị thiếu máu, không ngờ cậu còn làm lớn hơn, chơi hẳn bệnh tim! Lúc đi ra tới cửa văn phòng của giáo viên, trong lòng Chu Tiểu Mễ vẫn còn óan thán không ngớt, nhưng một mặt vẫn vờ như lơ đãng liếc nhìn bên này vài lần. Thật không ngờ, anh chàng khi nãy hầy còn ôm bộ mặt sâu não đau khổ trước mặt giáo viên, bây giờ lại đang vui vẻ phấn khởi nháy mắt, mày qua mày lại với cô. Cậu lấy tay banh đôi mắt một mí vốn rất xinh đẹp ra, để lộ ra vài tia máu.

Đúng là tự làm xấu hình tượng của mình mà! Trong thoáng chốc, Chu Tiểu Mễ bỗng cảm thấy vui vẻ, bật cười thành tiếng. Cô nhìn về phía chàng trai kia, gọi to, “Này bạn học, cậu ở lớp nào thế? Tên là gì?”

“Lớp 3, Giản Vệ Ninh.” Nói xong năm từ ngắn gọn ấy, khuôn mặt chàng trai lộ ra một nụ cười giảo hoạt, sau đó, cậu kéo một chiếc hòm gỗ nặng trĩu đi về hướng ký túc xá nam.

“Lớp 3, Giản Vệ Ninh...” Thế chẳng phải là cùng lớp với cô sao? Chu Tiểu Mễ thầm nhắc lại lời nói khi nãy của chàng trai, rồi lại cong khóe môi mỉm cười. Sau đó cô quay người, đi về hướng ngược lại.

3. Tháng 10 năm 2007: Thủ trưởng giả mạo và lớp trưởng thực sự

Sau khi khai giảng sẽ phải tập quân sự. Chu Tiểu Mễ đã xin miễn tập quân sự nên cô chỉ việc ngồi một bên ở sân tập nhìn các bạn học luyện đội hình đội ngũ và bật nhảy. Đừng tưởng rằng cô được như thế là sung sướng lắm, thực ra ngồi không rất vô vị, rất nhàm chán. Nhưng cũng còn may, vẫn có Giản Vệ Ninh ngồi cùng với cô.

Giản Vệ Ninh không ngồi yên được như Chu Tiểu Mễ. Mỗi khi đội hình đội ngũ của cả lớp đi về phía mình, cậu lại nhanh chóng bày ra dáng vẻ như thủ trưởng nhìn thấy cấp dưới, cười phóng khoáng, vẫy tay chào, chỉ thiếu mỗi nước hô lên, “Các đồng chí vất vả rồi”. Hết lần này tới lần khác, khiến người ta không thể không cho rằng cậu đang huênh hoang vì mình không phải tham gia vào những buổi tập quân sự khốc liệt gian khổ. Vì thế, cứ mỗi lần đội hình đội ngũ đi qua Giản Vệ Ninh và Chu Tiểu Mễ, tất cả mọi người, không ai bảo ai, đều đồng loạt trợn mắt lên với Giản Vệ Ninh.

Giờ nghỉ giải lao, lớp trưởng Lưu Sướng đi thẳng về phía Giản Vệ Ninh, nói, “Giản Vệ Ninh, cậu không thể học tập Chu Tiểu Mễ một chút hay sao? Lần sau không được làm loạn phá rối như thế nữa.” Nói xong, cậu ta cười với Chu Tiểu Mễ. Chu Tiểu Mễ cũng đáp lại Lưu Sướng bằng một khuôn mặt vui vẻ thân thiện. Cùng lúc đó, cô nhìn thấy gương mặt ủ rũ buồn bã của Giản Vệ Ninh.

Đáng đời! Chu Tiểu Mễ thậm chí cười trên nỗi đau của người khác. Nhưng chờ tới khi lớp trưởng quay trở lại hàng ngũ, cô lại bất giác dựa gần về phía Giản Vệ Ninh. Cô nói, “Giản Vệ Ninh, cậu thấy lớp trưởng lớp mình như thế nào?”

“Hả?” Giản Vệ Ninh vừa nghe thấy đã ngẩng phắt đầu lên, mấy cái mụn trứng cá trở nên sinh động hơn theo từng cử động trên khuôn mặt cậu. Cậu cố gắng trợn to đôi mắt một mí của mình lên, hỏi, “Cái gì mà lớp trưởng như thế nào? Không phải là cậu... phải lòng lớp trưởng rồi đấy chứ?”

Cô gái ngồi bên cạnh cũng chẳng buồn chột dạ hay ngại ngùng gì, vẫn điềm nhiên nói, “Phải lòng thì đã làm sao? Lớp trưởng rất cừ mà, vừa đẹp trai, tính tình hòa nhã, thành tích học tập còn cao nữa. Không thích cậu ấy,

chẳng lẽ lại đi thích cậu?” Nói xong, Chu Tiểu Mễ còn nháy mắt với Giản Vệ Ninh, sau đó lại hừ lạnh một tiếng, tỏ ra vô cùng coi thường cậu.

Dường như Giản Vệ Ninh đã bắt đầu tức giận thực sự. Cậu mấp má môi, muốn nói gì đó, nhưng rồi vẫn ngoảnh mặt đi, không nói một lời. Chu Tiểu Mễ cũng không nói thêm gì nữa. Cô ôm đầu gối, cúi mặt xuống, ngồi im bất động, yên tĩnh như một bông hoa hướng dương.

Trên sân tập, cả lớp đang đứng thành hàng, thẳng và đều tăm tắp.

4. Tháng 12 năm 2007: Tuyết Giáng sinh chẳng thể nào tan

Lễ Giáng sinh đã cận kề, bầu không khí rộn ràng khắp muôn nơi.

Nhưng Chu Tiểu Mễ cùng Giản Vệ Ninh vẫn còn ngồi đối diện nhau, mặt mũi hằm hằm, mắt to trừng mắt nhỏ, không ai chịu nhường ai, cứ như thể người kia đang thiếu mình năm trăm vạn tệ vậy.

Chuyện là thế này, buổi trưa, lúc Giản Vệ Ninh đi dạo trên phố, tình cờ trông thấy Chu Tiểu Mễ cùng Lưu Sướng đang tung tăng cùng nhau, nhìn có vẻ thân thiết vô cùng. Tiếp đó, Giản Vệ Ninh không chút đắn đo do dự, cứ thế lao tới, mặt mũi sa sầm hỏi hai người kia có quan hệ gì. Chu Tiểu Mễ mặt không biến sắc. Cô mới chỉ nói một câu, Giản Vệ Ninh đã tức tới phát điên.

Cô nói, “Bọn tôi đang yêu nhau.” Không buồn quan tâm chút nào tới Lưu Sướng bên cạnh đang trợn mắt há miệng, cảm như thể sắp rớt cả xuống đất.

Và thế là, mọi người không lấy gì làm vui vẻ tách nhau ra.

Buổi tối, trong lúc Chu Tiểu Mễ vẫn còn đang hùng hực khí thế, điện thoại của cô đột nhiên có tin nhắn, “Xin lỗi. Tôi có chuyện muốn nói với cậu. Hẹn nhau ở quán trà Bảy Cốc bên cạnh trường mình nhé.” Màn hình điện thoại hiển thị người gửi là Giản Vệ Ninh.

“Cậu thực sự đang hẹn hò với lớp trưởng sao?”

Giản Vệ Ninh nắm chặt chiếc cốc dùng một lần trong tay, phát ra âm thanh “răng rắc”. Chu Tiểu Mễ chỉ sợ tên tiểu tử này bóp nát cốc làm tràn hết cả trà bên trong ra ngoài. Cô ngồi cách cậu đúng hai mét, quả quyết gật đầu.

Nhưng có trời mới biết được, cô và lớp trưởng nói chuyện với nhau còn không nhiều bằng một phần mười so với Giản Vệ Ninh, làm sao có thể yêu nhau được cơ chứ?

Thế nhưng Giản Vệ Ninh vẫn tin đó là sự thật.

Cậu không nói hai lời, một hơi uống cạn cốc trà, sau đó đứng dậy rời đi, không quay đầu lại.

Ngoài kia đã bắt đầu rơi trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay.

5. Tháng 1 năm 2008: Cậu trốn trong góc nào để khóc rồi?

Tuyết rơi rồi lại ngừng, ngừng rồi lại rơi, cứ thế luân phiên suốt nửa tháng trời. Và rất nhanh sau đó, tuyết đã kết dày thành một trận tai nạn.

Tầm này mọi năm đã tới kỳ nghỉ đông từ lâu rồi, nhưng năm nay, bởi vì tuyết rơi quá dày, nhà trường sợ xảy ra sự cố nên cứ trì hoãn không cho

sinh viên về nhà. Có sinh viên mới còn bất mãn nói chẳng lẽ bắt tất cả mọi người phải ăn Tết ở trường hay sao.

Khi trận tuyết kéo tới, đột nhiên Chu Tiểu Mễ luôn có cảm giác bất an, lo lắng. Cô thường nói với Giản Vệ Ninh liệu cái chết của mình có đến một cách đột ngột hay không. Lần nào Giản Vệ Ninh cũng cốc vào đầu cô, cho rằng cô hồ đồ suy nghĩ lung tung. Chu Tiểu Mễ lại trừng mắt lên mắng cậu là tên xấu xa không có lòng thương người, phá hoại một đóa hoa của Tổ quốc, gây hại cho nhân gian, vừa nói vừa tựa sát về phía Lưu Sướng.

Lưu Sướng đúng là một người tốt bụng điển hình. Cậu ta sẽ không cốc đầu Chu Tiểu Mễ, mà chỉ véo mũi cô đầy sủng nịnh rồi khẽ khàng mắng yêu cô một câu “Đồ ngốc!” thôi. Nhưng Giản Vệ Ninh lại rất chướng mắt mỗi khi thấy ai đó muốn làm người tốt, vì thế, cậu thường tức giận bỏ đi.

Có nữ sinh ghé vào tai Chu Tiểu Mễ hỏi nhỏ, có phải Giản Vệ Ninh thích cô hay không. Chu Tiểu Mễ chẳng buồn ngẩng đầu lên, uống một ngụm trà sữa nóng hồi rồi xoa tay liên hồi, “Mình với cậu ấy không có khả năng đâu. Bọn mình chỉ là bạn thân thôi.” Nói xong, cô đưa tay lên quệt môi rồi híp mắt cười với cô bạn, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Như thể không có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng, tới buổi điểm danh sĩ số đầu giờ sáng cuối cùng trước kỳ nghỉ, Chu Tiểu Mễ mới phát hiện đã không thấy Giản Vệ Ninh đâu nữa rồi.

6. Tháng 3 năm 2008: Xuân về hoa đua nở, giấc mộng hân hoan

Một kỳ học mới lại bắt đầu, cảnh sắc xanh tươi.

Sắc xuân bao phủ, không gian ngập tràn đóa hoa khoe thắm. Giản Vệ Ninh đưa Chu Tiểu Mễ tới ven hồ gần trường học chơi, Lưu Sướng không đi cùng. Hai người cùng đứng bên mặt hồ hóng gió, không ai nói một lời.

Đột nhiên, Giản Vệ Ninh muốn nắm tay Chu Tiểu Mễ, nhưng cô lại gạt ra, cậu lại túm lấy. Lần này, cuối cùng cô cũng không kháng cự nữa. Cậu nói, “Hai người không hề yêu đương gì, đúng không?” Hai người ở đây đương nhiên là ám chỉ Chu Tiểu Mễ và Lưu Sướng.

Cô giật giật khóe môi nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào. Thế thì đã làm sao? Cô bướng bỉnh tới như vậy, bướng bỉnh tới mức không muốn để cho bất cứ ai yêu mình, đồng thời cũng cố gắng để mình không yêu bất cứ ai. Tình yêu là chuyện của hai người, thế cho nên, dù cậu có dũng cảm tới nhường nào, cũng không sao thuần phục được trái tim cô. Cuối cùng cô thoát khỏi bàn tay cậu, rời đi.

Cậu đứng đằng sau hét lên rằng, “Chu Tiểu Mễ, cậu sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận!” Cậu gào to tới nỗi những ngọn cỏ trên mặt đất kia cũng muốn rung chuyển rồi.

Dù sao đi nữa, Chu Tiểu Mễ và Giản Vệ Ninh cũng không ở bên nhau.

Sau khi quay trở lại trường học, mọi chuyện như chưa hề xảy ra.

Ngày tháng cứ thế tiếp tục trôi đi.

Chu Tiểu Mễ vẫn tuyên bố với mọi người rằng cô đang yêu đương cùng Lưu Sướng. Hai người họ mới là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, Giản Vệ Ninh nhìn quen rồi dần dần cũng bình thản hơn. Đôi khi ngẫu nhiên cậu lại nhớ lại hình ảnh Chu Tiểu Mễ của ngày hôm ấy, giống như một bông hoa hướng dương.

Đó chỉ là chuyện của mấy tháng trước mà thôi. Vì sao lại cảm thấy dường như đã trải qua cả một thế kỷ dài đằng đẵng, như thế cách nhau cả một tuổi thanh xuân?

Mơ mơ màng màng...

Đẹp như một giấc mộng...

7. Tháng 6 năm 2007: Hạc vàng ai cười đi đâu^[2]

[2] Câu thơ đầu tiên trong bài Hoàng hạc lâu của nhà thơ Thôi Hiệu. Bản dịch thơ của nhà thơ Tản Đà.

Mùa hạ năm ấy, Giản Vệ Ninh vừa thi tốt nghiệp trung học xong, nếu không có sự xuất hiện của cô gái ấy, có lẽ nó sẽ là một mùa hạ êm ả.

Mẹ cậu có việc đi ra ngoài, cậu nhàn cư vi bất thiện nên đến bệnh viện nơi cha làm việc để chơi. Trưa hè oi ả, cậu đang định nằm bò ra bàn ngủ một giấc thì bị giọng nói truyền tới từ phòng bên cạnh làm cho kinh hãi.

Giản Vệ Ninh vừa mới lắng tai nghe, chỉ thấy hai từ “bệnh tim” lọt vào tai mình. Qua khe hở từ tấm rèm che, cậu nhìn thấy một bác gái dắt theo một cô gái mặt mũi thanh tú đang ngồi đối diện với cha mình. Nghe kĩ càng thêm vài phút nhưng cậu vẫn không hiểu rõ tình hình cụ thể cho lắm. Chờ tới khi hai mẹ con ra về, cậu mới đi ra, vờ như băng quơ hỏi thăm cha mình xem bệnh nhân khi nãy tới khám bệnh gì.

Cha cậu khẽ thở dài một hơi rồi nói, cô gái kia bị mắc bệnh tim bẩm sinh, có vẻ rất nghiêm trọng. Cuối cùng, ông còn bổ sung thêm một câu, “Hình như cô bé học cùng trường đại học với con.”

Cậu đáp lại một tiếng, đưa mắt nhìn về phía cô gái vừa mới rời đi.

Đột nhiên trong lòng lại trào dâng nỗi bi thương xót xa vô cớ.

Sau đó, Giản Vệ Ninh dần dần quên mất chuyện này.

Tới hôm nhập học, thật trùng hợp, nữ sinh đầu tiên cậu gặp được lại chính là cô gái kia. Cậu cứ ngỡ rằng mình và cô có duyên với nhau. Cậu cứ ngỡ rằng mình và cô có thể ở bên nhau. Thế nhưng, tất cả đều ngược lại, cuối cùng, mỗi người một phương.

Trên đời này, có nhiều chuyện cứ tưởng rằng vốn cùng chuyển động trên cùng một đường thẳng, nhưng bởi vì những quỹ đạo đã định trước cho riêng mình mà phải rời xa nhau. Thế cho nên, con người ta dù có cố gắng nỗ lực đến đâu đi chăng nữa cũng chỉ công cốc mà thôi.

Đây là chuyện khiến người ta bất lực tới nhường nào!

8. Tháng 1 năm 2008: Tưởng như lạnh lùng vô tình nhưng lại khiến lòng người rung động

Có lẽ không ai biết được, trong suốt thời gian biến mất ấy, Giản Vệ Ninh đã làm gì.

Ừm, cũng chưa chắc. Có lẽ, trận tuyết ấy biết rõ.

Trong những ngày đầu năm tuyết rơi dày đặc ấy, Giản Vệ Ninh không hẳn tâm nhin Chu Tiểu Mễ cứ phải sống trong lo lắng sợ hãi nên đã tới bệnh viện của cha mình. Cậu hỏi han kỹ lưỡng về tình trạng bệnh của Chu Tiểu Mễ, biết được cùng lắm cô chỉ sống thêm được hai năm nữa thôi, trừ phi ra nước ngoài phẫu thuật, may ra còn có thể kéo dài sự sống. Có điều, chi phí phẫu thuật vô cùng đắt đỏ, những gia đình bình thường vốn không thể nào chịu đựng nổi.

Giản Vệ Ninh cùng cha mình thương lượng, bàn bạc rất lâu, cuối cùng cũng coi như cậu đã thắng. Cha cậu đồng ý sẽ đưa Chu Tiểu Mễ ra nước ngoài trị liệu trong kỳ nghỉ này. Trong lòng cậu mừng rỡ như muốn phát điên lên nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình thản. Cậu muốn đợi cho tới kỳ nghỉ để tặng cho Chu Tiểu Mễ một niềm vui bất ngờ. Cậu cứ tưởng rằng, tới lúc đó, cô nhất định sẽ dừng cảm để chấp nhận đến với cậu.

Nhưng, cậu không ngờ, bốn tháng sau, còn chưa kịp báo tin cho cô, Chu Tiểu Mễ đã bỏ đi không một lời từ biệt, hoàn toàn bất vô âm tín.

Cứ như thể cô chưa từng xuất hiện trong ngôi trường này.

9. Tháng 6 năm 2008: Đáng tiếc không phải là cậu, cùng tôi đi tới cuối con đường

Rõ ràng lớp trưởng đặc biệt chăm sóc quan tâm cô như vậy chỉ bởi vì biết rõ về bệnh tình của cô, lại trở thành tấm lá chắn để cô từ chối người mà mình yêu.

Rõ ràng người đó yêu cô, nhưng lại phải kìm nén tình cảm của chính mình.

Rõ ràng mỗi lần nhìn thấy cô đều xót xa đau lòng muốn chết, nhưng lại vờ như bản thân rất vui vẻ, không tim không phổi.

Rõ ràng là...

Nhiều điều “rõ ràng” như thế, chỉ bởi vì một người.

Chỉ bởi vì muốn để cậu được vui vẻ thực sự, chỉ bởi vì muốn để cậu có thể sánh đôi với một cô gái khỏe mạnh khác, chỉ bởi vì muốn để cậu có

được một tình yêu hoàn mỹ trọn vẹn.

Vì thế, tôi sẵn sàng phản bội lại trái tim và tình cảm của mình, một lòng chôn vùi tất cả. Tôi cố gắng để bản thân không rung động trước cậu, nhưng số mệnh cuối cùng lại vẫn thích trêu đùa tôi. Tôi vẫn trầm luân trong cái hố sâu của tình yêu ấy.

Trước khi gặp cậu, tôi không hề sợ chết. Sau khi gặp cậu, tôi lại bắt đầu âu lo, trong lòng ôm nuôi tiếc khôn nguôi. Vì sao không phải là cậu, cùng tôi đi tới cuối con đường? Tôi muốn được ở lại bên cậu, nhưng lại không thể ở bên cậu.

Giản Vệ Ninh, cậu có thể hiểu được tâm trạng của tôi không?

Giản Vệ Ninh, nhiều năm về sau liệu cậu có còn nhớ tới tôi không?

Giản Vệ Ninh, chẳng phải cậu nói chắc chắn tôi sẽ phải hối hận hay sao? Thực ra ngay từ lúc ấy tôi đã hối hận rồi, nhưng tôi không thể nào quay đầu lại. Sinh mệnh quá nặng nề, tình yêu lại nhẹ như mây bay, thế mà tôi không tài nào gánh vác nổi.

Giản Vệ Ninh, trong những tháng ngày tôi còn sống trên đời, có thể thỏa mãn một tâm nguyện cuối cùng của tôi hay không?

Có thể hôn tôi một lần được không?

Điều mà cả cuộc đời cũng không sao từ biệt nổi, có lẽ sẽ trở thành nỗi nhớ vĩnh hằng trong trái tim.

Hãy để tôi tồn tại mãi mãi trong ký ức của cậu.

Hoa hồng tháng Hai bỏ ngõ

Cành hoa hồng trong tay anh như úa tàn trong khoảnh khắc. Giây tiếp theo, nó cùng với chiếc nhẫn còn chưa kịp trao đi kia bị người ta vứt vào trong thùng rác.

1. Cuộc họp của rau củ

Mấy ngày sau Tết, thời tiết bắt đầu thay đổi, thế giới ngập tràn nắng ấm rực rỡ, khiến con người ta có cảm giác mình sắp phải trút bỏ loạt áo len dày cộm để diện những chiếc áo cộc tay mát mẻ.

Tường Thành đứng bên lề đường, khẽ kéo lại khóa áo, sau đó, anh nhìn thấy Đỗ Hiểu Tân xuất hiện. Cô vẫn giống hệt như năm xưa, mặc một chiếc áo gilê cotton, chạt vật đi trên đường, trong tay xách túi to túi nhỏ, bên trong nào là rau cần, nào là tỏi tây, nào là cải thảo, như thể chúng đang mở cuộc họp vậy, thi nhau giơ tay lên phát biểu, đưa nhau ló đầu ra ngoài, vui vẻ ngắm nhìn nhân gian. Tường Thành đi theo phía sau cô chừng ba phút, cho tới khi cô tiến vào trong một tòa nhà màu vàng nhạt mới dừng bước.

Anh yên lặng đứng đó thêm vài phút, điều thuốc đang hút dở đã bị ném xuống đất, đầu thuốc vẫn còn lấp lánh ánh lửa, giống như một đôi mắt đang đỏ lên khi phải chịu tổn thương.

2. Loli thích ngất xỉu

Đỗ Hiểu Tân khi vừa mới xuất hiện đã định sẵn sẽ trở thành một ấn ký khác biệt trong cuộc đời của Tường Thành.

Trong buổi giao lưu của một ngôi sao hạng ba, Tường Thành còn đang là thực tập sinh của một tòa báo được cử tới đó phỏng vấn. Nào ai biết khi tới nơi rồi mới phát hiện, bầu không khí nơi đây không hề ảm đạm như anh vẫn tưởng. Người hâm mộ đến từ khắp mọi nơi không ngừng hò hét, có người giơ tấm poster cỡ lớn, có người còn hoành tráng hơn, lôi cả banner ra. Tường Thành vô cùng kinh ngạc. Từ lúc nào mà ngôi sao nhỏ bé kia lại có nhiều người hâm mộ đến thế? Anh cũng chẳng muốn tìm hiểu nữa, tìm một chỗ để ngồi xuống, chờ tới phần phỏng vấn báo chí ở cuối chương trình.

Rất nhanh sau đó, ngôi sao kia đã xuất hiện. Cũng giống như vô số ngôi sao được tuyển chọn từ những cuộc thi tìm kiếm tài năng khác, anh chàng này lại là một chàng trai “mặt trắng” điển hình, chưa phải ngôi sao lớn gì mà tác phong đã vô cùng “ngôi sao” rồi. Anh ta vừa ngồi xuống đã bày ra dáng vẻ “cool ngầu”, thế mà khán giả ngồi bên dưới lại không ngừng gào thét, hò reo.

Tường Thành cảm thấy anh ta không xứng đáng. Anh đang định lát nữa khi phỏng vấn sẽ kiểm soát làm khó anh ta một chút thì đột nhiên có một giọng nữ hô lên, nói là có người ngất xỉu vì quá kích động. Tường Thành vừa nghe thấy đã xông tới xem xét tình hình. Anh phát hiện đúng là có một cô gái đang nằm dưới mặt đất. Lúc mọi người đang nháo nhào chuẩn bị gọi xe cứu thương, đột nhiên cô gái kia choàng tỉnh dậy, nói chắc như đinh đóng cột, “Tôi không muốn đi bệnh viện. Tôi còn phải xem Idol của tôi.” Đôi mắt mờ mịt kia khiến cho người ta cảm thấy lo sợ rằng cô sẽ lại ngất đi bất cứ lúc nào.

Không hiểu sao trong lòng Tường Thành lại cảm thấy tức giận. Con gái thời nay chẳng hiểu chuyện gì cả. Chỉ vì một người không hề quen biết mà có thể không màng tới sức khỏe của chính mình. Anh trừng mắt nhìn cô

gái đang được người ta đỡ dậy kia. Cô mặc một chiếc áo thun Semir màu hồng nhạt, quần short jeans mài, trông có vẻ như mới chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, chắc chỉ học cấp ba là cùng.

Đoán chừng cô nàng trốn học để tới đây. Tưởng Thành thầm suy đoán trong lòng.

Buổi chiều hôm ấy, trên đường về nhà, khi đi ngang qua một ngôi trường cấp ba, vừa đúng giờ tan học, Tưởng Thành bất giác lại đưa mắt nhìn nhóm nữ sinh vui vẻ hoạt bát kia, đôi mắt to tròn nào đó lại hiện lên trong tâm trí anh.

3. Cô em tuổi đôi mươi xuân sắc

Anh gặp lại cô vào một buổi giao lưu ký tặng của ngôi sao khác. Những ngôi sao đang nổi đa phần sẽ không thêm tới thành phố nhỏ bé này, một năm có được một, hai ngôi sao hạng hai, hạng ba tới đây đã là tốt lắm rồi.

Lúc Tưởng Thành đang chuẩn bị ngồi xuống hàng ghế bên trên, anh lại nhìn thấy cô gái bị ngắt xiu lần trước đang đứng trong nhóm người hâm mộ ở bên dưới. Lần này, cô đã có thêm một bím tóc đuôi ngựa, đang nhún nhảy theo điệu nhạc, bím tóc cũng theo đó mà đu đưa theo, không có gì khác biệt với các cô gái đang ở lứa tuổi xuân thì khác.

Trẻ con đúng là dễ thay đổi, tuần trước vẫn còn là người hâm mộ trung thành của nghệ sĩ kia, tuần này thần tượng đã lại thay đổi thành người này. Tưởng Thành có chút hứng thú thử suy đoán, không biết lần này cô có bị ngắt xiu nữa hay không.

Kết quả, mọi việc diễn ra theo đúng như những gì anh suy nghĩ. Khi buổi giao lưu ký tặng đang lúc cao trào, cô gái ấy không hề bỏ lỡ thời cơ, lẩn đùng ra ngắt xiú. Hiện trường vô cùng hỗn loạn. Tình huống xảy ra sau đó cũng vẫn y như vậy, cô gái kiên quyết không chịu đi bệnh viện, nhất định phải ở lại tiếp tục cổ vũ cho thần tượng của mình.

Sau sự kiện ngày hôm đó, Tưởng Thành vẫn còn gặp lại cô nàng hay ngắt xiú kia ở rất nhiều chương trình khác nữa. Lần nào cô cũng ngắt xiú, không hề có ngoại lệ, sau đó lại kiên quyết đứng lên. Tưởng Thành nghi ngờ không biết liệu có phải cô bị mắc chứng bệnh cứ hề kích động là sẽ ngắt xiú hay không. Nếu không thì vì sao lần nào cũng như vậy?

Cuối cùng, lại một buổi biểu diễn nữa kết thúc, anh đã giữ cô lại. Anh nói, “Xin chào. Em học ở trường cấp ba nào vậy? Sao ngày nào cũng trốn học thế?”.

Cô gái trước mặt sững sờ trong giây lát, sau đó bật cười phá lên. Cô nói, “Anh hai à, anh nhầm lẫn rồi đó. Năm nay tôi đã hai mươi hai tuổi rồi. Tôi tốt nghiệp được hơn một năm rồi.”

Sau đó, cô lại cong môi cười, nói tiếp, “Tôi nhận ra anh. Lần nào tôi làm việc cũng đều thấy sự xuất hiện của anh. Đúng rồi. Tôi tên là Đỗ Hiểu Tân. Còn anh?”

4. Cô nàng Người Hâm Mộ muốn kiếm đại gia

Hóa ra, trong phạm trù công việc của Đỗ Hiểu Tân còn có một hạng mục, đó là phải giả làm “fan chuyên nghiệp” của người ta. Mỗi khi công ty quản lý lo sợ sự kiện của những ngôi sao mới bước chân vào nghề sẽ không

được sôi nổi, đông đúc, họ sẽ dùng tiền để thuê những người như vậy tới đóng giả làm người hâm mộ.

“Chẳng trách mấy ngôi sao mới kia, lần nào cũng có rất nhiều người hâm mộ tới cổ vũ, hóa ra là do các cô đóng giả. Nhưng mà, đóng giả thì cứ đóng giả thôi, tại sao lần nào cô cũng phải ngất xỉu thế?” Lúc đang ngồi ăn canh Ma Lạt ở một quán nhỏ ven đường, Tưởng Thành tỏ ra vô cùng tò mò đối với vấn đề này.

Đỗ Hiểu Tân khó khăn lắm mới có thể tạm ngừng động tác ăn uống liên tục của cái miệng nhỏ, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tưởng Thành. Cô nói, “Chẳng lẽ anh không biết sao? Tiền nào của nấy, chúng tôi cũng như vậy thôi. Nếu chỉ hò hét không thôi thì một trăm tệ, nếu phải giơ banner thì sẽ là một trăm năm mươi tệ. Nếu có thể kích động tới ngất đi thì sẽ lấy được hai trăm tệ. Nếu không thì lần nào tôi cũng phải vờ ngất xỉu làm gì?”

“Ồ...” Nói thế thì Tưởng Thành chẳng còn lời nào nữa. Anh nhìn cô gái trang điểm ăn mặc thời trang trước mặt, thực sự không sao liên tưởng được với một cô gái chỉ vì kiếm tiền mà có thể liều mình tới như thế. Đột nhiên trong lòng anh trào dâng một cảm giác khác lạ vô cùng.

“Thế bạn trai của cô đâu? Anh ta không nuôi nổi cô à?” Tưởng Thành cố ý hỏi câu hỏi này.

Đỗ Hiểu Tân vừa ăn khoai tây, vừa trả lời, "Bạn trai ư? Tôi làm gì có. Vẫn chưa tìm thấy. Yêu cầu của tôi cao lắm đấy, kẻ không nhà không xe tôi không thèm, người đã từng kết hôn rồi tôi cũng không muốn." Giọng điệu này nghe hết như Lý Tiểu Lộ trong phim *Vận đào hoa* vậy, khiến cho Tưởng Thành giật mình suýt chút nữa thì nuốt chửng cả thức ăn trong miệng.

5. Một chiếc nhẫn có thể nặng tới đâu?

Không có tiền tốt nhất đừng yêu đương, câu nói này chẳng sai chút nào. Nhưng cuối cùng, Tưởng Thành vẫn dũng cảm theo đuổi Đỗ Hiểu Tân.

Hằng ngày, hễ có thời gian rảnh rỗi là anh lại gửi tin nhắn cho Đỗ Hiểu Tân, lúc nào vui vẻ, hứng chí dạt dào còn gọi điện thoại. Anh còn đặt hoa hồng của một tiệm hoa ở góc phố, ngày nào họ cũng mang một bông hoa tới tặng cho Đỗ Hiểu Tân. Mặc dù lần nào Đỗ Hiểu Tân cũng bảo không cần phải lãng phí như thế, nhưng có thể dễ dàng nhận ra nét vui vẻ hiện rõ lên khuôn mặt cô. Mỗi khi cả hai người đều có thời gian, họ cũng có thể đi tới công viên để tản bộ, hoặc tới dùng bữa ở một nhà hàng nào đó.

Mọi chuyện đều tiến triển theo hướng tốt đẹp, vui vẻ. Thế nhưng, trong thế giới tình yêu, nào ai biết trạng thái yên bình này có phải đang ẩn giấu những cơn sóng ngầm hay không.

Đỗ Hiểu Tân rất thích ăn khuya ở những quán ăn đêm ven đường. Thế là Tưởng Thành liền trở thành vệ sĩ trung thành cùng đi với cô mỗi tối. Hai người họ đi dạo tung tăng giữa phố phường huyền ảo, hai bên đường là những quán ăn san sát nhau. Mùi vị cay nồng dần lan tỏa khắp không gian, hết như tình yêu vậy, khiến người ta phải thêm muốn.

Mười tám ngày trôi qua, cuối cùng thì Tưởng Thành cũng có thể nắm tay Đỗ Hiểu Tân. Lúc ấy, Đỗ Hiểu Tân chỉ sững sờ trong giây lát, nhưng cũng không nói gì, mặc kệ cho anh nắm, cùng nhau đi dạo chợ đêm.

Có điều, khi đi ngang qua tiệm Chu Đại Phúc, Đỗ Hiểu Tân nói muốn vào đó xem thế nào. Lúc cô tiện tay cầm một món trang sức lên ngắm, Tưởng Thành đảo mắt qua mác giá sản phẩm, dãy số 0 dài dằng dặc đàng

sau kia khiến cho lòng anh chấn động. May mà Đỗ Hiểu Tân rất thức thời đặt nó trở về vị trí cũ.

Tường Thành còn đang thán khen ngợi Đỗ Hiểu Tân là cô gái biết suy nghĩ, không hề phát hiện ra, giây phút ấy, trong đôi mắt của Đỗ Hiểu Tân thoáng qua một tia mắt mát.

6. Kết cục gượng gạo

Hai năm sau, ngày mừng tám Tết, Tường Thành dự định đưa Đỗ Hiểu Tân về nhà ra mắt cha mẹ, nhưng lại vô tình nhìn thấy cô đang đi dạo phố cùng một người khác. Chiếc nhẫn kim cương sáng chói trên ngón tay của Đỗ Hiểu Tân thật giống như cái gai nhọn đang muốn đâm thẳng vào đôi mắt anh.

Buổi trưa hôm ấy, khi Đỗ Hiểu Tân gọi điện thoại cho Tường Thành, Tường Thành dẫn đo suy nghĩ một hồi, sau đó quyết định ấn từ chối cuộc gọi.

Anh ủ rũ bước đi trên con đường về nhà, nghĩ mãi vẫn không sao hiểu nổi, vì sao cô gái mà mình đem lòng yêu thương lại dễ dàng sa vào vòng xoáy cám dỗ vật chất như vậy? Rõ ràng những khi ở bên anh, cô rất vui vẻ, nhưng cuối cùng vẫn lao vào vòng tay của một người đàn ông khác. Hôm nay, vốn dĩ anh định nói cho Đỗ Hiểu Tân biết một chuyện. Anh muốn nói với cô rằng anh định đưa cô về nhà ra mắt cha mẹ, hơn nữa, gia cảnh nhà anh cũng không đến nỗi nào, cha anh là người đứng đầu của một công ty.

Song, khi Tường Thành nhìn thấy khuôn mặt dạt dào sắc xuân của Đỗ Hiểu Tân lúc nói chuyện với người đàn ông khác, anh lại chẳng muốn nói

gì nữa. Phản ứng đầu tiên của anh chính là trốn tránh. Anh cũng không biết như thế này là sao nữa, dường như cả thế giới đều trở nên gượng gạo.

Đây không phải là kết cục mà anh mong muốn. Tưởng Thành nắm chặt cành hoa hồng trong tay, lững thững bước đi dọc theo con phố. Anh nghe thấy tiếng chuông báo của ngôi trường cấp ba đang reo vang, sau đó có một đoàn học sinh ủa ra. Tưởng Thành cứ nhìn chăm chăm vào một cô bé đang nói cười vui vẻ, cảm thấy không gian xung quanh như ngừng chuyển động.

Có lẽ, anh mãi mãi không sao hiểu được tâm trạng thiếu cảm giác an toàn khi thiếu tiền của Đỗ Hiểu Tân, cũng giống như việc Đỗ Hiểu Tân mãi mãi không sao hiểu được sự trân trọng và tôn thờ mà anh dành cho tình yêu. Cành hoa hồng trong tay Tưởng Thành như úa tàn trong khoảnh khắc. Giây tiếp theo, nó cùng với chiếc nhẫn còn chưa kịp trao đi kia bị người ta vứt vào trong thùng rác.

Anh kéo cao cổ áo, trầm nghĩ, thời tiết của tháng Hai đúng là không thích hợp để hoa hồng nở rộ.

Những người cần có tình yêu đều cho rằng tình yêu rất quan trọng, nhưng đối với những người cần có tiền, thì tiền cũng quan trọng y như thế.

Khi hai bên chỉ trích lẫn nhau, vốn dĩ chúng ta đã khiến cho người ta chán ghét rồi.

Tình yêu không thể giải quyết tất cả mọi vấn đề, mà tiền cũng không thể.

Điều quan trọng nhất khi hai người ở bên nhau chính là phải bao dung lẫn nhau.

Bí mật mà ta tự cho là nguy hiểm, tốt nhất đừng bao giờ mở miệng nhắc tới.

Tử Tô^[1] rẽ trái, tình yêu rẽ phải

1. Tên âm Hán Việt của lá tía tô

Từ trước tới nay vốn ngỡ rằng được khắc ghi mới là tình yêu đích thực, sau này mới hiểu ra, những điều khiến cho ta thấy ấm áp mới là tình yêu đích thực dành cho ta.

1. Nguyên liệu: 250 gram ốc, 10 gram tử tô...

Lúc Điền Uyên Thanh dọn dẹp tủ sách tại nhà ông nội đã vô tình nhìn thấy một cuốn sách dạy nấu ăn, thế rồi giữa hàng loạt các món ăn ấy, cô lại nhìn thấy tên món Ốc hấp tử tô. Từ đó, cô mới biết, hóa ra trên đời này còn có một loài thực vật mang tên là tử tô, còn biết thêm rằng nó có thể dùng để gia giảm cho món ăn.

Có điều, rốt cuộc tử tô là loài thực vật như thế nào? Điền Uyên Thanh phủi lớp bụi dày bám trên cuốn sách, âm thầm nghĩ.

Khoảnh khắc ấy, ánh nắng lung linh chiếu rọi ngoài cửa sổ, ve sầu mùa hạ đua nhau cất tiếng râm ran.

2. Ngày hạ

"Hạ Thanh Viễn, Hà Tử Tô,..."

Tiết học đầu tiên của kỳ học mới, cô giáo đã yêu cầu Điền Uyên Thanh giúp mình điểm danh. Sau đó, ba chữ kia ngay lập tức lọt vào mắt cô.

Áy, "Tử Tô"? Cái tên này... sao từ trước tới nay chưa nghe thấy cái tên này bao giờ nhỉ? Là học sinh mới chuyển tới hay sao? Không hiểu vì sao, nhìn thấy cái tên vừa xa lạ vừa có chút thân quen này, thân làm một lớp trưởng như Điền Uyển Thanh lại thấy hơi căng thẳng, hồi hộp.

Cô kéo tay áo lên, bàn tay chạm vào từng lớp da gà đang nổi lên trên cánh tay mình, chờ đợi một ai đó đứng lên và hô "Có". Nhưng, phía dưới lớp học hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại một vài âm thanh khe khẽ của gian phòng học sau buổi trưa.

Uyển Thanh đang định tích vắng mặt vào sau cái tên này thì một chàng trai từ bên ngoài chạy vào trong lớp. Chàng trai này có một đôi mắt sáng như tia nắng cuối mùa hạ, trên khuôn mặt vẫn còn đang lấm tấm mồ hôi. Cậu chạy ngay trước trước mặt cô, mang theo nụ cười nhẹ nhàng, thân thiện, nói, "Xin lỗi, tôi là Hà Tử Tô, bữa nay tôi chạy đi gặp giáo viên." Nói xong, cậu còn giơ hai tay thành quyền để hành lễ. Động tác như trong phim cổ trang này khiến cho cả lớp cười ồ lên.

Sau đó, Uyển Thanh cũng mỉm cười theo mọi người rồi lại tiếp tục điếm danh.

Có điều, dường như không một ai chú ý tới gương mặt thoáng phiếm hồng của cô. Chắc là không có ai thấy đâu. Thậm chí ngay cả Uyển Thanh cũng cảm thấy khi đó mình không hề đỏ mặt.

3. Đề khó

Những ngày tháng lớp mười hai vô cùng nhàm chán. Ngày nào cũng phải làm đề cương, thi thử, rồi lại ngồi nghe giáo viên chữa bài. Uyển

Thanh nhìn những dấu ngoặc và gạch chân đỏ chót kia, đột nhiên thấy chán chường.

Thế rồi, cô quay đầu lại, nhìn Hà Tử Tô đang ngồi phía sau mình.

Con người này lúc nào tinh thần cũng phấn chấn, tinh lực dồi dào, ngày nào cũng ở lại phòng tự học tới tận mười rưỡi đêm mới chịu rời đi. Thế mà ngày hôm sau cậu ta vẫn có thể tỉnh táo tới như vậy. Uyển Thanh trầm nghĩ như thế, sau đó cô lại quay đầu, tập trung viết lên cuốn đề cương đã sắp bị lật giở tới nhàu nát của mình. Nhưng, dường như có con vật nào đó đang bò đi bò lại trong lòng, khiến cho cô nhộn nhạo, trái tim không sao bình tĩnh lại được.

Hôm ấy, sau giờ tự học buổi tối, Uyển Thanh mang theo một đề bài đi về phía chỗ ngồi của Hà Tử Tô. Cậu vẫn đang ngồi yên tại chỗ cắm cúi học.

Cô gõ nhẹ lên bàn cậu. Hà Tử Tô ngẩng đầu lên, hỏi, “Chào lớp trưởng, có việc gì sao?” Hàm răng trắng sáng hiếm gặp ấy cùng với giọng nói vẫn còn mang chút âm địa phương khiến Uyển Thanh cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Cô giơ cuốn sách trong tay lên, lật sẵn tới một trang rồi đưa lên trước mặt cậu, ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào một đề bài.

Cậu nhanh chóng hiểu được ý của cô. Cậu nở nụ cười dịu dàng, lại là hàm răng trắng sáng, sau đó liền cúi đầu tập trung đọc đề bài.

Uyển Thanh đứng đó, không biết làm gì, đột nhiên lại nghĩ không biết vì sao mình lại tới hỏi bài cậu.

Đúng thế, vì sao lại phải tới hỏi bài cậu nhỉ? Trước khi cậu chuyển vào lớp, chẳng phải cô vẫn quen chạy tới hỏi thầy cô giáo mỗi khi gặp phải bài

tập khó hay sao?

...

Cô còn đang đứng đó suy nghĩ lung tung thì cậu đã giải quyết xong đề bài kia từ lâu rồi.

Cậu liên tục gọi cô, “Lớp trưởng, lớp trưởng!”, cùng lúc ấy, những người xung quanh cũng bắt đầu ngẩng đầu lên nhìn về phía hai người bọn họ.

Lúc này Uyên Thanh mới hồi hồn, vừa thảm tự trách bản thân, vừa nghe cậu giảng bài.

Sau này, mỗi khi Uyên Thanh nhớ lại ngày hôm ấy, cô đều cảm thấy buổi tối đó thật là kỳ diệu, thậm chí còn có chút kỳ lạ.

4. Bất an

Kỳ thi tốt nghiệp tới một cách chóng vánh, ngày tháng trôi qua trong căng thẳng, cứ như thể có một người vô hình nào đó đang kéo căng dây đàn trong trái tim mỗi một học sinh.

Ngày qua ngày vẫn không có gì thay đổi, thi thử khối trường, thi học kỳ, thi thử cùng các trường khác... trong lớp học chỉ còn lại âm thanh “sột soạt” của tiếng lật giở đề cương cùng với tiếng “roẹt roẹt” mỗi khi có ai đó đặt bút viết.

Quả là một quá trình đằng đằng, có khi chờ đón họ còn là một kết quả vô cùng tàn nhẫn.

Uyên Thanh đã quen rồi, mặc dù giai đoạn này vô cùng mệt mỏi, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc qua giai đoạn này thôi là có thể trở thành một sinh viên hệ chính quy danh chính ngôn thuận là cô lại thấy rất hưng phấn.

Hơn nữa, mấy hôm nay, thành tích của cô cũng ngang ngửa với Hà Tử Tô, có khả năng cô sẽ thi đậu cùng vào một trường đại học với cậu. Chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là tốt rồi.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn vẫn cứ xảy ra.

Có một buổi tối, mới chỉ hơn chín giờ, Uyên Thanh đã thấy Hà Tử Tô thu dọn sách vở, vội vàng đi ra khỏi phòng tự học. Lúc cậu đi ra tới cửa, dường như cô thấy cậu quay đầu lại nhìn về phía mình một chút, nhưng chỉ một tích tắc mà thôi, sau đó cậu rời đi.

Ngày hôm sau, cậu không tới.

Rất nhiều ngày sau đó, cậu cũng vẫn không tới.

Cứ như thể cậu đã biến mất hoàn toàn khỏi thế giới của Uyên Thanh.

Dần dần, Uyên Thanh bắt đầu thấy sốt ruột, lúc làm bài tập cũng không được yên lòng, nhưng những điều này cô chẳng thể san sẻ cùng ai. Vào thời khắc máu chót như thế này, bạn bè ai cũng chỉ lo cho chính mình. Cuối cùng, tới khi có kết quả kỳ thi thử cuối cùng, thầy cô và người thân mới nhìn ra được điểm bất thường của cô.

Họ bắt đầu không ngừng khuyên nhủ, hỏi Uyên Thanh đã xảy ra chuyện gì, hay là gặp phải khó khăn gì. Nhưng Uyên Thanh không nói lời nào, thực ra, cho dù cô có nói ra thì cũng đâu được tích sự gì.

Mãi cho tới khi Uyên Thanh nói trước mặt người lớn rằng, “Con sẽ tự điều chỉnh tâm trạng của bản thân, không để thành tích học tập xảy ra vấn

đề gì", lúc này, mọi người mới tạm yên tâm và không còn khuyên răn tiếp nữa.

5. Lãng quên

Sau khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp là những tháng ngày chờ đợi dai dẳng.

Suốt cả kỳ nghỉ, Uyên Thanh giống hệt như một chú gấu ngủ đông, mơ mơ màng màng, hằng ngày ở nhà ngủ, xem tivi, thi thoảng lại lên mạng. Cô không dám để cho mình tỉnh táo, bởi vì những khi tỉnh táo, cô sẽ lại nghĩ tới một vài chuyện.

Một hôm, có một người bạn tới thăm Uyên Thanh, trêu đùa cô vài câu, “Này, lớp trưởng oai phong lẫm liệt của lớp mình sao lại biến thành một McDull thế này?”

Câu nói bình thường tới không thể bình thường hơn ấy lại có thể khiến cho Uyên Thanh nghe xong liền bật khóc. Người bạn ngồi kế bên không biết mình đã làm sai điều gì, cũng không hiểu nổi vì sao cô lại khóc.

Kết quả, Uyên Thanh vẫn thi vào được một trường đại học tương đối tốt, một ngôi trường ở phương Bắc, cách nhà cô rất xa.

Ngôi trường ấy ở nơi có những cây tùng cao lớn, cùng những loài thực vật mà cô chưa từng nhìn thấy ở quê nhà, còn có bầu không khí rất khô, đôi lúc nổi lên những cơn cuồng phong thổi tung tất cả, khiến bụi đất bay đầy lên mặt. Ngày ngày bước đi trên mảnh đất xa lạ ấy, ăn những món ăn không hề thân thuộc, Uyên Thanh bắt đầu thấy nhớ nhà, và nhớ cả Hà Tử Tô.

Có đôi lúc, chính bản thân Uyên Thanh cũng cảm thấy kỳ lạ. Vì sao cô và cậu tiếp xúc không nhiều, nhưng lại cứ nhớ nhung, day dứt về cậu đến thế? Chẳng lẽ đây chính là tình yêu thuở thiếu thời? Mỗi khi nghĩ như thế, cô lại tự cười giễu, cười tới bi thương.

Có lẽ, thời gian trôi qua, lâu ngày rồi cũng sẽ quên được thôi!

Mong là như thế.

Bởi vì, nhớ nhung, day dứt có vị chát, nỗi nhớ không biết đi đâu về đâu lại càng chát hơn.

6. *Ấm áp*

Lại một vài năm trôi qua.

Uyên Thanh đã bắt đầu thích nghe ca khúc *Ba năm* của Thái Cẩm rồi, nhưng cô vẫn một mình.

Một mình dạo bước trong thành phố ở phương Bắc, nhìn biển người mênh mêng, không gian đông đúc ồn ào này có thể khiến cho người ta trông có vẻ không còn cô đơn nữa. Chỉ có điều, đôi khi cô sẽ chợt thấy sợ hãi, sợ hãi người đã khiến cho cô phải ngày đêm mong nhớ tương tư đột nhiên xuất hiện từ nơi đó.

Thực sự là có chút sợ hãi.

Sau đó, cô tốt nghiệp.

Cô trở về quê nhà, tìm một công việc.

Nhưng cô vẫn sợ sẽ gặp cậu. Có lẽ cô sợ một Hà Tử Tô của bây giờ đã không còn giống với hình ảnh chàng trai có hàm răng trắng sáng cùng thái độ học tập chuyên cần vẫn luôn in hằn trong trái tim cô.

Các đồng nghiệp bắt đầu giới thiệu bạn trai cho Uyên Thanh. Ban đầu cô vẫn từ chối, nhưng dần dần, một phần cũng vì ngại trước sự nhiệt tình của mọi người, lại cộng thêm gia đình liên tục thúc giục, đôi lúc Uyên Thanh cũng sẽ nhận lời gặp mặt một chút xem sao.

Trong thời gian này, cô gặp một người tên Đặng Tường, làm thiết kế cho một công ty. Người này khiến cô cảm thấy thoải mái. Cô bắt đầu hẹn hò, một mối tình không mặn không nhạt, cùng nhau đi xem phim, đi ăn hoặc cái gì đại loại như thế. Anh ta khiến cho Uyên Thanh cảm giác mình được người ta che chở, yêu thương, rất dịu dàng, ấm áp.

Các đồng nghiệp trêu đùa, “Thấy chưa, người theo chủ nghĩa độc thân cuối cùng cũng chịu yêu đương rồi.”

Nghe thế, Uyên Thanh chỉ cười cười, cũng cho rằng mình đang yêu đương thật.

Ừm, yêu đương, từ này mới đẹp để làm sao!

7. Mỉm cười

Thật không ngờ, cuối cùng cô vẫn gặp Hà Tử Tô.

Gặp ở hôn lễ của Uyên Thanh.

Bên cạnh cậu chính là cô bạn học từng không cần thận làm cho Uyên Thanh bật khóc đó. Hà Tử Tô trông không khác trước là bao, chỉ có điều

dáng vẻ cậu có thêm một chút bi thương, thẳng thắn. Hà Tử Tô vô cùng tự nhiên nắm tay cô bạn kia, trông có vẻ như họ là một đôi rất ngọt ngào, âu yếm.

Mà Uyên Thanh khi đó cũng đang khoác tay chú rề của mình, chậm rãi, thong thả bước qua bọn họ. Bước từng bước rất chậm, rất chậm. Cô thấy hai người họ nhìn mình nở nụ cười, còn nhí nhảnh làm động tác thả tim.

Uyên Thanh phát hiện, hóa ra cô cũng chẳng có cảm giác gì, chỉ thấy vui mừng. Thấy bạn học chúc phúc cho mình, đương nhiên là một chuyện đáng để vui mừng rồi, không phải sao?

Vì thế, Uyên Thanh cũng mỉm cười, mỉm cười với Đặng Tường đứng bên cạnh cô.

8. Gặp gỡ

Sau khi kết hôn, cuộc sống vô cùng ngọt ngào. Hằng ngày sau khi tan làm, cô lại về nhà, nấu cơm, xem tivi. Thi thoảng hai vợ chồng sẽ ra ngoài đi dạo, hóng gió.

Có một lần, hai vợ chồng Uyên Thanh đi ngang qua một siêu thị, vô tình gặp được Hà Tử Tô. Cậu đang đi mua đồ cùng bạn gái. Bốn người nhìn nhau cười, chào hỏi rồi hàn huyên đôi câu, sau đó lại mỗi người một phương.

Trên đường, người đàn ông bên cạnh cô vờ như vô tình hỏi cậu ta là ai.

Uyên Thanh suy nghĩ rồi nói, “Một người bạn học cùng cấp ba, tên là Hà Tử Tô.”

“Ồ.” Dường như chồng cô đột nhiên nhớ ra điều gì, “Chẳng phải có một món ăn tên là Ốc hấp tử tô hay sao?”

“Đúng rồi, sao anh biết?”

“Bởi vì ngày trước mẹ anh hay làm cho anh ăn. Sao nào, em có muốn ăn thử món này do mẹ anh làm không?”

“Được thôi. Bây giờ đi luôn nhé?”

“Bây giờ đi luôn!”

Trong cuộc đời con người ta có rất nhiều lần yêu đương. Có những mối tình khiến cho bạn cả đời không sao quên được, nhưng bạn chỉ có thể hoài niệm về nó. Chỉ có mối tình có thể khiến cho bạn cảm thấy ấm áp thực sự, mới là dành cho bạn.

Từ trước tới nay vốn ngỡ rằng được khắc ghi mới là tình yêu đích thực, sau này mới hiểu ra, những điều khiến cho ta thấy ấm áp mới là tình yêu đích thực dành cho ta.

Cái mà người ta gọi là kinh nghiệm yêu đương, tất cả đều phải trải qua mới có được.

Bây giờ bạn đã hiểu rõ điều đó lắm rồi, có đúng không?

Trong câu chuyện này không có Cố Hy Thành

Nếu như có lần sau, anh không cần bước về phía em, em cũng không cần phải chạy về phía anh, hãy cứ để thời gian đưa đây, xem xem chúng ta có được đưa về cùng một hướng hay không.

1. Đầu năm 2016, áo khoác gió màu đen của anh

Năm 2016 đã được định sẵn là một năm nhiều thiên tai.

Vừa trải qua một trận tuyết lớn, thành phố nhỏ phương Nam này trông vô cùng xơ xác, tiêu điều. Trên đường chỉ còn lại thừa thớt vài bóng người, ai ai cũng vội vã bước đi, có lẽ không có một ai chú ý tới một người qua đường xa lạ với dáng vẻ bối rối như em. Em mặc một chiếc áo khoác dày to sụ, đứng ven đường suy đi tính lại, cuối cùng vẫn quyết định cắn răng đi về phía cửa tiệm nhỏ của anh.

Lúc đó, anh đang ngồi trong một góc cửa hàng, vừa nhóm lửa vừa hút thuốc, trên người mặc chiếc áo khoác gió màu đen, vừa nhìn là biết không phải hàng chất lượng cao gì cả. Nhưng, khi em dè dặt thận trọng bước vào, anh đã nhanh chóng thu lại dáng vẻ lo lắng, trăn trở của mình, đứng dậy lấy một cuốn sách trên giá sách ngay bên cạnh, cong khóe môi, nói, “Muốn mua sách sao? Có đầu sách hôm qua mới về, đọc hay lắm đấy.” Đó đúng là một cuốn sách vừa mới phát hành, nhưng em đã đọc bản điện tử trên mạng từ tuần trước rồi.

Nhưng em vẫn cứ lấy ra hai mươi tệ để mua cuốn sách ấy, đương nhiên, em vẫn cố hỏi thêm vài câu nữa.

Em nói, “Xin chào ông chủ, xin hỏi, tôi có thể hợp tác làm cùng với anh không?”

2. Ngày mất cả người lẫn của đã không còn xa nữa

Cố Hy Thành, em vẫn còn nhớ bộ dạng vui vẻ của anh khi nghe thấy em nói câu đó.

Anh ném điều thuốc đang kẹp trong tay đi, nhanh chóng dập lửa, rồi lại nắm chặt lấy tay em, bắt chặp việc nam nữ khác biệt. Cả quá trình diễn ra một cách tự nhiên, không hề gượng gạo. Xem ra, anh đã chờ đợi một người tới cùng anh san sẻ gánh nặng về kinh tế từ lâu lắm rồi. Trong lòng em nhanh chóng xóa bỏ hết những đắn đo do dự trước đó. Em cảm thấy sự có mặt của mình là hoàn toàn cần thiết. Chí ít thì, anh đã vui vẻ đến như thế khi thấy sự có mặt của em.

Mấy ngày sau, em đã đưa toàn bộ số tiền mà mình tích cóp được cho anh, tất tần tật là sáu vạn tệ. Đó là tiền khó khăn lắm em mới dành dụm được suốt hai năm đi làm kể từ sau khi tốt nghiệp. Anh nhét số tiền đó vào trong túi áo, rồi chọt đỏ mặt, ôm lấy em. Em muốn đẩy ra, nhưng không hiểu sao tay chân lại không thể cử động được, đành để mặc cho anh ôm. Em thấy lòng mình đột nhiên thật nhẹ nhõm, thư thái, có lẽ, em bị lỗ to rồi nhỉ? Bởi vì em cảm thấy ngày mà em phải mất cả người lẫn của đã không còn xa nữa.

Quả nhiên, không lâu sau, anh nói anh thích em, hỏi em có muốn ở bên anh hay không. Em gật đầu luôn, không cần nghĩ ngợi. Chúng ta đều là người trưởng thành, cũng ngoài hai mươi tuổi rồi, đâu cần phải vờ ngu ngơ đơn thuần nữa. Nếu anh đã thích em, còn em thì đã có ý đồ từ trước, vậy, cứ thuận theo tự nhiên mà ở bên anh có gì là không được?

Chúng ta chính thức sống chung.

Quỹ đạo hằng ngày của em chỉ có đi chợ mua thức ăn và trông hiệu sách. Em nấu cơm nấu nước, giặt quần áo cho anh, chỉ thiếu nước sinh con, cho con bú nữa thôi. Một sinh viên tốt nghiệp từ trường đại học trọng điểm sáng sủa là thế, nay trở thành một bà “mẹ sề” không hơn không kém.

Nhưng em vẫn thấy vui, bởi vì trên đời này có một vài chuyện, nếu như anh không bắt tay vào làm, anh sẽ không bao giờ cảm nhận được niềm vui thú từ trong quá trình ấy.

3. Thời gian là một loại độc mà ta không sao giải được

Nói thực lòng, anh đối với em cũng không thể coi là tốt.

Mỗi khi sang đường anh không hề nắm tay em, lúc ăn cơm cũng không gấp thức ăn cho em, từ trước tới nay chưa từng gọi em một tiếng “Em yêu!”, đôi khi tình hình kinh doanh của hiệu sách không được tốt, anh còn vô cớ trút giận lên em. Có những lúc em thực sự lo rằng mình sẽ không kiếm chế được mà hét lên, “Cố Hy Thành, anh đừng có quá đáng!”

Cũng may mà tình huống đó chưa từng xảy ra.

Lần nào em cũng cố gắng kìm nén nước mắt. Em tự nói với chính mình, “Cao Quỳnh Quỳnh, mày phải nhẫn nhịn!”, sau đó đứng trước gương cố nở nụ cười. Chỉ có điều, đột nhiên em lại nhớ tới anh của ngày xưa, chàng thiếu niên mười tám, mười chín tuổi dịu dàng, thân thiện. Tại sao mới chớp mắt, anh đã trở thành người đàn ông già dặn, u sầu như ngày hôm nay?

Thời gian là một loại độc mà ta không sao giải được.

Cuối cùng, em vẫn quên đi hết những tật xấu và khuyết điểm của anh, tập trung làm một bà “mẹ sè” lo toan, chăm sóc cho anh, và trong con mắt người khác, em chính là bạn gái của anh. Có điều, một vài việc vẫn cứ tiếp tục diễn ra. Hằng đêm, em muốn ôm anh ngủ, nhưng anh lại xoay người, quay lưng về phía em, rồi gạt tay em ra. Trong đêm tối, em cắn chặt môi mình, cả người chột run rẩy.

Còn anh lại nằm im, ngủ say như chết.

4. Nhưng em thấy mình vẫn yêu anh

Thậm chí em còn từng nghi ngờ, liệu anh có phải là một nhân vật trong trí tưởng tượng của em hay không?

Anh quá mức không chân thực, trong ký ức thì đối với em dịu dàng, thân thiện, nhưng ở hiện thực lại thật tàn nhẫn với em. Nụ cười nhiệt tình của lần gặp gỡ đầu tiên, chỉ mấy tháng ngắn ngủi trôi qua đã trở thành bóng lưng lặng lẽ rời đi.

Một buổi sáng tháng 5 năm 2016, khi em tỉnh giấc liền phát hiện bên cạnh đã không một bóng người. Đột nhiên trong lòng em có một dự cảm chẳng lành. Em không buồn thay quần áo tử tế, sau khi tìm kiếm khắp mọi nơi, em mới biết, tất cả quần áo và giấy tờ của anh đều không thấy đâu nữa. Cửa sổ mở rộng, không khí nồm ẩm của mùa xuân tràn ngập khắp gian phòng. Trống trải đến đáng sợ, mọi thứ khiến cho em cảm giác được nỗi đau khổ của những người bị bỏ rơi.

Em chậm chạp thay quần áo, rửa mặt, đánh răng, rồi ăn sáng. Em vẫn tiến hành mọi việc một cách tự nhiên, lưu loát. Anh xem, nếu như anh thấy

cảnh này, nhất định sẽ nói rằng em không yêu anh, nếu không, sao em có thể coi như không có chuyện gì xảy ra thế này chứ?

Nhưng em thấy mình vẫn yêu anh. Ba năm, từ khi em mười sáu tuổi, cho tới khi em mười chín tuổi, anh thích ăn món gì nhất, thích mặc quần áo màu gì nhất, thích đi xe đạp của hãng nào nhất, thậm chí người con gái mà anh thích nhất là ai, em đều biết rõ. Nếu như không yêu anh, vì sao em có thể nhớ hết những điều này? Nếu như không muốn ở bên anh, làm sao em có thể nghĩ hết cách này tới cách khác để tìm được anh, đồng thời cố gắng để mọi chuyện diễn ra như vậy?

Thế là, em nhét nốt sáu mươi lăm tệ, tám xu hai hào còn lại trên người vào trong túi, thu dọn đồ đạc, rồi học theo anh, rời đi.

Không có được, không quên nổi, thôi thì đành đi khắp chân trời góc bể để tìm anh.

5. Tất cả chấm dứt tại đây

Cuối cùng, em vẫn tìm thấy tung tích của anh.

Cuối tháng 5 năm 2016, em nhìn thấy anh ở phố đi bộ Hoàng Hưng thành phố Trường Sa. Khi đó, anh đang vui vẻ cùng một cô bé ăn mặc theo phong cách Freestyle. Cô gái kia mặc dù đã trang điểm nhưng vẫn nhìn ra được nét ngây thơ, hồn nhiên. Anh vẫn mặc chiếc áo khoác gió màu đen kém chất lượng ấy, nhưng trên khuôn mặt lại phản phát ánh sáng của chàng thiếu niên mười chín tuổi năm nào. Quan trọng hơn là, anh đang nắm chặt tay cô bé ấy. Em không màng tới cái bụng rỗng tuếch đói meo của mình, chạy hùng hục về phía anh, vừa chạy vừa gào thét tên anh.

Bao nhiêu người đi trên phố đều cho rằng em bị điên. Anh cũng thế, vừa nhìn thấy em, ngay cả cô bé kia cũng mặc kệ, cứ thế chạy đi.

Anh chạy đằng trước, em đuổi đằng sau.

Em quyết đuổi tới cùng, anh quyết chạy cho bằng được.

Nhưng em dùng hết sức bình sinh liều mạng để đuổi, còn anh thì đã không thích vận động tập luyện từ lâu, vì thế, khoảng cách giữa chúng ta ngày càng nhỏ lại. Khi em đang tưởng rằng thành công nằm gọn trong lòng bàn tay mình thì bị kịch diễn ra.

Khi anh chạy sang bên đường, chiếc xe chết tiệt kia không chịu dừng lại kịp lúc, cứ thế tông vào anh...

Anh ngã trong vũng máu, mắt trũng trũng, mặt mũi ác nghiệt nhìn em, đôi chân không ngừng run rẩy, nhưng anh không thể chạy nổi nữa.

Tất cả chấm dứt tại đây.

6. Từ năm 2006 đến năm 2009, xe qua tập nập, ngựa phi như bay^[1]

[1] Một câu trong bài hát Tình thăm thăm, mưa bay bay (Tình thâm thâm, vũ mông mông) do Quỳnh Dao viết, ca khúc chủ đề của bộ phim Tân Dòng sông ly biệt. Bối cảnh bộ phim là thời Dân quốc, khi đó, đường phố vừa có xe cộ, lại vừa có ngựa phi nên mới có câu miêu tả này.

Cố Hy Thành, nếu em nói em đã biết anh từ rất lâu rồi, anh có tin không?

Đó là vào năm 2006, chúng ta học lớp mười, anh học lớp bên cạnh em.

Thành tích ưu tú, gia cảnh khá giả, tướng mạo anh tuấn, thân thiện hoà nhã... dường như tất cả những cụm từ đẹp đẽ ấy đều sinh ra dành cho anh. Hết lần này tới lần khác, anh đứng trên bục cao kia mỉm cười với tất cả mọi người. Anh chính là đối tượng lý tưởng trong lòng tất cả nữ sinh chúng em. Đúng thế, nam sinh đẹp trai trong trường nhiều như vậy, nhưng chỉ có anh, duy nhất anh sáng sủa và thanh thuần đến thế.

Tận sâu trong trái tim mình, em đã yêu anh. Hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời em khi đó, ban đầu chính là ngày ngày lén nhìn trộm anh ngoài hành lang, sau này trở thành đi theo anh về tới tận nhà. Hành động kiểu “đánh du kích” này được em thực hiện vô cùng vui vẻ, vô cùng hứng thú. Càng nực cười hơn là, em theo dõi anh suốt ba năm liền, vậy mà anh lại không phát hiện ra.

Cho tới khi em phát hiện, thực ra anh cũng chỉ là một chàng trai bình thường, anh cũng sẽ thích con gái, cũng yêu sớm, khi đó, em mới ý thức được, mình đã lún sâu vào cảm giác sùng bái anh một cách mù quáng mà không sao thoát ra được nữa. Em đổ kị với cô gái kia vô cùng. Để chia rẽ anh và cô ấy, em đã viết một bức thư nặc danh, thêm mắm dặm muối vào câu chuyện tình yêu của hai người để tố cáo, rồi gửi tới cho chủ nhiệm lớp của anh.

Nhưng em đã quá xem thường hậu quả của hành động này. Em cứ nghĩ rằng cùng lắm chủ nhiệm lớp anh sẽ chỉ phê bình hai người mấy câu mà thôi. Nào ngờ, thầy ấy lại chuyện bé xé ra to, nói chuyện của hai người ra trước lớp, sau đó, cô gái kia không chịu đựng nổi nên đã xin thôi học, thành tích của anh cũng từ đó dần dần tụt dốc. Tới kỳ thi tốt nghiệp, tên của anh đã không còn nằm trong danh sách ba mươi người đứng đầu lớp nữa rồi.

Còn em lại thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng.

Sau đó, em đi khắp nơi dò la để có được phương thức liên lạc của anh.

7. Tình yêu trong tương lai mới xứng đáng để ta chờ đợi

Cố Hy Thành, câu chuyện này kỳ quặc lắm sao?

Nhìn xem, bây giờ anh đang đứng chỉ cách em chừng mười mét. Ngày mai anh sẽ kết hôn, cô dâu của anh không phải là nữ sinh thôi học năm đó, mà là một bạn nữ khác học cùng cấp ba với chúng ta, nhưng lại không thi được vào đại học. Hai người vô cùng vui vẻ, đang cùng nhau bàn bạc những chuyện lên quan tới hôn lễ, dường như không hề hay biết tới một người mặt mũi xàm xì cô độc đang đứng ngay bên cạnh hai người là em đây.

Tuy thế, nhưng em vẫn muốn nói với anh rằng, Cố Hy Thành, em yêu anh biết bao! Cũng có thể ả náu trong tình yêu ấy, phần nhiều là ả náy chứ không phải yêu thích, nhưng, có lẽ anh hiểu được tình cảm em dành cho anh sâu sắc đến nhường nào. Nếu không thì, em cũng không tới nỗi phải bịa ra một câu chuyện dài tới như thế liên quan tới chuyện tình hai ta.

Đúng thế, anh không hề biết em, từ đầu cho tới cuối, trong đầu anh không hề có một người nào tên là Cao Quỳnh Quỳnh cả.

Em đã từng nghĩ trăm phương ngàn kế để có được địa chỉ của anh, nhưng xin hãy tha thứ cho em, em không có đủ dũng khí để đứng trước mặt anh, cho dù chỉ vờ như một người khách tới mua sách. Em chỉ dám đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần trước cửa hiệu sách của anh, sau đó vẫn quyết định bỏ đi. Em đã nghĩ ra một kết cục bi thảm nhất cho cuộc gặp gỡ với anh, em cố tình tưởng tượng ra anh thật tàn nhẫn, chẳng qua cũng chỉ để làm giảm bớt đi nỗi ả náy day dứt trong lòng em mà thôi.

Đương nhiên, tình yêu em dành cho anh là thật.

Nhưng đó đã là dĩ vãng.

Hay là, chúng ta hãy chia bản thân mình trong quá khứ ra thành rất nhiều nhân vật, rất nhiều con người khác nhau, với mỗi một mối tình, ta lại dùng một nhân vật khác, như thế có lẽ ta sẽ không còn hối tiếc. Anh có thể coi đó là những tưởng tượng, cũng có thể hiểu nó là những ảo giác sai lầm trong ký ức. Nhưng, Cố Hy Thành, bây giờ tất cả đã không còn liên quan gì tới em nữa. Mọi câu chuyện đều có kết cục của riêng nó, tình yêu trong tương lai mới xứng đáng để ta chờ đợi.

Lại dường như, em và anh chưa từng có bắt đầu, Mr.Right thuộc về em chắc chắn vẫn đang đứng chờ em ở nơi mà anh ấy nên đứng.

Đã từng nhẫn tâm để tổn thương, nhưng khi nhìn thấy anh đau đớn, em lại không nỡ.

Con người đúng là một sinh vật kỳ lạ.

Nếu như có lần sau, anh không cần bước về phía em, em cũng không cần phải chạy về phía anh, hãy cứ để thời gian đưa đẩy, xem xem chúng ta có được đưa về cùng một hướng hay không.

Giả Bảo Ngọc liệu có yêu Tiết Bảo Thoa?

Cho dù trong “Hồng lâu mộng” không hề nói rõ cuối cùng Tiết Bảo Thoa sẽ ra sao, nhưng nhất định nàng sẽ cùng với đứa con của nàng và Giả Bảo Ngọc sống một cuộc sống tốt đẹp, nuôi nấng bé khôn lớn thành người.

1. Tôi đã không thềm " mê trai" nhiều năm nay rồi

Hai năm trở lại đây, làng giải trí càng ngày càng náo nhiệt. Đúng lúc tôi đang đắm chìm trong vụ tranh cãi không có hồi kết giữa thầy trò Quách Đức Cương và Tào Vân Kim, chuông điện thoại chọt reo vang. Tôi cầm lên xem, ấy, là Ngô Tử Minh.

Anh dùng chất giọng ngào ngạt ngàn năm không thay đổi cho dù có động đất nói, “Chu Tiểu Nguyên, trường chúng ta sắp có vở kịch *Hồng lâu mộng*, bây giờ đang tuyển diễn viên nữ, em có muốn tham gia không?”

“Việc đó có liên quan gì đến em?” Tôi không buồn ngẩng đầu lên, từ trước tới nay tôi chẳng hứng thú chút nào với mấy chuyện này.

“Thật sao?” Ở đầu bên kia điện thoại, anh cười khan hai tiếng, cứ như thể vừa đạt giải ca khúc xuất sắc nhất năm vậy, “Phải biết là anh đóng vai Giả Bảo Ngọc kiêm đạo diễn luôn đấy nhé. Đền góp vui đi mà.”

“Cái gì? Anh sao?” Tôi vừa nghe thấy đã nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng xỏ giày, vừa chỉnh trang lại quần áo vừa chạy ra ngoài. Chết tiệt, tôi không thể để cho bất cứ cô gái nào có cơ hội đóng cặp với Ngô Tử Minh.

Nghĩ tới đây, tôi lại càng phải gia tăng tốc độ.

2. Ông già Noel cũng thất tình

Lần đầu tiên tôi gặp Ngô Tử Minh, hai người họ vẫn chưa chia tay nhau.

Đương nhiên, bạn cũng phải hiểu rằng tôi đang nói tới anh cùng Tô Lệ Na.

Lễ Giáng sinh năm 2014.

Buổi tối hôm đó, anh hóa trang thành ông già Noel, ôm theo một hộp quà rất lớn, đứng dưới lầu ký túc xá của chúng tôi, thu hút sự chú ý của tất cả các cô gái trong khu ký túc này. Ai cũng rộn ràng, hồi hộp, mơ tưởng viễn cảnh mình chính là đối tượng được anh chờ đợi. Nhưng không ai ngờ được, những gì diễn ra tiếp theo đó lại không phải là một vở kịch vui vẻ.

Một cô gái bước ra từ khu ký túc. Rất nhanh sau đó, hai người họ đã bắt đầu cãi cọ với nhau. Cuối cùng, cô gái kia hất tay ra, chạy vào trong ký túc. Phía sau, hộp quà trong tay Ngô Tử Minh bị gạt xuống đất, hạc giấy bên trong rơi khắp nơi. Anh khom người ngồi xuống, nhặt từng con một, không ai nhìn thấy rõ được khuôn mặt anh khi đó. Nhưng tôi đoán, lúc đó nhất định là anh rất đau khổ, rất buồn bã, cô đơn.

Sau này tôi mới biết, cô gái cãi nhau với anh buổi tối hôm đó là Tô Lệ Na. Hai người họ đã yêu nhau được một năm, nhưng chuyện đó đã là dĩ vãng rồi.

Mà Ngô Tử Minh cũng dần dần ngoi lên top đầu trong trường học, cuối cùng còn trở thành hội trưởng của câu lạc bộ hí kịch.

Nhưng cứ mỗi khi nhìn thấy anh, tôi lại nhớ tới dáng vẻ lạc lõng bơ vơ của anh buổi tối hôm đó.

Kể từ lúc ấy, tôi cũng biết, mình đã yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.

3. Chị Bảo cũng biết ghen đấy nhé

Thật không ngờ, tôi lại nhìn thấy Tô Lệ Na ở nơi đăng ký thử vai.

Cô ấy vẫn xinh đẹp như ngày nào, thân hình quyến rũ, nóng bỏng, khiến cho các chị em xung quanh đều phải nhìn với ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ. Nếu như chúng tôi là những nhân vật trong *Yêu em từ cái nhìn đầu tiên*, vậy cô ấy không phải là Bối Vy Vy thì ít nhất cũng phải là nhân vật hoa khôi của trường kia, còn tôi, có lẽ chính là cô nàng ngốc nghếch ngơ ngẩn Nhị Hỷ rồi. Tôi cúi đầu tự nhìn cái eo bánh mì mà mình vẫn luôn khinh bỉ, đột nhiên thấy thật bi ai. Tôi vẫn là Nhị Hỷ mũm mĩm, biết vậy trước đây đã chẳng ăn nhiều thịt kho tàu như thế làm gì. Lúc vào trong nơi đăng ký, Ngô Tử Minh đang ngồi ở hàng ghế giám khảo nháy mắt về phía tôi, khiến tôi thấy thân kinh mình căng thẳng quá độ.

Kết quả, không biết nên vui hay nên tiếp tục bi thương nữa, cuối cùng tôi đã được chọn, nhưng không phải vai nữ chính, mà là nữ thứ. Đúng, Tiết Bảo Thoa, chính là chị Bảo thành thực, chín chắn lại có chút đầy đặn. Mà người diễn vai Lâm Đại Ngọc lại chính là Tô Lệ Na.

Tôi cảm thấy chắc chắn Ngô Tử Minh đang tìm cơ hội để gương vỡ lại lành cho chính mình.

Đúng là đáng chết!

Có cô gái đứng xem còn cố tình nói chêm vào, “Áy, Giả Bảo Ngọc với Lâm Đại Ngọc này đúng là có duyên nhỉ?” Tôi không thèm để ý tới cô ta. Tôi không muốn để mình trở thành một bà “mẹ sè” mất điểm. Tôi rất bình tĩnh để nhìn nhận sự việc, hướng hồ, Ngô Tử Minh người ta vẫn chưa phải là gì của tôi cả. Có lẽ, tôi cần phải phóng khoáng được như chị Bảo mới được.

Nhưng, thực ra chị Bảo cũng biết ghen đấy.

Thế cho nên, trong lòng tôi khó chịu vô cùng.

Càng ngày tôi càng cảm thấy Tô Lệ Na kia đang cố tình, còn Ngô Tử Minh thì tình trong như đã mặt ngoài còn e.

Hai người họ diễn thì cứ diễn đi, có cần phải thân mật như thế không? Xem kìa, xem kìa, Tô Lệ Na kia động một chút là tựa vào vai Ngô Tử Minh, mà tên nhãi kia không biết đường tránh đi. Hai người cứ thế dính chặt nhau ngay trước mặt tất cả mọi người.

Tôi phùng mang trợn mắt, tức chết đi được. Sao mãi mà vẫn chưa tới cảnh Giả Bảo Ngọc lấy Tiết Bảo Thoa, Lâm Đại Ngọc bị chọc cho tức chết cơ chứ? Tới khi đó, nhất định tôi sẽ càng ỡng ẹo, càng quẫn quýt lấy anh, cho mấy người xem tới đỏ mặt thì thôi. Dù sao thì Tiết Bảo Thoa mới là người Giả Bảo Ngọc cưới một cách danh chính ngôn thuận.

Nghĩ như thế, mắt tôi càng trợn tròn hơn, không hề chú ý tới Ngô Tử Minh đang gọi tên mình.

Anh nghiêm mặt đi về phía tôi, nói, “Chu Tiểu Nguyên, em làm sao thế? Tới lượt em lên diễn rồi.”

Tôi nhắm mắt lại, không thèm để ý tới anh, rồi lại nhẹ nhàng đi ra ngoài. Tiếng giầy dận trên nền đất phát ra âm thanh “soạt soạt”, chẳng khác nào nhịp đập trái tim tôi.

4. Giả Bảo Ngọc trên đũa chị Bảo

Không ngoài dự liệu, buổi tối hôm đó, Ngô Tử Minh gọi điện hẹn tôi ra ngoài gặp.

Bạn cùng phòng thấy lạ, “Ái chà, cậu được tuyển trúng rồi đấy, mau chuẩn bị mà đi gặp tình lang trong mộng của cậu đi.”

“Lượn!” Tôi trừng mắt với cô ấy, nói, “Cậu là đồ mê trai không có tiền đồ.” Nhưng nói thì nói vậy, tôi vẫn cứ trang điểm kỹ càng, ngay cả chiếc váy chỉ mặc mỗi khi tham gia thi thuyết trình tôi cũng lôi ra để khoác lên người.

Mặc dù nó đã hơi chật, mặc rất khó chịu, gượng gạo, nhưng tôi vẫn thấy không tồi chút nào. Tôi nghĩ, ăn mặc thế này chắc không tới nỗi khó coi, thật không ngờ vừa nhìn thấy tôi, Ngô Tử Minh đã không nhìn được mà phá lên cười.

Tôi vờ tức giận, định xoay người bỏ đi.

Ngô Tử Minh chặn tôi lại, gương mặt khổ sở kia đứng trước mặt tôi, vờ đáng thương, “Chị Bảo à, đừng đi mà.” Đôi mắt kia long lanh ngập nước. Mặc dù biết anh chỉ đang giả vờ, nhưng tôi vẫn bất giác mềm lòng.

Tôi tỏ vẻ nghiêm túc hỏi anh, “Gọi em ra đây có việc gì không?”

Anh nở nụ cười, đáp, “Đừng tức giận nữa!” sau đó giơ bó hoa từ sau lưng ra.

Tôi sững sờ rồi nhận lấy, thuận miệng nói, “Cảm ơn.”

Đột nhiên anh lại thấy ngượng ngùng, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, sau đó lại ngẩng đầu lên, “Thực ra, vẫn còn một chuyện nữa. Anh... anh muốn mời em quay lại diễn Tiết Bảo Thoa, có được không?”

Khi anh nói câu này, đôi mắt vẫn cứ sáng long lanh.

5. Người đáng được tha thứ nhất

Tôi vẫn cứ quay trở lại.

Tôi đúng là không có tiền đồ.

Nhưng ai bảo tôi là Tiết Bảo Thoa, anh là Giả Bảo Ngọc cơ chứ? Cùng là kiếp chữ “Bảo”, sao có thể chống đối lại nhau.

Nhưng tôi vẫn canh cánh trong lòng, bởi vì anh vẫn còn một “em Lâm” Tô Lệ Na. Cô ấy thực sự đã hồi tâm chuyển ý, tôi có thể nhìn ra điều đó từ trong ánh mắt của cô ấy. Ánh mắt mà cô ấy nhìn Ngô Tử Minh luôn chứa chan tình cảm, không thể sai được. Nếu như chỉ là diễn viên, vậy tôi sẽ là người đầu tiên tiên cử giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất giải Oscar cho cô ấy.

Tôi nhìn mà tức anh ách trong lòng. Các bạn thấy tôi có dễ dàng gì không? Tôi thích Ngô Tử Minh lâu như thế rồi, dần dần tiếp cận anh, trở thành bạn bè thân thiết của anh, chẳng phải ôm theo hy vọng có thể cùng

anh sánh đôi hay sao? Dựa vào đâu mà Tô Lệ Na kia chỉ cần bán chút nhan sắc đã có thể khiến cho anh ngoan ngoãn quay trở lại vòng tay của cô ấy?

Thế là vào buổi diễn tập chiều hôm ấy, lúc em Lâm đang chạy về phía anh Bảo của nàng ấy, chị Bảo đứng một bên đã giơ chân mình ra. Sau đó, em Lâm ngã nhào xuống đất, nằm im bất động, chỉ nghe thấy tiếng khóc thút thít khiến cho cả hội trường xôn xao lo lắng.

Tôi thấy Ngô Tử Minh cũng không hề động đậy.

Bởi vì nữ chính bị thương trong lúc tập luyện nên vở kịch của chúng tôi hoàn toàn đổ bể.

Tôi cảm thấy rất áy náy vì chuyện này. Lúc tới bệnh viện thăm Tô Lệ Na, tôi cứ nghĩ cô ấy sẽ quát thẳng vào mặt mình nên cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Nhưng không ngờ, Tô Lệ Na rất lễ độ, khách sáo với tôi. Thậm chí, cô ấy còn tỏ lộ tâm sự với tôi nữa.

Cô ấy nói, thực ra cô ấy vẫn luôn thích Ngô Tử Minh. Trước đây, bởi vì cha mẹ phản đối nên hai người họ mới chia tay nhau. Nhưng cô ấy vẫn không sao quên được anh, vì thế, lần này cô ấy mới hi vọng có thể cùng Ngô Tử Minh nối lại tình xưa.

Chỉ có điều, không ngờ giữa đường lại xuất hiện vật cản, là tôi.

Nhưng cô ấy nói, cô ấy không trách tôi. Cô ấy còn nói, con gái một khi đã động lòng sẽ trở thành kẻ đáng sợ nhất, nhưng, cho dù cô gái đó có phạm phải tội lỗi gì đi chăng nữa, thì cũng vẫn là người đáng được tha thứ nhất.

Câu nói này nghe thật là độ lượng. Tôi xấu hổ cúi gầm mặt, sau đó đi ra khỏi phòng bệnh. Thực ra, tôi tới thăm cô ấy vì còn muốn nói cho cô ấy nghe một chuyện, nhưng bây giờ tôi sẽ không nói nữa.

Thực ra, ngày hôm đó, sau khi tôi giờ chân ra nắng, Ngô Tử Minh hoàn toàn có đủ thời gian để đỡ cô ấy, nhưng tôi nhìn thấy tay anh vừa định đưa ra đỡ đã vội vàng thu lại. Anh vẫn đang do dự. Anh muốn báo thù Tô Lệ Na vì trước đây đã bỏ rơi anh.

Đột nhiên tôi lại thấy cô ấy thật đáng thương.

6. Giả Bảo Ngọc liệu có yêu Tiết Bảo Thoa?

Sau khi quay về trường, tôi gọi điện cho Ngô Tử Minh.

Rất nhanh sau đó, anh đã tới. Anh đứng ngay trước mặt nhìn tôi, không nói lời nào.

Tôi hỏi, “Ngô Tử Minh, anh nói xem, Giả Bảo Ngọc liệu có yêu Tiết Bảo Thoa hay không?”

Anh chỉ cười mà không nói.

Sau đó lại đưa tay về phía tôi.

Tôi cũng mỉm cười.

Tôi lại nhớ tới một đoạn trong *McDull*.

McDull đi tới quán ăn của hiệu trưởng ngay dưới lầu của nhà trẻ. Nó gọi một bát mì sợi to và cá viên, hiệu trưởng nói không có cá viên cũng không có mì sợi to, nó lại gọi một bát mì sợi nhỏ cá viên, hiệu trưởng nói không có cá viên, McDull lại gọi một bát mì sợi to dĩa dày bò, mì trứng và cá viên, mì sợi to cá mực, bún cá viên...

Darby nói, “McDull à, cá viên và mì sợi to trong cửa hàng họ đều bán hết rồi, có nghĩa là tất cả những thứ đi kèm với cá viên hay mì sợi to đều hết rồi.”

McDull nói, “Ồ... không có mấy thứ đi kèm với nó à, vậy phiền bác, cho cháu cá viên thôi ạ.”

...

Cuộc đời này vẫn có rất nhiều câu chuyện buồn cười như vậy, mà tình yêu, có lẽ chính là câu chuyện cười chất lượng nhất. Chúng ta đều vui vẻ kể câu chuyện cười ấy tới không biết mệt, không ngừng cười nhạo lẫn nhau, đánh giá lẫn nhau, chẳng qua cũng chỉ để có được một tràng cười sung sướng hả hê nhất. Thế nhưng, câu chuyện này thực sự rất nhạt.

Tôi rất ngưỡng mộ McDull có thể có được tinh thần như vậy.

7. Kết cục của Tiết Bảo Thoa

Kết thúc của câu chuyện đâu?

Sau khi Giả Bảo Ngọc đưa tay về phía Tiết Bảo Thoa, chị Bảo đã mỉm cười.

Nhưng rất xin lỗi, chị Bảo thẳng thừng hất tay Giả Bảo Ngọc ra, sau đó quay người rời đi.

Vào một ngày tháng 7 năm 2016, cảnh tượng mà tôi đã từng mơ ước bao lâu nay cuối cùng cũng diễn ra. Nhưng, kết thúc lại đi theo chiều hướng ngược lại so với trong tưởng tượng của tôi.

Tôi không hề hối hận. Sau này cũng sẽ không hối hận.

Còn về vấn đề, liệu Giả Bảo Ngọc có yêu Tiết Bảo Thoa hay không, điều đó đã không còn quan trọng nữa. Những điều chưa biết luôn dễ dàng khiến con người ta phải thất vọng. Cho dù trong *Hồng lâu mộng* không hề nói rõ cuối cùng Tiết Bảo Thoa sẽ ra sao, nhưng tôi vẫn luôn cố chấp tin rằng, nàng ấy nhất định sẽ sống rất tốt, ngày một tốt hơn.

Nàng sẽ hạnh phúc một cách trọn vẹn, đời đời bình an.

Tôi cũng vậy, mang theo niềm yêu thích ngày trước, có thể du ngoạn trong cuộc đời bao la rộng lớn này, để yêu, dường như chưa từng một lần tổn thương.

Những điều mà ta chưa từng bỏ lỡ, có lẽ đã không còn giá trị từ lâu. Trời cao mang anh đi, nhất định sẽ lại ban tặng cho tôi một người đàn ông khác.

Xin hãy cho tôi hôn lên môi một kẻ nói dối

Cho dù anh chỉ là một Lâm Giai Bắc giả mạo thì đã làm sao, chẳng có tình yêu của ai là không nhiễm khói bụi hồng trần, chỉ cần hai trái tim chân thành, tên là gì đâu có còn quan trọng nữa.

1. Xin hãy cho tôi hôn lên môi một kẻ nói dối

Ngày 27 tháng 5 năm 2007, Trương Học Hữu tổ chức liveshow tại Vũ Hán. Ngày hôm ấy, trong khoảng thời gian từ 9 giờ 30 tới 10 giờ 13, Lâm Giai Bắc đã gọi tổng cộng tám cuộc điện thoại. Nhưng bởi vì tôi không mang theo điện thoại bên mình nên không nhận được một cuộc nào. Tới 10 giờ 19, điện thoại lại đổ chuông lần nữa. Tôi nhận điện, đầu bên kia vô cùng âm ỉ, nghe một hồi lâu mới nhận ra đó là một người đàn ông đang hát tình ca bằng giọng hát thâm tình. Sự nhiệt thành của khán giả tới xem liveshow thông qua sóng điện thoại truyền tới bên tai tôi. Xen lẫn vào đó còn có những lời nói mơ hồ không rõ ràng của Lâm Giai Bắc. Tôi tập trung lắng nghe, thế rồi nước mắt cứ thế tuôn rơi.

10 giờ 20 phút 35 giây, cuối cùng tôi cũng cúp điện thoại, mở ứng dụng tin nhắn ra, bắt đầu soạn tin. Tôi nói: “Lâm Giai Bắc thân yêu, ngày mai cậu có thể quay về Trường Sa để nộp tiền điện thoại được không?”

Tuy điện thoại không ở bên cạnh tôi, nhưng nỗi nhớ nhung thì vẫn luôn thường trực.

2. Bạn đã từng thấy người mẫu nào chỉ có 1m58 chưa?

Mơ ước lớn nhất của Mạc Khả Khả tôi khi còn nhỏ chính là được trở thành người mẫu, có thể mặc đủ các loại quần áo đẹp, còn được bước đi trên sàn catwalk hoa lệ khiến ai cũng phải ngược nhìn. Nhưng, tới sinh nhật năm hai mươi tuổi, khi tôi tự nhìn lại thân hình của mình, tôi mới biết, đây là điều nực cười biết bao nhiêu. Bởi vì, tôi chỉ cao 1m58, và đáng buồn hơn, tôi thuộc mẫu phụ nữ “trước sau như một” vô cùng đáng thương.

Nếu phải mượn một câu nói, thì loại người giống như tôi đây, “không ngực không hông thì chỉ có nước thất nghiệp”. Cũng may, chúng ta đang sống trong một xã hội “văn minh hiện đại”, sau khi mẹ tôi dúm một tấm phong bao đỏ chót dày cộp vào tay của Giám đốc Ha Ha, tốt nghiệp xong tôi tốt xấu gì cũng được làm nhân viên thu ngân nhỏ trong một cửa hàng bán điện thoại di động. Mặc dù ngày nào cũng phải tiếp xúc với đủ loại người kỳ quặc, cổ quái, với biết bao sắc thái, hơn nữa, lương cũng chỉ có ba cọc ba đồng ít tới đáng thương, nhưng đôi khi cũng có được một chút “của lạ”. Ví dụ như, có một anh chàng hẹp hòi Lâm Giai Bắc cứ cách ba ngày lại tới chỗ tôi để nộp tiền điện thoại.

Nói thật, mẫu đàn ông như vậy tôi vẫn luôn coi thường. Mỗi lần anh tới nộp tiền đều chỉ nộp có hai mươi tệ, ít tới đáng thương. Hơn nữa, anh chàng còn mọc trứng cá như tuổi dậy thì nữa chứ, mỗi khi cười lên là cả khuôn mặt lại dạt dào sắc xuân. Đừng hiểu lầm, không phải tôi coi thường những người chỉ nộp hai mươi tệ tiền điện thoại và mọc mụn trứng cá, chỉ có điều, nếu như hằng tháng, tiền điện thoại của bạn tận hơn hai trăm tệ, bạn có tới đóng ít một như thể trả góp thế này hay không, bạn có ngốc nghếch cười ngô nghê với con gái nhà người ta nữa không? Thế nên, tôi chẳng bao giờ bày ra sắc mặt thân thiện gì trước cậu ta cả, thông thường, sau khi mặt không đổi sắc để nghe cậu ta kể hết một câu chuyện cười nhạt, tôi sẽ lạnh lùng hô, “Người tiếp theo.” Cho tới một hôm, đột nhiên cậu ta

nói với tôi rằng, “Mạc Khả Khả, chẳng phải cậu muốn trở thành người mẫu sao? Sao lại chạy tới đây làm thu ngân thế?” Lúc đó, tôi đoán nhất định cảm của mình đã muốn rớt cả xuống rồi. Nhưng chỉ một tích tắc sau, tôi lại khôi phục lại dáng vẻ kia.

Tôi ngời thẳng lưng nghiêm chỉnh, hỏi cậu ta, “Sao cậu biết được chuyện này?”

Cậu ta cười vui vẻ, đáp: “Bởi vì tôi học cùng lớp cấp hai với cậu. Chẳng lẽ cậu không nhớ hay sao?”

Thế sao? Tôi nhìn chăm chăm vào mặt cậu ta hồi lâu, cuối cùng “a” lên một tiếng, như vỡ lẽ, “Cậu chính là cái cậu Lâm Giai Bắc đó sao?”

Rõ ràng đối phương hơi ngỡ ngàng, như thể không tin rằng tôi nhớ được ra. Một lúc lâu sau cậu ta mới vuốt tóc rồi mỉm cười, “Nhớ là tốt rồi, nhớ là tốt rồi.”

3. Nếu cậu thích tôi thì cứ nói thẳng ra, không cần phải lòng vòng như thế

Nói về Lâm Giai Bắc này, một lời khó mà kể hết được. Có điều, để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc nhất, chính là có lần cậu ta liêu mình xông vào nhà vệ sinh nữ. Khi ấy, cậu ta vô cùng thấp bé, các nam sinh khác toàn lôi cậu ta ra làm trò cười, một vài nữ sinh cũng thường trêu chọc cậu ta. Cuối cùng, có lần, một cô gái trêu cậu ta tới phát tức. Thế là cậu ta rượt đuổi người vào tận trong nhà vệ sinh nữ. Sau đó, thường có học sinh của các lớp khác chạy tới cửa lớp tôi, chỉ vào Lâm Giai Bắc, nói, “ Nhìn kia, đó chính là cái tên xông vào nhà vệ sinh nữ đấy.”

Bởi vì đột nhiên nhớ tới chuyện này, ngay trong quán café ở gần nơi tôi làm việc, tôi vừa lớn tiếng nói vừa cười phá lên. Chờ tới khi hai chúng tôi chuyển chủ đề từ những người bạn cũ gặp mặt cho tới những chuyện lật vạt của cuộc sống thường ngày, bỗng dừng lại không còn chủ đề gì để tán gẫu tiếp nữa. Tôi lục lại trong ký ức của mình, rồi tiếp tục mở lời. Tôi nói, “Lâm Giai Bắc, có phải cậu thích tôi hay không?”

Nhìn thấy đôi mắt tròn tròn lên của đối phương, tôi từ tốn giải thích, “Ồ trong sách thường viết cách để theo đuổi con gái như thế mà. Thực ra, nếu như thích tôi, cậu không cần phải vòng vèo như thế, đâu cần phải kiếm cớ đi nộp tiền điện thoại, mỗi lần một chút xíu, nói thẳng cho tôi biết là được rồi. Có lẽ tôi sẽ suy nghĩ đấy.” Nói xong, tôi còn cố tình ưỡn ngực lên.

Quả nhiên, như tôi đã dự đoán, lời nói khiến cho người ta phải ngại ngùng này đã thành công khiến cho anh trở nên gượng gạo.

Một lúc lâu sau, cuối cùng đối phương cũng ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt tôi, từ tốn nói từng từ một, “Thực ra tôi đã có bạn gái rồi. Thế cho nên, cô gái à, cậu đã suy nghĩ nhiều rồi. Ha ha...”

Lúc này, người ngượng ngùng gượng gạo chỉ còn có mình tôi thôi. Khi này còn ngẩng cao đầu, giờ đây, tôi chỉ dám cúi gầm mặt xuống, tập trung uống cốc nước cam của mình, trong lòng vô cùng quẫn bách, nghĩ, ôi trời ơi, tiểu thuyết đúng là tiểu thuyết, ai bảo cứ viết mấy chiêu theo đuổi phụ nữ của phái nam làm gì, bây giờ khiến cho bọn cô nường đây mất mặt một cách triệt để thế này. Đúng là chán chết đi được!

“Ôi, cái gì đây?” Trong lúc thất thần tôi đã cắn phải một thứ gì đó, bèn nhả ra xem. Trời đất ơi, một đồng xu, kẹp giữa hai đầu ngón tay của tôi, tỏa sáng lấp lánh. Khi này suýt nữa làm tôi gãy cả răng rồi! Tôi tức giận gọi chủ quán tới. Khuôn mặt ông chủ rõ ràng cũng rất buồn rầu. Đột nhiên, đôi

mắt ông ta sáng rực lên, nói, “Chúc mừng cô, cô gái. Cô chính là vị khách may mắn của nhà hàng ngày hôm nay, được tặng thêm một ly nước cam.”

Tôi nhìn thấy Lâm Giai Bắc đang lén cười trộm, ngồi một bên xem tôi bị biến thành trò hề.

Hừ, đàn ông đúng là chẳng phải thứ tốt đẹp gì! Tôi đã thực sự tức giận rồi đấy.

4. Cô gái, xin hỏi mùa xuân của tôi ở nơi đâu?

Kể từ lần trước, sau khi tôi chỉ ra hành động vô cùng khả nghi của Lâm Giai Bắc, quả nhiên cậu ta đã quyết tâm sửa sai. Tháng này, vừa mới đầu tháng, cậu ta đã nộp hết ba trăm tệ tiền điện thoại, sau đó bật vô âm tín.

Hóa ra, tên nhóc này lại là người dứt khoát tới như vậy.

Tôi bắt đầu lơ ngơ ngẩn thán mỗi khi đi làm, cứ nhìn vu vơ vào màn hình máy tính, sau đó lại gõ máy tính trong vô thức, một cộng một, lại cộng hai, cộng ba... cho tới khi tôi không còn hiểu gì nữa, rồi lại làm lại từ đầu. Có một lần, tôi còn nhầm lẫn tiền điện thoại mà người ta nộp, rõ ràng là hai trăm tệ lại nhầm thành hai mươi tệ. Người đó tức tới nổi suýt nữa đã gây gổ với tôi, may mà có đồng nghiệp Tiểu Lý ra mặt xin lỗi giúp tôi.

Hóa ra, trong cuộc sống đột nhiên thiếu vắng một cái gì đó lại là điều đáng sợ tới như vậy, khiến con người cũng có thể trở nên ngốc nghếch. Nhưng, có lẽ Lâm Giai Bắc không đơn giản chỉ là một thứ gì đó, phải không? Tôi ôm đầu nằm bò ra bàn, suy nghĩ mấy chuyện này thật khiến người ta đau đầu. Tới giờ nghỉ, Tiểu Lý ngồi bên cạnh gọi tôi, còn trêu đùa nói tôi tâm xuân nhộn nhạo.

Tôi quay đầu lại, nhìn cô nàng, buồn bã nói, “Quý cô à, xin hỏi mùa xuân của tôi ở nơi đâu?”

Cô ấy hơi ngạc nhiên, nhưng cuối cùng vẫn bật cười. Còn tôi vẫn mang theo khuôn mặt mờ mịt, sao người dân ở khu vực này lại nhiều tiền như thế nhỉ? Chẳng lẽ chỉ có một mình Lâm Giai Bắc tới nộp hai mươi tệ mỗi lần đóng tiền điện thoại hay sao? Đang suy nghĩ như thế, chợt có một người thò đầu qua khung cửa, “Thưa cô, tôi muốn nộp tiền điện thoại.” Tôi không buồn ngẩng đầu lên, nói, “Đang giờ giao ca, xin đợi một lát.”

Sau đó, dường như đối phương đang hứng thú dạt dào, huơ huơ đồng hai mươi tệ trong tay, sau đó tiếp tục nói, “Ái chà, mới có mấy tuần không gặp, Mạc đại tiểu thư nhà chúng ta tính tình thế mà đã xấu đi nhiều rồi.” Giọng nói cợt nhả này... Trời ơi, chính là tên kia.

Tôi nhanh chóng lấy lại tinh thần, đứng dậy hét to vào mặt cậu ta, “Lâm Giai Bắc, cậu đi đâu thế? Sao không tới nộp tiền điện thoại?”

Mọi người xung quanh vừa nghe thấy, ai cũng phải đổ mồ hôi.

5. Tôi không cần cổ vịt, tôi chỉ muốn có vé xem liveshow Trương Học Hữu

Hóa ra mấy ngày hôm nay Lâm Giai Bắc phải đi công tác tới “chảo lửa” Vũ Hán.

Vẫn tại quán café lần trước.

“Sao thế? Mới mấy tuần không gặp mà đã nhớ tôi rồi sao? Vừa nãy sao lại to giọng thế?” Cậu ta ghé sát tới mặt tôi, khiến tôi có thể nhìn rõ mồn

một từng cái mụn trứng cá dọc theo sống mũi của cậu ta. Thậm chí, đường ria quanh mép của cậu ta bởi vì nói chuyện mà dường như khẽ lay động.

Trời ơi, rốt cuộc là sao thế này? Tôi quan sát cậu ta tỉ mỉ như thế để làm gì? Người ta là hoa đã có chủ, tôi không thể “dòm ngó” như thế được. Vì thế, tôi không nói thêm gì nữa, trợn mắt lên với cậu ta, sau đó lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhưng dường như cậu ta chẳng phát hiện ra thái độ của tôi, vẫn vui vẻ lấy mấy thứ đồ ăn vặt như cánh vịt, cổ vịt từ trong túi ra, rồi đưa trước mặt tôi. Ngửi thấy mấy hương thơm khiến người ta xao xuyến ấy, tôi vừa cố gắng để mình không thèm nhỏ dãi, vừa vờ lịch sự cảm ơn cậu ta. Tôi thận trọng uống bằng hết cốc nước cam, cũng may mà lần này không bị rơi thứ gì trong đó, sau đó, tôi xách túi đồ ăn vặt to tướng kia, chuẩn bị đi về nhà. Vừa ra tới cửa, đột nhiên, tôi lại nhớ tới một vấn đề, vì thế quay đầu lại, hỏi, “Đúng rồi, Lâm Giai Bắc, cậu mua gì cho bạn gái của cậu thế?”

Nhất thời cậu ta chưa kịp phản ứng lại, “Gì cơ? Bạn gái tôi á? Ồ... Đúng rồi, tôi mua cho cô ấy một tấm vé xem liveshow, của Trương Học Hữu, show diễn ngày 27 tháng 5, có tên là *Đã lâu không gặp*, liveshow ở Vũ Hán, đình đám lắm đấy. Sao nào, có ngưỡng mộ không?” Nói rồi, cậu ta lấy hai tấm vé từ trong túi ra, hươ hươ trước mặt tôi. Ánh nắng chiều tà hắt lên, tôi chỉ cảm thấy mắt mình sắp hoa lên rồi, đột nhiên cảm thấy khó chịu trong lòng. Tôi liền đưa túi thức ăn trong tay cho Lâm Giai Bắc.

Cậu ta đơ ra một lúc, rồi nhìn tôi, nói, “Cậu sao thế? Không thích ăn à? Thế cậu nói cho tôi biết cậu thích ăn gì, bây giờ tôi sẽ đi mua, có được không?”

Tôi không thèm để ý tới cậu ta, tự nói tự nghe, “Lâm Giai Bắc, tôi về nhà đây. Mấy thức này cậu hãy ăn cùng với bạn gái của cậu đi. Tạm

biệt!”

Tôi vừa đi vừa nói. Mùa hạ đúng là đáng ghét thật, sao lại nóng tới mức này. Lá cây hai bên đường héo rũ, rũ xuống, trông thật bi ai, khiến cho người ta nhìn cũng không lấy gì làm vui vẻ. Sao tôi lại thấy khó chịu như thế nhỉ? Khó chịu tới mức mắt cũng muốn đổ mồ hôi, từng giọt từng giọt lã chã rơi xuống.

Có lẽ, tôi cần phải về nhà tắm nước lạnh. Mùa hè này mang đến cho tôi cảm giác chán ghét xưa nay chưa từng có.

6. Cậu đúng là đồ ngốc, không phải đã nói là thích tôi thì cứ nói thẳng ra hay sao?

Lâm Giai Bắc lại đi công tác rồi, vẫn là Vũ Hán. Lần này chắc là đi cùng với bạn gái của cậu ta.

Chủ nhật, ngày 27 tháng 5 năm 2007, không phải đi làm.

Tiểu Lý vui vẻ gọi điện thoại tới rủ tôi cùng đi mua sắm. Mua sắm, mua sắm, mua sắm cái gì? Có mua được một người chạy tới trước mặt tôi nói, “Thưa cô, cho tôi nộp hai mươi tệ tiền điện thoại” hay không? Tôi lập tức từ chối cô ấy, cứ như thể một oán phụ vậy. Mở thư viện ảnh ra xem, tôi nhìn thấy tấm ảnh thời cấp hai, cứ nhìn mãi hồi lâu, đột nhiên lại thấy mình chơ vơ lạc lõng.

Mãi cho tới buổi tối, tôi vẫn cứ nhốt mình trong gian phòng thuê chật hẹp, gió quạt thổi vào khiến cho nắp của hộp mì ăn liền cứ bay phấp phới. Tôi cũng chẳng buồn thu dọn nữa, mở âm lượng máy tính lên mức cực lớn,

Trương Học Hữu đang hát ca khúc *Một ngàn lý do để thương đau*. Một ngàn lý do để đau lòng, thực ra đâu cần tới nhiều lý do như thế. Chỉ cần một thôi đã đủ lắm rồi, đó chính là người có tên Lâm Giai Bắc kia lại có bạn gái rồi. Thế thì, tôi có là gì đâu.

Tôi nhớ lại khuôn mặt vui vẻ hồ hởi của cậu ta mỗi khi tới nộp tiền điện thoại, mặc cho trên mặt mọc đầy mụn trứng cá, thế mà tôi lại phát hiện ra, mình đã hoàn toàn quen với chúng. Chẳng lẽ, thích một người là có thể thích luôn cả mụn trứng cá trên khuôn mặt người ta hay sao? Đây là logic gì thế? Trương Học Hữu vẫn đang tiếp tục hát: *“Một ngàn lý do để thương đau, cuối cùng, tình yêu của anh dần dần trở thành dĩ vãng trong câu chuyện ấy...”* Haizzz, chỉ ít người ta còn được trải qua cuộc tình ấy, còn tôi thì...

Điện thoại đặt bên cạnh khẽ rung. Tôi cầm lên xem, là tin nhắn của cậu ta, “Khả Khả, Sao không tới Vũ Hán? Chẳng lẽ cậu vẫn chưa kiểm tra hòm thư hay sao? Thực ra tôi không hề có bạn gái. Tấm vé đó vốn dành cho cậu... Cậu mau mở hòm thư ra tìm đi.”

Bingo!!! Tôi nhanh chóng lau khô nước mắt, xỏ giày, lật đật chạy xuống dưới lầu, mở hòm thư của mình ra, trong đó có một bức thư vẫn nằm lặng lẽ.

Tôi vội vã xé mở bì thư, tấm vé liveshow dần hiện ra trước mắt tôi, chính là tấm vé mà hôm đó tôi nhìn thấy. Bức thư bên trong là một tờ giấy màu hồng phớt, cùng màu với tờ một trăm tệ mà bình thường hay nhìn thấy. Tôi nhảy cẫng lên vì sung sướng, tập trung đọc như muốn nuốt từng chữ trong bức thư, sau khi đọc hết, cuối cùng tôi cũng hiểu được đầu đuôi câu chuyện. Hóa ra, anh chàng Lâm Giai Bắc kia là người hay ngại ngùng, thích người ta nhưng lại sợ bị trêu đùa, vì thế liền nói dối cô gái cũng ngu ngốc

không kém rằng mình đã có bạn gái rồi. Trời đất, chẳng phải đã nói từ lâu là nếu thích tôi thì phải nói thẳng ra hay sao? Có cần phải giày vò tôi như thế không?

Tôi đi đôi dép lê cỡ lớn, nhanh chóng chạy lên tầng hai, lấy điện thoại rồi gọi cho Lâm Giai Bắc. Tôi nói, “Lâm Giai Bắc, cậu đúng là đồ ngốc, lãng phí một tấm vé đất đỏ, sau khi trở về nhớ phải nộp thêm vài liên tiền điện thoại để đền bù cho tôi đây.”

7. Siêu nhí Astro và Thủy thủ mặt trăng. Tình yêu pháo hoa, dù có thô tục cũng đi ra từ khuôn phép

Sau vụ việc liveshow Trương Học Hữu, mối quan hệ giữa tôi và Lâm Giai Bắc đã coi như được xác định. Tôi thu dọn hành lý, đến sống trong nhà anh. Bạn xem, có một anh bạn trai tốt biết bao, hằng tháng tôi lại tiết kiệm được mấy trăm tệ tiền thuê nhà. Tôi vui vẻ thậm chí tính toán trong lòng, cười híp cả mắt.

Nhưng, rất nhanh sau đó, tôi đã phát hiện ra đây là một việc giày vò người ta tới mức nào.

Hằng ngày, tôi và anh vẫn cứ như thế, việc ai người ấy làm, ai về nhà trước thì người đó nấu cơm. Liên tục một tháng liền, tôi không chỉ mồm năm miệng mười giống hệt như mấy bà ngoài chợ, ngay cả tay chân cũng linh hoạt dẻo dai hơn rất nhiều. Nhìn thân thể ngày một “cường tráng” của chính mình, tôi lại ai oán kêu ca với Lâm Giai Bắc đang ngồi đằng kia ung dung đọc báo, “Anh làm thế nào thì làm đi. Anh xem, em sắp biến thành siêu nhí Astro đến nơi rồi.”

Anh ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng buông một câu, “Ai bảo em giống siêu nhí Astro^[1]? Thực ra em là Thủy thủ Mặt Trăng^[2]. Ừm, đúng thế, không sai vào đâu được.”

[1] Tên một nhân vật trong series truyện tranh Siêu nhí Astro của tác giả Osamu Tezuka.

[2] Tên một nhân vật trong series truyện tranh Thủy thủ Mặt Trăng của tác giả Tekeuchi Naoko.

Ha ha, tôi cười tới run cả tay, nước rửa bát văng tung tóe khắp nơi, bong bóng xà phòng rơi trên sàn nhà sau đó nhanh chóng vỡ ra thành những vệt loang lổ. Lâm Giai Bắc cuối cùng cũng không nhịn được phải bật cười, đi tới ôm lấy tôi, xà phòng rửa bát trên tay tôi cứ thế dính đầy trên người anh, vậy mà anh cũng không phát hiện ra.

He he, tôi cười, thâm nghĩ, ngốc thật, em phải dính lấy anh cả cuộc đời này.

8. Tôn Ngộ Không thật, Tôn Ngộ Không giả

Khi nhận được điện thoại của lớp trưởng cũ, tôi đang ở chỗ làm việc. Cậu ta nói với tôi về việc họp lớp cấp hai. Lúc đó suýt chút nữa tôi đã nhảy cẫng lên. Vẫn nhớ, khi tôi và một bạn học nhà ở tận thành phố ven biển nói tới Lâm Giai Bắc, cô nàng đã chê hết cái nọ tới cái kia. Lần này tôi nhất định phải cho cô ta thấy Lâm Giai Bắc nhà tôi như thế nào, cũng khiến cho mình nở mày nở mặt một chút.

Nhưng, khi tôi gọi điện cho Lâm Giai Bắc nói về chuyện này, anh lại im lặng. Một lúc lâu sau anh mới nói tuần sau mình phải đi công tác, không thể đi cùng tôi được. Tôi đang định cúp điện thoại, anh lại bổ sung thêm

một câu, “Đồng ý với anh, Khả Khả, cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng phải nhớ rằng anh yêu em.”

Kỳ lạ thật! Tôi cúp điện thoại, cứ nghĩ mãi về câu nói cuối cùng của anh, cứ như là sinh ly tử biệt vậy, nghiêm trọng như thế sao? Chẳng qua chỉ là đi công tác thôi mà?

Ngày họp lớp, quả nhiên Lâm Giai Bắc không ở nhà. Tôi đứng giữa hội trường rộng lớn, ngơ ngẩn nhìn những khuôn mặt quen thuộc nhưng nhất thời không sao nhớ được tên, chỉ nghe thấy xung quanh mình tiếng hô ầm ĩ, không cần nói cũng biết, chắc là ai đó lại nhớ ra tên ai rồi. Tôi đáng thương nhận ra rằng, dường như không một ai có thể nhận ra tôi, bên cạnh tôi thậm chí còn chẳng có ai để trò chuyện.

Đột nhiên, có một anh chàng vừa lùn vừa mập cố sức chạy về phía tôi, kích động vỗ vào vai tôi và nói, “Mạc Khả Khả, còn nhớ tôi là ai không?” Nhìn khuôn mặt vô cùng phấn khởi của cậu ta, tôi phát hiện cậu ta thực sự rất giống một người, đúng, chính là Lâm Giai Bắc, đúng là Lâm Giai Bắc. Mặc dù khuôn mặt cậu ta còn mập hơn cả Lâm Giai Bắc, người cũng thấp hơn, nhưng mà hình như lớp tôi làm gì có ai giống Lâm Giai Bắc như thế nhỉ...

Cậu bạn mập ú kia thấy tôi mãi vẫn chưa nhớ được ra tên cậu ta, bèn than vãn, “Ôi, không ngờ cậu cũng không nhận ra tôi. Tôi là Lâm Giai Bắc đây. Cậu không còn nhớ sao, chính là người từng xông vào nhà vệ sinh nữ ấy...”

Nếu như cậu ta là Lâm Giai Bắc, vậy thì người ở trong nhà tôi kia là ai?

9. Đang yên đang lành sao lại bị tai nạn xe?

Buổi học lớp kéo dài tới tận 11 giờ, nhưng đây cũng là lúc mà mọi người đang chơi đùa vui vẻ húng khởi nhất. Thế mà tôi lại chẳng thể tập trung. Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông. Tôi cầm lên xem, lúc ấy, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tay chân luống cuống cầm túi xách lên chào tạm biệt thầy cô và các bạn, sau đó vội vàng đi tới bệnh viện.

Lại xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi.

Bạn nói xem, xảy ra chuyện gì mà chẳng được, thế mà cái tên “Lâm Giai Bắc” kia lại được người ta đưa đến bệnh viện, gọi vào số điện thoại của anh nhưng người nhận điện lại không phải anh, đó là một giọng nam xa lạ, vội vàng nói anh bị tai nạn xe, hình như vô cùng nghiêm trọng. Sao lại như vậy cơ chứ? Buổi sáng ra khỏi nhà chẳng phải vẫn còn hoạt bát bình thường hay sao? Sao đến tối đã xảy ra tai nạn thế này?

Trên đường tới bệnh viện, tôi sốt ruột tới mức suýt chút nữa thì khóc òa lên, chỉ hận một nỗi không thể lập tức biến thân thành một chiếc tên lửa để bay tới bệnh viện. Tên nhóc “Lâm Giai Bắc” kia bình thường không sợ trời không sợ đất, nhưng lại rất sợ đau, móng tay tôi chỉ lơ chọc vào thôi đã kêu la oai oái suốt cả ngày rồi, bây giờ còn bị tai nạn xe cộ nữa, làm sau anh chịu đựng nỗi cơ chứ? Tôi cắn chặt môi, tay siết chặt thành quyền, liên tục giục tài xế đẩy nhanh tốc độ. Tài xế kia bị dọa cho tới mức thi thoảng lại phải liếc nhìn tôi qua gương chiếu hậu, cứ làm như tôi là tên tội phạm sát thủ liên hoàn đang trốn chạy cảnh sát vậy.

Khó khăn lắm mới tới được bệnh viện, trên giường bệnh chỉ có một cái “xác ướp” băng bó kín mít đang nằm im bất động. Tôi biết là rất nghiêm trọng, nhưng không tới mức này chứ? Khoảnh khắc ấy, tôi bắt đầu bật khóc, ôm cái “xác ướp” băng bó kín mít kia khóc hết cả nước mắt nước mũi. Cho

tới khi có một người vỗ vào vai tôi từ phía sau, tôi không buồn ngoái đầu lại, chẳng buồn để ý tới người đó nữa, tiếp tục khóc lóc kêu gào. Nhưng người kia quyết không chịu bỏ cuộc, vẫn cứ đẩy vào vai tôi, buông một câu không lấy gì làm vui vẻ, “Bà cô của tôi ơi, em nhận nhầm người rồi, anh vẫn còn chưa chết đâu.”

Á, “Lâm Giai Bắc” sao? Tôi nghe thấy giọng nói của anh, vội vàng lau nước mắt, quay đầu lại nhìn. Tôi nhìn thấy một bên chân bị bó bột cứng ngắc của anh. Anh đang chống nạng, đứng bên đầu giường, mặt không chút biểu cảm nhìn tôi.

Tôi vội chạy tới, ngẩn ngơ giây lát rồi ôm chặt lấy anh, “Anh không sao chứ? Không sao chứ? Không sao là tốt rồi. Làm em lo chết đi được.”

10. Tên tiểu tử kia, dám lừa gạt bổn cô nương, xem em trừng trị anh như thế nào!

Bạn thấy đó, tôi là người nhân từ dễ mềm lòng tới mức nào. Tôi vốn định quay về phải tra hỏi tên “Lâm Giai Bắc” giả mạo này cho đảng hoàng, thế mà chỉ vì vụ tai nạn ngoài ý muốn này của anh mà cứ thế cho qua, hơn nữa còn phải đảm nhiệm trọng trách làm người giúp việc riêng cho anh nữa.

Mới sáng sớm, tôi phải đạp xe xuyên qua bao sương gió để đi mua món cháo thịt băm trứng muối và bánh bí ngô mà anh thích ăn nhất về cho anh. Vì lo cháo bị nguội, nên tôi thường đạp rất nhanh, tới nỗi chân muốn rút gân luôn. Trong lòng tôi thầm oán hận tên nhóc kia cả trăm ngàn lần rồi. Nhưng chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ ăn uống ngon lành của anh, bao nhiêu bực bội oán giận của tôi đều tan biến hết, thay vào đó là cảm giác thoải mái, dễ chịu đến khó hiểu. Chẳng lẽ Mạc Khả Khả tôi đây từ khi sinh ra đã được định trước là kiếp nô tài hay sao?

Nếu chỉ đơn giản là đi mua đồ ăn thì đâu có gì, càng quá đáng hơn là, tên tiểu tử kia lúc nào cũng lấy lý do hành động bất tiện, ngay cả đi vệ sinh cũng bắt tôi phải đi. Hết chịu nổi, tôi đành phải đi anh đi tới tận cửa nhà vệ sinh nam trong ánh mắt của biết bao nhiêu người, sau đó mặt dày mà dạn hồ mấy tiếng, xác nhận bên trong không có ai mới dám tiến vào. Có khi từ nhà vệ sinh nam đi ra đúng lúc có người đi vào, ánh mắt khác thường của người ta khiến cho tôi chỉ thiếu nước chui xuống lỗ mà trốn cho rồi. Đương nhiên, trước khi chui xuống lỗ, tôi nhất định phải kéo theo cái tên

“Lâm Giai Bắc” giả mạo kia đi cùng.

Nếu mọi chuyện chỉ dừng lại ở đây thì đã tốt, bỗng cô nương đây có lẽ sẽ từ bi một lần, không thềm tính toán chuyện giả mạo Lâm Giai Bắc kia, nhưng anh lại để tôi vô tình phát hiện ra bí mật của mình.

Buổi sáng hôm ấy, xe đạp bị hỏng, tôi phải bắt xe đi mua đồ ăn sáng, nên quay trở lại sớm hơn bình thường khoảng mười phút. Kết quả, còn chưa vào tới phòng bệnh, tôi đã nghe thấy tiếng hai người đang nói chuyện, một người là “Lâm Giai Bắc” giả mạo, một người là bác sĩ điều trị cho anh. Hai người họ đang nói chuyện vô cùng vui vẻ, thi thoảng còn cười thành tiếng. Đột nhiên, tôi nghe thấy bác sĩ nói một câu, “Cậu việc gì phải cố ý để chân mình bị thương phải nhập viện cơ chứ? Ngay cả bạn học cũ như tôi đây nhìn mà còn thấy không đáng, nếu như để bạn gái cậu biết được cậu đang giả mạo làm người đó, để tôi xem cậu làm thế nào?”

Cái gì? Cố tình để mình bị thương? Chẳng lẽ anh muốn... Quả nhiên, “Lâm Giai Bắc” giả mạo nói thế này, “Tôi cũng đâu còn cách nào. Nhất định cô ấy đã biết tôi là đồ giả mạo rồi. Cô ấy chưa hỏi tội tôi, chắc chắn là bởi vì tôi đang nhập viện. Nếu không phải như thế, nhất định cô ấy sẽ cãi nhau một trận với tôi...”

Tôi vừa nghe đã thấy lửa giận ngút trời. Tên nhóc này sao lại ngu ngốc tới như vậy, sao lại chọn cách tự làm mình bị thương? Vừa nghĩ như thế, tôi liền nhanh chóng bước vào, xông tới trước mặt người kia mắng, “Anh đúng là tên khốn, lại lừa gạt em thêm lần nữa. Cháo thịt bằm trứng muối của anh đây, bánh bí ngô của anh đây, biến đi.” Tôi ném hết mọi thứ trong tay, cháo nóng văng tung tóe trên nền nhà. Tôi nhìn thấy ánh mắt buồn bã trống trải của “Lâm Giai Bắc”.

Nhưng, mặc kệ tất cả, tôi vẫn đi ra khỏi bệnh viện.

11. Chỉ cần tình yêu là thật, vậy đủ rồi

Buổi sáng ngày hôm sau, “Lâm Giai Bắc” lê cái chân bó bột vì cố tình để mình bị thương kia về nhà.

Tôi ngồi trên nền phòng khách, sàn đá hoa lạnh lẽo, tôi cứ vùi đầu trên đầu gối, không buồn cử động. “Lâm Giai Bắc” mở cửa vô cùng khẽ khàng, nhưng tôi vẫn nghe thấy. Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh không nói lời nào, tôi cũng thế, cứ như vậy nhìn anh. Cứ nhìn mãi, nhìn mãi, tôi phát hiện, có thứ gì đó rơi xuống từ đôi mắt của “Lâm Giai Bắc”.

Tôi đứng dậy, đi tới trước mặt “Lâm Giai Bắc”, không, bây giờ đã không phải là “Lâm Giai Bắc” nữa rồi. Tôi nói, “Nói cho em biết, anh là ai? Sống cùng nhau lâu như thế mà em vẫn chưa biết tên thật của anh là gì.”

Tôi khẽ đưa tay chạm lên khuôn mặt anh, nước mắt anh chảy dọc theo từng ngón tay tôi, ấm nóng, dính dính. Trước nay tôi chưa từng biết, hóa ra nước mắt của đàn ông lại chua xót tới như vậy. Cuối cùng anh cũng mở lời, “Anh không phải là Lâm Giai Bắc của lớp em. Trước đây anh học ở lớp bên cạnh lớp em. Anh tên là Lương Tiểu Khoa, đã thích em từ lâu lắm rồi,

nhưng lại không dám làm quen với em, sau này, anh lại bị mất liên lạc với em. Cho tới khi anh biết được nơi làm việc của em, thế là liền tìm tới em. Anh vốn không muốn lừa gạt em, nhưng anh phát hiện, càng ngày anh càng để ý tới em, sợ nếu nói ra thì em sẽ tức giận, thế là lại giấu em. Về sau không còn cách nào khác nữa, khi em biết được chân tướng sự việc, vì không muốn để em rời đi, anh đành phải giả vờ bị tai nạn xe cộ... Nhưng anh không ngờ em lại tức giận đến thế. Yên tâm, từ nay về sau, anh sẽ không quấy rầy tới em nữa.”

Nói xong, “Lâm Giai Bắc” à, không đúng, là Lương Tiểu Khoa bắt đầu đi thu dọn đồ đạc của mình. Nhưng tới khi anh mở tủ quần áo ra, bên trong đã không còn gì nữa. anh quay đầu lại, nhìn tôi bằng vẻ mặt hoang mang. Tôi không buồn để ý tới anh, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm ra, ánh nắng chói chang từ bên ngoài chiếu rọi thẳng vào căn phòng. Tất cả quần áo của anh đều đang được phơi dưới ánh nắng, Lúc này, tôi mới kéo Lương Tiểu Khoa lại, hung dữ quát, “Anh đi rồi, đóng quần áo này em phơi cho em mặc hay sao? Chiều này sau khi tan làm nhớ về sớm giúp em cất quần áo.”

Nói xong, tôi nhanh chóng vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của Lương Tiểu Khoa, hồi lâu không muốn rời khỏi vòng tay ấy. Lương Tiểu Khoa vẫn còn đang ngẩn ngơ, sững sờ như một tên ngốc. Anh chàng ngốc nghếch này, đúng là ngu ngốc hết thuốc chữa, chẳng lẽ anh tưởng rằng tôi thực sự không phát hiện ra anh là “Lâm Giai Bắc” giả mạo hay sao?

Thực ra, từ lần anh đi Vũ Hán ấy, tôi đã nhìn thấy Lâm Giai Bắc có một cái nốt ruồi bên mép trong bức ảnh tốt nghiệp của lớp tôi rồi, nhưng người trước mặt tôi đây không hề có. Cho tới về sau, khi anh không chịu đi họp lớp cùng với tôi, tôi lại càng khẳng định suy đoán của mình. Chỉ có điều, cho dù anh chỉ là một Lâm Giai Bắc giả mạo thì đã làm sao, chẳng có

tình yêu của ai là không nhiễm khói bụi hồng trần, chỉ cần hai trái tim chân thành, tên là gì đâu có quan trọng nữa.

Nghĩ như thế, giây tiếp theo, tôi đã đặt môi mình lên môi anh.

Dù sao thì, có một người chân thành hy vọng anh sẽ lừa gạt mình suốt cả cuộc đời, đó cũng là một niềm hạnh phúc.

Nửa đời còn lại, tôi nguyện sống trong mộng đẹp mà anh đã dày công thêu dệt cho tôi.

Lục Dĩ Nam, em muốn chúng ta ở bên nhau

Em muốn nói với anh rằng, nếu như có một cô gái, chỉ bởi vì một lời nói của anh mà tâm trạng có thể thay đổi hoàn toàn, vậy thì, không còn nghi ngờ gì nữa, cô ấy đã yêu anh mất rồi. Mà em của lúc ấy, chính là như thế. Có biết không, em yêu anh mất rồi, Lục Dĩ Nam!

1. Đứng trong top đầu của khóa học là một vị trí xa vời biết bao

Đầu tiên, hãy để thời gian quay ngược trở lại tháng 9 năm 2004. Còn nhớ, đó chính là ngày đầu tiên đi học của cấp ba, em mặc chiếc váy màu vàng nhạt, ngồi trong phòng học kín hết chỗ. Em nhàn nhã quan sát một vòng quanh lớp học, tâm trạng còn mang theo chút cảm giác mới mẻ. Anh mỉm cười đứng trên bục giảng, cầm cuốn sổ ghi tên từng người một.

Em nhìn anh, trong lòng thầm nghĩ, giáo viên thời nay sao có thể trẻ tới như vậy, hơn nữa, hơn nữa lại còn đẹp trai. Chẳng lẽ anh tới đây để quyến rũ trái tim yếu đuối của các nữ sinh hay sao? Anh xem, khi đó, em vẫn còn là thiếu nữ hay suy nghĩ vẩn vơ, nhưng, điều em không hề nghĩ tới, đó là khoảnh khắc ấy, anh lại bước tới trước mặt em.

Anh vẫn mỉm cười, đôi mắt một mí khẽ cong lên, thực sự rất giống Bi Rain trong *Ngôi nhà hạnh phúc*. Anh nói, “Bạn học này, chẳng lẽ tên của em là một bí mật hay sao? Không muốn nói cho giáo viên à?”

Lúc ấy, em chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Em đoán, trên mặt em khi ấy chắc chắn đã có thêm hai trái táo đỏ.

Về sau, các bạn học khác nói cho em biết, hóa ra ngày hôm ấy, lúc anh hỏi tới tên em, gọi em ba lần liền mà em không buồn phản ứng lại, vì thế mới đi tới chỗ em. Bây giờ mỗi khi nhớ lại, trái tim em vẫn thấy rung động, lẽ nào, lần đầu tiên gặp gỡ giữa hai ta đã được định trước là phải để lại ấn tượng sâu sắc cho nhau hay sao?

Quả nhiên, sau đó, khi hai ta gặp lại nhau ở sân trường, anh đã dễ dàng nhận ra em, còn thân thiết gọi tên em nữa. Mà lúc đó em cũng hiểu rõ ràng, hóa ra anh không phải là giáo viên, chỉ học trên chúng em một khóa, được giáo viên chủ nhiệm tin tưởng vì là đàn anh khóa trên có thành tích học tập ưu tú.

Trời, đứng trong top đầu của khóa học đấy nhé, một vị trí xa vời biết bao. Em nhìn lại những bài thi môn Toán không đạt điểm trung bình của mình, buồn bã nghĩ, không biết tới ngày nào em mới được đứng cùng anh trên bục lĩnh thưởng của nhà trường, cùng hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ sùng bái của tất cả mọi người đây.

2. Bí mật của em, không còn gì nghi ngờ nữa, chính là liên quan tới anh

Cho dù ngày đầu tiên tới nhập học em đã biết anh, nhưng em vẫn không thể tiếp cận anh một cách nhanh chóng. Chỉ tới mỗi buổi chiều, tầm 6 giờ, anh thường xuyên tới sân tập để đánh cầu lông một cách đều đặn, em mới dám ngồi ở tầng hai của thư viện trường mình, lén quan sát anh.

Trên lông mày anh có một vết sẹo hơi mờ, cứ như buổi tối đi ngủ bị chuột gặm vậy; Dưới cằm anh lại có mấy cái mụn trứng cá của tuổi dậy thì; Anh thường cắt tóc ngắn; Anh hay đánh cầu lông với người bạn học mập

mạp của anh... Thậm chí, ngay cả vết sẹo trên chân anh cũng bị em khắc sâu trong tim.

Anh có biết không, hằng đêm, em đều tự nhắc đi nhắc lại những phát hiện mới ấy của mình. Em nghĩ, ngoài mẹ anh ra, có lẽ không còn người thứ hai thân thuộc anh giống như em đâu. Hơn nữa, em cảm thấy bản thân mình thật may mắn, may mắn bởi vì anh chơi cầu lông, chứ nếu như anh chơi bóng rổ, chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ sinh vây quanh xem. Cầu lông thì không như vậy, chỉ duy nhất một mình em ở nơi đây lặng lẽ dõi theo anh. Đây là điều may mắn biết bao!

Nhưng, cho dù trong cuộc sống em là một cô gái khá bạo dạn, nhưng em không có ý định tới gần anh. Cho nên, ngày hôm đó, khi anh bạn mập mạp của anh giữa đường lại xông vào nhà vệ sinh, anh ngẩng đầu lên gọi tên em, em thực sự đã giật mình sợ hãi. Lúc ấy, ngay cả cuốn *Lược sử thời gian* được em dùng để ngụ trang kia cũng suýt chút nữa bị rơi xuống đất.

Anh đưa hai tay lên bên miệng làm thành hình chiếc loa nhỏ, khẽ cất cao giọng về phía em, “Hạ Lạc, lát nữa cùng đi đánh cầu lông không?”

Cô bạn ngồi bên cạnh em có lẽ đã nghe thấy những gì anh nói, nên cong khoé môi mỉm cười. Em vội vã cúi đầu, đặt lại cuốn sách lên giá.

Buộc tóc lên gọn gàng, em cầm chiếc vợt cầu lông, đỏ mặt nhưng vẫn trung ra tư thế tiêu chuẩn. Anh nhìn dáng vẻ nghiêm túc của em, dường như muốn cười lắm nhưng lại phải cố kìm nén.

Cuối cùng, việc em tới đây chỉ để lén theo dõi anh đã bị bại lộ. Máy quả cầu anh phát tới, em đều không đỡ được quả nào. Anh không nhìn thêm được nữa, nhìn thẳng vào mặt em rồi bật cười ha hả. Anh còn nói, “Hạ Lạc, sao em lại ngốc như thế? Nhìn trộm bao nhiêu ngày như thế rồi, anh còn

tưởng là em biết chơi cầu lông chứ, thật không ngờ em chẳng biết chơi chút nào.”

Hóa ra, hóa ra anh đã biết em lén quan sát anh từ lâu rồi, thế mà anh vẫn khiến em phải mắt mặt như thế... Lúc đó, nước mắt em cứ thế tuôn rơi.

Em ném quả cầu lông trong tay đi, quay người bỏ chạy. Anh không hề đuổi theo. Em đoán, khi ấy nhất định anh vẫn đang gãi đầu ngo ngác, không hiểu vì sao tâm tình con gái lại thay đổi nhanh tới như vậy. Nhưng, em phải nói cho anh biết, nếu như có một cô gái, chỉ bởi vì một lời nói của anh mà tâm trạng có thể thay đổi hoàn toàn, vậy thì, không còn nghi ngờ gì nữa, cô ấy đã yêu anh mất rồi.

Mà em của lúc ấy, chính là như thế. Có biết không, em yêu anh mất rồi, Lục Dĩ Nam!

3. Yêu anh, nhưng khoảng cách giữa hai ta sâu thẳm mà xa xôi đến thế

Cho tới hôm nay, em vẫn muốn nói một câu, Lục Dĩ Nam, anh đúng là một người IQ cao mà EQ thấp. Anh có biết không, hôm đó, sau khi anh trêu chọc em tới phát khóc, em đã chờ anh rất lâu, nhưng vẫn chẳng nhận được lá thư hay lời nhắn nào từ anh. Lúc em đang muốn quên đi chuyện đó, thì anh lại cứ nhắc cho em phải nhớ.

Cứ mỗi đầu tháng là trường lại có báo chuyên đề. Em lại vô tình nhìn thấy tên anh trên đó. Nhưng tới khi em đọc hết một lượt cả bài viết dài, em đã kinh ngạc tới nhường nào.

Trên báo, anh kể lại một câu chuyện. Anh nói, có một chàng trai, lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái đã để ý tới cô ấy, nhưng lại ngại không dám nói ra. Sau này, khi biết được cô gái kia ngày nào cũng tới xem mình chơi cầu lông, vì thế đã lấy hết can đảm gọi cô ấy xuống chơi với mình. Nào ngờ, tiếng cười trong vô thức của mình đã khiến cho cô gái ấy bị tổn thương...

Em có thể nói, cô gái trong câu chuyện mà anh viết chính là em không? Cho dù thế nào đi nữa, em vẫn hiểu được tâm ý của anh. Thế là, em khẽ dụi đôi mắt đã hoen đỏ của mình, cầm theo tờ báo chạy sang lớp tìm anh. Em của khi ấy mới dũng cảm, anh hùng làm sao. Em cứ thế gọi anh ra dưới bao con mắt nhìn chăm chú của mọi người trong lớp.

Em kéo anh tới góc cầu thang. Anh vẫn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì, còn em thì khí thế hùng hục, ghé sát mặt vào anh, nói, “Anh rõ ràng đã biết em lén xem anh đánh cầu lông từ lâu rồi, sao không nói sớm? Muốn em xấu mặt sao?” Bây giờ, mỗi khi nhớ lại chuyện này, em luôn cảm thấy mình đã bị ảnh hưởng bởi Jun Ji Hyun trong *Cô nàng ngổ ngáo*, nếu không, sao lại có thể hung dữ tới như vậy chứ!

Còn anh cũng giống như nhân vật nam chính ở trong bộ phim đó, then thùng đỏ mặt. Em còn đang định tiếp tục tra hỏi anh, thì giáo viên chủ nhiệm của lớp anh tới. Thầy liếc mắt nhìn em, khóe môi mấp máy nhưng lại không nói gì, tuy nhiên, em vẫn có thể cảm nhận được sự thành kiến và ác cảm. Đâu còn cách nào nữa, em chỉ có thể tròn mắt nhìn anh đi theo thầy chủ nhiệm chỉ sau một động tác vẫy tay của thầy.

Anh vừa đi vừa lén quay đầu lại nhìn. Em tức giận cố tình không thèm nhìn anh, quay người chạy về lớp, nhưng mắt vẫn cứ đỏ lên. Khi đó, em

mới hiểu được rõ ràng, khoảng cách giữa học sinh ưu tú và học sinh yếu kém lớn tới nhường nào, lớn tới mức khiến em chẳng dám thích anh nữa.

Tuy vậy, em vẫn không cam tâm. Em không thể để bản thân bỏ lỡ anh như vậy được, vì thế, em cố gắng học tập. Em nhất định phải theo kịp anh. Em muốn học cùng một trường đại học với anh. Chỉ cần như thế, chúng ta có thể tay trong tay danh chính ngôn thuận bước đi bên nhau trong sân trường. Cảnh tượng ấy khiến người ta ngưỡng mộ làm sao! Chỉ nghĩ tới thôi em đã không còn khóc nữa, có điều, lệ vừa khô nơi khóe mắt, khi mỉm cười vẫn cảm thấy có chút nhói đau.

4. Được rồi, hãy để em chạy theo bước đường của anh

Năm 2006, anh thi tốt nghiệp trung học.

Gần tới ngày báo điểm, em còn căng thẳng hơn cả anh. Thậm chí em còn mong sao kết quả thi của anh thấp đi một chút, như thế, khi chạy theo anh, em sẽ nhẹ nhõm hơn. Suy nghĩ này mới ngốc nghếch làm sao. May mà ông trời không vì thế mà kéo thấp thành tích của anh xuống.

Anh vẫn ưu tú như thường, đứng trong top đầu của trường. Khi kỳ nghỉ năm đó vừa bắt đầu, em cứ đi đi lại lại bên ngoài khu nhà anh mà chẳng dám bước vào. Em vẫn có chút sợ hãi khi gặp anh, sợ mình sẽ làm ra hành động gì không được thích hợp.

Nhưng, không ngờ, anh vẫn nhìn thấy em. Anh nhìn em bằng gương mặt mỉm cười đặc ý, như thể đã nhìn thấu được trái tim em. Em không chịu nổi ánh mắt ấy, bản tính hung dữ lại phát tác, liền đi tới đập vào anh. Anh vờ đau đón kêu rên oai oái. Trùng hợp, đúng lúc ấy mẹ anh lại nghe thấy, liền đi ra, nhìn chúng ta bằng ánh mắt hoài nghi.

Anh kéo em tới, nói, “Đây là đàn em khóa dưới của con. Thành tích của cô ấy rất tốt, chắc chắn sẽ thi được vào trường con.”

“Thế à.” Mẹ anh cười lên nhìn rất đẹp, chẳng trách con trai bác lại ưa nhìn đến thế. Bác nói, “VẬY sau này thi cùng vào một trường đại học, hai đứa phải chăm sóc giúp đỡ lẫn nhau đấy nhé!” Em không hiểu trong lời nói của mẹ anh có mấy phần là bông đùa, nhưng em nhìn thấy rõ ràng ánh mắt tinh quái của anh khi đó, còn nháy mắt mấy cái liền. Đôi lông mi cùng ngừng nhấp nháy, cứ ve vuốt tận vào trái tim em.

Và thế là, giây phút ấy, em đã quyết định, em sẽ thi vào cùng trường đại học với anh, Đại học Hạ Môn, cho dù có khó khăn tới đâu đi chăng nữa, em cũng không sợ hãi.

Đúng, chính là như thế, bởi vì em chính là Hạ Lạc dũng cảm, Hạ Lạc yêu anh nhất.

5. Em nhất định phải tới thăm anh đó, có biết không?

Buổi tối ngày 20 tháng 7 năm 2007, em xem chương trình *Nam sinh vui vẻ* của đài HỒ Nam, khi Trần Sở Sinh hát ca khúc *Anh muốn chúng ta ở bên nhau*, đột nhiên lại thấy yêu thích thí sinh tương đối bình thường không có gì đặc biệt này. Anh muốn chúng ta ở bên nhau, câu nói mới dễ nghe làm sao. Nhưng, em và Lục Dĩ Nam có thể ở bên nhau được không?

Lục Dĩ Nam, anh có biết không, em đã thi đỗ vào Đại học Hạ Môn rồi. Suốt một năm vừa qua, em đã cố gắng học tập như thế, rất chăm chỉ tới hỏi bài thầy cô. Điểm Toán của em không còn thấp dưới trung bình nữa, em cũng có thể lọt vào top đầu của khóa, em cũng được các thầy cô yêu quý rồi. Thế nhưng, em vẫn không vui vẻ, bởi vì em vẫn đang lo lắng.

Em sợ anh không biết những điều này.

Em sợ ở một nơi khác, dần dần anh sẽ lãng quên em.

Em sợ khi ta gặp lại nhau sẽ trở thành hai người xa lạ.

Em không sao quên được ngày hôm đó, ngày mà anh giới thiệu em với mẹ anh. Khi đưa em ra tới tận cửa nhà, anh nói, “Em phải học hành cho đàng hoàng. Nếu không thi được vào trường của anh thì anh trai đây sẽ đánh cho em một trận đấy.” Anh nói như thế, còn đưa tay lên thành quyền vờ như chuẩn bị đánh em, lại không phát hiện ra khuôn mặt âm ỉ buồn bã của em lúc ấy.

Anh trai... Hóa ra anh chỉ coi em như cô em gái. Cứ nghĩ tới câu nói ấy, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, câu nói này chắc là dành cho chúng ta rồi. Hóa ra, tình cảm của em trong suốt thời gian vừa qua chỉ là phù du. Khoảnh khắc ấy, bao nhiêu quyết tâm học hành suýt chút nữa đã bị dập tắt hoàn toàn.

Em dụi mắt, cố nặn ra một nụ cười, nói, “Yên tâm đi. Anh trai tốt của em, em sẽ cố gắng hết sức.” Nói xong, em còn chu môi lên.

Sau đó, em đạp xe về nhà. Đi được một đoạn xa rồi vẫn còn nghe thấy anh đang hét ở phía sau, “Hôm nào anh đi em nhớ phải đến tiễn anh đấy.” Em không trả lời, còn cố ý đạp nhanh hơn, nhanh hơn, nhanh hơn nữa. Em nghĩ, chỉ cần đạp thật nhanh, những giọt nước mắt rơi trên mặt đất có lẽ sẽ thành một đường thẳng.

Một tháng sau, anh đi tới trường học, em không đi tiễn, chỉ trốn trong một góc phòng lặng lẽ ngắm ngơ. Lục Dĩ Nam, anh có biết không, em muốn nhìn thấy anh biết nhường nào. Em muốn ôm anh trước khi anh rời đi,

giống như một cô em gái, làm nũng với anh, nói với anh những lời là anh trai và em gái hay nói cùng nhau.

Nhưng, em không dám đi. Em chỉ có thể cuộn tròn trong căn phòng bé nhỏ của mình, âm thầm nhớ anh, gọi tên anh, yêu anh.

6. Em muốn chúng ta ở bên nhau

Đầu tháng 9 năm 2007, em đứng ở sân vận động của trường anh, kể từ giờ phút ấy, nơi đây cũng là trường của em. Em nhìn những khuôn mặt trẻ trung sáng chói, đột nhiên lại thấy lòng mình trào dâng nỗi bi thương không tên. Lục Dĩ Nam, cuối cùng em cũng đuổi được theo bước chân anh rồi, nhưng em lại không còn là cô gái Hạ Lạc dũng cảm mạnh dạn năm xưa nữa. Em đã đánh mất dũng khí để yêu anh.

Sân trường này, em đoán, có lẽ anh cùng với cô gái mà anh thích đã cùng nhau đi qua không biết bao nhiêu lần. Sân cầu lông bên kia còn lớn hơn ở trường cấp ba của chúng ta nữa. Ở nơi đó, nhất định anh đang rất vui vẻ.

Em được đứng nơi đây, nếu không phải bởi vì anh, có lẽ em sẽ vui tới mức nhảy múa hát ca, nhưng, bởi có anh, nơi đây lại khiến em có cảm giác chơ vơ lạc lõng.

Dù là như thế, em vẫn không màng tất cả, quyết tâm đặt chân đến nơi đây. Tuy không thể nắm tay anh được nữa, nhưng em vẫn có thể lặng lẽ đi bên cạnh, ngắm nhìn anh cười, nhìn anh cùng cô gái khác cùng nhau tới nhà ăn. Ánh mắt anh, nụ cười của anh vẫn thân thuộc như thế, em nhìn mà trái tim cũng thấy ngọt ngào.

Ở thành phố nóng nực này, ngày nào em cũng đeo đôi găng tay vải màu trắng đi trong sân trường. Bạn bè xung quanh đều hỏi em vì sao nóng như vậy mà vẫn đeo găng tay. Em cười, cười mãi cười mãi thế rồi nước mắt tuôn rơi. Cô bạn bên cạnh nhìn em mà chẳng hiểu ra sao, chỉ biết đưa khăn giấy cho em. Em nhận lấy, cúi đầu một hồi lâu, mới nắm lấy tay cô ấy, nói, “Hay là, để mình kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé.”

Đó là một mùa hạ thời tiết thất thường, cô gái bởi vì đem lòng yêu một chàng trai vẫn luôn coi mình như em gái mà ôm theo nỗi đau trong lòng đạp xe đạp để phát tiết. Thật không ngờ, khi cô vội vàng đạp xe băng qua đường lớn, một chiếc xe từ đâu xông ra. Giật mình hoảng sợ, cô gái bị chệch tay lái... sau đó, cô gái không bị thương nặng, nhưng đầu ngón tay của cô ấy đã bị gãy. Sau đó nữa, cô gái đã thi đỗ vào cùng một trường đại học với chàng trai, nhưng lại không dám tới gần anh ấy, chỉ lặng lẽ âm thầm đi bên cạnh anh.

Sau khi kể xong, em lại mỉm cười. Em nói, “Cậu có cảm thấy cô gái đó rất ngu ngốc không?” Cô bạn đứng bên cạnh không trả lời em, nhưng dường như cô ấy đã rơi nước mắt.

Lục Dĩ Nam, anh đã nhìn thấy chưa? Anh xem, bây giờ em đã trở thành người biết ăn nói, câu chuyện này được em kể sinh động biết bao, còn làm cho người ta cảm động tới rơi nước mắt nữa. Thế mà em lại kiên cường biết bao, em không khóc. Em không bao giờ khóc nữa. Em sẽ sống thật tốt, vui vẻ sống trong những ngày tháng sau này, vui vẻ giống như trước đây.

Ngay lúc này, giọng hát của Phạm Hiểu Huyền vẫn đang vang vọng bên tai em. Giọng hát bi thương mà đẹp đẽ. Em yên lặng ngồi đây, hoài niệm về những năm tháng tươi đẹp thuộc về hai ta.

Gió nhẹ nhẹ lướt qua khuôn mặt em, cánh tay em, mái tóc em, trái tim em, đôi mắt em. Anh ở nơi xa xôi, trong thành phố ấy, trên con đường ấy, căn phòng ấy, dưới ngọn đèn ấy, bên khung cửa ấy. Em lặng lẽ bật chiếc CD mà anh tặng cho em làm nhạc nền, hát thế nào cũng không thấy truyền cảm nữa. Em vẫn nhớ anh thường nhắm mắt ôm lấy em, như thể em chính là nụ cười vui vẻ của anh. Em không biết làm sao để mỉm cười với anh, khóc với anh, cong môi hờn dỗi anh. Trong thế giới của anh, trong cuộc sống của em, dường như ta chưa từng hờn dỗi nhau. Mọi thứ trôi qua quá nhanh, không còn kịp nữa rồi. Anh nói đi, anh nói đi, chúng ta có thể ở bên nhau không? Những ngày tháng mặn nồng ấy, cuộc sống mới êm đềm làm sao, chỉ cần ngốc nghếch nhìn về phía anh...

Lục Dĩ Nam, xin anh hãy đợi em. Lúc này, em chỉ muốn nghỉ ngơi một chút. Có lẽ vào một ngày nào đó, em sẽ có đủ dũng khí để tới gặp anh.

Những người chịu tổn thương trong tình yêu, có ai mà không giống như em?

Phải lặng lẽ nuốt trọn bao đau đớn cùng hiểu lầm.

Nhưng em tin rằng, khi nào vết thương được chữa lành, bước chân em tiến về phía anh sẽ càng kiên định hơn.

Dù cho cả thế giới bị trói buộc trong nỗi cô đơn

Nếu bạn cho rằng tôi ích kỷ, tôi bạc bẽo, tôi cũng không buồn tính toán, tranh cãi gì với bạn. Trong tình yêu, tôi cho rằng mình cần phải dùng cảm theo đuổi.

1. Hồn loạn

Học kỳ mới bắt đầu, tôi ở trong quán trà sữa duy nhất của thành phố này, ngay bên cạnh một trường đại học, tên quán là Tháng Năm.

Người ra vào rất đông, nhưng người thực sự bước vào đây để thưởng thức trà sữa do tôi pha chế lại rất ít. Chính vì, hằng ngày, phần lớn thời gian, tôi đều nằm trên chiếc ghế dài trong quán, vừa nghe nhạc vừa đọc sách một cách vui vẻ, nhàn tản. Có đôi khi trời đẹp, tôi còn ra ban công ngồi ngắm mây. Những áng mây lượn trôi trên bầu trời trong xanh cao vợi vợi kia giống như đang bay nhảy vậy, khiến người ta không sao đoán được giây tiếp theo nó sẽ có hình dạng như thế nào.

Ồ, đúng là phong cảnh nên thơ, chỉ thiếu tâm trạng mà thôi.

Có một buổi hoàng hôn, đột nhiên trời trở gió, tôi kéo cao chiếc áo thun đang mặc, chuẩn bị dọn hàng. Lúc này, có một bóng người bước vào.

Chàng trai đứng tựa vào quầy, hắng giọng vài lần rồi mới lên tiếng hỏi, “Xin hỏi, ở đây có tuyển người không?”

Tôi ngược mắt nhìn anh chàng cao lớn kia, ngẩn ngơ trong giây lát. Hồi lâu sau, tôi mới vội vàng phản ứng lại, “Xin lỗi, trước mắt thì chưa có nhu cầu tuyển dụng. Tình trạng kinh doanh của cửa hàng không khả quan lắm, duy trì hoạt động đã khó khăn lắm rồi, cho nên...” Lúc nói lời này, tôi vẫn luôn nhìn thẳng vào mắt đối phương. Cậu ta có đôi mắt rất sáng, hệt như hai chú đom đóm đang bay nhảy trong màn đêm đen kịt.

“Ồ, tôi biết.” Cậu hơi ngược mặt lên, mỉm cười, khoe môi khê cong, đôi mắt híp lại như vàng trắng khuyết, “Cũng chính vì như thế, nên tôi mới tới đây xin ứng tuyển.” Lúc này tôi mới nhìn rõ khuôn mặt cậu, rất anh tuấn, đẹp trai, có nét giống ngôi sao Huỳnh Hiểu Minh đang nổi.

Liệu có phải những anh chàng có ngoại hình ưa nhìn đều tự tin như thế hay không? Tôi bĩu môi, nhưng trong lòng lại đã có quyết định. Tôi muốn đặt cược một lần. Vì thế, tôi cười nói, “Nếu như trong vòng ba ngày, cậu có thể nâng cao được doanh thu của cửa hàng, tôi sẽ nhận cậu. Nếu không, cửa hàng không tiếp đãi được, mong quý khách lần sau hãy tới.”

Đối phương nghe xong cũng mỉm cười, thoải mái nhận lời. Sau đó, cậu đưa tay ra, bắt đầu tự giới thiệu, “Xin chào bà chủ. Tôi tên là Đinh Tồn Hy.” Tôi và cậu bắt tay nhau, cảm thấy thật chân thực.

2. Năm tháng dần trôi

Mùa thu năm 2006, tôi học chuyên ngành *Khoa học máy tính và Công nghệ thông tin* tại trường đại học duy nhất trong thành phố nhỏ bé này.

Một cô gái lại đi học chuyên ngành này, dường như hơi kì lạ. Nhưng hai năm đầu tôi học ở đây, cảm thấy vô cùng thú vị, bởi vì người tôi thích cũng học ở đây.

Lục Gia Minh là bạn trai của tôi. Chúng tôi học cùng nhau từ cấp ba. Khi đó, cả hai đều có thiện cảm với nhau, lên tới đại học lại càng không cần kiêng kị gì nữa, chính thức yêu đương. Rất nhanh, tôi cùng Lục Gia Minh đã trở thành cặp đôi trai tài gái sắc của khoa.

Còn nhớ có lần, tôi và Lục Gia Minh đã từng song ca với nhau trong một chương trình ca nhạc của trường. Anh mặc một bộ âu phục màu đen, còn tôi mặc chiếc váy xòe màu trắng. Chúng tôi cùng hát bài *Ánh trăng nói hộ lòng tôi*.

Lục Gia Minh nhẹ nhàng khoác tay tôi, ánh mắt nhìn tôi triu mến. Anh hát những lời tình ca ngọt ngào theo giai điệu nhạc. Dưới hàng ghế khán giả, mọi người hò hét cổ vũ, tiếp đó là những tràng pháo tay không ngừng.

Một buổi tối đầu thu ấy, các bạn cùng phòng đứng một bên ngưỡng mộ không ngớt, tôi thấy mình là người hạnh phúc vô cùng. Tôi không chờ được nữa, cứ mơ tưởng tới viễn cảnh ngày mình khoác lên chiếc váy cưới chân chính, sánh bước bên Lục Gia Minh tiến vào lễ đường.

Hai năm trôi qua, bây giờ nhớ lại những ngày tháng ấy, tôi vẫn mỉm cười trong hạnh phúc.

Nhưng tôi biết rằng, hồi ức chính là sự bất lực, bởi vì không thể tìm lại trong cuộc sống hiện thực này nữa, chỉ có thể nhờ ký ức thỏa mãn những nguyện vọng của bản thân.

Giống như con cá rõ ràng bị nhốt trong một chiếc giỏ, nhưng linh hồn cứ mãi mơ tưởng tới biển khơi.

Tôi thấy buồn bã vô cùng, bởi bản thân cứ luôn đắm chìm trong hồi ức.

3. Ngày nắng

Còn chưa kể tới năng lực của Đinh Tồn Hy. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cậu đã khiến cho cửa hàng trà sữa vốn bị mọi người ghẻ lạnh trở nên sôi nổi, náo nhiệt hơn nhiều.

Nhìn những cô gái cầm trong tay đủ loại trà sữa khác nhau, đôi mắt si mê chăm chú ngắm Đinh Tồn Hy, cuối cùng tôi cũng hiểu được tính chân thực của câu nói “Tự cổ mỹ nữ khó qua ải soái ca” rồi. Đôi khi, cũng có một vài cô gái dùng ánh mắt tò mò để đánh giá về tôi, có lẽ muốn biết mối quan hệ giữa tôi và cậu là gì. Tôi thường mỉm cười điềm đạm, không khẳng định cũng không phủ định, trong lòng lại vui vẻ vô cùng. Tuy nhiên, tôi vẫn thấy mấy cô bé ấy thật là đáng yêu.

Không giống như tôi, một người phụ nữ già dặn, trải đời. Haizzz, tôi thở dài chán nản.

“Bà chủ không già chút nào^[1].” Vừa quay đầu lại, tôi đã thấy gương mặt tuấn tú của Đinh Tồn Hy. Cậu lấy khăn lau sạch mấy giọt trà sữa dính trên ngón tay, sau đó mỉm cười mờ ám, chậm chậm bước về phía tôi, cuối cùng dừng lại ngay trước mặt tôi. Cậu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tôi, sau đó mới nở nụ cười hài lòng, nói, “Không tồi, bà chủ không những không già, nói một cách chính xác phải là dung mạo tinh tế. Chị không nên ăn mặc đơn giản như thế này, có lẽ những bộ trang phục kiểu cách sẽ khiến chị càng quyến rũ hơn.” Vừa nói, cậu còn vừa khoanh tay trước ngực, có vẻ rất đắc ý.

*[1] Từ bà chủ có âm Hán Việt là **lão bản nương**, chữ **lão** cũng có nghĩa là **già**, tác giả đã chơi chữ trong trường hợp này.*

Tôi chăm chú nhìn cậu tự cho mình là đúng, không nói lời nào. Cậu nói rất chính xác, đúng là tôi rất hợp với những bộ trang phục kiểu cách hơn. Tôi của trước đây vẫn luôn là tiêu điểm giữa đám đông. Lúc còn ở bên Lục Gia Minh, anh cũng thường xuyên khen gu thẩm mỹ của tôi rất được. Đây là chuyện khiến tôi rất vui vẻ, nhưng, còn chưa đầy một năm, sao tôi lại trở thành cô gái ăn mặc đơn giản, tùy tiện thế này?

Có lẽ, lưu giữ bóng hình ai đó trong trái tim là chuyện khiến người ta dễ dàng thay đổi chính mình, ngay cả trang phục bề ngoài cũng có thể trở thành những ký ức đau buồn trong tâm trí.

Tôi hơi thất thần, hoàn toàn không hề hay biết Đinh Tồn Hy đang ghé sát mình. Cậu huơ tay trước mặt một hồi lâu, tôi mới phản ứng trở lại. Cậu hơi căng thẳng, hỏi tôi xảy ra chuyện gì, nhưng tôi chỉ xua tay mà không nói lời nào, sau đó xoay người đi vào trong quán. Trước khi đi, tôi nói hai câu với Đinh Tồn Hy, “Sau này đừng gọi tôi là bà chủ nữa. Tôi tên là Tô Lương Cầm.”

Còn một câu nữa, “Cậu đã vượt qua được thử thách mà tôi đặt ra, hãy tiếp tục ở lại làm việc trong cửa hàng.”

Đinh Tồn Hy nghe thấy hai câu này, khuôn mặt lập tức vui vẻ trở lại. Cậu phẩn khởi “hành lễ” với tôi, “Cám ơn bà chủ. À không đúng, cảm ơn chị Lương Cầm.”

Ngoài khung cửa sổ, lá cây xào xạc, liên tục đung đưa, khiến người ta không thể không cảm khái thời tiết mùa này mới đẹp làm sao. Tôi nhàn nhạt mỉm cười, xoay người thả bước chân, sau lưng dường như có tiếng cười vang vọng.

4. *Nửa đêm*

Sau khi Đinh Tồn Hy tới đây được nửa tháng, tình hình kinh doanh buôn bán trong cửa hàng đã bắt đầu bận rộn hơn.

Buổi tối hằng ngày chúng tôi phải dọn hàng muộn hơn bình thường tầm hai tiếng đồng hồ. Hơn 10 giờ đêm, trên con đường nhỏ đi từ cửa hàng về chỗ ở, có đôi khi không tránh khỏi chút sợ hãi, nhất là dạo này, trong trường còn đồn đại về một tên biến thái háo sắc nữa.

Lại một buổi tối bắt đầu dọn hàng, Đinh Tồn Hy vừa thu dọn đồ đạc vừa quan sát tôi. Tôi nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của cậu mà thấy buồn cười, vì thế bèn trêu chọc, “Sao thế, Tồn Hy? Chẳng lẽ cậu đã phải lòng bà chị này rồi à? Muốn tỏ tình sao?”

Nói xong, không đợi cậu kịp phản ứng, tôi đã cười vang lên. Kể từ khi Lục Gia Minh xảy ra chuyện đó tới giờ, tôi chưa từng được cười một cách sảng khoái như thế. Đinh Tồn Hy trợn mắt há miệng nhìn tôi, một lúc lâu không nói được lời nào, nhưng mặt cùng hai bên viền tai lại phấp phồng. Cậu vội vàng giải thích, “Không... Không phải thế. Chỉ là, tôi... chỉ là là muốn hỏi chị có cần tôi đưa chị về hay không thôi.”

Hóa ra cậu đang lo lắng cho tôi... Tôi không trêu đùa cậu nữa, nghiêm túc từ chối, “Không cần đâu, không cần đâu. Một mình tôi tự về được. Không sao đâu, cứ yên tâm.”

“Ừm, thế thì tốt. Thế chị tự về một mình nhé.” Cậu ngược mắt nhìn tôi bất lực, sau đó lại cúi xuống, nặng nề kéo cánh cửa sắt rồi chậm chậm rời đi.

Nhìn bóng lưng cậu rời đi, tôi thấy hơi lạc lõng, nhưng rồi vẫn một mình bước đi trên con đường nhỏ quen thuộc.

Bóng đêm bao phủ, thi thoảng có tiếng mèo kêu vang vọng. Ngọn cỏ ven đường khẽ lay động trong gió, tinh tế như một thước phim nghệ thuật. Tôi lại thấy ớn lạnh sau lưng, dường như có người đi phía sau mình.

Tôi vừa tự nhủ chỉ là ảo giác do tâm lý ám thị, vừa nhớ tới Lục Gia Minh. Nếu như có anh ở đây, nhất định sẽ đưa tôi về nhà, trên đường đi còn trao cho tôi những cái ôm dịu dàng, ấm áp. Nhưng, giờ đây, tất cả đã không còn nữa, tôi còn phải chịu đựng nỗi sợ hãi do bóng đen không rõ từ phía sau mang tới. Nghĩ như thế, tôi lại càng chạy nhanh hơn. Không biết chạy được bao lâu, cuối cùng, tôi cũng nhìn thấy được ánh đèn.

Khoảnh khắc ấy, tôi liền ngồi thụp xuống, hai tay ôm mặt khóc rung rức. Một lúc lâu sau, có một đôi tay dang rộng, nhẹ nhàng ôm lấy tôi. Tôi mở mắt ra, tầm mắt vẫn còn mờ mờ ảo ảo, nhưng tôi vẫn nhìn thấy đó là Đinh Tồn Hy. Cậu đưa cho tôi một tờ khăn giấy, sau đó nói, “Đừng khóc nữa. Khóc nhiều mặt mũi lem nhem, xấu lắm.”

Nhưng, tôi nghe xong lại càng khóc to hơn.

5. Điềm báo chia ly

Tôi bắt buộc phải thừa nhận bản thân là một người yếu đuối, cho dù là đang đứng trước một Đinh Tồn Hy còn nhỏ tuổi hơn mình, nhưng tôi vẫn có thể khóc nức nở, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Dù sao thì sau khi khóc xong, tôi sẽ phải sạch, chết cũng không chịu thừa nhận.

Ngày hôm sau, Đinh Tồn Hy ôm theo tâm thế muốn xem trò hay để xuất hiện trước mặt tôi. Tôi chỉ xì mặt không nói gì. Cũng may mà cậu

không nói thêm lời nào khác nữa, nhưng cứ nhìn thấy tôi là lại bật cười, khiến tôi không được tự nhiên.

Khó khăn lắm mới chờ tới giờ dọn hàng. Bởi vì vụ việc xảy ra ngày hôm qua, nên hôm nay tôi dọn hàng sớm hơn một tiếng. Đinh Tồn Hy như cười như không, bước tới hỏi tôi có cần “bảo kê” hay không. Tôi lập tức từ chối, “Không cần, không cần đâu. Hôm nay vẫn còn sớm, không có kẻ xấu đâu.”

“Nhưng mà... nhưng mà...” cậu gái đầu gối tai, như đứa trẻ làm chuyện xấu bị người lớn phát hiện, có vẻ không thoải mái chút nào.

Tôi cũng không đành lòng, bèn thay đổi ngữ điệu, nói, “Không cần cậu phải đưa tôi về, nhưng tôi có thể mời cậu tới nhà ăn bữa cơm.”

“Thật sao? Thế thì tốt quá, ha ha.” Tên tiểu tử kia vừa nghe thấy đã lập tức cười vui vẻ.

Tôi thật không ngờ tay nghề nấu nướng của Đinh Tồn Hy lại tốt như vậy. Nhìn anh chàng đẹp trai bận rộn khua tay múa chân trong bếp, hương thơm lan tỏa khắp mọi nơi, đúng là một cách hưởng thụ. Đột nhiên tôi lại nghĩ tới một từ: Hạnh phúc.

Có lẽ, được cùng người mình yêu nấu cơm, sau đó ăn cơm chính là một niềm hạnh phúc bình yên nhất. Nhưng tôi cùng Lục Gia Minh lại không thể có được niềm hạnh phúc ấy. Tôi cảm bức ảnh trên mặt bàn lên xem, ngắm nhìn Lục Gia Minh trong bức ảnh ấy, cảm thấy thật xa vời. Phải chăng, kể từ khi chuyện ấy xảy ra, tôi và anh đã không thể nắm tay nhau được nữa.

“Này, đang làm gì thế” Đinh Tồn Hy tháo chiếc tạp dề xuống, “Tới giờ ăn cơm rồi.”

Cậu bước tới bên cạnh tôi, tầm mắt dừng lại trên bức ảnh. Một lúc lâu sau, cậu mới hỏi, “Đây là bạn trai cũ của chị sao?”

Tôi gật đầu, thản nhiên đáp, “Nhưng anh ấy đã không còn nữa.”

Dường như Đinh Tồn Hy không mấy để ý tới câu trả lời của tôi. Cậu cứ nhìn chăm chăm vào bức ảnh đó hồi lâu rồi mới đặt nó xuống. Tôi nhìn thấy sự dao động thoáng qua trong ánh mắt cậu, đột nhiên trong lòng lại dâng lên một cảm giác khác lạ.

6. Nhan sắc tàn phai

Lại mấy ngày nữa trôi qua, tôi phát hiện Đinh Tồn Hy không hề tập trung trong công việc, có lúc còn pha nhầm trà sữa cho khách.

Không phải là cậu xảy ra chuyện gì đấy chứ? Mấy ngày hôm nay lúc nào mặt cậu cũng nghiêm nghị, so với trước đây như thể hai người hoàn toàn khác nhau. Thi thoảng ánh mắt tôi chạm phải mắt cậu, lúc nào cậu cũng né tránh một cách nhanh chóng.

Tôi vẫn không nhịn được, giờ nghỉ trưa ngày hôm ấy, tôi gọi Đinh Tồn Hy ra, hỏi cậu có chuyện gì. Lúc đầu cậu không nói gì, cuối cùng, dưới ánh mắt dò xét của tôi, cậu mới nói ra nguyên nhân, “Tôi định xin nghỉ việc. Tôi muốn tập trung vào học hành, nên không muốn đi làm nữa.” Khi nói những lời này, giọng của cậu vô cùng trầm thấp, lại thêm dáng người cao ráo hơn 1m80, khiến dáng vẻ của cậu trông có vẻ càng nực cười hơn, thế nhưng tôi lại không sao cười nổi.

Ngược lại, trong lòng tôi lại vô cùng hoảng loạn. Cứ nghĩ đến việc, chàng trai đã từng sẵn sàng chịu sương chịu gió đi theo tôi trong đêm tối chỉ

vì sợ tôi sẽ gặp phải kẻ xấu sắp rời đi, đột nhiên lại thấy khó chịu vô cùng.

Nhưng, ngoài mặt, tôi vẫn cố tỏ ra không có chuyện gì. Tôi nói, “Thế cậu phải cố học tập cho thật tốt nhé. Cố lên!”

Đình Tồn Hy mạnh mẽ gạt đầu. Cậu lấy một đồ vật trong túi áo ra, đưa cho tôi, “Chị trông cái này vào chậu hoa thật cẩn thận, chắc tới đầu xuân nó sẽ nở hoa đấy.” Nói xong câu này, cậu thu dọn đồ đạc vào ba lô rồi rời khỏi quán trà sữa.

Tôi vẫn ngồi nguyên ở đó, lặng lẽ dõi theo tất cả mọi hành động của cậu, nhưng lại không thể mở lời níu kéo cậu ở lại. Cảm giác khó chịu trong trái tim càng lúc càng rõ rệt hơn, mãnh liệt hơn. Không phải là tôi đã quen với sự tồn tại của chàng trai ấm áp này rồi chứ?

Thế còn Lục Gia Minh thì sao? Tôi làm sao còn mặt mũi nào để gặp anh?

Kể từ năm thứ ba đại học, sau khi anh vì cứu một chàng trai trên đường mà bay tới tận thiên đường, hơn một năm nay, nỗi nhớ nhưng anh trong trái tim tôi chưa từng vơi đi. Thế nhưng, mới chỉ quen biết Đình Tồn Hy chưa đầy một tháng, tôi đã dao động rồi.

Tôi không rõ tình yêu mà mình vẫn cố chấp, kiên định trước đây trở thành thứ gì nữa.

7. Mùa lạnh

Nỗi nhớ Đình Tồn Hy trong tôi càng ngày càng mãnh liệt, sâu đậm hơn.

Tôi thường xuyên nhớ tới nụ cười rạng rỡ của cậu, đó là thứ mà Lục Gia Minh không bao giờ có. Nụ cười ấy khiến cho tôi cảm thấy nhẹ nhõm, không có gánh nặng. Sau khi trải qua sự ra đi vội vã của Lục Gia Minh, tôi rất cần một nụ cười không hề mang lại gánh nặng như thế để cho tôi có lý do thả lỏng cho bản thân.

Nếu bạn cho rằng tôi ích kỷ, tôi bạc bẽo, tôi cũng không buồn tính toán, tranh cãi gì với bạn. Trong tình yêu, tôi cho rằng mình cần phải dũng cảm theo đuổi.

Nhưng, kể từ hôm ấy, sau khi Đinh Tồn Hy xin thôi việc, tôi đã không còn gặp được cậu nữa. Tôi đóng cửa tiệm trà sữa, ngày ngày tới trường tìm cậu, nhưng không sao tìm thấy được. Có lẽ, cậu đã rời khỏi trường học rồi.

Tôi không biết vì sao Đinh Tồn Hy đột nhiên lại biến mất khỏi cuộc đời của mình. Lẽ nào ông trời cứ thích trêu ngươi, không cho tôi có được tình yêu sao? Vậy thì quá tàn nhẫn. Tôi bắt đầu chán nản, buồn bã. Cho tới khi, tôi cứ ngỡ mình sẽ không bao giờ có được Đinh Tồn Hy nữa thì lại nhận được một bức thư của cậu.

Trong thư cậu nói, “Thật xin lỗi vì đã không nói cho chị biết. Tôi rời đi không phải vì chuyện học hành, mà bởi vì bạn trai của chị, có biết không? Chàng trai mà bạn trai chị đã cứu chính là tôi. Nếu như không có anh ấy, người ở trên thiên đường lúc này sẽ là tôi. Xin lỗi, tôi không còn mặt mũi nào để đối mặt với chị, vì thế, tôi chỉ đành lựa chọn ra đi. Bây giờ tôi đang thực tập ở Vân Nam, sống rất tốt...”

Hóa ra, mọi chuyện là như thế.

Đột nhiên tôi đã hiểu ra, ngày hôm đó, vì sao khi nhìn thấy bức ảnh của Lục Gia Minh, ánh mắt của cậu lại thoáng qua nét gì đó khác lạ.

Nhưng, bây giờ mới biết thì đã quá muộn màng.

Tôi cất bức thư đi, quay về chỗ ở của mình, thu dọn hành lý. Đêm hôm ấy, tôi ngồi tàu hỏa, điểm đến chính là Côn Minh.

8. Tình yêu nảy nở thành nỗi đau

Mùa thu năm 2008, tôi vác chiếc ba lô to đùng trên lưng, đi khắp mọi ngõ ngách, mọi nẻo đường trên từng thành phố ở tỉnh Vân Nam.

Gặp ai tôi cũng hỏi người ta có từng gặp một chàng trai cao ráo đẹp trai, khi cười lên trông có nét giống Huỳnh Hiểu Minh hay không. Cho dù mọi người ai ai cũng lắc đầu, nhưng tôi vẫn quyết không từ bỏ. Tôi biết, mình nhất định sẽ tìm thấy Đinh Tồn Hy.

Chắc chắn cậu cũng đang trốn trong một góc nhỏ nào đó ở Vân Nam, lặng lẽ dõi theo tôi. Nhìn thấy tôi khóc, cậu nhất định sẽ đau lòng. Nhưng, vì nỗi day dứt bởi những chuyện trong quá khứ, sự áy náy đối với Lục Gia Minh, khiến cậu không thể đối mặt với tôi, vì thế, cậu chọn cách trốn tránh. Song, cậu ngốc nghếch như thế, làm sao biết rằng, Lục Gia Minh yêu tôi nhiều như thế, chắc chắn anh sẽ không hy vọng tôi phải cô đơn cho tới già, phải không?

Tôi tự thấy suy nghĩ này của mình thật vô liêm sỉ, nhưng, chỉ cần để tôi tìm thấy Đinh Tồn Hy, vậy là đủ rồi.

Tôi phải nói với cậu, thực ra tôi cũng thích cậu. Kể từ khi cậu đi theo bảo vệ cho tôi trong đêm tối, tôi đã phải lòng cậu rồi. Tôi muốn nói với cậu rằng, giống hoa mà cậu tặng cho tôi, tôi đã trồng vào chậu đúng như những

gì cậu dặn, chúng đã đâm chồi nảy lộc rất nhanh, chúng chính là lan hồ điệp. Tôi muốn nói cho cậu biết, thực ra, tôi biết cảm giác cậu dành cho tôi, nếu không cậu đã không tặng lan hồ điệp cho tôi. Ngôn ngữ của loài hoa ấy chính là: “Anh yêu em.”

Đình Tôn Hy, cho dù cậu có chịu xuất hiện hay không, tôi vẫn sẽ đi tìm cậu. Tôi muốn hát cho cậu nghe một bài, đó chính là *Bản tình ca nhỏ* thuộc về hai ta:

“Dù cho cả thế giới này đều bị trời buộc bởi nỗi cô đơn, em cũng sẽ không trốn chạy. Không trốn thoát, cuối cùng ai rồi cũng sẽ già đi, xây nên một tòa thành, nơi mà thời gian của em hòa quyện với tiếng đàn du dương.”

Trong tình yêu, nỗi đau cũng trở nên ngọt ngào. Nếu như vẫn còn có thể gặp lại, lần này, xin hãy để tôi bước về phía cậu.

Phần 2: Anh như khói tan trên mặt nước

Vũ điệu tường vữa mùa hạ

Chỉ đợi anh tới xóa hết nỗi cô đơn trên thế gian, cùng cô hoàn thiện vũ điệu tường vữa long trọng ấy.

1. Biển hoa nở rộ, tương tư hóa tro tàn

Mùa hạ năm 2009, thành phố nhỏ bé ở phương Nam này vẫn cứ oi ả không gì sánh nổi. Trưa nào cũng có mưa rào sấm sét, còn tối đúng giờ hơn cả cơm trưa.

Ngoài việc chăm sóc, tỉa tót cho mấy cây hoa kia, việc mà hằng ngày Hựu Nghi hay làm nhất chính là ngồi trên bậu cửa sổ ngắm mưa, yên lặng lắng tai nghe tiếng mưa rơi tí tách lên tấm kính thủy tinh. Những âm thanh ấy nhỏ bé mà dịu dàng, cảm giác dịu dàng, ấm áp như một ai đó đang ôm một người khác trong vòng tay. Mặc dù mong manh, nhưng lại khiến cho người ta cảm nhận một cách rõ rệt.

Cố Bắc Niên, anh xem, nỗi nhớ nhưng em dành cho anh lại ngày một nhiều hơn. Giống như những bông hoa tường vữa to lớn ngoài kia. Theo thời gian, chớp mắt chúng đã nở rộ như biển cả, phủ kín cả vườn hoa.

2. Em thật giống một bông hoa tường vữa trước khi nở rộ

Lâm Hựu Nghi của năm 2003 chính là một con vịt xấu xí không hơn không kém. Kiểu tóc hình quả dưa ngắn tũn, khuôn mặt non nớt như trẻ em, quanh năm chỉ mặc quần jeans, đứng giữa đám đông chỉ như một nhân vật làm nền, không sao thu hút được sự chú ý của người khác.

Nhưng có một hôm, một chàng thiếu niên xa lạ bước tới trước mặt cô. Anh nói với cô, “Trông em thật giống một đóa tường vy chưa nở rộ, đẹp tới mức yên tĩnh mà thuần khiết.”

Khi đó, Hựu Nghi đang ở trong vườn hoa nhà bà ngoại bắt sâu cho hoa hồng. Không khí chiều hoàng hôn ẩm ướt, những cây hoa kia mới buổi trưa lá còn khô héo giờ đây như được hồi sinh. Vài chú sâu màu xanh mũm mĩm đang chầm chậm khoan thai bò trên phiến lá, trông thật đáng yêu. Chắc chúng cũng phải lòng vẻ đẹp kiều diễm của hoa nên mới tới đây đánh cắp ít hương thơm. Nghĩ như vậy, Hựu Nghi chột mím cười.

Đột nhiên, có một giọng nói vọng tới, “Xin hỏi, cô có biết bà Cố sống ở đâu không?”

Lâm Hựu Nghi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một chàng trai trẻ mặc chiếc áo thun màu trắng.

Anh đeo một chiếc ba lô du lịch, nụ cười rạng rỡ. Hai người bốn mắt nhìn nhau. Không hiểu sao, Hựu Nghi lại thấy hơi đỏ mặt, sau đó lắp bắp chỉ đường cho anh, nói xong, cô định chạy và trốn trong một góc vườn hoa. Không ngờ, chàng trai hỏi đường kia đột nhiên thốt lên một câu rất vi diệu từ phía sau lưng cô.

“Cô thật giống một bông hoa tường vy khi chưa nở rộ, đẹp tới mức yên tĩnh mà thuần khiết.”

Hựu Nghi của năm mười lăm tuổi rất hay ngại ngùng, lần đầu tiên nghe thấy có người khen mình bằng những lời lẽ đẹp đẽ tới như vậy, nhất thời ngẩn ngơ, không kịp phản ứng, vì thế lại càng chạy nhanh về nhà hơn. Sau khi nấp sau cánh cửa, cô vừa thở dốc, vừa đưa mắt nhìn về phía vườn hoa. Anh chàng kia vẫn còn đang nhìn theo hướng cô chạy, cười ha hả, trong tiếng cười ấy còn mang theo đôi phần đắc ý.

Lúc này Hựu Nghi mới phát giác ra lòng bàn tay mình đã toát hết mồ hôi.

3. Đường như thời gian đã bị lãng quên

Thị trấn Xuyên Hạ này nổi tiếng nhờ hoa, nhà nhà trồng hoa, người người sống nhờ hoa.

Nhưng Hựu Nghi chưa hề thấy ai trồng hoa tường vy. Ở đây chỉ có hoa hồng, bách hợp, hoa nhài, nhưng tường vy dường như chưa từng xuất hiện. Rốt cuộc thì đó là một loài hoa như thế nào? Vì sao anh chàng kia lại hình dung cô giống như loài hoa ấy? Mặc dù trong lòng rất tò mò, nhưng cô lại ngại, không dám tới hỏi anh.

Cô nhìn thấy anh xuất hiện trên ban công nhà bà Cố, thân hình không ngừng lắc lư, có lẽ là đang nghe nhạc. Trông anh dường như rất vui vẻ.

Ánh nắng buổi trưa hơi gay gắt, Hựu Nghi thấy chói mắt vô cùng. Cô cúi đầu, định lặng lẽ đi ngang qua con đường nhỏ ấy. Nhưng không ngờ, tới khi cô bước qua phía dưới ban công kia lại bị chàng trai trẻ gọi lại.

“Này, cô bé, có thể nói chuyện cùng tôi một lát được không? Bà nội tôi không ở nhà, ở nhà một mình buồn chán quá.”

Đây xem như là bắt chuyện, làm quen sao? Lâm Hựu Nghi không biết, cũng không suy xét tới vấn đề này. Cô chỉ cảm thấy chàng trai này không giống với đám con trai trong thị trấn, khiến người ta có một cảm giác thân thiết khó nói thành lời. Thế là, cô cũng không còn ngượng ngùng như lần trước nữa, mà lớn tiếng hỏi về phía anh, “Anh tên là gì?”

“Hà?” Chàng trai không nghe rõ, bèn tháo tai nghe ra, rồi lại ngẫm nghĩ một chút, dường như đã hiểu ra cô muốn hỏi gì. Anh nói, “Tôi tên là Cố Bắc Niên.”

Cố Bắc Niên, ba chữ thật mộc mạc, nhưng khi đặt cạnh nhau lại khiến cho người ta có cảm giác an tâm đến lạ.

Ngày hôm đó, họ cùng nhau ngồi tán gẫu trên ban công một hồi lâu. Hựu Nghi kể cho anh nghe những câu chuyện thú vị của thị trấn này. Cố Bắc Niên lại nói cho cô về những điều mới mẻ lý thú trên thành phố. Hai trái tim trẻ trung đầy sức sống cùng chung một nhịp đập, thời gian dường như đã bị lãng quên.

4. Nụ hoa úa tàn

Cô đã quen với việc mỗi khi đi ngang qua ban công nhà anh đều phải tán gẫu một hồi lâu, đã quen với nụ cười làm lộ ra chiếc răng khểnh của anh, đã quen nghe anh gọi mình là cô bé. Có đôi khi, ánh nắng buổi trưa quá gay gắt, sợ bị bà nội la mắng, hai người họ còn phải lên ra ngoài. Đúng là kích thích, thú vị vô cùng.

Hựu Nghi bắt đầu yêu thích những điều này. Cô cảm thấy, mùa hạ năm mười lăm tuổi ấy, trái tim cô đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc, và rồi vươn cao,

trở thành một nụ hoa đầy sức sống, chờ đợi một người tới thức tỉnh cho những cánh hoa nở rực rỡ.

Đó là khoảnh khắc đáng mong chờ biết bao!

Sau đó, Hựu Nghi hay tin, Cố Bắc Niên sắp rời đi.

Kỳ nghỉ sắp kết thúc. Anh chỉ tranh thủ kỳ nghỉ để về thăm bà nội, bây giờ lại sắp phải quay về trường học. Hựu Nghi ngồi đối diện với anh, khi nghe được tin ấy, dường như cô đã nhìn thấy nụ hoa trong trái tim mình rũ xuống, úa tàn. Nhưng Cố Bắc Niên lại không phát giác ra điều ấy, anh đổi sang một chủ đề khác, lại bắt đầu tán gẫu cùng cô.

Bến xe giữa buổi trưa vô cùng nóng nực, bức bối. Bà Cố cùng đứng chờ xe với Cố Bắc Niên. Hựu Nghi lén chạy tới để tiễn anh. Khi đứng trước mặt anh, cô đã mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mặt mũi lem nhem, khiến người ta nghi ngờ cô vừa mới khóc xong.

Còn mấy phút nữa thôi là xe sẽ khởi hành. Trước khi Cố Bắc Niên lên xe, Hựu Nghi kéo anh sang một bên. Cô hỏi anh tương tự là một loài hoa như thế nào.

Anh sững sờ, sau đó lại bật cười, “Lần sau về anh sẽ mang một ít cho em xem.”

Cô gật đầu, “Vậy anh phải nhớ đấy nhé!” Giọng nói của cô vô cùng nghiêm túc, như thể đó là lời hứa ước hẹn cả một đời mà anh dành cho cô.

5. Đêm khuya hơi se lạnh

Thế nhưng, anh không thể thực hiện lời hứa của mình.

Từ mùa hạ năm 2003 cho tới mùa hạ năm 2004, tròn một năm trời, thị trấn Xuyên Hạ chưa từng xuất hiện lại bóng dáng của Cố Bắc Niên. Anh giống như một cơn gió, sau khi ngang qua, chưa từng quay trở lại.

Còn Hựu Nghi cũng phải rời khỏi thị trấn Xuyên Hạ rồi. Mấy năm gần đây, cha mẹ cô đi làm trên thành phố cũng kiếm được chút tiền, chuẩn bị đưa Hựu Nghi lên đó học. Ngoài việc không nỡ rời xa thị trấn Xuyên Hạ nhỏ bé này, điều khiến cô canh cánh hơn chính là, cô sợ nếu một ngày nào đó, Cố Bắc Niên quay trở lại nhưng không tìm thấy cô thì phải làm sao? Cô giấu tất cả những điều này sâu tận trong trái tim mình, dần dần chúng lại trở thành nỗi ưu thương, khắc khoải, để rồi sau đó lại rời xa theo cha mẹ cô.

Ở thành phố phồn hoa xa lạ này, đêm nào cô cũng mất ngủ. Cha mẹ không có nhiều thời gian để chăm sóc cho cô, nên đành phải dùng tiền tiêu vặt để bù đắp lại phần tình cảm vốn đã không mấy sâu nặng này. Cô dùng số tiền đó để đi xem những thứ mà trước đây Cố Bắc Niên đã từng kể cho cô, trải nghiệm từng thứ một, nhưng chúng không hề thú vị như những gì mà Cố Bắc Niên miêu tả, cùng lắm cũng chỉ tạm coi là những trò chơi để giết thời gian mà thôi.

Hựu Nghi rất nhớ, rất nhớ chàng trai từng nói cô giống một bông hoa tường vy kia.

Cô đã từng tới thăm chợ hoa cảnh, và nhìn thấy hoa tường vy giữa một biển hoa đủ sắc màu.

Thực ra, đó chỉ là một loài hoa hết sức bình thường, không xinh đẹp kiêu diễm bằng hoa hồng, lại không tinh khiết bằng bách hợp, cũng không thơm như hoa nhài. Nhưng, khi Hựu Nghi nhìn thấy chúng, dường như cô đã nhìn thấy được khuôn mặt mình cách đây một năm, giống hệt một bông hoa chuẩn bị hé nở.

Anh nói, cô rất giống một bông hoa tường vy mà trước khi nở rộ, đẹp tới mức yên tĩnh mà thuần khiết.

Hựu Nghi đứng trước một đóa tường vy, chợt rơi nước mắt.

6. Âm thanh khô héo của tường vy

Cô lại chưa từng nghĩ mình sẽ gặp được Cố Bắc Niên ở ngôi trường mới.

Trái tim vốn bị đè nén lâu ngày kia đã bắt đầu hân hoan, nhưng cô không gọi tên anh ngay lập tức. Cô cố gắng kiềm chế nỗi kích động của bản thân, cho tới buổi sáng ngày hôm sau, cô mới dậy từ rất sớm để trang điểm rồi đi tới trường, ôm theo niềm hy vọng.

Cô muốn anh nhìn thấy mình trong bộ dạng xinh đẹp nhất.

Cô muốn cho anh thấy bông hoa tường vy một năm trước vẫn còn chưa nở rộ giờ đây đang hé nở.

Nhưng, ngay bên ngoài cổng trường học, cô nhìn thấy anh và một cô gái khác đang dây dưa cùng nhau. Hai người cãi nhau âm ỉ, sau đó, cô gái kia cho anh một cái bạt tai rồi quay người rời đi. Anh vẫn đứng nguyên chỗ đó, không buồn động đậy.

Nhất thời, Hựu Nghi không biết phải làm sau, cô bước tới cũng không được, mà quay đi cũng chẳng xong. Cuối cùng, cô vẫn dè dặt gọi, “Cố Bắc Niên.”

Anh quay đầu lại, lúc nhìn thấy cô vẫn còn hơi mơ màng, sau đó lại mỉm cười. Anh nói, “Cô bé, là em đây à.” Vẫn giọng điệu ấy nhưng sao lại

có chút xa lạ. Anh lại nói, “Anh có chút việc bận, đi trước nhé”, sau đó xoay người đi vào trường. Hựu Nghi vẫn đứng yên tại đó, đột nhiên cảm thấy thời gian và không gian dường như đã trôi qua cả mấy trăm năm.

“Cô bé, là em đây à!” Cô cứ lảm nhảm đi lảm nhảm lại câu nói ấy. Sao mới đầu tháng Chín mà đã lạnh lẽo thế này.

Về sau, cô đã nghe ngóng được một vài chuyện liên quan tới Cố Bắc Niên. Trước đây anh là một học sinh ưu tú, nhưng trong vòng một năm nay, thành tích tụt dốc nhanh chóng, trốn học, hút thuốc, uống rượu, tụ tập đánh nhau, cãi lại thầy cô, hoàn toàn trở thành một học sinh cá biệt. Khi nghe tới những chuyện này, trong lòng Hựu Nghi chợt thấy lạnh lẽo. Cô không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà khiến anh có thể thay đổi tới mức ấy, bóng dáng chàng trai của năm ấy như dần chìm vào bóng đêm, theo đó là âm thanh khô héo của đóa tường vy trong trái tim cô.

Lần cuối cùng cô nhìn thấy Cố Bắc Niên là vào mùa hạ năm 2005.

Mùa hạ năm ấy đặc biệt nắng nóng, nghe nói đó là sự biến đổi khí hậu do hiệu ứng nhà kính. Lâm Hựu Nghi xách túi đồ to đi trên con đường vắng, ánh nắng chói chang, mồ hôi đầm đìa. Cô phải dùng hết hai gói khăn giấy mới tới nơi.

Cô tới thăm Cố Bắc Niên.

Anh có tham gia trong một vụ ẩu đả, còn đánh gãy tay người ta, cuối cùng bị đưa tới đây.

Cô đứng đó đợi chờ rất lâu, mãi tới khi thấy cô gái lần trước cãi nhau cùng Cố Bắc Niên đi từ trong đó ra ngoài, chú cảnh sát canh giữ mới gọi tới tên Lâm Hựu Nghi. Đi hết đoạn hành lang ngắn, cuối cùng, Hựu Nghi cũng nhìn thấy anh. Nhưng Cố Bắc Niên ngời đối diện lại bướng bỉnh quật

cường, nhất quyết không chịu nhìn cô lấy một cái, chỉ đưa mắt nhìn thẳng lên tường.

Trên đó viết tám từ: Học hành chăm chỉ, ngày càng tiến lên.

Cảm thấy thật nực cười trong hoàn cảnh này, nhưng Lâm Hựu Nghi lại muốn khóc. Cô nhìn chàng trai trong bộ dạng chật vật, bồi rối trước mắt mình, đau lòng tới không thôi. Cô không nói một lời nào, chỉ nhét túi đồ trong tay về phía anh, sau đó quay người đi ra khỏi phòng giám sát.

Khi ra tới ngoài cổng lớn, anh cảnh sát trẻ mặt đầy trứng cá nhìn khuôn mặt buồn bã của Hựu Nghi, còn trêu chọc có phải cô đang giận đối với bạn trai hay không. Hựu Nghi lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

7. Câu chuyện đi theo lối mòn

Từ sau khi ra khỏi trại cải tạo, cô không thấy anh quay lại trường học, cũng không hề gặp nhau trên đường. Thành phố này nói lớn không lớn, nhưng cũng không hề nhỏ, muốn tình cờ gặp được một người có lẽ cần phải dựa vào may mắn.

Có điều, Hựu Nghi đã tìm thấy cô gái hôm đó cãi nhau cùng Cố Bắc Niên.

Hai cô gái trò chuyện rất lâu ở sảnh tòa nhà khoa Toán. Lúc này, cô mới hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện.

Mùa thu năm 2003, cha mẹ của Cố Bắc Niên đã ly hôn, sau đó, mẹ anh tái giá, đưa anh tới sống trong nhà một ông chú. Ông chú đó lại chính là cha của cô gái đã cãi nhau với anh. Sống trong ngôi nhà mới này, anh không khác gì một con nhím gai góc, luôn lạnh lùng với mọi người, sau đó dần

dần hư hỏng. Mẹ anh cùng với ông chú kia đều không quản được anh, cuối cùng đành mặc kệ anh muốn ra sao thì ra. Vì thế mới có một Cố Bắc Niên xa lạ của ngày hôm nay.

Câu chuyện này đi theo lối mòn biết bao nhiêu, cha mẹ ly hôn, con cái hư hỏng, sa ngã.

Nhưng Lâm Hựu Nghi không hề thay đổi tình cảm của mình dành cho anh lúc ban đầu. Cô biết, Cố Bắc Niên bây giờ giống như một cây hoa bị mưa gió sấm sét tổn thương. Rồi sẽ có một ngày, anh sẽ trở lại thành chàng trai dịu dàng, ấm áp tươi sáng ngày nào.

8. Tường vy một mình nhảy vũ điệu cô đơn giữa mùa hạ

Mùa hạ trôi qua hết năm này tới năm khác.

Năm 2008, đâu đâu cũng tràn ngập không khí Olympic. Lâm Hựu Nghi quay trở về. Giờ đây cô đã là một cô gái xinh đẹp, tóc dài uốn xoắn màu hạt dẻ, trang điểm nhẹ nhàng, tinh tế, khi đi trên đường, lúc nào cũng có người ngoái lại nhìn theo. Thị trấn Xuyên Hạ không có thay đổi gì lớn, có điều bà ngoại nay đã già hơn, bóng dáng còng lưng giống như cành cây trĩu xuống bởi sức nặng của bông hoa. Cô ôm lấy bà ngoại, sau đó lại đi ra vườn hoa, trồng cây tường vy mà mình đem theo về.

Mùa hạ năm 2007, Cố Bắc Niên gửi cho cô một bức thư, nói mình đã tới Tân Cương, bây giờ ở lại đó giúp người ta trồng cây bông. Cuộc sống của anh không nhanh cũng không chậm, nhưng rất thoải mái, không có ưu phiền. Anh còn nói mình vẫn còn nợ Hựu Nghi một lời hứa.

Hựu Nghi không đợi anh thực hiện lời hứa đó, cô đã tự mua hoa tường vy. Loại hoa có sức sống mạnh mẽ này rất nhanh đã nở rộ trong vườn hoa, đánh bại các loài hoa khác, chiếm trọn cả khu vườn.

Cô nhìn biển tường vy trước mặt, lại nhớ tới dáng vẻ của Cố Bắc Niên năm đó.

Cô vẫn nhớ mãi một câu nói của anh, “Trông em thật giống một bông hoa tường vy trước khi nở rộ, đẹp tới mức yên tĩnh mà thuần khiết.”

Những nỗi cô đơn cùng không cam tâm của tuổi thanh xuân, cuối cùng rồi cũng trôi theo dòng chảy của năm tháng. Còn những người từng cùng nhau đồng hành, bầu bạn, họ đã cho nhau những thời khắc vui vẻ, hạnh phúc.

Mùa hạ đã đi qua, anh như một con gấu

Anh cho tôi mượn một chút thời gian trong cuộc đời của anh, vậy là quá đủ rồi.

1. Mùa thu cũng có thể say nắng

Trời đã vào đầu thu, nhưng thời tiết vẫn vô cùng oi bức. Nhưng điều tôi không ngờ tới là, 3 giờ chiều, khi đi ngang qua sân tập của trường tôi vậy mà đã bị cảm nắng tới ngất xỉu.

Đương nhiên, sự thật đã chứng minh, phần lớn mọi người đều sẽ không thấy chết mà không cứu.

Tôi còn chưa kịp mơ một giấc mơ về chàng bạch mã hoàng tử thì đã tỉnh lại rồi. Khi mở mắt ra, thứ mà tôi nhìn thấy không phải là ánh nắng chói lọi, mà là một khuôn mặt to lớn cùng mấy cái mụn trứng cá. Sau khi mắt to trừng mắt nhỏ tròn mười giây, tôi mới ý thức được nam nữ khác biệt, đẩy khuôn mặt của người con trai ấy ra xa, rồi nhìn xung quanh bốn phía. Đây chính là vườn hoa nhỏ mà tôi thường đi qua. Tia nắng trên đỉnh đầu đang xuyên qua từng tầng từng lớp lá cây rọi xuống, khuôn mặt chàng trai kia cũng nhuốm màu nắng, còn có tia nắng rơi trên đôi mắt anh, bộ dạng ấy khiến anh trông giống hệt chú gấu trúc. Đột nhiên tôi lại muốn bật cười.

“Này, bạn học ơi, không phải là em bị phơi nắng tới ngốc luôn rồi đấy chứ?” Chàng trai mặt to lo lắng đưa tay ra, định sờ lên trán tôi kiểm tra, lại bị tôi gạt đi!

“Anh mới bị phơi nắng tới ngực ấy, hừ!” Tôi sầm mặt xuống, trợn mắt với anh rồi đứng dậy, phủi bụi trên quần, xỏ lại giày, chuẩn bị rời khỏi cái nơi khiến người ta thấy gượng gạo này. Nhưng bỗng nhiên, tôi lại cảm thấy gương mặt chàng trai kia vô cùng quen thuộc.

“A...a...a... Anh là... anh là Chu Minh Vũ sao?” Tôi dừng bước, vội vàng quay người lại, khua chân múa tay về phía chàng trai vẫn còn chưa kịp lấy lại phản ứng kia, “Sao thế? Anh không còn nhớ ra em nữa sao? Em chính là người đó, cô gái hôm trước đi hiến máu rồi ngất xỉu đó.”

Sau đó, đối diện với ánh mắt thiếu nữ thuần khiết đầy mong đợi của tôi, vậy mà đối phương vẫn tiếp tục cố hỏi tương lại, nhưng rồi vẫn lắc đầu không hiểu gì, nói ra một câu khiến cho tôi bị đả kích nặng nề, “Thật sao?”

“Sao thế? Anh thực sự không thể nhớ ra à? Em tên là Đỗ Viễn Viễn, có ấn tượng gì không?” Sự bướng bỉnh nhất thời trời dậy, tôi ôm theo quyết tâm chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tiếp tục nhắc nhở chàng trai kia.

Cuối cùng, sau khi anh ngơ ngẩn nhìn tôi một hồi lâu, mới khẽ cong khóe môi nở một nụ cười, “Sao em không nói ngay từ đầu em chính là Đỗ Viễn Viễn đi.”

2. Ký sự đi hiến máu của thiếu nữ ngơ ngác

Câu chuyện xảy ra vào ba tháng trước, khi đó tôi mới tới Đại học N chưa lâu, vẫn còn là một cô gái hám hư vinh, tự cho rằng thân phận là sinh viên của một trường đại học danh tiếng mới vinh quang, đáng tự hào làm sao. Vì thế, chỉ cần thấy nơi nào làm việc tốt, nhất định tôi cũng phải tham gia.

Thực ra, một người bị thiếu máu như tôi vốn chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện đi hiến máu. Nhưng khi đi dạo phố với bạn cùng phòng ký túc, tôi lại vô tình nhìn thấy chiếc xe hiến máu tình nguyện to lớn kia. Thế là, tôi tò mò bước tới, nhìn thấy từng giọt máu đỏ tươi đang chảy vào chiếc túi, đột nhiên tâm huyết dâng trào lại đi đăng ký. Tới khi cô y tá cầm theo chiếc kim tiêm dùng một lần cùng túi máu đến trước mặt rồi bảo tôi ngồi xuống, tôi mới hiểu rõ một cách triệt để rằng, mình phải “hiến thân” rồi.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải liều mình theo ống tiêm ấy thôi. Nghe cô y tá mặc áo blouse trắng dịu dàng nói trước khi hiến máu tốt nhất nên uống một chút nước, tôi vội vàng uống cạn một hơi năm cốc nước đầy, sau đó nằm ngả lên chiếc ghế dưới con mắt nhìn chăm chăm của tất cả mọi người, rồi nói với cô y tá đang lăm lăm ống tiêm kia, “Em đã sẵn sàng rồi.”

Nhắm mắt lại, tôi cảm nhận được cơn đau nhói lên nhẹ nhàng khi kim tiêm đâm vào mạch máu của mình. Sau khi mím môi nghiền chặt răng khoảng vài phút, cuối cùng, tôi không chịu nổi nữa, bèn hô lên, “Xong chưa, xong chưa ạ? Em chóng mặt rồi.”

Sao cơ? Đã chóng mặt rồi, mới lấy có 150cc máu thôi mà. Cô y tá giật mình sợ hãi, nhưng muộn mất rồi, đầu óc tôi bắt đầu mơ màng, vầng vất, cảm giác quay cuồng.

“Oe...” tôi quay đầu nôn thốc nôn tháo.

Cô y tá thoa son nước kia nhất thời hoảng sợ, chân tay luống cuống, vội rút kim ra, sau đó gọi mọi người xung quanh, “Nâng chân cô bé lên, bị ngạt khí rồi.” Tôi nhắm chặt mắt bất động, mặc cho họ muốn làm gì tôi thì làm. Một lúc sau, tôi thấy chân mình thực sự bị người ta nâng lên. Tôi hơi hé mắt nhìn, thấy một chàng trai với khuôn mặt to lớn đang phải nâng chân

tôi lên với dáng vẻ vô cùng mất kiên nhẫn. Quần áo trên người anh dính đầy những thứ tôi vừa mới nôn ra. Tôi không đành tâm nhìn tiếp nữa, vội vàng nhắm chặt mắt lại.

Sau đó, khi rời khỏi chiếc xe hiến máu, chúng tôi cùng trao đổi tên làm quen với nhau, nhưng thật đáng ghét, vậy mà lại quên không lưu lại số điện thoại. Tôi cứ nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Thật không ngờ lại tình cờ gặp anh ở sân tập của trường.

Tôi còn đang đắm chìm trong hồi ức thì chàng trai trông như gấu trúc bên cạnh trừng mắt nhìn tôi với vẻ kinh ngạc, “Này, này, cô gái, không phải là em đang mê trai đấy chứ? Hay là say nắng vẫn chưa tỉnh?”

Tôi cố tình xì mặt ra, không thèm để ý tới anh. Hừ, nếu không phải nể tình hôm đó anh bị tôi nôn hết lên người, tôi đã đá cho anh vài cái rồi đấy. Nghĩ như thế, tôi lại nhìn vào cánh tay anh, trời, cơ bắp cũng rắn chắc đấy.

3. Con bò trong dàn hợp ca

Gặp một ai đó ở sân trường lần thứ nhất, chắc chắn sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Tôi và Chu Minh Vũ chính là như thế. Sau khi gặp lại Chu Minh Vũ, tôi ngạc nhiên, à không, có thể nói là vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ khi phát hiện ra, tôi và anh lại có nhiều cơ hội tiếp xúc đến thế.

Bạn xem, trong dàn hợp ca của trường, tôi đứng thứ ba từ trái sang, hàng thứ hai, còn Chu Minh Vũ đứng phía sau, cách tôi không xa lắm, đứng thứ tư từ phải sang, hàng thứ năm. Từ sau khi nhìn thấy anh, không hiểu sao bỗng nhiên tôi lại mong chờ tới buổi chiều thứ sáu hàng tuần để được đi tập hát. Cứ như thể nơi đó có thứ mà tôi đã mong chờ suốt mười chín năm nay.

Đúng thế, đúng thế, Chu Minh Vũ chính là điều mà trái tim tôi mong đợi. Nếu như trước kia, tôi tham gia vào dàn hợp ca chỉ để giết thời gian, thì bây giờ, tôi tới đây hoàn toàn là để ngắm Chu Minh Vũ. Tôi nghĩ, có lẽ tôi đã yêu anh từ cái nhìn đầu tiên. Hoặc có lẽ, trên thực tế, chúng tôi không chỉ từng gặp nhau một lần. Tôi thừa nhận, suy nghĩ này của mình rất vô liêm sỉ, nhưng các cụ đã có câu, thiếu nữ nào mà chẳng ôm giấc mộng xuân. Tôi nghĩ, mình phải nhanh chóng hành động thôi.

Quả nhiên, giây tiếp theo, tôi đã được đứng lên hàng đầu trong dàn hợp ca. Tôi đưa tay vuốt tóc, đột nhiên cảm thấy tất cả mọi người trong đội đều đang nhìn tôi bằng cặp mắt kỳ lạ, dáng vẻ muốn cười nhưng phải cố nén cười. Đương nhiên, tên khốn Chu Minh Vũ cũng là một trong số đó.

Cô giáo mặt rất nghiêm nghị, cô gọi tôi lên xướng âm cùng cô, “A...”, vì thế tôi cũng hát theo, “A...”. Tiếp đó, biểu cảm trên khuôn mặt của cô giáo viết rất rõ, “Cô biết ngay em chính là con bò mà.” Cố nhẫn nhịn lâu như thế, cuối cùng tất cả mọi người trong đội cũng không cần phải kìm nén nữa, cả hội trường vang lên tiếng cười giòn giã.

Nhưng, tôi lại thấy rất không vui.

Tôi không muốn bị người ta mang ra làm trò cười. Mặc dù tôi biết rõ giọng hát của mình vô cùng lạc điệu, nhưng mọi người cũng không thể cười nhạo tôi như thế chứ. Cho dù những người khác có thể, nhưng Chu Minh Vũ quyết không thể được. Tôi rất tức giận, trừng mắt giận dữ về phía Chu Minh Vũ, sau đó bỏ chạy ra khỏi hội trường.

4. Thực ra tôi là một cô gái rất bạo dạn

Tôi gặp lại Chu Minh Vũ lần nữa là vào ba ngày sau.

Buổi trưa, lúc tan học, kiên nhẫn chờ đợi thật lâu, sau khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc giữa đám đông đang ùa ra, tôi liền bước tới, chắn trước mặt anh. Đúng vậy, tôi đã nói ngay từ đầu rồi, tôi là một cô gái có lá gan rất lớn, cách mạng còn chưa thành công, làm sao tôi có thể cho chút bướng bỉnh tùy hứng kia làm lỡ dở chuyện tình yêu quan trọng của cuộc đời mình.

Rõ ràng anh vô cùng ngạc nhiên, sững sờ, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, bạn bè xung quanh đi qua đều nhìn anh bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa. Tôi túm lấy tay anh, kéo anh tới một gốc cây ven đường.

Tôi nói, “Chu Minh Vũ, buổi trưa chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé.”

Anh đáp một cách rất ga lăng và phong độ, “Được.”

Tôi nói, “Chu Minh Vũ, sau này em sẽ giặt quần áo cho anh.”

Khuôn mặt anh đã bắt đầu có chút mờ mịt.

Tôi lại tiếp tục nói, “Chu Minh Vũ, em làm bạn gái của anh nhé.”

Lần này, cuối cùng thì cảm anh cũng muốn rớt xuống rồi. Tôi nhìn dáng vẻ ngơ ngác không hiểu gì của anh, đột nhiên lại thấy thỏa mãn trong lòng, không buồn quan tâm anh có đồng ý hay không, cứ thế đi về phía nhà ăn. Tôi dám chắc rằng, chưa đầy một phút sau, anh sẽ ngoan ngoãn đi theo đằng sau tôi.

Sự thật chứng minh suy đoán của tôi hoàn toàn chính xác.

Tôi cùng anh ngồi sánh vai nhau trong nhà ăn, có hơi hướng như thể bách niên giai lão. Tôi gấp hết thịt mỡ rồi rau cần trong hộp cơm của mình sang hộp cơm của anh, anh cũng không từ chối, cúi đầu không nói lời nào, lặng lẽ bỏ vào miệng. Một lúc lâu sau, tôi mới hỏi một câu, “Chúng ta như

thế này, có phải cũng coi như yêu đương rồi không?” Lần này, giọng nói của tôi rất khẽ, nói thực, tôi không biết Chu Minh Vũ có nghe thấy hay không, đương nhiên, tôi lại càng lo sợ anh sẽ từ chối hơn.

Anh nghe thấy, hơn nữa còn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt tôi. Một hạt cơm sáng chói còn đang dính trên môi anh, nhưng, tôi nhìn thấy mà lại chẳng buồn cười chút nào. Đúng thế, tôi đang rất nghiêm túc chờ đợi câu trả lời của anh.

Chu Minh Vũ nhìn tôi một hồi lâu, chỉ mỉm cười, cuối cùng, anh lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Lúc nhìn thấy anh lắc đầu, trong lòng tôi vô cùng khó chịu, nhưng sau đó lại nhìn thấy anh gật đầu, trái tim tôi lại bắt đầu bay nhảy. Tôi nghĩ, có lẽ anh đã công nhận rồi. Tôi lại khôi phục trở lại thành một Đỗ Viễn Viễn hay nói hay cười. Tôi chỉ vào cằm anh, cười như được mùa. Chắc anh cũng nhận ra rồi, chớp chớp mắt, sau đó thè lưỡi ra, khẽ liếm hạt cơm.

Thế nhưng, tôi vẫn vui vẻ cười mãi không dứt?

5. Sao anh có thể bắt cá hai tay như thế?

Cứ như thế, Đỗ Viễn Viễn có giọng hát lạc điệu đã bắt đầu yêu đương rồi.

Đúng thế, tôi yêu đương rồi, yêu đương đấy nhé. Đây là chuyện hạnh phúc tới nhường nào cơ chứ. Tôi nghĩ tới những hình ảnh trên phim truyền hình, nam chính đeo nữ chính trên chiếc xe đạp đi qua vườn hoa cải. Những bông hoa cải vàng rực rỡ rung rinh theo gió, đôi tình nhân trẻ hạnh phúc như chìm giữa biển hoa.

Hi hi, đúng là đẹp đến khó tả. Đáng tiếc mùa này hoa cải chưa nở, hơn nữa, Chu Minh Vũ cũng không rảnh rỗi như vậy. Anh đã lên năm thứ tư rồi, phải chuẩn bị làm luận văn và đi thực tập, sao có thể cùng tôi vui chơi mỗi ngày. Ngay cả dàn hợp ca kia, sau sự kiện tôi “bỏ đi” không lâu, anh cũng đã xin rút lui rồi.

Anh bận rộn như thế, đương nhiên không có thời gian ở bên tôi rồi. Tôi đáng thương ngồi ôm cuốn tạp chí lá cải, nhàm chán ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ thư viện nhìn ngắm tứ phía. Ánh nắng hơi chói chang, nhưng chiếu qua lớp kính thủy tinh, xuyên vào thư viện ngàn năm lạnh lẽo này, vẫn khiến người ta cảm nhận được chút ấm áp.

Tôi nằm bò lên bàn, híp mắt lại, mơ màng ngủ gà ngủ gật. Đúng là thoải mái, lần sau nhất định phải rủ tên tiểu tử Chu Minh Vũ tới đây. Nhưng sau đó, tôi lại nhìn thấy một cảnh tượng ngoài sức tưởng tượng của mình.

Tôi nhìn thấy Chu Minh Vũ, còn nhìn thấy một cô gái cao hơn tôi, tóc dài hơn tôi, mặc chiếc váy xòe, đang đứng bên cạnh anh. Tay của anh đang nắm tay cô gái ấy. Hai người họ cùng nhau đi ra khỏi cổng trường, lên chiếc xe ở phía xa xa.

Chẳng phải anh nói hôm nay có việc, phải tới nhà giáo viên sao? Sao lại xuất hiện ở đây? Trái tim tôi chột căng thẳng, các phần tử tức giận bắt đầu rục rịch khởi động. Tôi không giận anh nói dối mình, nhưng sao anh có thể nắm tay một người con gái khác, nhưng lại không chịu có bất cứ sự tiếp xúc thân thể nào với tôi?

Đúng thế, tôi và Chu Minh Vũ đã yêu nhau được một tháng bốn ngày, nhưng anh chưa từng nắm tay tôi. Mỗi khi ở bên nhau, chúng tôi chỉ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tới khoa Toán, và cùng nhau ngồi học trong các phòng học khác nhau.

Tôi nắm chặt cuốn tạp chí trong tay, gần như muốn nghiền nát nó. Trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy cô nhân viên trông coi thư viện đang trừng mắt lườm mình.

6. Những chuyện thế này không có ai đúng ai sai

Tôi đứng dưới ký túc xá của Chu Minh Vũ, vừa nhắm đếm bước chân anh, vừa nhìn anh bước về phía mình. Trông anh không có gì thay đổi so với hôm tôi bị say nắng, mấy cái mụn trứng cá vẫn còn đang hiện ngang đứng trên mặt anh, cổ tình phá hoại vẻ đẹp trai hoàn hảo của anh. Đây đúng là một tên nhãi đáng ghét, rất đáng ghét, quá đáng ghét. Nước mắt tôi bắt đầu không ngừng tuôn rơi.

Tôi nhìn anh đứng ngay trước mắt mình, hỏi, “Sao anh lại phải lừa gạt em?” Tay áo anh bị tôi túm chặt. Tôi thừa nhận, mình vẫn còn rất yêu anh.

Chu Minh Vũ sững sờ, không ngờ tôi lại nói câu ấy.

Hồi lâu sau, anh bất lực thở dài, nhìn về phương xa, nơi có đàn bò câu bay qua, ánh chiều tà nhuộm đỏ, tiếng chuông nhà ăn đã vang lên.

“Thực ra, anh không lừa gạt gì em cả.” Cuối cùng, anh cũng nhìn tôi, “Nhưng, anh không muốn làm em tổn thương, em có biết không? Em còn nhỏ, có những chuyện em không thể hiểu được. Bây giờ cứ lo học hành chăm chỉ đi, rồi đến một ngày, em sẽ có một tình yêu thuộc về riêng mình...” Anh vẫn tiếp tục nói, nhưng, những lời sau đó tôi không nghe nổi nữa.

Tôi đã trốn chạy. Người vốn định tìm anh tính sổ là tôi đây thoáng cái đã trốn chạy. Tôi chạy về phía ký túc xá, tiếng gió ù ù bên tai, khiến mái tóc

tôi rồi bù. Điện thoại trong túi áo không ngừng rung lên, tôi vừa chạy vừa lấy điện thoại ra xem. Là tin nhắn của anh, chỉ vồn vện mấy từ, “Thực ra, anh không phải là Chu Minh Vũ. Anh tên là Hoàng Khiếu. Lần em bị say nắng đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy em, vì không muốn để em mất mặt nên anh đã nói dối...”

7. Em sẽ nhớ kĩ anh

Chớp mắt, năm nhất đại học đã trôi qua. Vào một ngày đầu tháng Sáu, Chu Minh Vũ, à không, là Hoàng Khiếu đột nhiên rủ tôi cùng anh đi ăn cơm.

Tôi rất ngạc nhiên. Nói thật, hơn nửa năm nay tôi không hề chủ động bắt chuyện gì với anh. Mặc dù tôi vẫn còn một vài khúc mắc chưa thể giải đáp, nhưng tôi vẫn không thể mặt dày đi tìm anh được. Đương nhiên anh cũng chưa từng tới tìm tôi. Lần này, anh chủ động rủ tôi đi ăn cơm khiến tôi rất bất ngờ.

Sau khi ăn xong, hai người ngồi trên chiếc ghế dài trong vườn cây, ánh nắng vẫn huy hoàng rực rỡ, thoải mái khiến cho người ta chỉ muốn nhắm mắt tận hưởng.

Hoàng Khiếu mặc chiếc áo thun màu trắng, vẫn không nói lời nào, tôi cũng học được cách bình thản mỗi khi đối mặt với anh rồi.

Tôi hỏi anh sẽ rời đi ngày nào. Anh nhàn nhạt mỉm cười, đáp, “Ngày mai. Đã thu dọn xong đồ đạc rồi.”

“Ồ.” Tôi lại tiếp tục im lặng. Đột nhiên, tôi nhớ ra vấn đề đó, nếu như bây giờ không hỏi, sau này chắc khó có cơ hội gặp lại anh.

Tôi hỏi, “Hôm đó, em tỏ tình với anh, vì sao anh lại lắc đầu, sau đó lại gật đầu?”

Lần này anh không còn cười nữa, sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị hơn.

“Lắc đầu có nghĩa là anh đã có bạn gái rồi. Còn gật đầu, là bởi vì anh không muốn thấy em bị tổn thương. Anh không có quyền tổn thương em. Chỉ đơn giản như vậy thôi.” Anh nói xong, thở dài một hơi như trút được gánh nặng trong lòng, sau đó nhìn tôi.

Tôi cố gắng để nở một nụ cười trên khuôn mặt, nhưng tôi thấy mình không sao cười nổi.

Ai có thể ngăn cản được tôi phải lòng một người đã có bạn gái cơ chứ? Ai có thể cưỡng ép anh phải yêu một con bé không biết trời cao đất dày là gì như tôi? Đúng thế, không ai có thể. Chúng ta không phải là thần tình yêu Cupid, có thể bắn mũi tên tình yêu tới người mà mình yêu.

Bỗng nhiên tôi đã hiểu ra tất cả.

8. Nụ cười cùng đôi tay đang dang rộng của anh

Tháng Sáu tới rồi, mùa hạ là mùa của chia ly.

Hoàng Khiếu đã tốt nghiệp rồi. Tôi vừa nhìn anh xách theo túi lớn túi nhỏ đi về phía bên xe buýt, vừa lặng lẽ đi phía sau anh. Tôi rất muốn nói với anh một câu “Tạm biệt”. Nhưng tôi biết, chúng tôi rất khó có ngày gặp lại.

Đời người có biết bao điều không thể lường trước được.

Tôi lấy hết can đảm, bước lên phía trước. Anh không hề lùi lại, chỉ đặt chiếc túi trong tay xuống.

Tôi nói, “Có thể ôm một cái được không?”

Anh hơi ngạc nhiên, sau đó nói, “Được.” Anh dần ghé sát lại, dang đôi tay về phía tôi.

Tôi đứng yên tại đó, ngửi mùi hương thuộc về riêng anh, đó là hương thơm của áo sơ mi sau khi được giặt sạch và phơi khô dưới ánh nắng.

Ánh nắng vẫn chói chang như thế, vẫn có một vài tia nắng rơi trên khuôn mặt anh. Hoàng Khiếu yên lặng ngồi trên xe. Anh tựa lưng vào ghế, cảm cuốn tạp chí trên xe lên lật giở.

Hai chúng tôi có lẽ sẽ không có cơ hội gặp lại nhau nữa.

Nhưng anh đã cho tôi mượn một chút thời gian trong cuộc đời anh, vậy là quá đủ rồi.

Tôi giơ tay lên, vẽ thành nụ cười của anh.

Lần này, cuối cùng tôi cũng cong khóe môi, khẽ mỉm cười.

Tất cả những cố chấp, những ý niệm nhất định phải ở bên nhau trước kia, giờ đây đều biến thành lời chúc phúc dành cho anh.

Tôi biết, anh cũng chúc phúc tôi như thế.

Mặc dù đường ai nấy đi, nhưng chúng tôi đều không bao giờ quên được những hồi ức đẹp đẽ đã từng có với nhau.

Tổn thương trên đường đời

Chỉ có điều, bỗng nhiên em lại quên mất dáng vẻ của anh rồi, em sẽ không thể nào bước lên chuyến tàu của hai ta năm ấy một lần nữa.

1. T254

Tháng 7 năm 2008, cả thành phố Trường Sa bị bao phủ bởi một bầu không khí oi bức nóng nực tới khó chịu. Em thu dọn một ít hành lý gọn nhẹ, rồi ngồi trên chuyến tàu T254 tới Thiên Tân.

Lúc đi ngang qua Thương Châu, em đã ngồi trên toa tàu được hai mươi tiếng đồng hồ rồi. Khung cảnh bên ngoài khung cửa sổ ngày một hiện lên rõ ràng. Ngồi đối diện với em là một đôi vợ chồng tuổi trung niên, khuôn mặt đã hằn lên những nếp nhăn, đang ngồi tựa vai nhau nhắm mắt tĩnh dưỡng. Em nhìn họ, thầm ngưỡng mộ trong lòng. Được như thế, thật tốt! Mã Quân Đồng, nếu như lúc này anh cũng đang ở bên em, phải chăng em cũng có thể tựa vào anh như thế? Em nghĩ, rất có khả năng em sẽ nằm cuộn tròn trên ghế, mặt dày mày dạn gói đầu lên chân anh. Những người ngồi xung quanh chúng ta có lẽ sẽ cảm thấy chướng mắt khi nhìn cảnh tượng ấy. Dù là như thế, em cũng không quan tâm, em chỉ cần được tựa vào anh là đủ rồi.

Cứ nghĩ đến cảnh tượng ấy, em lại bất giác mỉm cười. Những người ngồi xung quanh nhìn em bằng ánh mắt kỳ quặc khó hiểu. Lúc này em mới nhớ ra, mình đang lẻ bóng cô đơn ngồi tàu trên đường đi tới Thiên Tân. Cúi đầu nhìn xuống chiếc váy màu vàng nhạt đang mặc trên người, em lại nhớ đến anh. Ba năm trước, lúc đi dạo trên phố đi bộ Hoàng Hưng anh đã mua cho em. Khi đó, anh không mang theo tiền, nhưng em lại quá yêu thích

chiếc váy này, không còn cách nào khác, anh chỉ đành cắn chặt răng, đi tới bên đường hỏi người ta, “Anh ơi, anh có cần xe đạp không? Xe của hãng XX đây, bán cho anh một trăm tệ.” Người qua đường kia vô cùng ngạc nhiên, nhưng khi nhìn thấy chiếc xe đạp vô cùng mạnh mẽ, phong cách kia, lại thêm giá tiền rất mềm, cuối cùng anh ta vẫn nhét một trăm tệ vào tay anh. Chỉ có điều, lúc quay về, chúng ta không thể đạp xe thoải mái đi dạo bên hồ hóng gió được nữa.

Anh nói em mặc chiếc váy này trông thật đẹp, em lại nói anh quá ngốc nghếch. Em biết, chiếc xe đạp ấy đã tốn mất hai tháng tiền lương mà anh tích cóp được. Nếu không phải vì đặc biệt yêu thích, chắc chắn anh sẽ chẳng mua đâu. Nhưng chỉ bởi vì hứng thú nhất thời của em mà anh lại... Thế là, em đã tự thề với lòng mình, em nói, Vu Tiểu Thái em đây phải yêu Mã Quân Đồng suốt cả cuộc đời này, quyết không rời xa. Nghĩ tới đây, em lại kiễng chân khễ hôn lên má anh. Khoảnh khắc ấy, anh thoáng đỏ mặt, em nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng gió xào xạc bên tai.

Tất cả những hình ảnh ấy như chỉ mới xảy ra hôm qua. Vậy mà, Mã Quân Đồng, vì sao hôm nay em lại phải tới hôn lễ của anh, nhưng cô dâu lại không phải là em?

2. Trường Sa

Em vẫn còn nhớ như in, em gặp anh vào ngày kỷ niệm phong trào Ngũ tứ^[1] cách đây ba năm.

[1] Hay còn gọi là Ngũ tứ vận động, là một phong trào đấu tranh cách mạng rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, trí thức Trung Quốc, vì nổ ra vào ngày 4/5/1919 nên được gọi là phong trào Ngũ tứ.

Buổi liên hoan văn nghệ do nhà trường tổ chức không biết lý do gì mà lại mất điện, tất cả mọi người có mặt trong hội trường đều xôn xao, nhón

nháo hết cả. Sau đó, không biết ai đó đã thấp vài cây nến, không gian đen sì, tối om mới có được chút ánh sáng. Trong ánh nến le lói ấy, em nhìn thấy anh đang đứng trên một chiếc ghế, cố gắng gào thét, hô hào mọi người hãy bình tĩnh, đừng hoảng sợ, đáng vẻ ấy thực sự vô cùng đáng yêu. Thực ra, những người ở đây đâu có sợ hãi gì, cũng không còn là trẻ con nữa, chẳng qua, họ chỉ muốn tìm cơ hội để hò hét, giải tỏa hết áp lực, căng thẳng tích tụ bấy lâu nay mà thôi. Chỉ có đầu óc đơn giản ngây thơ như anh mới nghĩ những người ở đây đơn thuần đến vậy.

Sau đó, chiếc ghế anh đang đứng không hiểu sao lại bị đổ, thế rồi, thân hình cao hơn 1m8 của anh chìm ngấm giữa biển người. Em đoán, chắc chắn anh bị ngã rất nặng, bởi vì, giữa loạt âm thanh huyên náo của những tiếng cười nói hò hét kia, em vẫn nghe rõ mồn một, “uych” một cái, anh ngã xuống.

Ba giây sau, có điện, cả hội trường bừng sáng. Em nhìn anh từ mặt đất chậm chậm bò dậy, khẽ xoa đầu vài cái, ngại ngần quay ra cười với mọi người. Nhưng chỉ một giây ngắn ngủi sau, cả hội trường đều trở nên yên tĩnh. Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn anh, anh vẫn đang xoa đầu không hiểu chuyện gì, cho tới khi có một người run rẩy hô lên, “Cậu chảy máu rồi kìa.” Lúc này anh mới ý thức được, cúi đầu nhìn bàn tay vừa xoa đầu khi nãy đã dính đầy máu.

Hậu quả trực tiếp của chuyện này chính là, anh phải nằm viện tới gần nửa tháng. Nghe nói không có vấn đề gì nghiêm trọng, nhưng vẫn có khả năng sẽ để lại di chứng. Còn hậu quả gián tiếp là em đã có được cái cơ hợp lý để tiếp cận anh.

Khi em xách một giỏ hoa cỡ đại trông chẳng khác nào bà bán hoa quả xuất hiện trước mặt anh, bác sĩ còn đang thay thuốc cho anh. Anh không

thèm để ý gì tới hình tượng, kêu la oai oái, băng trắng quấn kín đầu nên trông anh chẳng khác gì xác ướp cả. Em không nhịn được mà bật cười ha hả. Cuối cùng anh cũng chú ý tới sự tồn tại của em, vội vàng thu hồi lại dáng vẻ khi nãy, mỉm cười lịch sự chào hỏi em.

Em cũng đáp lại anh bằng nụ cười duyên dáng, “Chào anh. Em thay mặt nhà trường tới thăm anh.” Vừa nói, em vừa đặt giỏ hoa cùng túi hoa quả lên chiếc tủ đầu giường bệnh của anh. Lúc này em mới phát hiện, trên tủ đã có một bó hoa bách hợp tươi thắm rạng rỡ đang yên lặng nằm đó.

Em quay đầu, nhìn thấy nụ cười ngốc nghếch của anh. Anh nói, “Hóa ra nhà trường còn cất cử hai người tới thăm hỏi làm hai đợt cơ à, ha ha...” Vì quá xấu hổ, nhân lúc anh vẫn mỉm cười không ngớt, em vội vàng đặt giỏ hoa xuống rồi quay người đi thẳng ra ngoài, chạy trốn.

3. Vũ Hán

Tháng 6 năm 2005, việc đầu tiên anh làm sau khi ra viện chính là chạy tới trước mặt em tỏ tình. Hoa sen đã nở đầy trong ao, anh nói với em, hôm đó ở trong bệnh viện, vừa nhìn thấy em, anh đã thích em rồi. Theo lý mà nói, cả hai cùng yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, em vốn không nên tin vào điều này, nhưng nghĩ đến việc em phải kiếm có để tới tiếp cận anh, em vẫn cứ thoải mái nhận lời yêu anh.

Chúng ta cũng giống như các cặp đôi trong vườn trường đại học, bắt đầu một mối tình giản dị, đơn sơ nhưng vẫn khiến người ta phải ngưỡng mộ. Mỗi buổi sáng, anh sẽ mua đồ ăn sáng rồi đứng chờ em ở dưới cổng ký túc, sau đó cùng em đi học. Mỗi khi đi mua hoa quả, em cũng sẽ nhớ tới anh và mua nhiều thêm một chút. Hồi đó anh rất thích ăn táo, suốt đời này

em sẽ không bao giờ quên được lần đó, chúng ta cùng nhau hái trộm táo trong trường.

Kỳ nghỉ tới một cách nhanh chóng, anh nói muốn đưa em đi Vũ Hán chơi. Giữa những ngày hè oi ả, đứng trên đường phố ở Vũ Hán, em ngo ngác nhìn hàng xe ô tô đi đi lại lại. Đột nhiên anh nói, “Tới nhà anh đi.”

Em vô cùng sợ hãi. Tới nhà anh sao? Hóa ra nhà anh ở Vũ Hán, thế mà em lại không để ý tới chuyện này.

Bỗng nhiên, em nhận ra đây là một kế hoạch được tính toán từ trước, vì thế liền hỏi anh, “Có phải anh muốn lừa em về nhà không?”

Anh vui vẻ cười thành tiếng, “Đúng thế, đúng thế. Lừa em về nhà, em sẽ không chạy đi đâu được nữa.” Mỗi khi anh cười, hàng lông mày cong lên thật đáng yêu.

Em đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt anh, nghiêm túc nói, “Em sẽ không chạy đâu. Cho dù anh có đuổi em đi, em cũng sẽ không chạy đi đâu.” Nói xong, em lại nắm lấy tay anh, kéo anh đi, “Nhanh lên, đưa bọn cô nương đi mua quần áo mới. Em không muốn mặc bộ đồ xấu xí này tới để bố mẹ anh chê cười đâu.”

Mùa hạ năm ấy, anh đưa em dạo chơi khắp các con phố ở Vũ Hán, ở đâu có món gì ngon, món gì ở đâu mới là chính hiệu nhất, anh đều giới thiệu cho em. Vì thế sau này, khi bạn bè đưa em tới cảnh Hộ Bộ ăn uống, em chợt nhớ lại cảnh tượng chúng ta cùng ngồi ăn ở quán ven đường, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Em lưu giữ tất cả những điều ấy trong tâm trí mình như dữ liệu được ghi vào đĩa CD Rom vậy. Để rồi hôm nay, một mình em nơi đây cứ không ngừng mở ra, xem đi xem lại.

4. Trường Sa

Cuối tháng 12 năm 2006, một buổi chiều mùa đông cuối cùng trước khi chúng ta tốt nghiệp, ánh dương ấm áp vẫn chiếu rọi muôn nơi, nhưng lại không thấy trận tuyết rơi mà mọi người vẫn mong đợi.

Cả khu vườn trường đều tràn ngập trong không gian vui vẻ, hạnh phúc, đâu đâu cũng là những đôi tình nhân ôm ấp, yêu thương. Em nắm tay anh cùng bước đi trên lối đi nhỏ sau vườn trường. Hai ta đang vui vẻ chí chóc cùng nhau thì có mấy tên côn đồ nhí tranh thủ trời nhá nhem tối từ đâu nhảy ra. Chúng nhìn em và anh bằng ánh mắt hung dữ bắt chúng ta giao nộp hết tiền và điện thoại. Em ngược anh, hy vọng anh sẽ thật dũng cảm đứng ra, nhưng anh không làm như thế. Anh ngoan ngoãn móc hết đồ đạc trong túi ra, còn lấy cả đồ của em nữa.

Nào ngờ mấy tên côn đồ kia vẫn chưa chịu dừng tay. Sau khi lấy hết đồ đạc, chúng vẫn còn định nhắm vào em. Có một tên nhãi không biết sống chết còn dám đưa tay sờ lên mặt em. Em sợ hãi, vội nhìn anh bằng ánh mắt cầu cứu, nhưng anh lại đứng im bất động. Sau đó, đột nhiên em nghe thấy anh hét lên về một phía khác, “Có người tới rồi.” Mấy tên côn đồ đều nhìn theo về phía ấy, anh liền kéo tay em chạy về phía vườn trường.

Tiếng gió vù vù lướt qua tai, trong lòng em cũng bắt đầu có chút lửa giận cùng bất mãn nhen nhóm. Sau khi dừng bước, em nhìn về phía anh khi đó vẫn còn đang thở dốc, nói, “Mã Quân Đông, anh đúng là đồ hèn nhát. Chúng ta chia tay đi!” Nói xong, em sai bước đi về phía ký túc xá của mình, để lại một mình anh đứng nguyên tại chỗ, không biết mình đã làm sai điều gì.

Sau đó, khi về tới ký túc, có cô bạn hỏi em đã xảy ra chuyện gì, cô ấy nhìn thấy anh cứ đứng im bất động ở ngoài kia, đã đứng được gần một tiếng

đồng hồ rồi. Em cười nói, “Bọn mình chia tay rồi.” Nói rồi, em trùm chăn kín mít, không nói lời nào, cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, em thấy ngoài kia mặt đất đã ướt nhẹp. Mọi người đều nói đêm hôm ấy vô cùng kỳ lạ, giữa mùa đông mà lại có trận mưa rào lớn như vậy. Chỉ có một mình em biết rõ nguyên nhân, nhưng em lại không thể nói nên lời.

Em đoán, nếu đó không phải là nước mắt của anh, thì chính là nước mắt của em.

5. Vũ Hán

Sau khi tốt nghiệp, em quay trở lại Vũ Hán một lần nữa. Em trở thành biên tập cho một tạp chí ở thành phố này. Ngày nào cũng đi làm giờ hành chính, thi thoảng cũng có một vài mối tình không mặn không nhạt. Nhưng mỗi một cuộc tình đều không quá được một tháng. Cho tới lần cuối cùng gần đây nhất, sau khi người đàn ông kia chia tay với em, còn nghiêm túc thêm một câu. Anh ta nói, “Nhớ lấy, nếu muốn đến với một tình yêu tiếp theo, làm phiền cô hãy xóa sạch hết hình ảnh của người cũ trong trái tim mình đi.” Nói xong, anh ta bình thản rời đi, để lại mình em ngơ ngác đứng yên một chỗ.

Đúng thế, tận sâu trong trái tim em không sao quên đi được một người, có lẽ đó chính là anh. Ngoài anh ra, còn ai có thể khiến em nhớ nhung, hoài niệm đến thế? Mã Quân Đồng, không biết anh có nhớ tới em nhiều như vậy hay không. Em mong sao anh có thể quên em hoàn toàn, quên một cách triệt để, chứ đừng như em bây giờ, chìm đắm trong hồi ức không sao thoát ra được. Nhớ nhung là chuyện đau khổ đến thế, cho dù là với anh, hay với em, cũng có khác gì nhau.

Em nhét ảnh của anh tận trong ngăn cuối cùng của chiếc ví tiền. Như thế, em có thể nhìn thấy anh bất cứ lúc nào. Thực ra, việc làm này không có ý nghĩa quá to lớn nào cả, bởi vì hình bóng anh đã khắc sâu một cách rõ ràng trong trái tim em từ lâu rồi. Nếu không phải lần đó ở Vũ Hán xảy ra những chuyện như vậy, em đoán, giờ phút này, có lẽ em đã không phải khắc khoải nhớ thương anh tới như vậy.

Em nghĩ, chắc anh sẽ không biết được đâu, lần đó, khi anh đưa em tới nhà anh, thực ra cha mẹ anh đã nói riêng với em rất nhiều điều. Vì thế, em biết, từ nhỏ anh đã bị mắc một căn bệnh, không thể làm những việc cần tới quá nhiều thể lực, hơn nữa, không được kích động, chỉ cần kích động là sẽ bị ngất xỉu luôn. Hóa ra, buổi tối đầu tiên mà em gặp được anh, anh bị ngã không phải do ngẫu nhiên, mà lúc đó anh bị ngất nên mới ngã xuống. Đương nhiên, những điều này đều không phải là trọng điểm. Quan trọng nhất là, cha mẹ anh còn nói, họ đã tìm được cho anh một cô bạn gái, sẵn sàng chi tiền cho anh trị bệnh, ý tứ sâu xa hơn chính là muốn em rời khỏi anh. Lúc đó, đương nhiên em không hề muốn như vậy, em thích anh đến như vậy, yêu anh đến thế, sao có thể chia tay với anh được. Cha mẹ anh thấy thái độ kiên quyết của em cũng không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ thở dài.

Sau khi quay trở về, em cứ luôn nhớ tới dáng vẻ thở dài buồn bã của cha mẹ anh, đó là cách thể hiện nỗi bi thương của những người làm cha làm mẹ khi họ lực bất tòng tâm, không thể làm gì được nữa, khiến hằng đêm em đều trăn trở không sao ngủ được. Bỗng nhiên, em thấy mình không còn muốn kiên trì nữa. Có lẽ, em không nên như vậy, chẳng lẽ cứ khăng khăng phải ở bên anh hay sao? Lặng lẽ trốn trong một góc nhìn anh sống trong bình an khỏe mạnh biết đâu cũng là một niềm hạnh phúc.

Bây giờ sửa sai chắc vẫn còn kịp, thế là, mùa đông năm ấy, em đã kiên quyết rời xa anh, kiên quyết biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời anh, nhưng

lại không thể kiên quyết quên anh đi, kiên quyết đừng nhớ nhung anh nữa.

Lại sau đó, em từ bỏ một công việc rất có tương lai ở Trường Sa để tới Vũ Hán, chỉ vì muốn được ở cùng một thành phố với anh, hít thở chung dưới một bầu trời với anh. Có đôi khi, thậm chí em còn có những suy nghĩ rất vớ vẩn, nếu như bây giờ có một trận động đất thật lớn thì tốt biết bao, như thế, tuy chúng ta không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng lại có thể cùng nhau ra đi, cùng chung một mộ, và theo đó, tất cả những yêu thương cùng hồi ức kia cũng chôn sâu theo hai ta. Như vậy tốt biết bao, em đã từng suy nghĩ ngốc nghếch như thế. Nhưng sau này em lại hay tin, anh đã cùng với cô bạn gái mới tới Thiên Tân để lập nghiệp từ lâu rồi.

Xem ra, suy cho cùng, đó cũng chỉ là những ảo tưởng của em mà thôi.

6. Ga Thiên Tân phía tây

Chậm những hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng tàu cũng vào ga.

Đứng ở khoảng đất trống ở ga Thiên Tân phía tây, em ngơ ngác nhìn thành phố xa lạ này. Có rất nhiều người xách theo hành lý, chật vật đi qua đi lại. Cuộc sống này trở trêu là thế, giống như tình yêu của anh và em. Rõ ràng đã biết hai ta không thể có khả năng nào nữa, nhưng em vẫn bướng bỉnh tới đây chỉ để nhìn thấy anh một lần cuối cùng.

Dáng vẻ anh, bỗng dưng em rất muốn nhìn thấy dáng vẻ anh ngay lúc này. Em lục tìm ví tiền, trong túi áo không thấy nữa, túi quần cũng không có, trong túi xách cũng không, chỉ còn lại một đường rạch vô cùng chói mắt đang nhe răng ra cười nhạo em mà thôi. Em bị móc túi rồi.

Em ôm mặt, ngồi thụp xuống đất khóc một trận thỏa thuê. Mọi người dường như đều vây quanh xem, nhưng em mặc kệ. Em cứ khóc không ngừng, nước mắt tuôn rơi như mưa rào, từng giọt từng giọt lã chã rơi xuống, lặng lẽ ngấm sâu vào đất.

Loa phát thanh của nhà ga chọt vang lên, lại một chuyến tàu nữa vào ga. Thế mà, bỗng nhiên em lại quên mất dáng vẻ của anh rồi. Em không thể nào bước chân lên chuyến tàu năm ấy của hai chúng ta một lần nữa.

Mã Quân Đông, anh có biết không, hai chúng ta không bao giờ có thể quay lại được nữa.

Từng mối tình đi qua, tất cả chúng ta đều đi lướt qua nhau trong tình yêu.

Nhiều năm sau mỗi khi nhớ lại, cho dù dáng vẻ của đối phương đã trở nên nhạt nhòa, nhưng vẫn đáng để ta hoài niệm.

Không thể quay trở lại được nữa, vậy thì xin đừng quay đầu lại, cứ mang theo những suy nghĩ của trái tim mình để chạy về phía một tình yêu mới.

Bướm đuôi én một đi không trở lại

Có những điều một khi đã làm thì không thể quay đầu lại nữa. Nhưng, năm tháng trôi qua, rồi sẽ có ngày, những vết thương của tuổi thanh xuân khó nói thành lời kia sẽ bị chôn vùi.

Mùa hạ năm 2008, đài Hồ Nam có một chương trình về thể thao vận động khá nổi tiếng. Những người tham gia đều là các thanh niên đến từ khắp mọi nơi trên cả nước, sau đó cùng nhau lần lượt nhảy vào một vũng bùn, vậy mà vẫn còn vui vẻ. Mẹ tôi ngồi trước tivi xem mà cứ phá lên cười, cho tới khi có một thí sinh tham gia xuất hiện, đột nhiên bà quay đầu lại nói với tôi, “Con xem kìa, người kia giống cậu bạn học trước đây của con thế, tên là gì ấy nhỉ, à Đặng Tường đúng không?”

Tôi sững sờ, nhìn lên màn hình tivi, đúng là rất giống. Người trên tivi cũng có lông mày chổi xể, mắt hơi xanh, môi dày, giống Đặng Tường như đúc từ cùng một khuôn ra vậy. Nhưng tôi biết chắc anh ta không phải, bởi vì tên hiện lên trên màn hình không phải là hai chữ, hơn nữa, Đặng Tường sẽ không bao giờ cười tới vui vẻ như vậy.

Đặng Tường từ trước tới nay luôn là một người trầm lặng ít nói. Bây giờ, chắc cậu vẫn như vậy thôi.

1. Con đại hồng thủy như mãnh thú năm 1998

Con đại hồng thủy ập tới như vũ bão vào mùa hè năm 1998, khiến con người ta cho tới hôm nay mỗi khi nhớ lại đều cảm thấy kinh hoàng.

Buổi sáng hôm nước dâng lên nhanh nhất, đúng vào một ngày phải đi học bù của năm lớp tám. Không biết từ lúc nào, bên ngoài cửa sổ chợt trở nên ồn ào huyên náo. Cùng với tiếng hô “Nước tràn vào rồi!”, tôi và mấy bạn học khác chạy ủa ra khỏi lớp. Nước lũ đã dâng lên tới tận tầng hai, xoáy nước rất lớn, nghe thấy từng âm thanh “rào rào” rõ rệt. Chỉ còn khoảng một mét nữa thôi là đã chạm tới chân chúng tôi rồi. Lúc ấy, phòng học của chúng tôi ở tầng ba, nhưng nhìn như đang đứng ở tầng một vậy. Chúng tôi đứng trên ban công chờ người tới cứu hộ, xung quanh chỉ toàn tiếng khóc nức nở. Cô bạn cùng bàn Mã Hiểu Lệ vừa khóc vừa nói với tôi, “Minh vẫn chưa muốn chết đâu, mình còn chưa sống đủ...” Cô ấy vừa khóc vừa tự túm tóc mình. Tiếng la hét vang lên chói tai, tôi chỉ muốn bịt chặt hai tai lại.

Nhưng tôi không thể làm thế được. Thời khắc sống chết như thế này, ai cũng thể hiện ra sự yếu đuối của mình, đâu cần phải kiềm chế làm gì. Chỉ có người không sợ chết như tôi đây mới có thể bình tĩnh tới đáng sợ thế này.

Đang mãi suy nghĩ lung tung, đột nhiên tôi lại đưa mắt nhìn Đặng Tường. Cậu đang đứng đó gào thét, ngăn cản những học sinh đang có ý định bơi tới khu vực an toàn. Dáng vẻ hung bạo ấy của cậu thật đáng sợ, cứ như thể nếu như ai không nghe theo lời cậu thì cậu sẽ liều mạng với kẻ đó vậy. Tất cả mọi người đều không dám làm nữa, bầu không khí trở nên yên lặng hơn, sau đó, theo sự chỉ dẫn của cậu, mọi người lần lượt đi lên các tầng cao hơn, chờ đợi cứu hộ tới.

Nhân vật từ trước tới nay ở trong lớp luôn vô cùng trầm lặng, nay bỗng đứng lại trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Trong trận lũ ấy, cả khóa chỉ có duy nhất lớp tôi không có ai bị thương. Trong lễ khai giảng đầu năm học, hiệu trưởng đã tuyên dương cậu trước

toàn trường. Thậm chí, còn có mấy bạn nữ lạ hoắc chạy sang lớp tôi để được nhìn thấy vị “anh hùng” không hề hoảng loạn trước hiểm nguy ấy nữa. Nhưng Đặng Tường lại quay trở về thành một người trầm lặng, ít nói, hiếm lắm mới nở nụ cười, hoàn toàn khác với con người hôm xảy ra lũ lụt kia. Tôi ngồi ngay phía sau cậu, cứ nhìn cậu ra vẻ chín chắn, lạnh lùng là tôi lại thấy trong lòng không thoải mái. Tôi cảm thấy cậu là người rất làm màu làm vẻ, trong lòng chắc chắn là sung sướng muốn chết nhưng cứ phải cố tỏ ra bình thản, điềm đạm thế để làm gì? Có thể ăn no được sao?

Nhưng, tôi biết rõ, mình đã bắt đầu chú ý tới chàng trai này rồi.

2. Vận mệnh và trò đùa của Thượng đế

Đã từng có một khoảng thời gian, tôi cho rằng thứ gọi là vận mệnh chẳng qua chỉ là trò đùa của Thượng đế đang chơi cùng chúng ta mà thôi.

Thí dụ như sự ra đi của anh trai tôi.

Mùa hạ năm tôi mười lăm tuổi, không khí tung bừng chào đón Hồng Kông quay về với Trung Quốc còn chưa nguôi ngoai, nhưng gia đình tôi lại chìm trong không khí buồn bã trầm lặng. Anh trai tôi đi làm xa nhà mới được ba tháng đã trở về nhà. Nhưng không phải anh tự đi về, mà là được người ta đưa về. Anh chỉ ở trong một chiếc lọ nhỏ, không để lại gì, không nói lời nào, cũng không bao giờ cười nữa. Chiếc lọ màu xanh thẫm kia mang tới cảm giác chết chóc tang thương, tôi nhìn mà ghen ngào không thốt được nên lời.

Tôi không sao tin được anh trai mình còn đang ngủ say trong đó. Ba tháng trước, trước khi đi anh còn nói sẽ kiếm tiền mua cho tôi một chiếc quần jeans, vậy mà thoáng một cái đã bị nhốt trong này rồi. Anh đã cùng tôi

đi qua mười lăm năm của cuộc đời, vậy mà chỉ mất có ba tháng ngắn ngủi để rời xa tôi.

Suốt ba ngày đám tang anh trai, tôi không nói một lời nào, trong đầu chỉ toàn hình ảnh anh cười với tôi ngày anh rời đi. Anh đưa tay khẽ vỗ vào đầu tôi rồi nói, “Phải ngoan đấy, đợi anh trai về sẽ mua cái gì ngon ngon cho em ăn.” Anh cứ cúi gằm đầu rồi lên xe vì sợ tôi và mọi người nhìn thấy anh khóc. Tất cả những chuyện liên quan đến anh đều lần lượt hiện lên trong tâm trí tôi. Tôi thấy đầu mình muốn nổ tung ra rồi.

Mãi tới một năm sau, tôi mới dần dần bình ổn trở lại được. Nhưng cứ mỗi lần về nhà, tâm trạng tôi lại sa sút.

Thời gian vẫn không sao xoa dịu được vết thương trong tâm hồn tôi.

Nhưng, Thượng đế rất công bằng, không phải sao? Ông ấy mang đi một người ở bên ta, chắc chắn sẽ lại đưa tới một người khác. Cuộc sống của chúng ta cứ như thế xoay vòng trong trò chơi thay thế và bị thay thế này.

Tới ngày hôm nay, tôi vẫn nhớ rõ cảnh tượng hôm ấy.

Dưới ánh nắng chiều, từng tia sáng màu vàng nhẹ chiếu vào trong lớp học. Tôi thu dọn sách vở trên mặt bàn, chuẩn bị ra về, Đặng Tường ngồi phía trước vẫn đang cặm cụi viết, không biết là viết cái gì. Trong lớp chỉ còn lại hai chúng tôi. Những tia nắng không ngừng đi qua đi lại khắp gian phòng. Đột nhiên Đặng Tường quay người lại, nói với tôi, “Đợi một lát, chúng ta cùng nhau về nhà nhé.”

Vừa nói, cậu vừa nhét một mảnh giấy vào tay tôi.

Đó là loại giấy chuyên dùng để viết thư, còn tỏa ra hương thơm nữa. Bên trong viết một bài thơ.

[SÓNG]

Khi chiếc lá nhớ về cơn gió

Ánh nắng

Đang sống trong màu xanh kia.

Khi bướm bướm nhớ về nhành hoa

Hương thơm

Đang sống trong đôi cánh

Khi anh nhớ về em

Thế giới này

Đang sống trong những ngày xuân.

3. Ưu thương dưới cánh bướm đuôi én

Không thể không thừa nhận, bài thơ này viết rất hay. Không biết cậu tự viết ra hay chép từ trong cuốn sách nào đó.

Sau khi đọc xong, tôi tiện tay thả lá thư xuống mặt bàn, nhưng Đặng Tường không để ý tới hành động đó. Cậu vẫn đang lặp lại câu nói kia, “Chúng ta cùng nhau về nhà được không?”. Ánh nắng hắt lên vàng trán của cậu, như đang tỏa ánh hào quang. Tôi thấy cậu hơi nheo mắt lại, sau đó, tôi nói một câu khiến chính mình cũng thấy bất ngờ.

Tôi nói, “Được.”

Vậy là tôi đã nhận lời với cậu.

Từ trường học về nhà phải đi ngang qua một con đường nhỏ vắng vẻ yên tĩnh. Hai bên đường trồng rất nhiều mộc lan trắng. Những cây mộc lan cao lớn sừng sững, lá cây xanh mỡ màng, lác đác vài chiếc lá vàng rơi rụng, mang theo những tia nắng vỡ vụn xuyên qua từng tán lá cây, phủ đầy trên mặt đất. Đặng Tường đi bên trái tôi, cậu cứ luôn miệng kể những câu chuyện cười nhạt nhẽo. Có trời mới biết, mấy câu chuyện ấy tôi đã nghe từ đời tám hoánh nào rồi. Đúng là vô vị, tôi hơi mất kiên nhẫn, cố ý lê chân đi, tạo ra những âm thanh lẹt quẹt.

Cậu dừng bước chân, quay đầu nhìn tôi, rồi chột hỏi một cách nghiêm túc, “Cậu nhìn này, chiếc lá kia rơi xuống trông giống hệt một con bướm đuôi én.”

“Bướm đuôi én?” Tôi chẳng hiểu gì cả, thuận miệng đáp, “Ừm, giống đấy.”

Cậu không hề phát hiện ra vẻ mất tập trung của tôi, vẫn tự lảm nhảm, “Tôi rất thích bướm đuôi én, bởi vì tôi cảm thấy dưới đôi cánh sắc sỡ của chúng chắc chắn sẽ ẩn giấu rất nhiều chuyện thương tâm. Trước đây, lúc mẹ tôi bị bệnh, bà nói với tôi rằng, mỗi một con bướm đuôi én đều là linh hồn của một ai đó từng chết đi. Linh hồn của con người sẽ biến thành bướm đuôi én du ngoạn khắp cõi trần gian...”

“Vậy sao? Phải chăng anh trai tôi cũng sẽ hóa thành một con bướm đuôi én? Anh ấy sẽ bay lượn ở nơi đâu?”

Tôi thấy sống mũi mình cay cay, bỗng nhớ tới một điều, “Vậy bây giờ mẹ cậu thế nào rồi?”

Đặng Tường yên lặng, rất lâu sau, cậu mới đáp, “Mẹ tôi, mẹ tôi đã hóa thành bướm đũi én bay đi rồi.” Khi nói những lời này, cậu hơi ngược đầu lên đón những tia nắng mặt trời, khiến xung quanh cậu như đang có một vầng sáng bao bọc, lung linh, huyền ảo. Tôi thấy đáng vẻ cậu lúc này hơi giống bộ dạng ngơ ngẩn trước khi rời đi của anh trai tôi.

4. Đúng thời điểm nhưng lại gặp không đúng người

Tôi biết Đặng Tường thích mình.

Nếu không thì cậu cũng không liên tục quay đầu lại mượn vở bài tập của tôi, cũng không thường xuyên tán gẫu, trò chuyện với tôi. Thậm chí, lúc tôi bị ốm, cậu còn tới tận nhà giúp tôi học bù những bài bị lỡ trên lớp. Người có mắt đều nhìn ra được những ẩn tình bên trong, nhưng lại chẳng ai vạch trần nó ra. Thực ra, xét một cách khách quan thì tôi là người nhát gan. Mặc dù tôi không sợ chết, nhưng tôi lại sợ phải đối mặt với một vài chuyện. Giống như, rõ ràng biết rõ Đặng Tường thích mình, nhưng tôi lại cố vờ như không biết.

Tôi thích duy trì khoảng cách không xa không gần như thế này với cậu. Tôi biết mình không thích cậu. Tình yêu đích thực nên là đúng thời điểm gặp được đúng người. Nhưng Đặng Tường lại không phải là người dành cho trái tim tôi. Có điều, những ngày tháng một mình quá cô độc, tôi cần có một người giống như anh trai ở bên mình, nghe tôi tâm sự mỗi khi trong lòng thấy buồn bã, an ủi tôi mỗi lúc tôi bi thương, lặng lẽ chúc phúc cho tôi mỗi khi tôi thấy vui vẻ. Mà Đặng Tường lại quá phù hợp với vị trí này. Cậu và tôi đều giống nhau, sợ cô đơn, sợ thiếu cảm giác ấm áp.

Vì thế, tôi không thể để cậu rời khỏi tôi.

Tôi biết rằng làm như vậy thật quá ích kỷ, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng áy náy với cậu. Nhưng dường như Đặng Tường không hề cảm nhận được điều này. Mỗi khi ở bên tôi cậu đều rất vui vẻ. Cậu hỏi tôi, sau này cả hai sẽ cùng nhau đi tìm bướm đũi én có được không. Cả hai cùng tới xem biển lớn có được không. Cả hai cùng tới Nam Cực có được không.

Có được không?

Có được không?

Nhiều hẹn ước tới như vậy, giống như những quả bom nho nhỏ, vùi sâu trong ký ức của hai chúng tôi. Sau khi Đặng Tường rời đi, để lại tôi một mình chịu đựng nỗi đau do bom nổ hết lần này tới lần khác.

5. Đôi giày Converse màu trắng cách sáu, bảy mét

Tôi cứ tưởng rằng mối quan hệ giữa mình và Đặng Tường sẽ mãi duy trì tốt đẹp như thế, nhưng cuối cùng nó vẫn bị phá vỡ bởi sự xuất hiện của một người.

Trong lớp có một bạn nam mới chuyển tới. Tên cậu ấy là Tân Lực, ở trong đội bóng rổ của trường.

Mặc dù thành tích không đâu vào đâu, nghe nói còn hay qua lại với mấy tên côn đồ đầu đường xó chợ, nhưng nhờ có thế lực của cha mình mà cậu ấy vẫn được chuyển tới đây.

Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm. Quan trọng là, lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy, tôi đã thấy trái tim mình dao động. Cậu ấy không giống như những nam sinh khác. Ở lớp chuyên ban tự nhiên trọng điểm của trường này, đa phần các chàng trai đều đi theo phong cách một sách đầu to

mắt cận, nhưng Tân Lực không như vậy. Nụ cười của cậu ấy có phần tà ác, nhưng lại khiến người ta cảm thấy đáng yêu. Hơn nữa, cậu ấy còn có vẻ ngoài anh tuấn.

Tôi chưa từng nhìn thấy chàng trai nào độc đáo tới như vậy.

Tôi ngồi một góc trong lớp học, lặng lẽ ngắm nhìn Tân Lực. Cậu ấy đang ngồi ở góc bên kia. Khoảng cách giữa hai chúng tôi chỉ chừng sáu, bảy mét. Cậu ấy đi một đôi giày Converse màu trắng, mặc chiếc áo thun kẻ hai màu đen trắng, đang cúi đầu xuống bàn đọc một cuốn tạp chí thể thao.

Tôi đoán, trong lớp chắc cũng có không ít bạn nữ thích cậu ấy, vì vậy khẽ thờ dài.

Đặng Tường quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ ngơ ngẩn của tôi, lấy bút chọc chọc vào cánh tay tôi, hỏi, “Cậu làm sao thế?”

Lúc này tôi mới lấy lại phản ứng, không hiểu sao lại đỏ mặt xấu hổ, vội vàng cúi gằm mặt xuống, vờ như đang lật sách. Đặng Tường nhìn tôi, sau đó lại nương theo ánh mắt tôi nhìn Tân Lực ở góc bên kia, bỗng nhiên không nói lời nào nữa.

6. Không ai nợ ai

Tân Lực và tôi đã chính thức ở bên nhau.

Hóa ra, Mã Hiểu Lệ và Tân Lực là bạn học cùng tiểu học, trước đây khá thân nhau. Lúc hai người họ tán gẫu với nhau, trong lúc nhất thời cao hứng, cô nàng đã lôi chuyện tôi thầm thích Tân Lực ra làm câu chuyện mua vui, nói cho cậu ấy biết. Nhưng không ngờ, thực ra Tân Lực cũng có thiện

cảm với tôi. Vậy là kể từ lúc đó, Tân Lực thường xuyên kiếm cơ bắt chuyện với tôi. Tôi cũng thấy vui vẻ vô cùng.

Có lẽ thực sự chính là như thế này, những anh chàng đẹp mẽ, đẹp trai đều rất dễ lấy được thiện cảm của các cô gái. Họ biết cách làm thế nào để dỗ cho mấy cô nàng vui vẻ, biết tặng quà vào những lúc thích hợp, còn biết nói những lời tình tứ khiến người ta phải đỏ mặt.

Mỗi khi đi bên cạnh Tân Lực, tôi đều cảm nhận được ánh mắt không rõ là ngưỡng mộ hay ghen ghét của những cô gái khác, điều này khiến tôi thấy vui vẻ vô cùng. Trước đây khi ở bên Đặng Tường, tôi chưa từng có cảm giác hơn người như vậy.

Thế nhưng, trong lòng tôi vẫn ẩn chứa chút gì đó bất an. Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt của Đặng Tường, tôi luôn cảm thấy dường như tất cả nỗi đau thương và buồn bã của cả dải ngân hà đều tập trung vào đó. Nhưng cậu không nói bất cứ lời nào. Cậu cất giấu chúng trong trái tim, khiến tâm sự chất chứa như một hồ nước sâu thẳm, không sao trút ra được. Thực sự cậu rất thích tôi, nếu không, cậu cũng đâu có đau khổ tới mức ấy.

Tình yêu thuở thiếu thời đâu có gì ngăn cản được. Thích hay không thích, không thể miễn cưỡng được. Không ai nợ ai cả, nhưng, tôi cảm thấy mình vẫn nên nói rõ ràng với Đặng Tường. Tôi không thích cậu, cậu có quyền được biết điều này.

7. Thủy triều đang dần đóng thành băng

Tôi gọi Đặng Tường ra một quán ăn nhỏ ở bên ngoài trường.

Vị cay của món ăn xông lên mũi, khiến sống mũi ngứa ngứa, muốn hắt hơi. Cậu và tôi ngồi đối diện với nhau, cứ như thể một cuộc đàm phán long trọng nào đó.

Tôi mở lời trước, nói, “Đặng Tường, tôi, thực ra tôi không hề thích cậu.”

Dường như cậu đã đoán ra câu nói này từ lâu, nhưng không ngờ nó lại tới nhanh tới như vậy. Cậu chớp máy môi, hỏi lại, “Chẳng lẽ một chút cũng không có hay sao?”

Tôi gạt đầu, “Đúng, một chút cũng không có. Cậu không phải là mẫu người tôi thích. Cậu vẫn nên tập trung vào học tập đi. Vốn dĩ tôi không phù hợp với cậu.” Lúc nói những lời này, tôi tự thấy mình như thể một tên đồ tể đang cắt từng miếng thịt trên cơ thể Đặng Tường.

Tôi nhìn thấy cả người cậu đang run rẩy, từng âm thanh nghẹn ngào phát ra từ cổ họng cậu, “Nhưng... nhưng tôi thích cậu tới như vậy. Tôi muốn được ở bên cậu... Sau này cùng nhau thi đại học... Vì sao... Vì sao cậu lại không thích tôi...”

Từng câu từng lời của Đặng Tường đều hướng về tôi. Trong lòng tôi thầm nói, “Dựa vào đâu mà mày để cho người khác rơi lệ vì mày? Mày đúng là đồ khốn nạn.” Nhưng tôi lại không nói được thành lời, chỉ biết lấy khăn giấy ra giúp cậu lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt.

Khoảng mười phút sau, cuối cùng cậu cũng bình tĩnh lại. Cậu lại trở thành Đặng Tường điềm đạm, ít nói như bình thường. Cậu cúi đầu, tâm trạng nặng nề, lấy đũa gấp hạt lạc trong đĩa, nhưng không bỏ vào miệng, mà lại đặt trở lại. Cả quá trình ấy, cậu không nói một lời, cứ như thể tôi không hề ngồi ở đó.

Tôi thấp thỏm không yên, đứng dậy định chào cậu, “Tôi đi trước đây. Cậu nhớ bảo trọng nhé.”

Lúc này cậu mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt tôi nói một câu “Được!”, còn thêm hai tiếng “Cảm ơn!”, rồi sau đó lại cúi đầu xuống tiếp tục gấp lạp.

Khoảnh khắc đó, dường như tôi nhìn thấy được từng tầng từng tầng thủy triều trong đôi mắt cậu đang dần đóng thành băng.

8. Một cái bạt tai

Từ sau lần đó, tôi không hề gặp lại Đặng Tường lần nào nữa.

Sách của cậu cũng không thấy ai tới cầm đi, vị trí cậu vẫn hay ngồi trong lớp nay trống không, khó coi như một hàm răng bị sún mất chiếc răng cửa vậy. Tôi nhìn vị trí không ai ngồi ngay phía trước mình, trong lòng tràn ngập nỗi day dứt.

Tôi nghĩ, nếu như ngày ấy, ở trong quán ăn nhỏ kia, mình không nói với Đặng Tường những lời đó, có lẽ bây giờ cậu vẫn đang ngồi ở ngay phía trước tôi, chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp. Nhưng giờ đây mọi thứ đã thay đổi, không biết cậu đã đi đâu, không để lại dù chỉ một lời nhắn.

Tôi bắt đầu lạnh nhạt hơn với Tân Lạc. Không hiểu vì sao, trong tâm trí tôi lúc nào cũng tràn ngập hình ảnh Đặng Tường bật khóc ngày hôm ấy. Tân Lạc cũng cảm nhận được điều này, nhưng cậu ấy không vạch trần nó. Mãi cho tới hôm liên hoan chia tay sau ngày thi tốt nghiệp, cậu ấy uống say rồi, không biết vì sao lại bắt đầu nhắc tới chuyện đó.

Cậu ấy nói, “Có phải cậu thích tên tiểu tử Đặng Tường kia không?”

Cậu ấy nói hôm đó, ở quán ăn nhỏ bên ngoài trường, cậu ấy còn nhìn thấy tôi lau nước mắt cho Đặng Tường.

Cậu ấy còn nói, sau khi tôi rời khỏi đó được một lúc, cậu ấy đã gọi thêm vài người tới dạy dỗ Đặng Tường một phen.

Cậu ấy nói...

Mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi.

Hóa ra, sự ra đi của Đặng Tường không hoàn toàn bởi vì lỗi của tôi, Tân Lực cũng có nhúng tay vào. Nhưng, nếu không phải vì tôi thì Tân Lực cũng không tìm tới cậu gây phiền phức như vậy...

Tôi giáng cho Tân Lực một cái bạt tai thật mạnh, sau đó rời khỏi căn phòng, sau lưng là tiếng Tân Lực hét gọi tên tôi, nhưng tôi không hề dừng bước.

9. Thời gian rồi sẽ chôn vùi những nỗi đau

Về sau, tôi cũng không gặp lại Tân Lực nữa.

Tôi ra nước ngoài du học, chuyên ngành Sinh vật học, bởi vì tôi không bao giờ quên được dáng vẻ thuần khiết của Đặng Tường khi kể cho tôi nghe câu chuyện về bướm đười ươi ngày ấy. Mặc dù cậu không phải là mẫu người mà tôi thích, nhưng, bây giờ điều đó đã không còn quan trọng nữa. Tôi đã quen với cuộc sống đi lại giữa ký túc xá và thư viện, một cuộc sống khiến người ta thoải mái, tĩnh tại. Tính cách tôi cũng đã thay đổi nhiều, không còn cố chấp, bướng bỉnh như hồi trước nữa.

Đôi khi về thăm nhà, tôi cũng cố gắng vờ như vô tình hỏi thăm, nghe ngóng tin tức về Đặng Tường, nhưng chẳng bao giờ thu hoạch được gì. Cho tới một lần, tôi cùng trò chuyện với giáo viên có nhắc tới cậu, thầy giáo nói cậu hình như đã đi theo cha chuyển tới sống ở Đài Loan rồi, lúc này tôi mới

biết. Tôi nghĩ, có lẽ cậu đã đi theo đuôi giấc mơ về bướm đuôi én của mình rồi, còn hồ băng xanh thăm thẳm trong đôi mắt cậu, chắc cũng đã tan chảy từ lâu.

Tôi hy vọng kết quả thực sự sẽ như vậy.

Quá trình trưởng thành không thể tránh khỏi những điều tàn khốc. Trong những tháng năm đã trôi qua ấy, có những điều, một khi đã làm thì không thể quay đầu lại nữa, giống như con bướm đuôi én sau khi bay đi sẽ không bao giờ trở lại. Nhưng, năm tháng trôi qua, rồi sẽ có ngày, những vết thương của tuổi thanh xuân khó nói thành lời kia sẽ bị chôn vùi.

Còn việc tôi cần làm bây giờ là, gạt hết những đau thương sang một bên, sau đó lặng lẽ chờ đợi những bông hoa mà bướm đuôi én đã từng bay qua đua nở.

Tôi biết, chắc chắn rồi sẽ có một con bướm đuôi én thuộc về tôi.

Tôi đã từng thất vọng về tình yêu, đã từng bất lực trước tình yêu, nhưng tôi vẫn ôm theo rất nhiều kỳ vọng đối với nó.

Bỏ lỡ cậu, có lẽ tôi sẽ gặp được một phong cảnh đẹp đẽ hơn.

Năm đó, kem ốc quế của Mcdonald's vẫn còn giá năm tệ hai cái

Ở thành phố này, những đôi nam nữ như thế thực sự quá nhiều, mà tình yêu kiểu hời hợt thì đâu đâu cũng thấy.

1. Tháng 6 không tình không tiền

Tháng 6 đã sắp trôi qua, Lục Lạp thấy lòng mình nóng như lửa đốt.

Chỉ có hai điều có thể khiến cho một cô gái ngoài hai mươi sốt sắng, hoặc là tiền, hoặc là tình. Thật không may, cả hai điều ấy Lục Lạp đều thấy phiền muộn. Năm nay nhà cô định mua nhà, nhưng gom mãi mà vẫn thiếu ba vạn tệ. Vì muốn bù nốt vào số tiền còn thiếu này, chỉ cần nhìn thấy tiền là hai mắt Lục Lạp sẽ phát sáng lên.

Cũng đâu thể đi ăn cướp được, làm như thế có khi mạng nhỏ này cũng khó mà giữ được. Lục Lạp rất sợ chết, hơn nữa, cô còn chưa từng yêu đương một lần cho đàng hoàng. Thực ra Lục Lạp cũng không đến nỗi đói khát tới mức ấy. Nếu nói là muốn tìm bạn trai, chi bằng nói là muốn tìm một người bầu bạn. Như thế, cho dù một ngày nào đó cô bất hạnh chết đi trong căn nhà thuê, cũng không tới nỗi là không ai hay biết. Đương nhiên, càng quan trọng hơn là, hai người có thể hợp sức kiếm tiền mua nhà, như thế có gì là không hay.

Có điều, Lục Lạp biết, người phụ nữ giống như cô, làm gì có tên đàn ông nào thèm nhìn ngó tới. Khuôn mặt thì xấu xí như mặt in trên lá bài Pocker, ngực phẳng mông phẳng, không thất nghiệp đã phải tạ ơn trời đất rồi, làm gì dám mơ tới chuyện yêu đương.

Càng nghĩ như thế, Lục Lạp càng cảm thấy không chút động lực nào. Cô mệt mỏi nằm bò ra bàn làm việc nhìn ngắm trời chiều. Sáng nay trời đổ mưa, bầu trời thành phố ven biển này trong xanh tới mức khiến cho người ta muốn lao lên đó, nhưng tiếc rằng cô không phải loài chim, không có cánh mà bay.

Cái mùa hè chết tiệt này, đúng là khiến người ta lưu luyến.

2. Những người mua xổ số đều có ước mơ lớn

Hầu như những người có giấc mơ được phát tài đều từng mua xổ số. Nhưng người có thể kiên trì mua từng kỳ một như Lục Lạp chắc cũng không nhiều. Huông hồ, lần nào đi mua ở cùng một tiệm bán xổ số cô cũng gặp được người đàn ông đó. Cho nên, tới lần thứ tư tình cờ gặp Đỗ Trạch, Lục Lạp đã đi tới trước mặt anh, chân thành hỏi, “Chào anh. Anh mua xổ số số bao nhiêu thế?”

Đỗ Trạch hơi sững sốt, nhìn cô gái mặt mũi bình thường, buộc tóc đuôi ngựa trước mặt, hồi lâu sau mới thốt ra một câu, “Tôi có quen cô không?” Nói xong, anh lại cúi đầu, tiếp tục đối chiếu số. Lục Lạp cười khúc khích, quay trở về vị trí của mình, vờ như chăm chú đọc số. Nhưng trong lòng cô lại đang không ngừng nguyên rủa, làm gì mà kiêu căng, cứ như thể mình trúng độc đắc không bằng, có gì ghê gớm đâu.

Không ngờ, giây tiếp theo, người đàn ông bên cạnh đã không thể bình tĩnh được nữa, “Trúng rồi, trúng rồi, ông chủ!” Anh nhảy cẫng lên sung sướng, so với người vừa ra vẻ lạnh lùng khi nãy như hai người hoàn toàn khác nhau.

Lục Lạp không kiềm chế được tò mò, quay sang nhìn, vội vàng hỏi, “Bao nhiêu? Hay là chia chút lộc cho mọi người đi.”

Đỗ Trạch vô cùng vui vẻ, khuôn mặt hồng hào, đang định nói gì đó, không ngờ ông chủ đứng sau quầy lại cướp lời, giọng điệu không lấy gì làm vui vẻ, “Năm tệ.”

Đó là cuối tháng 10 năm 2010, khi ấy, kem ốc quế ở McDonald’s vẫn còn giá hai tệ rưỡi một cái. Lòng nhiệt tình của Lục Lạp bắt đầu trào dâng, “Ồ, có thể mua được hai cái kem ốc quế rồi đây!” Câu nói đùa này rõ ràng đã khiến bầu không khí vui vẻ. Vì thế, nửa tiếng sau, Đỗ Trạch cùng Lục Lạp mỗi người cầm một cái kem ốc quế, đi ra khỏi cửa hàng McDonald’s.

Nhưng Lục Lạp là một cô gái có dã tâm, ăn một cây kem ốc quế không thể thỏa mãn được cô, vì thế, sau khi vò đầu bứt tóc một hồi, cô vờ kinh ngạc hô lên, “Chết rồi, quên mang tiền rồi, nhưng đói bụng quá, biết làm sao bây giờ?” Nói rồi, đôi mắt cô chớp chớp nhìn về phía Đỗ Trạch. Đỗ Trạch đang vui vẻ nên rất thoải mái nhận lời khao cô ăn. Đường phố đã bắt đầu lên đèn, vừa hay, bên kia đường có quán thịt chó Hoa Khê. Mặc dù đối với một người yêu chó, điều này có vẻ quá tàn nhẫn, nhưng đứng giữa trời sương gió lạnh như thế này, chỉ có nồi lẩu nghi ngút mới có thể khiến trái tim người ta thấy đủ đầy.

Đối với nam nữ thời nay, cách nhanh nhất để loại bỏ cảm giác xa lạ với đối phương chính là cùng ăn. Trước mắt là nồi lẩu thịt chó đang sôi sùng sục, ngoài kia, những hạt mưa đang rơi lộp bộp trên tấm kính của khung cửa sổ, đối diện là một người đàn ông ăn to nói lớn, Lục Lạp thấy lòng mình sôi trào như thể có cơn lốc vừa ghé qua.

3. Con sóng màu hồng

Lại trôi qua một tháng hai mươi bảy ngày, sau khi tình cờ gặp nhau ở cửa hàng xổ số mười sáu lần, và bảy lần gặp nhau sau bữa lẩu hôm ấy cùng ba bữa cùng ăn đồ ăn nhanh, hai lần ăn McDonald's, Lục Lạp và Đỗ Trạch đã ở bên nhau.

Không sai, ở thời đại này, thành phố này, có đôi khi tình yêu chẳng phải là thứ gì xa xỉ. Chỉ cần có cơ hội, chỉ cần cả hai cùng thấy thuận mắt nhau, đến với nhau cũng không phải là chuyện gì khó khăn. Điều này đối với Lục Lạp trước đây là chuyện không bao giờ dám nghĩ tới. Có điều, cũng coi như cô đã thực hiện được một nguyện vọng của mình, tâm trạng khá lên rất nhiều.

Đỗ Trạch thực sự là một người bạn trai tốt, tận tình chu đáo, thường xuyên đưa đón Lục Lạp đi làm, tuần nào cũng đưa Lục Lạp đi ăn đi uống. Mặc dù mấy ngày lễ ngày tết anh cũng không tặng hoa tươi gì, nhưng mùa đông đi ngủ có thể làm ấm giường, cũng không ngáy ngủ, mua xổ số cũng sẽ mua một đôi, khả năng trúng thưởng lại càng được tăng cao.

Đương nhiên, yêu đương còn có một ưu điểm, đó là mỗi khi đau ốm sẽ có người ở bên chăm sóc. Hôm đó, sau khi ăn lẩu thịt chó, Lục Lạp lại ăn thêm một bát chè đậu xanh. Cô cùng Đỗ Trạch nắm tay nhau, thỏa mãn dạo bước trên đường. Nào ngờ đột nhiên cô lại thấy trướng bụng, cứ đi một bước lại có cảm giác mình muốn nổ tung.

Đỗ Trạch lo lắng, định công cô vào bệnh viện, nhưng Lục Lạp không muốn tốn tiền. Cô khó khăn nói, “Uống men tiêu hóa là được rồi.” Đỗ Trạch đành phải công cô về nhà.

Cả đêm, Lục Lạp cứ rên rỉ, trần trọc mãi không thôi. Đỗ Trạch cũng thức cả đêm để trông nom cô. Anh liên tục nắm tay cô. Đột nhiên Lục Lạp lại nhớ tới một chuyện. Cô hỏi Đỗ Trạch, “Nếu như trúng xổ số hằng năm

vạn tệ, anh sẽ làm gì?” Đỗ Trạch sững sốt, rồi nói, “Đều đưa hết cho em.” Lúc nói chuyện, hơi thở của Đỗ Trạch nhẹ nhàng phả lên gương mặt cô. Đột nhiên, cô thấy lòng mình nổi sóng, Lục Lạp nghĩ, nếu như con sóng ấy có màu sắc, vậy chắc chắn chúng sẽ là màu hồng.

4. Sự không vui bắt nguồn từ việc chưa thỏa mãn

Tháng 6 năm 2011, có một thôn ven đô nơi thành phố mà Lục Lạp và Đỗ Trạch sinh sống khai thông tuyến đường sắt.

Thành phố này càng ngày càng thu nhỏ lại, đất đai ngày càng bị những tuyến đường sắt cùng biết bao trung tâm thương mại lấn chiếm, giống hệt như trái tim của Lục Lạp. Mua xổ số đã không còn thỏa mãn được những nguyện vọng lớn lao của cô. Cứ nghĩ đến căn nhà của mình vẫn còn chưa được trang trí, mà số tiền tiết kiệm trong tài khoản của cô lại không thể tăng lên như số chữ số bắt buộc của các loại mật khẩu, cô lại muốn đổ lỗi cho một ai đó.

Lục Lạp cảm thấy không vui. Đa phần con người ta cảm thấy không vui là bởi vì chưa được thỏa mãn, đặc biệt là những thanh niên tới thành phố này. Ai cũng mắt to hơn trời, cho dù ngày nào cũng chen chúc chật chội trên tàu điện ngầm, mặt dán cả vào cửa, nhưng vẫn ôm theo thái độ coi thường, cho rằng những người xung quanh không xứng đáng có được sự sung sướng ấy, luôn kiên trì nghĩ rằng, rồi sẽ có một ngày mình sẽ thoát ra khỏi những con người tầm thường này, vượt lên tất cả, được người ta đưa đi đón về bằng Rolls Royce.

Rất hiển nhiên, Đỗ Trạch không phải là người có thể mang tới cho Lục Lạp những điều đó. Lương tháng của anh chỉ có sáu ngàn tệ, đã phải tiêu một ngàn rưỡi cho tiền thuê nhà, tiền điện nước, hai ngàn chi tiêu cho ăn

uồng, số còn dư lại chẳng đáng là bao. Cho dù hàng tuần anh đều mua ba tấm vé xổ số, thi thoảng cũng trúng được tám đến mười tệ, nhưng bây giờ bánh mì kẹp thịt cũng phải năm tệ một cái rồi, mười tệ còn chẳng mua nổi một viên gạch. Những ngày tháng như thế này bao giờ mới chấm dứt được đây?

Nhưng có tình yêu thì sẽ có tương lai mà. Lục Lạp cố tìm cho mình một cái cơ thật lạc quan. Nhưng khi cô cãi nhau âm ỉ với bà bán rau chỉ vì hai tệ ở chợ nông sản, đối phương đột nhiên không thèm bán nữa, còn lớn tiếng miệt thị chưa từng thấy thanh niên nào ki kiệt tới như vậy. Giữa chợ đông người qua lại, Lục Lạp bỗng thấy mình thật nhục nhã.

Tất cả những cảm giác ê chề không vui này, một nửa cô đổ lỗi cho cha mẹ, còn một nửa được quy cho Đỗ Trạch. Trên tạp chí chẳng phải đã nói đó sao? Sự bất lực của phụ nữ đa phần không phải do bản thân cô ấy gây nên, có trách thì chỉ trách hoàn cảnh gia đình và người yêu không đủ năng lực mà thôi.

Nhưng Đỗ Trạch nói, “Thiếu tiền nhưng chẳng phải vẫn được ăn no mặc ấm đó sao?” Ăn no mặc ấm là yêu cầu cơ bản nhất, hồi bé trong nhà nuôi lợn cũng đã đạt tới tiêu chuẩn đó rồi. Lục Lạp nghĩ như vậy, nhưng cô không nói ra, chỉ quay người sang một bên, đưa bóng lưng về phía Đỗ Trạch thôi.

5. Chiếc áo thun bay phát phơ trên dây điện

Nổi oán giận giống hệt bột đã lên men, càng lúc càng nở to ra.

Lương của Đỗ Trạch mãi vẫn không được tăng lên, tấm vé xổ số trúng năm vạn tệ của anh mãi vẫn chưa thấy xuất hiện, ngày tháng trước mắt đờng

đăng xa xôi đến đáng sợ. Vậy nên, sau khi Lục Lạp cùng Đỗ Trạch một lần nữa ăn hết nồi lẩu thịt chó ở nhà hàng đó, đột nhiên cô buông một câu, “Chúng ta chia tay đi.”

Đỗ Trạch nhìn Lục Lạp, lặng im không nói một lời. Một hồi lâu sau, anh gật đầu. Đột nhiên, Lục Lạp thấy lòng mình lạnh hẳn. Cô nghĩ, sao anh không níu kéo, cầu xin cô một chút, cho dù chỉ một chút thôi, chưa biết chừng cô sẽ mềm lòng. Nhưng cái miệng của Đỗ Trạch chỉ chăm chăm vào uống nước, chưa từng nói một lời.

Đã chia tay rồi, nếu vẫn ở nhờ nhà anh thì không được hay cho lắm, Lục Lạp định dọn đi. Cô dọn dẹp một hồi, mới phát hiện ra đồ đạc của mình ít tới đáng thương. Cũng đúng, mấy năm nay cô vẫn luôn tích tiền, vốn không có cơ hội mua quần áo mới, ngay cả mấy bộ đang mặc đây, cũng là do Đỗ Trạch tặng nhân dịp sinh nhật.

Nghĩ tới đây, cô bắt đầu cởi quần áo, mặc những bộ quần áo cũ trước đây của mình. Cô xếp áo thun ngay ngắn thành chồng ở trên giường, sau đó ôm theo chiếc vali trông thì to nhưng chẳng có bao nhiêu đồ đạc kia rồi đi. Suốt cả quá trình ấy, Đỗ Trạch chỉ đứng một bên cúi đầu, không nói gì cả.

Đi trong cầu thang tối lờ mờ, Lục Lạp nghĩ, mấy chiếc áo thun đó có lẽ sẽ trở thành một đống giẻ lau trong nhà Đỗ Trạch. Như vậy cũng tốt, để chúng có thể lau sạch hết những ký ức, để anh không phải buồn bã nhớ lại làm gì. Cuối cùng, cô vừa mới xuống dưới lầu đã nhìn thấy chiếc áo thun kia bay từ trên xuống, mắc trên dây điện của nhà bên cạnh, phát phơ trong gió.

6. Tình yêu hơi hợt

Năm 2013, đã qua năm tận thế, Lục Lạp đã tiến vào hàng ngũ những cô gái quá lứa lỡ thì, và vẫn còn độc thân, nhưng đã không còn mong chờ gì vào tình yêu nữa. Cô chỉ muốn tìm một người để gả, yên ổn sống nửa đời còn lại.

Tết đến, Lục Lạp cũng không về quê, ở lại thành phố vắng vẻ này. Thời tiết vô cùng lạnh lẽo, Lục Lạp một mình cô đơn trong căn phòng trọ chật hẹp đi xuống lầu mua đồ ăn. Lúc đi qua dòng người đông đúc, đột nhiên nhìn thấy có người vẫn còn đang đứng phát tờ rơi. Người đó nhét một cuốn catalogue quảng cáo về bệnh viện vào tay cô. Cô tiện tay lật giở, vô tình nhìn thấy một bài viết về các loại thực phẩm khắc lẫn nhau. Trên đó viết, “Thịt chó và đậu xanh kỵ nhau, tuyệt đối không được ăn hai thứ này cùng một lúc, nếu không sẽ bị ngộ độc, thậm chí còn có thể mất mạng.”

Đây đúng là chuyện khiến người ta đau buồn biết bao. Thịt chó rất tốt, bồi bổ thân thể, đậu xanh cũng rất tốt, dịu mát, trị nóng trong. Nhưng hai thứ không nên xuất hiện ở cùng một nơi ấy lại vẫn gặp được nhau. Bỗng nhiên Lục Lạp lại nhớ tới Đỗ Trạch hơn một năm nay chưa liên lạc.

Có lẽ là vì Đỗ Trạch không bao giờ hiểu được khát vọng đối với tiền bạc như cô, cũng như cô cả đời này cũng không thể hiểu nổi cách sống tùy hứng của Đỗ Trạch. Hai người họ đều là những người có cá tính mạnh mẽ. Ở thành phố này, những đôi nam nữ như thế thực sự quá nhiều, mà tình yêu kiểu hời hợt thì đâu đâu cũng thấy.

Càng nghĩ như thế, nỗi buồn lại trào dâng không sao dừng lại được. Một buổi tối một tuần sau lễ Tình nhân, bất cứ ai đi qua con phố này cũng có thể nhìn thấy một cô gái vừa ăn chè đậu xanh vừa rơi lệ. Nhưng không ai buồn hỏi han hay quan tâm cả, người ta chọn lựa việc lặng lẽ đi qua.

Như thế thì đã sao? Có khóc đau đớn quần quai tới đâu thì cũng phải bình tĩnh trở lại. Tình yêu có cuồng nhiệt điên dại tới đâu thì cũng trôi qua. Cứ khóc cho thỏa đi, những đêm yên bình sẽ tới nhanh thôi.

Cuộc sống này khiến những người yêu nhau phải rời xa nhau, nhưng nó đâu có cố ý làm như vậy. Nó chỉ khiến con người ta ý thức được sự khác biệt giữa hai người hết lần này tới lần khác mà thôi.

Con người ta từng gặp gỡ nhau, để rồi chia ly, càng đi càng xa, không quay đầu được nữa.

Nếu bầu trời không còn màu xanh thì em sẽ không đợi được anh nữa sao?

Lâm Ngạn Chi thân yêu, hãy để em ôm theo tất cả những ký ức có liên quan tới anh để tiếp tục sống. Hãy để em gánh vác niềm tin cùng giấc mơ mà anh chưa thực hiện được, sống một cách thật tích cực.

1. Trận tuyết đầu tiên năm 2016 chân thật đến thế

Bước chân của năm 2015 càng ngày càng xa, vậy mà trong trường vẫn còn đầy dấu vết của đêm liên hoan mừng Tết Nguyên đán.

Nửa tháng trước kỳ thi học kỳ, xung quanh em ai cũng nước đến chân mới bắt đầu nhảy, ôm sách vở cày ngày cày đêm, nhưng em vẫn rất nhàn nhã vô lo, thông thả lên mạng, dạo phố vô cùng thành thoi, như thể không hề cảm nhận được áp lực tới từ thi cử. Em nghĩ, mấy cô nàng hay buôn chuyện trong lớp nhất định sẽ cho rằng em mặc kệ đời, bỏ mặc tất cả. Ngay cả Dự Tĩnh khi nhìn thấy dáng vẻ ấy của em cũng bắt đầu lo lắng không yên, cả ngày ngồi dè dặt tỉ mỉ quan sát trông chừng em, thậm chí còn không dám tỏ thái độ gì, cứ như thể sợ sẽ làm em thấy không vui vậy.

Nhưng họ làm sao mà biết được em vui vẻ tới nhường nào. Vui vẻ tới như vậy, em có anh, Lâm Ngạn Chi. Em có gì để không vui cơ chứ? Em có thể không hề lo lắng chút nào chuyện thi cử như thế, hoàn toàn là nhờ anh giúp em chỉnh sửa bài vở, hoặc trực tiếp hơn một chút, cứ mỗi khi kỳ thi tới anh lại khoanh vùng kiến thức cho em. Em thấy như mình đã nhặt được một bảo bối, đâu cần phải mất vui như mọi người.

Thế mà, vì sao giờ khắc này em lại bi thương tới như vậy? Đường như có thứ gì đang không ngừng đục khoét tận sâu trong trái tim em, từng chút từng chút một, moi móc nó ra khỏi cơ thể em. Em thấy mình trống rỗng một cách khó nói thành lời.

Xem thời gian một chút, bây giờ là 3 giờ chiều. Em mặc một chiếc váy cotton tương đối dày, thông thả đi dạo trên phố. Đột nhiên bầu trời chuyển màu vàng tối, mọi người đều vội bước nhanh hơn. Có thứ gì đó lạnh lạnh man mát rơi xuống cổ áo em. Em rùng mình, ngược mắt lên nhìn mới thấy từng bông hoa tuyết to dày đang rơi xuống, trắng tinh khôi thuần khiết như cây kẹo bông anh từng mua tặng cho em. Em ngẩng mặt lên đón những bông hoa tuyết rơi xuống, bỗng nhiên lại nhớ đến anh, Lâm Ngạn Chi. Em phát hiện, đã chín ngày ba tiếng mười tám phút đồng hồ anh không gọi điện thoại cho em rồi. Có phải anh không cần em nữa hay không? Có phải đúng như những lời anh nói, anh không thể chịu đựng nổi tính tình bướng bỉnh trẻ con của em nữa hay không?

Nghĩ như thế, nước mắt em lại không ngừng tuôn rơi. Anh xem, em vẫn giống như hồi ta mới quen nhau, gặp phải chút chuyện rắc rối liền khóc lóc ẵm vạ. Người đi trên đường đều nhìn em cười hở cả hàm răng trắng, nhưng ngoài việc trợn mắt khóc to hơn ra, em chẳng còn cách nào nữa cả.

Em đang khóc lóc thảm thiết thì một bàn tay cầm theo hai tờ khăn giấy đưa ra trước mặt em. Hương thơm của giấy Tâm Tương Ấn lan tỏa khắp không gian. Bàn tay ấy có những ngón tay thon dài, rất giống tay anh. Em chớp chớp đôi mắt, không khóc nữa. Khi em nhìn rõ khuôn mặt gần ngay trước mặt, lại một lần nữa không sao kìm nén nổi nước mắt rơi.

Anh có biết không Lâm Ngạn Chi, đôi lông mày của chàng trai trước mặt này rất giống anh. Nhưng vì sao đó không phải là anh?

2. Trong quá khứ có mùi vị của anh, nhưng anh lại không ở trong quá khứ

Buổi chiều có tuyết rơi ấy, đột nhiên trời trở lạnh đột ngột. Em vẫn cố tình mặc chiếc áo khoác anh mua cho em từ mùa thu năm ngoái, chất liệu cotton của áo Semir sờ thật thoải mái, nhưng vẫn không thể sưởi ấm trái tim em.

Em trốn trong phòng tự học ngồi run rẩy, liên tục hà hơi vào lòng bàn tay. Cuốn sách trước mặt kia em không đọc vào một chữ nào. Nhưng em lại không thể không đọc. Bỗng nhiên em ý thức được rằng, không có sự giúp đỡ của anh, em vô dụng đến nhường nào. Đồng đề cương ôn tập kia như đang kích thích tuyến lệ trong em.

Dụ Tĩnh nhìn em, dáng vẻ muốn nói lại thôi, trong mắt tràn ngập lo lắng. Cô ấy cởi khăn quàng cổ rồi quàng lên cho em, nhưng lại bị em từ chối không thương tiếc. Đúng thế, ở trong ngôi trường này, ngoại trừ anh ra, cô ấy là người thân thiết với em nhất. Đúng thế, bây giờ em lại không thích cô ấy nữa. Em căm ghét cô ấy, căm ghét cô ấy một cách kỳ lạ.

Lúc em đang giằng co với Dụ Tĩnh, đột nhiên ngoài cửa có người thò đầu vào, cùng theo đó là một câu nói đồng dục, “Chu Thiên San, ra đây.”

Mọi người xung quanh đều nở nụ cười với hàm ý sâu xa. Em cứ tưởng là cuối cùng anh cũng tới tìm em, nhưng giọng điệu này không giống anh chút nào. Em nheo mắt nhìn kỹ thêm chút nữa, hóa ra là Cố Nham Phi, chàng trai đã đưa khăn giấy cho em trên đường vào hôm đó.

Em gấp sách lại, không mấy vui vẻ đứng lên đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, em đã hỏi không hề khách khí, “Cậu tới tìm tôi làm gì?”

Cố Nham Phi không trả lời, chỉ khẽ mỉm cười. Nụ cười ấy có vài phần giống anh. Nhưng em không quan tâm nhiều đến thế, em biết cậu ấy không phải là anh. Chắc chắn là do em quá nhớ nhung anh, tương tự thành bệnh mới phóng đại nét tương đồng giữa anh và người khác lên như thế, cứ làm như ai cũng giống hệt như anh vậy.

Cậu ấy xách một chiếc túi nylon, còn có thể nhìn rõ mấy vật thể tròn tròn màu vàng bên trong. Quả nhiên, khi cậu ấy mở chiếc túi nylon ra trước mặt em, em liền ngửi thấy mùi vị quen thuộc. Bên trong túi có mấy quả quýt vàng ươm đang ngoan ngoãn nằm chờ người ta thưởng thức.

Chết tiệt, sao cậu ấy lại biết em thích ăn quýt nhất nhỉ? Nhưng chắc cậu ấy không biết, từ trước tới nay em chỉ thích ăn quýt do anh mua thôi, người khác mua thì em không cần. Thế là em gạt tay ra, túi quýt bị rách, những quả quýt đáng thương cứ thế lăn xuống đất, như những quả bóng bi-a mà anh vẫn hay chơi.

Sắc mặt Cố Nham Phi cuối cùng cũng không bình thản nổi nữa. Cậu ấy nhìn em đầy bất đắc dĩ, cuối cùng quay người bỏ đi, từng bước, từng bước đi ra khỏi cổng lớn của khoa Toán rồi biến mất như những bông hoa tuyết ngoài kia.

Em cúi người ngời xồm xuống, lặng lẽ nhặt từng quả quýt lên. Nhìn chiếc bóng cô đơn, lạc lõng của mình trên mặt đất, Lâm Ngạn Chi, nếu như anh mà nhìn thấy, có phải sẽ rất đau lòng rồi ôm lấy em hay không?

3. Anh nói: “Làm bạn gái anh nhé”

Chúng ta quen biết nhau cũng không tính là lâu, chỉ mới hơn hai năm mà thôi. Nhưng khi em giơ ngón tay lên đếm đi đếm lại, mới phát hiện ra,

quãng thời gian mà chúng ta quen biết nhau đã chiếm trọn hơn một phần tám thời gian mà em đã sống. Nếu như những năm tháng trước kia em vẫn trải qua trong mơ màng, vậy thì một phần tám quãng thời gian trong những ngày tháng ấy, đã có một nhân vật chính tên là Lâm Ngạn Chi rồi.

Mùa hạ năm 2013, anh vẫn còn là đứa trẻ chưa trưởng thành, viên râu mờ mờ bên khoe miệng đã hùng hổ tuyên cáo tuổi thanh xuân của anh. Khi anh đột nhiên chặn đường em ở một con ngõ nhỏ hoang vắng, còn cố tỏ ra mặt mày hung dữ, đưa tay ra đòi em “phí bảo kê”, em nhìn khuôn mặt ấu trĩ ngây thơ đang ra vẻ dữ dằn của anh mà như thể trông thấy ác quỷ, cứ thế òa lên khóc.

Không ngờ anh lại nhất thời hoảng loạn, vội lấy khăn mùi soa từ trong túi áo ra lau nước mắt cho em, còn không ngừng dỗ dành, “Đừng khóc, đừng khóc, anh chỉ đùa thôi mà, không phải thật sự đòi tiền của em đâu.” Nghe thấy câu này, em mới thôi không khóc nữa, nhưng vẫn còn thút thít, thì thoảng lại nấc lên nghẹn ngào.

Sau này em mới biết, em là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng anh giở trò côn đồ như vậy. Hôm đó chỉ vì anh hết tiền nhưng lại muốn đi đánh bi-a mới nghĩ ra cách ngóc nghếch như vậy. Tiếc là, anh đã gặp phải một cô bé hay khóc nhè như em, mới chỉ khóc một lát đã khiến anh phải đầu hàng. Cũng may mà người anh gặp được là em, nếu không, chưa biết chừng bây giờ anh đang ngồi một gông trong một trại giam nào đó cũng nên. Khi anh nghe thấy lời này, lúc nào cũng ngại ngùng cười cho qua.

Thực ra, buổi chiều hôm đó em vẫn ngoan ngoãn đưa tiền cho anh. Em nhìn anh trông cũng giống một đứa trẻ ngoan ngoãn hiền lành, không bao giờ nghĩ rằng anh sẽ làm chuyện xấu. Đột nhiên em lại nhớ tới những thiếu niên trên phim truyền hình, bởi vì gia cảnh bần hàn mà lâm vào con đường

tội phạm, vì thế, lòng lương thiện lại trỗi dậy... Sau đó, em lén đi theo anh suốt một quãng đường dài, nhìn thấy anh đi vào một quán bi-a rồi không thấy anh trở lại nữa.

Em nhìn mà nghiêng răng nghiêng lợi. Ngày hôm sau em nhìn thấy anh trong trường. Lúc anh thấy em đứng ngay trước mặt thì vô cùng kinh ngạc, cứ như thể em là cô gái đến từ sao Hỏa vậy. Kỳ lạ, sao em biết được anh và em học cùng trường với nhau, đúng không? Thực ra, hôm qua, khi anh nhảy ra định cướp tiền của em, em đã nhìn thấy huy hiệu của trường trên người anh rồi, cũng chỉ có tên vô tâm như anh mới đeo cả huy hiệu của trường để làm chuyện xấu mà thôi.

Em túm áo anh, đòi anh trả lại tiền cho em. Nhưng anh lại thoải mái đồng ý, chỉ có điều, anh nói anh có một điều kiện. Khi anh ghé sát vào tai em nói ra điều kiện đó, em bỗng chốc đỏ mặt thẹn thùng.

Anh nói, “Em làm bạn gái của anh nhé!”

4. Nếu có thể ngồi tựa vào vai anh trong suốt năm tháng đang dang này

Khi anh mặt mày nghiêm túc nói ra câu đó với em, em thực sự rất bất ngờ. Thế rồi, người vốn dĩ không có mấy thiện cảm với anh như em đây, sau khi nhìn thấy ánh mắt lo sợ bị từ chối của anh, không hiểu sao lại gật đầu đồng ý.

Mặc dù chỉ là một cái gật đầu rất khẽ, rất khẽ, nhưng anh vẫn vui vẻ tới nỗi nhảy cẫng lên, hoàn toàn không coi ánh mắt khác thường của đám bạn bè xung quanh ra gì. Em lại càng thấy mặt mình nóng hơn, đỏ hơn, vội vàng xoay người đi về phía lớp mình. Anh không xấu hổ nhưng em thì xấu hổ

lắm đấy! Em cúi đầu, rảo bước đi thật nhanh, từng tiếng bước chân vang lên loẹt quẹt, giống hệt như nhịp tim đập liên hồi dưới vẻ bề ngoài bình thản của em.

Buổi chiều hôm đó, khi em cùng Dụ Tĩnh đứng chờ chuyên xe buýt số 28 ở bên xe buýt, cô ấy đột nhiên thấp giọng nói với em, “Cậu xem, cậu xem, đó chẳng phải là người mà sáng nay cậu vừa chạy đi tìm sao?” Em vừa nghe thấy, tim đã nhảy lên một nhịp, quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy anh đang đứng dựa vào cột đèn đường mỉm cười nhìn về phía em. Em vội vàng bước nhanh tới trước mặt anh, hỏi, “Có phải anh theo dõi em không?” Giọng nói lên bổng xuống trầm, hoàn toàn không giống cô bé hoảng sợ khóc lóc ngày hôm qua chút nào. He he, bây giờ xung quanh đông người như vậy, em không sợ anh hung dữ với em đâu.

Anh chỉ mỉm cười, không nói gì cả, ngón trỏ tay phải đặt lên giữa đôi môi em, ra hiệu cho em đừng lên tiếng. Động tác ám muội này thực sự rất dễ khiến người ta suy nghĩ sâu xa. Nhất là khi một chàng trai coi như anh tuấn sáng sủa làm động tác ấy với một cô gái thấp hơn anh ta một nửa cái đầu, không biết còn thân mật đến nhường nào. Nhưng có trời mới biết, chúng ta mới chỉ quen biết nhau được hai ngày mà thôi.

Dụ Tĩnh đứng một bên đường như đã nhìn ra manh mối gì đó, cười một cách quái lạ với em, “Minh còn có việc, đi trước đây?”, sau đó, cô nàng biến mất khỏi khu vực rạp chiếu phim này với tốc độ ánh sáng. Anh hài lòng nhìn cô ấy rời đi, sau đó lấy ra một vật từ phía sau lưng.

Đương nhiên, đó không thể là một con dao được. Trên thực tế, đó là hai tấm vé xem phim, tên phim là gì em đã không còn nhớ nữa, nhưng cảnh tượng lúc ấy em lại khắc ghi trong lòng.

Chúng ta ngồi bên nhau trong rạp chiếu phim duy nhất ở thành phố nhỏ phương Nam này, ánh đèn trong rạp tối mờ hư ảo, may nhờ có ánh sáng từ màn ảnh chiếu chúng ta mới có thể lờ mờ nhìn được mọi thứ xung quanh. Nhạc nền của bộ phim hòa quyện cùng âm thanh cấn hạt dưa lách tách, lại cộng thêm không khí mờ ám đặc trưng của rạp chiếu phim, khiến em thấy mình hồi hộp, ngột ngạt một cách khó hiểu. Em lặng lẽ quay đầu nhìn anh, ngoài việc thi thoảng hỏi em có đói không, có khát không ra, thời gian còn lại anh đều dán mắt lên màn ảnh, như lắng nghe thầy giáo giảng bài trên lớp vậy. Bàn tay ở bên dưới lại nắm lấy tay em thật chặt. Em đoán, khi đó chắc anh cũng căng thẳng vô cùng, nếu không thì vì sao tay anh lại ra nhiều mồ hôi như vậy.

Khi đó, nhất định anh không biết rằng, trong lòng em đang có những bong bóng hạnh phúc bay lên. Thậm chí em còn mặt dày mày dạn nghĩ, nếu như có thể ngồi tựa vào vai anh trong suốt năm tháng trăng trắng này, đó là điều vui vẻ biết bao nhiêu. Sau đó em lại vô cùng kinh ngạc, vì sao rõ ràng khi này em vẫn chẳng có chút cảm giác nào với anh, vậy mà thời khắc này mọi thứ lại trở nên vi diệu như vậy?

5. Cho dù không có ngô nướng, em vẫn cảm thấy rất ấm áp

Tâm trạng của chúng bạn đều sắp thăng hoa rồi, bởi vì chỉ cần thi nốt mấy môn nữa là sẽ được nghỉ đông. Nhưng em lại chẳng thấy vui vẻ chút nào, bởi vì anh vẫn chưa xuất hiện, Lâm Ngạn Chi. Tên tiểu tử anh rốt cuộc đã chạy đi đâu mất rồi? Thi cử cũng không thấy mặt, chẳng lẽ anh không sợ lưu ban sao? Không sợ mất học bổng sao? Không sợ hết tiền đưa em đi ăn đậu phụ thối sao?

Em cảm thấy anh đã mất tích rồi, thậm chí em còn muốn gọi báo cảnh sát nữa. Nhưng em lại sợ hãi, lỡ như em vừa gọi điện xong, anh lại xuất

hiện trước mặt em, nói với em rằng anh chỉ đùa chút thôi, như vậy em sẽ mất mặt lắm. Hơn nữa, những chuyện như thế này đâu chỉ mới xảy ra một lần. Phải biết rằng, chiến tích năm đó của anh em vẫn còn nhớ rõ lắm đấy.

Đó là vào tháng Một năm ngoái, lớp mười hai chúng ta vừa mới thi hết tháng xong, không ngờ em lại bị điểm kém trước nay chưa từng có. Cô chủ nhiệm gọi em tới văn phòng mắng cho một trận nên thân, tới khi cô thả em ra ngoài trời cũng tối luôn rồi. Cứ nghĩ tới về nhà lại bị cha mẹ mắng tiếp, em lại gục mặt xuống bàn khóc lóc thảm thương.

Mãi cho tới khi có giọng nói khẽ khàng bên tai em, “Thiên Thiên, em làm sao thế? Anh đứng ngoài cổng trường đợi một lúc lâu mà không nhìn thấy em ra. Rốt cuộc là sao thế? Có phải ai bắt nạt em không?”

Em ngẩng đầu lên, qua làn nước mắt nhạt nhòa, em nhìn thấy dáng vẻ lo lắng sốt ruột của anh. Vốn dĩ em còn rất âm ức, tủi thân, nhưng tất cả đều tan biến hết. Em nắm lấy tay anh, khóc òa lên. Anh đứng bên cạnh em, không biết làm sao, chỉ đành mặc kệ cho em bôi hết nước mắt nước mũi lem nhem lên tay áo anh.

Mãi tới khi cái bụng rất không có tiền đồ kia “ọc ọc” vài tiếng, em mới cảm thấy đói, dần dần không còn khóc nữa. Khuôn mặt anh mới bắt đầu vui vẻ trở lại. Ngay cả nước mắt trên mặt em cũng không buồn lau đi nữa, cứ nằng nặc đòi ăn ngô nướng. Anh nhìn em, muốn cười nhưng lại cố nhịn, cuối cùng vẫn đưa cặp sách cho em, sau đó một mình chạy ra ngoài tìm mua đồ ăn.

Khoảng một tiếng sau, em xoa cái bụng đói meo, mãi vẫn không thấy anh quay trở lại. Em bắt đầu thấy bức bối. Anh đừng có mặc kệ em đấy nhé, bỏ mặc em ở đây chịu đói một mình. Thời tiết năm đó mặc dù không lạnh bằng năm nay, nhưng khi trời ngả hoàng hôn thực ra lạnh hơn rất nhiều.

Thầy giám thị đi tuần hành lang đã giục em về mấy lần rồi, thế mà anh vẫn còn chưa xuất hiện.

Em ôm cả hai chiếc cặp sách đứng đợi ngoài cổng trường, gió thổi vù vù hết trận này tới trận khác mà vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng anh đâu. Đột nhiên trong đầu óc em lại hiện lên một từ vô cùng đáng sợ: Tai nạn. Không phải anh đã gặp chuyện gì trên đường đi tìm mua đồ ăn đấy chứ? Càng nghĩ em lại càng thấy lo lắng không yên. Cuối cùng, những giọt nước mắt rất khó khăn lắm em mới kìm nén được lại một lần nữa tuôn rơi. Mặc dù khi đó em vẫn còn chưa thích anh như bây giờ, nhưng em đã bắt đầu ỷ lại dựa dẫm vào anh. Em không hề mong muốn anh bị tai nạn xe cộ tước đoạt đi sinh mệnh giữa những ngày giá lạnh này. Em còn mơ tưởng tới ngày em và anh cùng thi vào được một trường đại học, tới khi đó, chúng ta có thể yêu đương một cách quang minh chính đại rồi.

Khi em còn đang vừa khóc vừa suy nghĩ vẩn vơ, bóng dáng quen thuộc cùng chiếc áo khoác dày hiện ra trong tầm mắt em. Em thấy anh đang cầm theo hai bắp ngô nướng đi trong gió lạnh, nghẹn ngào không thốt được nên lời.

Anh đứng đó vuốt tóc, không biết mình đã làm gì sai mà khiến em rơi lệ, cứ liên tục giải thích rằng quán ăn ngoài cổng trường đã đóng cửa nên anh phải chạy đi qua mấy con phố mới mua được. Nhưng Lâm Ngạn Chi à, anh đứng là tên ngốc nhất thế gian, chẳng lẽ anh không biết hay sao, giữa trời đông giá buốt này, cho dù không có bất cứ thứ gì để ăn, em cũng sẽ không lạnh không đói, bởi vì có anh. Buổi chiều hôm em đã khóc tới hai lần ấy, lần đầu tiên em ý thức được anh đối với em quan trọng tới nhường nào.

Nhưng lần này, vì sao anh mắt tích lâu như vậy rồi mà vẫn chưa xuất hiện trước mặt em, để nói rằng tất cả những điều này chỉ là một trò đùa vui

của anh mà thôi?

6. Chân trời góc bể, hai ta không gặp lại nhau

Anh có biết không, tối hôm qua Cố Nham Phi lại gọi điện tới tìm em. Cậu ấy nói muốn hẹn em ra ngoài đi chơi, mấy chị em trong ký túc đều xông xáo hết cả lên, nhưng em lại chẳng có chút hứng thú nào. Cuối cùng, Dù Tĩnh cũng xông tới khuyên em nên đi. Em nhìn vào đôi mắt cô ấy, cuối cùng cũng nhận lời hẹn với Cố Nham Phi qua điện thoại.

Em cùng Cố Nham Phi một trước một sau bước đi trên con phố, cũng không phải là không nói chuyện gì với nhau, chỉ có điều, cậu ấy vừa mở miệng nói câu gì là lại bị em chặn họng câu đó. Cuối cùng, cả hai đều thấy nhàm chán nên mới có tình cảnh một trước một sau như bây giờ.

Một hồi sau, bước chân em dừng lại trước quán nước đậu Vĩnh Hòa ven đường. Cố Nham Phi đi lên phía trước, mở cửa giúp em, sau đó nói, “Hóa ra cậu thích uống nước đậu, ha ha, vừa hay, tôi cũng thích.” Em trừng mắt nhìn cậu ấy, cậu ấy cũng cảm nhận được, nên không nói thêm nữa.

Em tìm một chiếc bàn ở bên cửa sổ rồi ngồi xuống. Em vẫn nhớ, trước đây có lần tới đây ăn sáng cùng anh, chúng ta ngồi đúng chiếc bàn này, bởi vì ngồi ở đây có thể đón những tia nắng lung linh rực rỡ ngoài kia, ấm áp mà dễ chịu, cảm giác giống hệt như khi nắm tay anh. Tiếc là bây giờ không phải buổi sáng, không có ánh nắng vàng tươi, và quan trọng hơn là, bên cạnh em lúc này không có anh.

Cố Nham Phi còn ngồi một bên nói liên thoảng mãi không ngừng. Lúc thì cậu ấy kể chuyện hôm nay đi học nhìn thấy ai bị vấp ngã, lúc lại nói gặp được một người đi trên đường đánh rơi mùi tê, sau khi cậu ấy nhặt lên mới

phát hiện đó là tiền giả... Cậu ấy vừa nói vừa cười ha hả, không hề chú ý tới ánh mắt của em.

Cuối cùng, em nói một câu, cậu ấy liền dừng lại, không nói cũng không cười nữa.

Em nói, “Họ Cố kia, nếu cậu cho rằng mình là một con khỉ thì rất xin lỗi, bây giờ tôi không có hứng thú xem xiếc khỉ.”

Cố Nham Phi nhìn em, sắc mặt thay đổi liên tục như đang đóng phim vậy, hết đỏ lên rồi lại trắng bệch. Cuối cùng, cậu ấy buông lại một câu rồi xoay người bước đi. Cậu ấy nói, “Chu Thiên San, nếu cậu cứ cố chấp như vậy, không chịu đón nhận lòng tốt của người khác, cuối cùng, người đau lòng nhất cũng chỉ có mình cậu mà thôi.”

Vậy sao? Vậy sao? Người đau lòng nhất chỉ có thể là bản thân em sao? Em cười tự giễu. Nhưng em biết, ẩn sâu trong đôi mắt mình, tất cả đều là bi thương.

Anh có biết không? Cố Nham Phi thực sự rất giống anh, ngay cả bóng lưng rời đi cũng rất giống, làm cho em nhớ tới lần duy nhất anh xoay người bước đi trước mặt em.

Khi đó, chúng ta vừa mới thi cuối kỳ xong, có một hôm em rủ anh cùng đi dạo phố nhưng anh lại nói phải ở nhà giúp cha mẹ làm việc, anh muốn để hôm khác đi, em cũng tin anh. Thế mà, buổi trưa ngày hôm ấy, khi em đang thờ thần đi dạo một mình trên phố, bỗng nhiên em lại nhìn thấy anh đang thân thiết đi bên một người con gái khác. Lúc đó em vô cùng tức giận, xông tới trước mặt anh, kéo anh đi. Tới một góc vắng vẻ, em đá vào chân anh. Em nói, “Anh là đồ khốn nạn, sao lại có thể bắt cá hai tay như thế?” Anh sững sốt, sau đó lại vừa cười vừa đỡ dành em. Anh nói em đã

hiều lắm, cô gái kia chỉ là em họ của anh thôi, hôm nay cô bé tới nhà anh chơi, nên cha mẹ mới bảo anh đưa cô bé đi dạo phố.

Vậy mà em vẫn không chịu tin. Tình tiết này trên phim truyền hình đã có nhiều lắm rồi, em đâu có phải con ngốc dễ bị lừa như vậy. Em tiếp tục công kích nổi giận với anh, mãi không chịu buông tha, có thể nói là gây sự vô cớ một cách triệt để nhất. Anh có dễ tính đến mấy cũng không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, nhấc chân bỏ đi. Khi ấy, em nhìn bóng lưng của anh, cứ tưởng anh muốn chia tay với em, thậm chí còn định đuổi theo anh, nói cho anh biết em đã sai rồi, em không nên gây sự làm loạn lên như thế.

Nhưng giây tiếp theo, em đã trở thành trò cười cho người ta rồi. Hóa ra anh không định bỏ đi, anh chỉ chạy đi gọi em họ mình tới, để cô bé đích thân nói với em mình chính là em họ của anh. Lúc này em mới vui vẻ khoác tay anh. Anh ghé vào tai em khẽ nói, “Dáng vẻ của em khi nãy cứ như thể một bà vợ đã gả cho anh được chục năm rồi.” Khoảnh khắc ấy, mặt em đỏ tới tận mang tai, nhưng lại không thể không ngậm thừa nhận trong lòng, những lời anh nói hoàn toàn đúng. Hơn nữa, việc tương lai có thể gả cho anh cũng chính là tâm nguyện lúc đó của em.

Chỉ là, em không ngờ tới, chỉ mới một thời gian ngắn thôi, chúng ta đã cách nhau chân trời góc bể, không gặp lại nhau nữa.

7. Bầu trời xanh thăm đọi mưa phùn bay, còn em đọi anh [1]

[1] Câu đầu tiên trong đoạn điệp khúc của ca khúc Sứ Thanh Hoa nổi tiếng cho Châu Kiệt Luân thể hiện.

Tuyết vẫn rơi đều hết trận này tới trận khác, dường như tuyết của mùa đông năm nay sẽ không bao giờ tan ra được. Thời tiết ngày càng lạnh giá, nhưng em vẫn cố chấp ăn mặc phong phanh. Em sợ nếu mặc quá nhiều anh

sẽ không thích. Mặc dù biết rằng cho dù em trở thành dáng vẻ gì đi chăng nữa, anh cũng sẽ không bao giờ chê bai, nhưng em vẫn muốn để cho anh nhìn thấy mình trong bộ dạng xinh đẹp nhất. Nếu không, lỡ mặc dày quá, em béo tròn lên, anh lại không nhận ra thì phải làm sao?

Dạ Tỉnh ngày nào cũng nhắc nhở em ăn mặc cho đủ ấm, giống hệt như mẹ em vậy. Em bắt đầu cảm thấy cô ấy đáng ghét nhất trên đời, nhưng, khi em nhìn thấy sự lo lắng toát ra từ trong đôi mắt của cô ấy, thôi thì đành tha thứ cho cô ấy vậy.

Ban đầu, chẳng phải em và cô ấy là chị em thân thiết hay sao, vì sao em lại ghét cô ấy? Vì sao chứ? Em không muốn nhớ lại nguyên nhân khiến mình ghét cô ấy nữa. Liệu có phải là có liên quan tới anh không?

Lâm Ngạn Chi, anh hãy nói cho em biết, có phải liên quan đến anh hay không?

Em không biết giữa hai chúng ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, em cũng không nhớ rằng anh đã đi đâu. Nhưng em cảm nhận được cái lạnh của mùa đông năm nay, lạnh thấu tận xương cốt.

Sau đó, em lại gặp lại Cố Nham Phi một lần nữa.

Cậu ấy vẫn giống như lần gặp mặt đầu tiên, khóe môi khẽ cong lên mỉm cười. Em phải thừa nhận, như thế này trông cậu ấy rất đẹp trai. Nhưng trên tay cậu ấy lại cầm một chú mèo máy Doraemon chẳng hề ăn nhập chút nào.

Doraemon... Lâm Ngạn Chi, em còn nhớ anh đã từng nói, kỳ nghỉ đông này anh sẽ mua cho em một con, coi như vật thay thế bởi kỳ nghỉ đông này anh không thể ở bên em. Vậy vì sao Cố Nham Phi lại là người mang nó tới?

Cậu ấy nở nụ cười, bước tới, dường như cũng nhận ra câu hỏi trong lòng em. Cậu ấy nói, “Chu Thiên San, chú mèo Doraemon bằng bông này là Lâm Ngạn Chi mua cho cậu. Tôi là bạn cùng phòng của cậu ấy, từng nghe cậu ấy kể rất nhiều chuyện về hai người. Nhưng thật không ngờ, cuối cùng lại thành ra thế này...”

Cô Nham Phi vừa nói vừa đưa tầm mắt nhìn ra xa, “Cậu biết không? Cậu ấy từng nói với tôi, trước mắt, hạnh phúc lớn nhất của cậu ấy chính là có cậu ở bên. Cậu ấy thực sự rất yêu cậu. Cho nên, sau khi cậu ấy rời đi, thân là người thân thiết nhất của cậu ấy, tôi mới tiếp cận cậu, thay cậu ấy chăm sóc cậu, để cậu đừng quá đau buồn nữa. Nhưng tôi phát hiện, trong trái tim cậu chỉ có cậu ấy, dường như không thể kết nạp bất cứ ai. Tôi nghĩ, chắc chắn cậu ấy không muốn nhìn thấy cậu như thế này đâu...”

Trong lòng em vô cùng chấn động. Hóa ra Cô Nham Phi chính là bạn của Lâm Ngạn Chi, chẳng trách lại có thể hiểu rõ tính cách của em đến thế.

Thế nhưng Lâm Ngạn Chi, anh có biết em nhớ anh nhiều đến thế nào không? Đêm nào em cũng nhớ anh tới phát khóc, nước mắt ướt đầm hết cả gò của em. Dạ dày em cũng quặn thắt từng cơn, hết cơn này lại tới cơn khác.

8. Nhớ anh, đôi mắt với biển lớn, đợi chờ xuân về hoa nở

Em đã bắt đầu nhớ lại chuyện trước đây rồi.

Ngày hôm đó, đột nhiên em lên cơn sốt cao, đầu cứ nóng rực như lửa đốt. Mọi người cuống cuống đưa em vào bệnh viện. Trong lúc mơ mơ màng màng, em vẫn luôn gọi tên anh. Nhưng lúc đó, anh đã về quê từ một tuần trước để đón sinh nhật của cha mình. Vì muốn bệnh tình của em mau khỏi,

Dụ Tĩnh đã gọi điện cho anh. Sau khi nhận điện thoại anh vô cùng lo lắng, lập tức mua vé ngồi xe khách quay trở lại trường ngay trong ngày hôm đó.

Nhưng, từ đó trở đi em đã không bao giờ nhìn thấy bóng dáng của anh nữa rồi. Bởi vì, chuyến xe anh ngồi, khi đi qua cầu, do băng tuyết trơn trượt nên đã bị rơi xuống sông. Trên xe chỉ có duy nhất hai người còn sống sót, nhưng trong hai người ấy lại không hề có anh.

Mọi người đều lo lắng em sẽ không thể tiếp nhận nổi hung tin này, ai cũng muốn giấu em. Nhưng nào ngờ em vẫn nghe được những lời xì xào bàn tán nhỏ to của mọi người trong lớp. Em biết chính Dụ Tĩnh là người gọi điện bảo anh quay trở lại, vì thế, em mới ghét cô ấy. Em ghét cô ấy tự ý quyết định gọi anh trở về, nếu không chuyện ấy sẽ không thể xảy ra. Thế nhưng em lại quên mất, nếu không phải tại em cứ hôn mê bất tỉnh, nhất định em cũng sẽ bưng bình, tùy hứng đòi anh quay trở lại với em. Dụ Tĩnh chẳng qua chỉ thay em gánh chịu tội lỗi ấy. Thực ra, chính em mới là hung thủ thực sự hại chết anh. Em không nên trách cô ấy, có đúng không? Ngạn Chi, em tin rằng anh cũng không hy vọng em sẽ trách cô ấy đâu.

Em không thể nào tha thứ được cho bản thân mình. Em mong sao chính mình cũng bị chôn vùi bởi trận tuyết lớn năm 2016 ấy, để được đi cùng với anh. Không có anh, một mình em sống trong thế giới này thật cô đơn biết bao.

Song, em biết anh không hy vọng em làm như thế. Chú mèo Doraemon đó rõ ràng đại diện cho ngày mai, cho tương lai tươi sáng. Đó chính là điều mà anh muốn chia sẻ cùng em.

Vậy thì, Lâm Ngạn Chi thân yêu, hãy để em ôm theo tất cả những ký ức có liên quan tới anh để tiếp tục sống. Hãy để em gánh vác niềm tin cùng giấc mơ mà anh chưa thực hiện được, sống một cách thật tích cực.

Bởi vì em biết, chỉ có như vậy, anh mới có thể yên lòng.

Em sẽ mang theo tên của anh, mang theo những kỳ vọng của anh để tiếp tục sống.

Thực ra, cuộc sống của ai mà không như vậy cơ chứ? Mỗi người trong chúng ta đều phải ôm theo những kỳ vọng của mình để sống tiếp.

Tình yêu mà anh trao em đã trở thành sức mạnh để em tiến lên phía trước.

Chúng ta chỉ còn lại những ký ức tang thương này

So với việc để thời gian dần dần nuốt tình yêu cuối cùng của chúng ta, chi bằng hãy để nó được lặng lẽ, âm thầm tồn tại trong thời gian.

1. Tôi biết Đàm Vũ Hoành hoàn toàn nghiêm túc

Phố xá của những ngày hè khó tránh khỏi nắng nóng oi bức.

Tôi xách túi to túi nhỏ đứng trước cổng trung tâm thương mại duy nhất của thành phố nhỏ phương Nam này để chờ đợi Đàm Vũ Hoành. Nhưng đã gần tới 1 giờ 30 rồi, anh vẫn không hề xuất hiện. Bây giờ đã muộn hơn mười lăm phút so với giờ hẹn ban đầu. Tôi đứng bên đường cảm thấy vô cùng bức bối, liên tục nhìn đồng hồ đeo tay, xem điện thoại, rồi lại nhìn lên đồng hồ lớn của trung tâm thương mại. Đồng hồ nào cũng nói cho tôi một cách rõ ràng rằng, Đàm Vũ Hoành tới muộn rồi. Đàm Vũ Hoành tới muộn rồi! Đàm Vũ Hoành tới muộn rồi!

Đúng thế, Đàm Vũ Hoành tới muộn, điều này có nghĩa là anh chết chắc rồi!

Tròn trĩnh mười lăm phút, à, không đúng, bây giờ đã là mười sáu phút rồi. Tôi không phải người dễ trêu đùa như vậy đâu. Tôi quyết định đợi lát nữa Đàm Vũ Hoành tới sẽ phải mắng cho anh một trận ra trò. Tôi phải bắt anh xách tất cả đồ đạc này, còn phải bắt anh đưa tôi tới nhà hàng vừa đắt đỏ vừa khó ăn trên tầng bốn để ăn nữa. Tôi sẽ ăn cho anh nhẵn túi, để

anh phải nhịn đói mấy ngày liền. Có như thế anh mới không mắc phải lỗi sai hện nghiêm trọng này nữa.

Mặt tôi dài như cái bươm, liên tục đi đi lại lại ngoài cổng trung tâm thương mại, mấy túi đồ kia va vào nhau tạo ra những âm thanh loạt soạt, giống như tiếng lách tách của ngọn lửa giận trong lòng tôi lúc này. Đúng là lúc vũ trụ xung quanh tôi sắp nổ tung, cuối cùng Đàm Vũ Hoành không biết sống chết kia cũng xuất hiện rồi.

Hai mắt Đàm Vũ Hoành hoen đỏ, giống như vừa ngủ dậy, mà cũng giống như vừa mới khóc xong. Anh yên lặng bước tới, định đón lấy mấy túi đồ trong tay tôi. Suốt cả quá trình ấy, anh không nói với tôi một lời nào, chỉ có lúc vừa nhìn thấy tôi thì liếc mắt nhìn tôi một cái mà thôi.

Được lắm Đàm Vũ Hoành, anh lại còn xỉ mặt ra với em. Tôi ném hết mấy túi đồ trong tay, sau đó đẩy anh ra, tức giận đi theo hướng quay về trường học. Dọc đường đi, tôi nhìn thấy người qua người lại, ai nấy đều vui vẻ, phấn khởi, bỗng dừng lại thấy hơi hối hận. Đúng thế, sắp tới Olympic rồi, ai cũng háo hức đồng tâm hiệp lực chào đón bạn bè từ khắp năm châu tới đây thi đấu thể thao, sao tôi lại gây gổ với Đàm Vũ Hoành làm gì cơ chứ. Không được, không được, tôi phải quay trở lại. Thế là, khi đi gần tới cổng trường học, tôi lại quay trở lại tìm anh.

Quay về chỗ cũ, tôi thấy Đàm Vũ Hoành vẫn đang ngồi ở đó, mấy túi đồ rơi rải rác xung quanh. Tôi hơi kinh ngạc, hóa ra vừa nãy mình ném mạnh tay như thế. Nhưng Đàm Vũ Hoành lại càng kỳ lạ hơn. Anh ngồi ở đó, hai tay ôm đầu, cúi gầm mặt xuống, tôi còn nghe thấy tiếng khóc khe khẽ vang lên. Đôi vai anh dường như đang run rẩy.

Trời ơi, Đàm Vũ Hoành khóc rồi.

Tôi nhìn chàng trai cao lớn ngồi ôm đầu khóc bên đường, hơn nữa chàng trai ấy lại còn là bạn trai tôi, nhất thời không biết phải làm như thế nào nữa. Tôi vội vàng xin lỗi anh, tôi nói tôi thực sự không biết anh dễ bị tổn thương như thế, tôi nói tôi sai rồi, xin anh hãy tha thứ cho tôi. Tôi nói, “Hoành bảo bối à, em xin anh đừng buồn nữa. Từ nay về sau em sẽ nghe lời anh mà...”

Bạn xem, tôi đã xuống nước đến như thế rồi, ngay cả việc gọi “Hoành bảo bối” như dỗ trẻ con tôi cũng đã gọi rồi thế mà vẫn chẳng được tích sự gì cả. Anh vẫn giữ nguyên trạng thái đó, không hề thay đổi.

Khoảng ba phút sau, anh chậm chậm ngẩng đầu lên, lau khô nước mắt rồi nói với tôi, “Chúng ta chia tay đi.”

Tôi vô cùng bàng hoàng sửng sốt, thật không ngờ Đàm Vũ Hoành lại có thể nói ra câu ấy. Tôi nhớ lại dáng vẻ anh trước đây từng nắm tay tôi, hỏi tôi sau này muốn sinh mấy đứa; Tôi nhớ lại dáng vẻ anh ôm tôi dưới trời tuyết trong những ngày đầu năm mới; Tôi nhớ lại những tháng ngày đẹp đẽ hai chúng tôi ở bên nhau. Tôi hy vọng biết bao đó chỉ là câu nói đùa của Đàm Vũ Hoành, nhưng ánh mắt của anh nghiêm túc tới như vậy, nghiêm túc y như lúc anh nói anh thích tôi trước đây. Chỉ là lần này, trong giọng nói anh còn được phủ thêm nhiều tầng hơi sương mờ mịt.

Tôi biết, Đàm Vũ Hoành hoàn toàn nghiêm túc.

2. Em có thể cho anh vay 5 tệ không?

Khi đó, tôi vẫn chỉ là một cô bé không mấy ưa nhìn, không biết cách làm đẹp cho bản thân. Hằng ngày, chuyện khiến cho tôi thấy vui vẻ nhất chính là tới nhà ăn trên tầng hai, ngồi ở chiếc bàn sát cửa sổ ăn mực nướng.

Cái lạnh của đầu xuân vẫn cần một nguồn nhiệt lượng lớn để sưởi ấm. Vì thế, khi tôi nằm bò ra bàn ngắm nhìn mấy miếng mực tươi ngon trong đĩa, ngờ ngẩn không hề phát hiện ra Đàm Vũ Hoành ngồi bên kia đã quan sát tôi lâu lắm rồi. Mãi tới khi tôi chén sạch bay biến mấy miếng mực đáng yêu kia, lau miệng chuẩn bị rời đi, anh mới vội vã bước tới.

Dựa vào khuôn mặt có thể lừa gạt không biết bao nhiêu con gái nhà lành, Đàm Vũ Hoành bắt đầu mặt dày mày dạn bắt chuyện làm quen với tôi. Tôi lúc ấy thật đáng thương, còn chưa hiểu được giang hồ hiểm ác, không hề phát hiện ra dã tâm của anh, còn ngốc nghếch đáp lại từng câu hỏi của anh nữa.

Đầu tiên anh hỏi tôi học năm thứ mấy, sau đó lại hỏi tôi học chuyên ngành nào, còn hỏi nhà tôi ở đâu nữa.

Tôi lần lượt trả lời hết mấy câu hỏi của Đàm Vũ Hoành, cuối cùng, anh hỏi tôi câu hỏi quan trọng nhất. Anh nói, “Chào đàn em. Xin hỏi em có thể cho anh vay 5 tệ được không? Anh đi ăn mà quên không cầm theo phiếu ăn.”

Nói xong, Đàm Vũ Hoành còn nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng đỏi kém, vô cùng tội nghiệp. Tôi tỏ ra bình thản, gật đầu mỉm cười, nhận lời anh, sau đó điềm nhiên lấy phiếu ăn từ trong túi ra đưa cho anh, nhưng trong lòng lại vô cùng kích động. Vì sao lại có người chỉ ra vẻ tội nghiệp đáng thương thôi cũng khiến cho người khác thấy rung động thế này? Thế giới này chẳng công bằng chút nào cả! Xin hãy tha thứ cho tôi, khi đó tôi vẫn còn chưa va vấp nhiều với xã hội, nên mới bị Đàm Vũ Hoành mê hoặc một chút. Xin hãy chú ý, chỉ là một phút thôi đấy nhé, hơn nữa, còn vô cùng trong sáng thuần khiết đấy. Tôi không hề có bất cứ ý đồ đen tối nào với anh,

cũng không phải lòng anh. Chỉ có điều, không ngờ, Đàm Vũ Hoành lại có ý đồ “đen tối” với tôi.

Anh vay tôi 5 tệ, sau đó lại hỏi số điện thoại của tôi, sau đó ba ngày sau đã hẹn tôi cùng đi ăn lẩu.

Quán lẩu nhỏ đông đúc có cái tên vô cùng hoành tráng: Hoa Thiên, trùng tên với khách sạn nổi tiếng nhất ở chỗ chúng tôi. Hai chúng tôi cùng ngồi ăn uống trò chuyện rất lâu trong quán “Hoa Thiên” giả mạo ấy.

Chủ quán thấy chúng tôi ngồi mãi mà chưa chịu đi, chiếm bàn chiếm ghế ảnh hưởng chuyện làm ăn của cửa hàng nên mặt mũi càng lúc càng khó coi. Nhưng chúng tôi không buồn quan tâm. Có lẽ tôi đã bị ảnh hưởng bởi Đàm Vũ Hoành, càng ngày càng mặt dày mày dạn rồi. Tôi và anh không để ý tới hình tượng, cứ thế thỏa sức ăn uống, nước lẩu đỏ au còn bắn cả vào quần áo, nhưng chúng tôi vẫn cứ mặc kệ tất cả.

Có lẽ đó là buổi tối vui vẻ nhất trong mười mấy năm qua của tôi. Từ sau khi cha mẹ ly hôn, tôi rất ít khi trò chuyện với ai vui vẻ tới như vậy. Nhưng, trước mặt Đàm Vũ Hoành, tôi phát hiện, hóa ra niềm vui của mình lại có thể tới một cách dễ dàng đến thế.

Mặc dù sau này Đàm Vũ Hoành nói cho tôi biết, hôm đó anh vay tôi 5 tệ chẳng qua là vì chuyện cá cược với đám bạn, nhưng tôi cũng không quá để tâm. Dù cho ban đầu anh làm quen với tôi bởi mục đích nào, quá trình không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là kết quả.

3. Trừng thổi và đậu xanh – quá xứng đôi vừa lứa

Đàm Vũ Hoàn bắt đầu thường xuyên hẹn tôi ra ngoài, kể ngốc cũng nhận ra được anh thích tôi.

Nhưng tôi lại có chút hoài nghi, Đàm Vũ Hoàn thích điểm gì ở tôi nhỉ? Tôi hơi mập, hơi lười, có lúc trông còn hơi ngốc nghếch, trước mặt người lạ thì nhút nhát như thỏ đé, thậm chí còn chẳng dám lớn tiếng nói chuyện. Bạn nói xem, một anh chàng đẹp trai sáng sủa có khí chất như anh sao lại thích tôi được nhỉ? Nhưng Đàm Vũ Hoàn lại thẳng thừng nói với tôi rằng anh thực sự rất thích tôi.

Đàm Vũ Hoàn nói anh thích nhìn dáng vẻ thỏa mãn của tôi khi ăn uống. Đàm Vũ Hoàn nói anh thích nụ cười ngốc nghếch của tôi. Đàm Vũ Hoàn nói con gái phải mũm mĩm như trẻ con mới đáng yêu... Anh cứ thao thao bất tuyệt, khiến tôi như bay lên không trung. Tôi hỏi anh có thật như vậy không, tôi khiến cho người ta yêu thích tới như vậy sao?

Nhưng rất nhanh sau đó, tôi nhớ tới chuyện anh vay tiền tôi lần trước. Tôi nói, “Đàm Vũ Hoàn, có phải anh lại cá cược với bạn bè phải cura đồ được em hay không? Sau khi cura đồ được em rồi lại đá đi không thương tiếc? Hử? Đừng tưởng em không biết, mấy chuyện này trên tạp chí viết nhiều lắm.” Tôi phồng mang trợn mắt nhìn anh, cố gắng quan sát xem anh có nói dối hay không.

Nhưng ông trời ơi, trong mắt Đàm Vũ Hoàn không có một chút dấu hiệu nào của việc nói dối, thậm chí, tôi còn phát hiện ra mắt anh thật đẹp. Đúng là đồ mê trai không được tích sự gì! Tôi vừa thầm chửi mắng chính mình, vừa cười ngốc nghếch.

Được rồi, nếu Đàm Vũ Hoàn đã thích tôi như vậy, tôi lại bị sắc đẹp của anh quyến rũ, vậy chỉ có thể nói: Trứng thối và đậu xanh, thật xứng đôi

vừa lúa. Thế nên, khi anh hỏi tôi có muốn ở bên anh hay không, tôi gật đầu còn nhanh hơn cả loài thỏ, đồng ý không chút thẹn thùng nào.

Hai chúng tôi cứ thế mà thành một đôi.

Mọi thứ đều tới quá nhanh, tôi vẫn chưa hiểu rõ lắm, vì sao mới một tháng trước tôi vẫn còn bơ vơ không nơi nương tựa, một mình cô độc trong gia đình có cha mẹ ly hôn, ngày ngày chỉ biết đi học, mà một tháng sau, tôi đã có một anh chàng bạn trai đẹp trai tuấn tú lúc nào cũng bên nhau như hình với bóng.

Đúng là thế sự khó lường, thế cho nên, chúng ta cần phải nắm chặt mọi thứ trước mắt. Tôi liên tục đòi Đàm Vũ Hoành đưa tôi đi ăn hết các quán ăn lớn nhỏ, từ cầu Bảy Dặm cho tới Đào Hoa Luân, từ đường Khang Phục cho tới Kiều Bắc, chúng tôi đã ăn hết các quán ở thành phố nhỏ này, sống như một vị hoàng đế thời xa xưa, sớm biết không còn nắm giữ được giang sơn nữa nên càng tranh thủ hưởng thụ cuộc sống đế vương.

Nhưng, tôi phải nói lại một lần nữa, thế sự vô thường. Vui quá hóa buồn, chuyện như vậy rất dễ xảy ra trên đầu tôi. Thế cho nên, sau một lần hai chúng tôi đi ăn vui vẻ về, đột nhiên tôi lại đau bụng dữ dội. Đàm Vũ Hoành lo lắng hỏi, “Có phải là ăn nhiều quá không? Hay là ăn phải cái gì mất vệ sinh? Nhưng anh có làm sao đâu...” Đêm đã về khuya, trên đường chẳng còn thấy chiếc taxi nào nữa, anh vò đầu bứt tai, không biết phải làm sao.

Cuối cùng, Đàm Vũ Hoành mặc kệ, cứ thế cũng tôi chạy tới bệnh viện. Từ chỗ chúng tôi ăn tới bệnh viện phải đi qua năm, sáu con phố, mà lúc đó tôi nặng tận 53kg, tôi nhớ rất rõ.

Sau khi đặt tôi lên chiếc giường khám của bệnh viện, gương mặt của Đàm Vũ Hoành cũng biến thành màu tím mất rồi. Nhìn anh thở hồng hộc, tôi lại không biết sống chết muốn bật cười. Có điều bụng đau dữ dội quá, tôi chỉ có thể rên hừ hừ cố chịu đau mà thôi.

4. Anh là miếng băng dán y tế mỗi khi em bị thương

Viêm ruột thừa, hóa ra là nó tác oai tác quái.

Bác sĩ nói phải phẫu thuật. Đàm Vũ Hoành vừa nghe thấy gương mặt tím tái kia bỗng trở nên trắng bệch. Anh hỏi bác sĩ, “Nghiêm trọng như vậy sao? Còn phải phẫu thuật nữa ạ?”

Bác sĩ không buồn quay đầu, đáp lại anh, “Cũng có thể không phẫu thuật, nhưng sau này nó có thể lại tái phát. Mấy thanh niên các cô các cậu đúng là, đã bị viêm lại còn ăn đồ cay tới như vậy...”

Đàm Vũ Hoành nghe xong, quay đầu trừng mắt với tôi, sau đó lại nói với bác sĩ đầy bất đắc dĩ, “Vậy được ạ. Đành phải phẫu thuật thôi.”

Ca phẫu thuật kéo dài chưa đầy một tiếng, mặc dù đã gây tê, nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi đau. Tôi nằm rên rĩ trong phòng phẫu thuật, chú bác sĩ cầm dao phẫu thuật cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ nhẹ giọng nói với tôi, “Đừng kêu nữa. Khoa phụ sản bên cạnh lại tưởng tôi định cướp miếng ăn của họ bây giờ.”

Sau khi phẫu thuật xong, tôi nằm trên giường bệnh, nước mắt giàn giụa. Tôi nói mình thật đáng thương, đi ăn thôi mà cũng phải vào viện, vào viện thì cũng thôi đi, lại còn phải phẫu thuật nữa, sao tôi lại khổ sở thế này không biết... Tôi thấy mình giống hệt như “Tường Lâm Tẩu^[1]”, nhưng

Đàm Vũ Hoàng vẫn rất dịu dàng lắng nghe tôi rên rỉ. Anh nắm chặt tay tôi, hơi ấm trong lòng bàn tay như một liều thuốc an thần khiến tôi thấy yên lòng hơn.

[1] Một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết ngắn Chúc phúc của Lỗ Tấn.

Một tuần nằm trong bệnh viện ấy, tôi nghĩ đó chính là bảy ngày hạnh phúc nhất cuộc đời của tôi. Công việc tôi phải làm mỗi ngày chỉ có lười biếng nằm chơi và chờ đợi Đàm Vũ Hoàng tới bầu bạn với tôi. Tôi nhớ anh bất kể ngày đêm, cứ ôm lấy vết thương, nhớ tới anh là lại bật cười, hể cười là lại đau đến nhức nhối. Thế mà tôi vẫn không sao thôi nhớ đến anh.

Mỗi lần Đàm Vũ Hoàng ra ngoài mua đồ ăn cho tôi, tôi đều nằm bò ra bậu cửa sổ trong phòng bệnh để đợi anh. Những ngày ấy, cả thành phố chìm trong mây âm u, nhưng cứ nghĩ đến việc anh sẽ lại nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt tôi, là tôi lại thấy mình hưng phấn trở lại. Đàm Vũ Hoàng chính là miếng băng dán y tế cho vết thương của tôi. Chỉ cần nghĩ đến anh, trong lòng tôi lại thấy ấm áp lạ thường.

Mấy ngày sau khi phẫu thuật, nhờ có Đàm Vũ Hoàng dìu đỡ, tôi đã có thể đi lại nhẹ nhàng. Trong bệnh viện đâu đâu cũng tràn ngập mùi thuốc, mà tôi lại vô cùng vui vẻ, bởi vì tôi được ở bên Đàm Vũ Hoàng. Thậm chí tôi còn nghĩ tới viễn cảnh bách niên giai lão của hai chúng tôi, tới ngày hai chúng tôi con cháu đầy đàn vẫn có thể dựa dẫm vào nhau như thế này. Đây nhất định là cảnh tượng đẹp đẽ nhất của nhân gian.

Đáng tiếc, nguyện vọng khi đó vẫn không thể thực hiện được. Có rất nhiều việc, ta cứ tưởng rằng nó sẽ diễn biến theo chiều hướng này, nhưng lại bởi vì một vài nguyên nhân không thể lường trước được mà diễn ra theo hướng ngược lại. Tôi và Đàm Vũ Hoàng cũng vậy.

5. Khoảng cách một năm ánh sáng lại xa xôi đến thế

Sau khi ở bên nhau được nửa năm, bạn bè xung quanh cũng dần quen với sự thật hai chúng tôi là một cặp. Tôi bắt đầu đi cùng Đàm Vũ Hoành tới các buổi liên hoan tụ tập bạn bè của anh. Tới tận lúc ấy, tôi mới thấy được gia thế hiển hách của Đàm Vũ Hoành. Nhìn những người đồng trang lứa với mình ăn mặc thời thượng, khí chất tao nhã, tôi thấy hơi bàng hoàng. Nhưng anh lại điềm nhiên như không, nắm tay tôi đi qua bọn họ, nụ cười nhã nhặn thường trực bên khóe môi, thực sự rất khó để liên tưởng đến anh chàng hằng ngày cười nói vui vẻ cùng với tôi.

Tôi đứng giữa đám đông, lòng đầy bất an, nhìn mấy cô gái kia váy vóc sang trọng, lại nhìn lại chiếc quần jeans mình đang mặc, mới thấy gương gạo biết bao. Đàm Vũ Hoành như một chàng hoàng tử, hơi cúi đầu xuống, ghé vào tai tôi nói tôi đừng sợ hãi, còn nắm chặt lấy tay tôi. Điều này khiến tôi nhanh chóng có được dũng khí để sát cánh bên anh.

Chỉ có điều, tôi không ngờ đây lại chính là khởi nguồn cho bi kịch của câu chuyện.

Hôm kỷ niệm một trăm ngày hai chúng tôi quen nhau, Đàm Vũ Hoành đưa tôi tới nhà hàng phong cách Châu Âu sang trọng nhất trong thành phố để dùng bữa. Ở đó, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn ngắm được phong cảnh toàn thành phố. Ánh chiều tà nhuộm đỏ phía chân trời, tất cả đều cho thấy đây sẽ là một ngày đẹp đẽ. Mà sự thật, đó đích thực là một ngày đẹp đẽ. Đàm Vũ Hoành và tôi ngồi đối diện nhau. Anh nhìn tôi say đắm, trong ánh mắt ngập tràn tình yêu dành cho tôi. Không cần nhìn tôi cũng biết mặt mình đã đỏ tới mức nào rồi.

Thật không ngờ, chúng tôi lại gặp bạn của anh. Họ cũng tới đây dùng bữa. Vừa nhìn thấy Đàm Vũ Hoành, tất cả đều vui vẻ gọi tên anh. Đàm Vũ

Hoành áy náy nói với tôi rằng anh ra đó một chút, sau đó bước tới chào hỏi bạn bè. Tôi ngồi yên tại đó, đột nhiên thấy mình thật lẻ loi.

Đàm Vũ Hoành cứ ngồi đó trò chuyện một hồi, quên mất cả thời gian. Tôi vừa nhìn anh đang cười nói nhã nhặn, vừa bực bội ăn đồ ăn. Tôi đã ăn hết cả đĩa gan ngỗng, tiêu diệt cả miếng bí tết, ăn xong hết đồ ăn trên mặt bàn mà Đàm Vũ Hoành vẫn chưa quay trở lại. Mặc kệ đi, cho anh nhìn đôi mắt một bữa coi như trừng phạt. Bụng tôi vô cùng thỏa mãn, nhưng trái tim lại trống trải bơ vơ. Sau khi lau sạch dầu mỡ dính trên tay, tôi đi vào nhà vệ sinh.

Ở trong nhà vệ sinh, tôi bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện ở phòng bên cạnh. Một người nói, “Sao Đàm Vũ Hoành lại tìm một cô bạn gái như thế nhỉ? Vừa lùn vừa khó coi, hình như nhà nghèo lắm.” Người còn lại nói, “Đúng thế. Đúng là không nhìn ra được, không biết con bé đó đã giở trò gì với Đàm Vũ Hoành mà khiến cậu ta như ăn phải bùa mê thuốc lú. Càng ngày càng nhiều chuyện khó hiểu...”

Mấy câu nói sau đó tôi đã không thể nghe thêm được nữa. Tôi chỉ thấy tai mình ong ong. Sau khi quay trở lại bàn ăn, Đàm Vũ Hoành cũng quay lại rồi. Anh mỉm cười hỏi tôi đã ăn no chưa, tôi khẽ gật đầu. Khi tôi quay đầu sang nhìn đám bạn bè anh, bỗng nhiên cảm thấy dường như họ cũng đang ngồi đó quan sát, trong ánh mắt tràn ngập sự chế giễu và coi thường.

Chẳng lẽ không xinh đẹp, không giàu có thì chắc chắn sẽ không có được tình yêu? Buổi tối hôm đó, ở dưới lầu ký túc xá, tôi hỏi Đàm Vũ Hoành liệu có thể yêu tôi, che chở cho tôi mãi mãi được không. Anh không cần nghĩ ngợi gì đã đáp là có thể. Khi đó tôi đã bật cười. Nhưng khoảnh khắc ấy, tôi đã có dự cảm rằng chúng tôi rồi sẽ phải chia xa. Hiện thực quá tàn khốc. Đàm Vũ Hoành sống trong nhung lụa từ nhỏ tới lớn sẽ không bao

giờ hiểu được nỗi đau trong lòng của một người đã mất cha, chỉ có thể sống dựa vào mấy đồng lương ba cọc ba đồng mà mẹ vất vả đi làm thêm mới có được. Có lẽ, trong lòng anh, tôi cũng sẽ hạnh phúc như những cô gái đáng yêu khác, có chút bướng bỉnh, tùy hứng hay gì đó, nhưng, rốt cuộc anh vẫn không thể nhìn thấy góc khuất của nội tâm tôi.

Chúng tôi như hai người sống trên hai tinh cầu khác nhau, chỉ có thể nhận biết đối phương qua sự tồn tại của ánh sáng. Khoảng cách một năm ánh sáng xa xôi tới như vậy, mãi mãi không sao cảm nhận được hơi ấm thực sự của đối phương.

6. Trốn chạy như một con đà điểu bơ vơ

Vậy nên, khi Đàm Vũ Hoành nói chia tay với tôi, tôi không quá ngạc nhiên. Chỉ có điều, sao nó lại tới nhanh đến thế, khiến tôi trở tay không kịp.

Có lẽ anh vẫn chưa biết, cách đây không lâu, mẹ anh còn tới trường tìm tôi. Tôi nghĩ, chắc mấy người bạn kia đã nói cho cô biết, rằng con trai cô đang qua lại với một cô gái vừa nghèo vừa không có cha.

Tôi có thể hiểu vì sao mẹ anh lại phản đối. Nếu là tôi, tôi chỉ cần con dâu tôi xuất thân từ một gia đình có đủ cả cha lẫn mẹ là được rồi, chưa cần nói gì tới chuyện ăn mặc có đủ đầy hay không.

Ngày mẹ của Đàm Vũ Hoành tới tìm tôi, tôi đang ở trong lớp cùng bạn bè tập diễn văn nghệ. Tôi trang điểm vô cùng khoa trương, đóng vai phiên bản xấu xí của Marilyn Monroe, hai bên má có hai viên đỏ, mặc chiếc váy rộng thùng thình, trông vô cùng nực cười. Sau đó, mẹ của Đàm Vũ Hoành xuất hiện ngoài cửa lớp. Cô nói, “Xin hỏi Lâm Tô Tô có ở đây không?”

Lúc nhìn thấy tôi, mặc dù mẹ anh vẫn mỉm cười nhã nhặn, nhưng tôi cảm nhận được một chút kinh ngạc lộ ra từ nụ cười ấy. Có lẽ, cô cho rằng người con gái mà con mình nhìn trúng ít nhất cũng phải có vài phần nữ tính. Nói thực lòng, chính tôi cũng cảm thấy mình không xứng với Đàm Vũ Hoành.

Ban đầu, mẹ anh còn nói với tôi những câu chuyện vô thưởng vô phạt, cuối cùng mới vào chủ đề chính. Nhắc tới anh, mẹ anh nói chúng tôi vẫn còn trẻ, nên tập trung vào học hành, còn nói sau này Đàm Vũ Hoành sẽ phải ra nước ngoài du học, gia đình có ý muốn để anh tiếp quản chuyện làm ăn của công ty. Mẹ anh còn nói, nếu như tôi gặp phải khó khăn gì, có thể nói với cô, bao nhiêu tiền cô cũng sẽ cố gắng giúp đỡ.

Vừa nhắc tới tiền, thần kinh vốn nhạy cảm của tôi đã bắt đầu căng lên. Tôi sầm mặt xuống, nói với mẹ anh rằng, “Xin lỗi, cháu không cần ạ.” Sao đó, tôi cố làm ra vẻ kiêu ngạo quay người, giống hệt như một con đà điểu nhanh chóng chạy trốn vào lớp học. Không cần quay đầu lại, tôi cũng có thể tưởng tượng ra biểu cảm trên khuôn mặt thanh nhã của mẹ anh.

Mà lần này Đàm Vũ Hoành muốn chia tay với tôi, chắc chắn cũng vì không chịu nổi mẹ anh trách móc. Tôi biết, Đàm Vũ Hoành cũng rất khó xử. Một bên là người mẹ đã sinh ra anh, một bên là cô gái anh yêu tha thiết. Nhất định anh cũng không biết phải làm sao mới là tốt nhất.

Có điều, cuối cùng, Đàm Vũ Hoành vẫn lựa chọn từ bỏ tôi. Tôi không hề ngạc nhiên trước quyết định này của anh. Tôi nghĩ, nếu như mình đã yêu Đàm Vũ Hoành, vậy thì không thể để anh phải buồn. So với việc cứ bám riết lấy anh không chịu buông tay, chi bằng cứ thế rời khỏi anh một cách dứt khoát.

7. Tiếc rằng cuối cùng vẫn không thể bên anh tới già

Đã hơn hai tháng kể từ ngày Đàm Vũ Hoành nói chia tay với tôi ở trước cổng trung tâm thương mại. Thời gian này, cuộc sống của tôi dường như vẫn không có gì thay đổi. Một số bạn trong ký túc đều xôn xao bàn tán, vì sao tôi bị đá ròi mà vẫn có thể như không có chuyện gì xảy ra. Họ cứ tưởng giọng nói của mình đã khẽ khàng lắm rồi, tôi vừa mới xuất hiện liền ngậm miệng không nói lời nào nữa. Thực ra, tôi rất muốn nói với họ rằng, tôi không có bị đá đâu, người bị đá là anh mới đúng, chính là Đàm Vũ Hoành. Nhưng cuối cùng tôi vẫn không nói gì cả.

Đúng thế, chính xác là tôi đã đá Đàm Vũ Hoành. Hai ngày sau khi anh nói chia tay với tôi, anh lại tìm tôi. Đàm Vũ Hoành nói anh đã nghĩ kỹ rồi, anh rất yêu tôi, nên cho dù phải đi khỏi nhà anh vẫn muốn ở bên tôi. Nói thực, lúc đó tôi cũng bị Đàm Vũ Hoành làm cho cảm động. Tôi lại nhớ tới những ngày tháng hai chúng tôi ở trong bệnh viện. Nhưng, cuối cùng tôi vẫn đẩy anh ra.

Cho dù lúc ấy Đàm Vũ Hoành sẵn sàng rời bỏ gia đình để ở bên tôi, ai có thể đảm bảo cả đời này anh sẽ không hối hận? Năm tháng dài đằng đẵng, rồi có ngày tình yêu sẽ bị bào mòn. Tôi sợ mấy năm sau, tình cảm giữa hai chúng tôi sẽ ngày càng rạn nứt. Vì thế, chi bằng lúc này hãy để mọi thứ trở thành những gì đẹp đẽ nhất.

Thế là, tôi và Đàm Vũ Hoành đã không còn là người của cùng một thế giới nữa.

Nghĩ như thế, tôi tự thấy mình thật trượng nghĩa sáng suốt biết bao, nhưng trong lòng lại không tránh khỏi buồn bã. Đàm Vũ Hoành, nhất định anh không thể biết được một tháng sau khi tôi từ chối anh, tôi chưa từng mỉm cười dù chỉ một lần. Đêm nào tôi cũng lặng lẽ rơi nước mắt, chiếc gối

thâm đắm vị mặn đắng. Tôi nghĩ, đó chính là đáng về khi tôi muốn phát tiết những buồn bã ưu thương.

Ngày Đàm Vũ Hoành rời khỏi trường học, tôi đã lén nấp sau thân cây một hồi lâu, gọi tên anh hết lần này tới lần khác, nhưng anh không nghe thấy, cũng không nhìn thấy. Anh chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn về phía ký túc xá của tôi sau đó chui vào trong xe. Nếu như cái cây kia có linh hồn, nhất định nó sẽ cảm nhận được tôi lưu luyến anh tới nhường nào.

Chỉ có điều, giờ đây tất cả đã trở thành dĩ vãng.

Lúc này, Đàm Vũ Hoành đã ở đầu bên kia đại dương xa xôi, nơi ấy nhất định tràn ngập ánh nắng rực rỡ, không giống như tôi ở nơi đây, những đám mây âm u bao trùm lên tất cả. Ngoài kia những vì sao vẫn đang nhấp nháy, nhưng lại chẳng thể xông vào thế giới của riêng tôi.

Tôi chỉ có thể ôm theo những ký ức tang thương đau buồn của tôi và anh, tự sưởi ấm chính mình hết lần này tới lần khác. Thế nhưng, xin hãy tin rằng, tôi sẽ ôm theo chúng để tiếp tục cuộc sống của mình. Cho dù từ nay trở đi, tôi sẽ không bao giờ được nhìn thấy Đàm Vũ Hoành già đi, Đàm Vũ Hoành cũng không bao giờ có thể nhìn thấy nụ cười của tôi lần nữa.

Đây chính là tiếc nuối lớn nhất của tôi trong cuộc đời này.

Nhưng tiếc nuối thì làm được gì? So với việc để thời gian dần cắn nuốt tình yêu cuối cùng của chúng ta, chi bằng hãy để nó được lặng lẽ âm thầm tồn tại trong thời gian.

Suy cho cùng, không ai có thể bảo đảm cho tình yêu không bị biến chất.

Hạnh phúc của công chúa hạt dẻ đi theo tiếng gọi con tim

Chúc phúc cho người mình yêu hạnh phúc bên người khác, đó là tấm lòng bao la biết nhường nào.

1. Nhà vệ sinh

“Xin hãy nhường đường, xin hãy nhường đường, xin hãy nhường đường...” Tôi cố hết sức gào lên. Mọi người xung quanh đều tròn tròn mắt lên nhìn tôi như thể trông thấy chim cánh cụt ở Nam Cực mới tới vậy. Tôi thấy rất xấu hổ, đúng là vô cùng mất mặt. Nhưng tôi không thể quan tâm tới những điều đó nữa, cố gắng đẩy mấy cô gái đang chắn đường mình ra, chạy về phía cánh cửa màu trắng, đóng lại, bấm khóa, thở một hơi dài.

Haizzz. Tôi đúng là một cô nàng điên khùng đang thở hồng hộc.

Nhưng, tất cả đều đáng.

Tôi được giải thoát rồi.

Nơi đây đích thị là thiên đường, WC, hai chữ cái này mới đẹp đẽ làm sao. Với một người đã phải nhịn suốt ba tiếng đồng hồ như tôi mà nói, nơi này còn tươi đẹp hơn cả thiên đường.

À, không đúng, hình như tôi đã quên mất điều gì đó mất rồi. Quả nhiên, vừa mới ra khỏi cửa nhà vệ sinh, có một anh chàng cao như cái sào đang sầm mặt đi tới trước mặt tôi, “Xin lỗi, cô vẫn còn chưa trả tiền.” Anh xòe bàn tay cùng năm ngón tay thon dài ra trước mặt tôi.

Cái gì? Trả tiền? Tôi ngẩng đầu lên nhìn, à, à, à, hóa ra đây chính là nhà vệ sinh ở bên xe, phải mất phí. Nhưng tôi lục lọi khắp trong người mà không thấy một đồng nào. Cuối cùng, tôi lấy ra hai tấm thẻ, hươ hươ trước mặt, hỏi, “Vậy, tôi có thể quẹt thẻ không?”

Gương mặt của anh chàng cao như cái sào không còn sầm sì nổi nữa, anh quay người lại, bật cười khanh khách. Tôi chớp lấy thời cơ, nhanh chóng bỏ chạy, còn nghe thấy tiếng gọi của chàng trai ở phía sau, “Này, này, này.” Hừ, tôi đâu có ngu ngốc như vậy, quay lại để anh tiếp tục làm khó tôi sao? Tôi vung tay lên, chạy nhanh về trường.

2. Quán bar

Sau khi vở kịch công diễn, tôi đi theo Lý Thần tới dưới tòa nhà ký túc xá nữ số 3. Sau đó, tôi trơ mắt nhìn hoàng tử nắm chặt tay công chúa đi về phía hạnh phúc. Đợi tới khi hai người họ đi khuất khỏi tầm mắt của mình, tôi mới phát hiện cuốn sách trong tay đã bị tôi nắm chặt tới biến dạng.

Đúng thế, công chúa của anh ấy là Trần Linh Li, còn tôi chỉ là Lý Dương Dương, Lý Dương Dương đã thích Lý Thần hai năm nay, nhưng cuối cùng, Lý Thần lại lựa chọn Trần Linh Li. Chuyện này đã trở thành tin cũ rích ở trường chúng tôi rồi. Dù là như thế, tôi vẫn điên cuồng si mê tới nổi, chỉ cần nghe tin vở kịch nói của Lý Thần sẽ được công diễn vào buổi chiều hôm nay, đã vội vàng vượt hàng trăm dặm đường xa xôi từ quê nhà quay trở lại đây, chỉ để được nhìn anh ấy ăn mặc như hoàng tử đứng trên sân khấu. Nhưng, khi nhìn thấy anh ấy ở bên một cô gái khác, tôi vẫn không kiềm chế được mà thấy ngứa ngáy trong lòng.

Tôi phải phát tiết, tôi phải phát tiết. Tôi cắn chặt răng, hùng hổ bước vào một quán bar nhỏ ở bên ngoài trường học.

Sau khi uống hết hai chai, mọi thứ trước mắt tôi đã bắt đầu trở nên mơ hồ, hư ảo, một anh chàng cao như cái sào hiện lên trong tầm mắt tôi, còn tranh giành rượu của tôi. Không cho, không cho, ai cũng không cho, tôi còn chưa uống đã. Tôi và chàng trai đó giành nhau chai rượu, sau đó, “choang...” một tiếng, tôi chỉ nghe thấy tiếng chai thủy tinh bị vỡ. Thế rồi, tôi thấy mình được người ta bế lên.

3. Bệnh viện

Khi tỉnh lại, tôi thấy trước mắt mình toàn một màu trắng xóa. Tôi khẽ lắc đầu, đột nhiên thấy đau nhức chóng mặt. Đưa tay lên chạm vào, tôi mới biết đầu mình bị băng bó không khác nào xác ướp cả.

Lúc đó, tôi vô cùng tức giận, trừng mắt nhìn chàng trai cao như cái sào đang đứng một bên, “Anh xem, anh xem, vốn tôi đã không xinh đẹp bằng Trần Linh Li rồi, bây giờ còn như thế này nữa, bảo tôi làm sao đi tranh giành Lý Thần với người ta được bây giờ. Không biết đâu, không biết đâu, anh phải chịu trách nhiệm.” Tôi nhìn người đàn ông cao ráo mặt mũi như đang gặp phải ma quỷ trước mặt, giọng điệu vô cùng ngang ngược, bướng bỉnh, quyết không thể dễ dàng buông tha cho anh như thế được.

“Nhưng mà lúc đó tôi chỉ muốn cô đừng uống nhiều rượu như vậy nữa, không ngờ lúc giành chai rượu với cô, tôi lỡ tay nên cái chai ấy mới đập vào đầu cô.” Chàng trai lầu bầu, dường như còn muốn nói thêm gì nữa.

Tôi nhất thời hồ thẹn, bèn chuyển chủ đề. Tôi lôi trong túi áo ra mấy tờ tiền, ném về phía anh, “Chẳng qua chỉ đi vệ sinh mà không trả tiền cho anh thôi, có đến nỗi phải theo tôi tới tận trường không? Đây, trả anh, trả anh, tôi đưa hết tiền cho anh, được chưa? Đưa cho anh hết...” Đúng vậy, anh chính là chàng trai cao như cái sào ở nhà vệ sinh lần trước, tôi vừa nhìn đã nhận ra

ngay. Nói một thôi một hồi, không hiểu sao tôi bắt đầu bật khóc, nước mắt không ngừng tuôn rơi, thậm chí ướt hết đồng băng gạc đang quấn dưới cằm.

Cuối cùng, vẫn có một tờ khăn giấy được đưa ra trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, nhưng anh lại chẳng dám nhìn tôi, chỉ cúi đầu nhặt tiền lên rồi đặt vào tay tôi. Sau đó anh nói một câu, vậy mà tôi lại bật cười.

Anh nói, “Hay là để tôi giúp cô giành lại người đàn ông mà cô thích nhé?”

4. Trần Duệ Hiên

Thực ra Trần Duệ Hiên có ngoại hình không tệ chút nào, đáng tiếc lại không phải là gu của tôi.

Một tháng sau, sau khi tôi đã trở nên thân thiết hơn với chàng trai lỡ tay đập vỡ cả đầu tôi kia, mới biết hóa ra anh cũng học ở trường tôi, trên tôi một khóa. Ngày hôm đó anh trông WC giúp cho ông nội mình. Khi tôi nhìn thấy anh ôm bóng rổ đứng trước mặt mình, đột nhiên lại cảm thấy anh đẹp trai lạ thường. Nhưng tôi vẫn cố bịt môi tỏ vẻ xem thường anh.

Đương nhiên, bên cạnh đó tôi cũng có một phát hiện mới đáng để vui mừng. Hình như Trần Linh Lị và Lý Thần đang bắt đầu rạn nứt, hai người đó không còn dính lấy nhau như trước đây nữa. Nghe nói Trần Linh Lị đã thay lòng đổi dạ, còn có niềm vui mới. Mà niềm vui mới ấy là ai? Có lẽ chỉ mình tôi biết rõ mà thôi.

Không sai, người đó chính là Trần Duệ Hiên. Hôm đó ở trong bệnh viện, anh nói sẽ giúp tôi giành lại Lý Thần, tôi đã nghĩ ra chủ ý này. Tôi muốn anh đi theo đuổi Trần Linh Lị, nếu như thành công, vậy chẳng phải

Lý Thần sẽ thuộc về tôi hay sao? Mặc dù khi đó tôi chỉ thuận miệng nói ra thôi, nhưng không ngờ tên tiểu tử kia lại cưa đổ được Trần Linh Li.

Khi nhìn thấy Trần Duệ Hiên và Trần Linh Li đi bên nhau, trong lòng tôi vô cùng hân hoan gạt bàn tính, thậm chí còn cần răng mua chiếc váy Only mà trước đây còn chẳng dám mơ tưởng đến, chỉ để khi xuất hiện trước mặt Lý Thần còn đang trong trạng thái thất tình sẽ khiến anh kinh ngạc, khiến anh chú ý.

Mong sao tôi có thể thành công! Hallelu Yah! Tôi vẽ từng hình trái tim lên giấy, trong lòng tràn ngập niềm vui cùng những bong bóng màu hồng tung bay.

5. Lý Thần và Trần Duệ Hiên

Ôi, hiện thực luôn luôn tàn khốc.

Tôi viết một bức thư cho Lý Thần. Trong thư toàn là những lời lẽ cổ vũ động viên mà tôi muốn nói với anh ấy, nào là hy vọng anh ấy có thể vượt qua được nỗi đau thất tình, tiếp tục học hành cho nghiêm túc, vân vân và mây mây. Đương nhiên, quan trọng nhất là, trong thư tôi còn nói bóng nói gió chuyện mình đã thầm thích anh ấy suốt bao lâu nay. Tôi nghĩ, chắc anh ấy không đến nỗi ngốc lắm, không nhìn ra ý đồ của tôi.

Sau đó đã chứng minh, đúng là anh ấy không hề ngốc. Nhưng tôi mới là người ngu ngốc, tự nhiên lại bị mất mặt giữa chốn đông người.

Anh ấy xé nát thư mà tôi viết cho anh ấy ngay trước mặt tất cả mọi người trong ký túc xá nam, hơn nữa còn hạ lệnh đuổi khách không chút do

dự. Tôi đứng dưới lầu ký túc xá nam, mặc chiếc váy Only xinh đẹp, nước mắt tích tụ bao lâu nay chợt ào ào tuôn ra, lăn chã rơi xuống.

“Thế giới này, không phải bạn yêu người đó là người đó sẽ yêu bạn, cho dù bạn biến thành hoa, hóa thành cỏ, thậm chí là chết đi.”

Bỗng nhiên tôi lại nhớ tới câu nói này. Có lẽ tình yêu thực sự là chuyện vô lý như thế, mặc cho bạn có yêu đối phương nhiều đến đâu, đối phương cũng không bởi vì thế mà coi trọng bạn hơn phần nào. Ngược lại, càng cố chấp, càng tranh giành chỉ càng khiến bản thân bạn trở nên mệt mỏi đau thương hơn mà thôi.

Tôi lại một lần nữa mò tới quán bar nhỏ bên ngoài trường học, ôm một chai rượu. Tôi muốn để cho mình say tới quên trời quên đất một lần nữa. Nhưng tôi lại phát hiện cho dù thế nào mình cũng không đành lòng để bản thân say mềm như lần trước nữa. Hóa ra trong trái tim tôi, vị trí của Lý Thần không hề quan trọng tới như vậy. Nhắm nháp hạt lạc, bỗng nhiên tôi lại nhớ tới anh chàng đã từng đuổi theo bắt tôi trả 5 xu ở WC kia. Lúc này, có lẽ anh đang nắm tay người đẹp đi dạo phố rồi. Hừ, đúng là tên ngốc thấy sắc đẹp liền quên luôn bạn bè!

Ôi trời, tôi mới là một tên khốn chứ! Sao đột nhiên lại ghen tuông làm gì?

Chẳng lẽ, tôi đã phải lòng anh chàng đó rồi?

6. Bán đứng mình vì 5 xu

Sau khi quay về trường, tôi trùm chăn kín đầu, ngủ một giấc.

Bạn cùng phòng hỏi han, tôi cũng không buồn trả lời lại. Đúng thế, tôi thấy mình thất tình rồi. Người tôi thích mấy năm nay cuối cùng cũng dứt khoát chặt đứt mọi ý niệm của tôi, còn cái tên Trần Duệ Hiên rất nghe lời kia lại bị tôi tính toán đẩy đến trước mặt tình địch mất rồi. Tôi nghĩ, chắc mình sẽ ngủ một giấc trong đau buồn, sao đó trầm lặng suốt mấy ngày hôm sau.

Nhưng, chuyện ngoài dự liệu đã xảy ra.

Trong lúc mơ màng, tôi ngửi thấy hương thơm nồng nàn trong khoang mũi. Cảm nhận tỉ mỉ hơn, hóa ra chính là mùi bánh kem hạt dẻ mà tôi yêu thích nhất.

Tôi bừng tỉnh, mở to mắt, phát hiện Trần Duệ Hiên đang đứng trước mặt tôi. Anh nói, “Công chúa thân yêu, mau dậy tận hưởng bánh kem hạt dẻ mỹ vị này đi. Em không thương xót chính mình nhưng anh thì đau lòng đấy.”

Tôi nghiêm mặt lại, hỏi, “Sao anh biết em bị người ta từ chối rồi?”

Anh lại vui vẻ đáp, “Anh là ai chứ? Nhìn khuôn mặt thối hoắc của em là biết có chuyện gì xảy ra rồi.”

Tôi lờm anh một cái, không thèm để ý tới anh, bắt đầu xử lý chiếc bánh kem. Lúc sắp ăn xong, bỗng dưng tôi nhớ tới một vấn đề, bèn nói, “Ăn đồ của anh xong, liệu có phải trả giá gì không?”

“He he, sao lần này lại thông minh thế? Cái giá phải trả chính là... phạt em làm bạn gái của anh.”

“Cái gì cơ?” Tôi há hốc miệng.

Đôi phương lại thản nhiên gật đầu. Sau đó, anh nắm lấy tay tôi.

“Thế Trần Linh Lị phải làm sao?”

“Cô ấy hả, vốn dĩ cô ấy và Lý Thần không có mâu thuẫn gì cả. Chỉ diễn kịch theo yêu cầu của anh mà thôi. Sao nào? Chẳng lẽ em hy vọng anh và cô ấy ở bên nhau?” Trần Duệ Hiên cố tỏ ra đáng thương, “Xem ra, trong trái tim em thực sự không có anh rồi.”

“Anh là đồ xấu xa, lại dám lừa gạt em.” Tôi cố gắng sầm mặt lại, “Đã thế em cũng phải trừng phạt anh. Phạt anh cái gì bây giờ nhỉ? Ừm... qua đây, ghé đầu qua đây.”

Trần Duệ Hiên do dự ghé sát mặt về phía tôi. Tôi đưa tay nhéo lên mặt anh, “Sự trừng phạt của em chính là, phạt anh sau này ngày nào cũng phải mua bánh kem hạt dẻ bày ra trước mặt em.”

“Được, được.” Anh vui vẻ đồng ý.

Khi anh đang định ôm lấy tôi, tôi lại liên tục lắc đầu, “Em còn chưa ra điều kiện xong.”

“Còn điều kiện gì nữa?” Anh nghi hoặc, hỏi.

“He he, chính là, sau này lúc nào anh giúp ông nội trông WC, nhất định phải miễn phí cho em, biết chưa?”

“Ha ha, đương nhiên là được rồi.” Lần này tôi không cự tuyệt cái ôm của anh nữa. Nhưng trong lòng tôi vẫn có chút không cam tâm. Sao lại có thể bán đứng bản thân chỉ vì 5 xu như thế nhỉ? Hừ, hừ, sau này nhất định phải thường xuyên tới đó đi vệ sinh mới được, thu lại vốn. Trong lòng tôi căm phẫn nghĩ như thế.

Thế nhưng, khuôn mặt tôi lại rạng ngời tươi sáng hơn bao giờ hết.

Hạnh phúc mãi mãi là việc được ở bên người mà mình yêu nhất. Chúc phúc cho người mình yêu hạnh phúc bên người khác, đó là tấm lòng bao la biết nhường nào.

Mà tôi lại sẵn sàng hưởng thụ niềm hạnh phúc ấy.

Hành hoa không nói chuyện

Có những tình yêu không thể thể non hẹn biển được.

1. Hạt mầm trong thời kỳ ngủ đã khóc rồi

Năm mười sáu tuổi, tôi cảm thấy mình giống như một hạt giống trong thời kỳ ngủ, mặc dù rất trầm lặng, nhưng tôi tin rằng, rồi sẽ có một ngày, hạt giống ấy sẽ phá đất mọc lên thành cây hoa tím biếc. Lúc đó, nhất định tôi sẽ trang điểm ăn mặc thật xinh đẹp để xuất hiện trước mặt những người mà tôi quen biết, để cho họ biết rằng, vịt hóa thành thiên nga không chỉ là hiện tượng xuất hiện trong các câu chuyện cổ tích.

Khi nghĩ tới điều này, trên bầu trời những áng mây thi nhau bay lượn mới sôi nổi làm sao, ánh nắng đã gần chạm tới mặt đất. Tôi nheo mắt lại, tôi nằm ườn trên bãi cỏ ngoài công viên không buồn đứng dậy nữa. Thực ra, thi thoảng trốn học một lần cũng là một trải nghiệm không tệ chút nào, ít nhất còn được giải thoát một buổi chiều, mặc dù sau khi quay về chắc chắn sẽ lại bị mẹ rầy la một bài.

Có điều, vấn đề hình như không đơn giản như thế.

Bởi vì tôi nhìn thấy Đinh Dĩnh Thông xuất hiện trong tầm mắt mình. Anh đang nhíu chặt mày, đôi mắt hung dữ nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi nhếch mắt lên nhìn anh, sau đó đứng dậy, phui sạch cỏ trên người, chuẩn bị rời đi.

“Tuông Tư Khiết, đứng lại!”

Tôi không để ý tới anh, tiếp tục đi về phía trước.

“Em đứng lại!” Đinh Dĩnh Thông sai chân bước thêm vài bước đã đứng chắn ngay trước mặt tôi. Bóng dáng cao lớn của anh như một bức tường, tôi hoàn toàn không có cách nào để trốn tránh, đành phải dừng bước lại, mặt không cảm xúc ngẩng đầu nhìn anh.

“Tuông Tư Khiết, vì sao chiều nay em lại trốn học?” Mặt mũi anh vẫn còn rất nghiêm nghị, điềm nhiên, chính nghĩa như một vị Bồ tát tôn nghiêm.

Đúng vào lúc ấy, cái bụng không có tiền đồ của tôi lại reo lên mấy tiếng. Khuôn mặt nghiêm nghị sầm sì của Đinh Dĩnh Thông cũng không duy trì thêm được nữa, bật cười ha hả.

Và thế là, giây tiếp theo, tôi đã khóc.

2. Trúng chiêu hành hoa

Đinh Dĩnh Thông đưa cho tôi một tờ khăn giấy, rồi dẫn tôi về nhà anh.

Đó là kiểu nhà gác thường thấy ở nơi này, hành lang vô cùng u tối, chỉ nghe thấy tiếng xoong chảo va vào nhau vọng từ gian bếp ở cuối lối đi. Sau khi mở cửa, tôi thấy căn phòng anh ở khá bừa bộn, sách vút lung tung. Anh vò đầu, ngại ngại cười với tôi. Dáng vẻ ngại ngại ấy chẳng khác nào mấy anh chàng mới lớn, so với người vừa mới nghiêm nghị, hung dữ khi nãy dường như hai người khác nhau.

Anh đi nấu cơm, kêu tôi ngồi trong phòng đợi một lát. Tôi gật đầu, sau đó anh vừa rời đi, tôi tiện tay với một cuốn sách, mở ra xem.

Đó chính là cuốn *Đời nhẹ khôn kham* của Milan Kundera.

Tôi mãi đọc tới quên cả thời gian. Cho tới khi mùi thơm của đồ ăn xộc thẳng vào khoang mũi, tôi mới phát hiện bên ngoài khung cửa sổ, bầu trời đã tối đen. Đinh Dĩnh Thông bung một chiếc đĩa đứng một bên nhìn tôi cười vui vẻ, “Sao thế? Đắm chìm vào đó rồi à? Ăn cơm trước đã.”

Hóa ra là trứng chiên hành hoa, những mảnh hành nhỏ vụn màu xanh rải rác, nổi bật trên nền trứng chiên vàng tươi, vô cùng thơm ngon. Tôi vội vàng cầm đĩa lên gấp. Suốt từ trưa tới giờ tôi vẫn chưa ăn gì, bụng đói meo từ lâu rồi.

Đinh Dĩnh Thông vẫn cười ngật nghèo, “Nhìn dáng vẻ của em cứ như thể ba năm chưa được ăn gì vậy. Mau ăn đi, ăn xong thì về nhà, nếu không cha mẹ em lại lo lắng.”

“Em không có nhà.” Tôi không buồn ngẩng đầu lên, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói, “Cha em mất từ lâu rồi.”

“Hả?” Hình như anh vẫn chưa biết, đúng là một thầy giáo không có trách nhiệm. Nhưng cũng khó trách, anh mới dạy tôi được hơn hai tháng mà thôi. Tôi vội vàng ăn hết bát cơm, sau đó gần như chạy trốn khỏi nhà Đinh Dĩnh Thông.

Bỗng nhiên nhớ ra, hình như lúc này anh chẳng ăn gì cả, thức ăn đều bị tôi ăn hết sạch mất rồi.

3. Gấu trúc nổi ban

Quên chưa kể rằng, càng ngày tôi càng phát hiện ra Đinh Dĩnh Thông là một người đặc biệt.

Mặc dù mỗi khi lên lớp anh đều rất nghiêm nghị, chững chạc, nhưng thực ra bình thường lại vô cùng dễ tính, thường hiếm khi nổi nóng với ai. Thi thoảng anh còn đóng góp vài câu nói đùa nhạt nhẽo. Từ trước tới nay tôi rất ghét phải nói chuyện, tiếp xúc với giáo viên, thế mà bây giờ, thi thoảng cũng sẽ giơ tay lên phát biểu ý kiến.

Lâm Hiểu Lệ ngồi cùng bàn đã cảm nhận được chút thay đổi nhỏ đó của tôi. Có một hôm, cô nàng quay sang hỏi tôi, “Này, Tư Khiết, cậu cảm thấy thầy Đinh thế nào?”

“Không tệ! Sao thế?” Tôi vừa viết từ đơn vừa đáp lại lời cô ấy.

“Ừm... chỉ đơn giản như vậy thôi sao?” Lâm Hiểu Lệ nghiêng đầu sang, “Mình cảm thấy ánh mắt cậu nhìn thầy ấy có khác biệt đấy.”

“Cậu lo làm bài tập đi.” Tôi đeo tai nghe, bắt đầu học tiếng anh, không buồn nói chuyện với Lâm Hiểu Lệ nữa. Có điều, những lời cô ấy nói cứ như một cọng lông không ngừng khiến cho trái tim tôi ngứa ngáy.

Chẳng lẽ, tôi đã thực sự có cảm giác với Đinh Dĩnh Thông rồi sao? Không thể nào, không thể nào. Tôi nhìn về phía văn phòng của Đinh Dĩnh Thông, ra sức lắc đầu.

Nhưng không ngờ, buổi chiều, trên đường về nhà, tôi lại gặp anh.

“Tuởng Tư Khiết, dạo này ngồi trên lớp khá nghiêm túc nghe giảng đấy.” Anh hươ hươ chiếc túi trong tay, bên trong có rau cần, khoai tây, cà chua. Chúng như đang nhìn tôi bằng ánh mắt tò mò.

Tôi gật đầu, sau đó buông lại một câu rồi leo lên xe đạp phi như bay. Tôi nói, “Thầy Đinh, món trứng chiên hành hoa thầy làm ngon lắm đấy.”

Đạp xe đi một quãng xa rồi tôi mới dám quay đầu lại nhìn. Tôi thấy Đinh Dĩnh Thông vẫn đang xách túi thức ăn chậm rãi, thong thả bước đi bên đường. Ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua từng kẽ lá, khiến do anh chẳng khác nào con gấu trúc đang nổi đầy ban trên người.

Dường như thực sự, có chút đáng yêu nhỉ.

4. Khoảng cách mười vạn năm ánh sáng

Tôi nhận thấy hình như mình đã bị Lâm Hiểu Lệ nói trúng rồi.

Thôi xong, bây giờ phải làm sao đây? Đêm đến, tôi trần trọc trong chăn, mãi không ngủ được, cuối cùng cũng đưa ra một quyết định. Đúng, phải nói cho Đinh Dĩnh Thông biết rằng tôi đã thích anh, xem anh sẽ làm thế nào. Ai bảo cái hôm tôi trốn học ấy, anh lại đích thân đi tìm tôi, còn đối xử với tôi tốt như vậy.

Buổi trưa ngày hôm sau, vừa tan học, tôi không rời đi ngay mà ngồi trong lớp đợi cho tới 12 giờ 30 mới bước ra. Tôi biết thông thường Đinh Dĩnh Thông thường đi về vào giờ này. Quả nhiên, tôi đã gặp được anh ngay trước cửa văn phòng.

Trên con đường đầy cây ngô đồng ấy, tôi lấy hết dũng khí, nói cho anh biết tất cả. Tôi nói, “Đinh Dĩnh Thông, em... em thích anh.” Lần này, tôi không gọi anh là thầy Đinh nữa mà gọi thẳng tên anh.

Rõ ràng anh đã ngẩn người ra, sau đó lại mỉm cười.

Tôi cứ nghĩ rằng anh sẽ từ chối, nhưng anh không như vậy, anh chỉ cười thôi.

Thực ra, anh cũng thích tôi sao? Tôi nghĩ lúc đó chắc chắn mặt mình rất đỏ, còn đỏ hơn cả táo. Vậy mà, tôi còn làm ra một hành động to gan hơn.

Tôi chạy tới ôm lấy anh.

Thời tiết mùa thu không quá nóng nực, nhưng tôi lại nóng tới mức mồ hôi đầm đìa. Đinh Dĩnh Thông không hề đẩy tôi ra, anh chỉ luống cuống tay chân không biết phải làm sao. Tôi ôm lấy anh, nhớ tới vòng ôm của cha từ cách đây rất lâu, rất lâu rồi, cũng ấm áp như vậy, nhưng vẫn có chút khác biệt nho nhỏ.

Đúng thế, Đinh Dĩnh Thông là thầy giáo của tôi. Sao tôi có thể ôm anh được chứ?

Bỗng nhiên tôi cảm thấy anh và tôi cách nhau một khoảng cách bằng cả mười vạn năm ánh sáng, vốn dĩ không thể ở bên nhau. Đôi tay đang ôm lấy anh của tôi chợt không còn chút sức lực nào nữa, từ từ buông lỏng.

Sau đó, tôi xoay người chạy về trường.

5. Giữa tình và lý

Mấy buổi học tiếp theo đó, tôi đều luống ca luống cuống. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt Đinh Dĩnh Thông. Nhưng anh lại coi như không có chuyện gì, nên làm cái gì thì làm cái đó, chẳng khác gì ngày thường cả, cũng không có thái độ đặc biệt nào với tôi.

Cho tới một hôm, Lâm Hiểu Lệ lại ló đầu sang, ra vẻ thần bí nói với tôi, “Này, cậu có biết không, bạn gái của thầy Đinh đã đến trường thăm thầy ấy rồi đấy, bây giờ đang ở trong văn phòng của thầy.”

“Vậy sao? Có liên quan gì đến mình đâu.” Tôi ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng vừa mới tan học xong, tôi đã vờ vô tình đi ngang qua cửa văn phòng của giáo viên. Tôi nhìn thấy một cô gái mặc chiếc váy liền màu hồng trẻ trung xinh đẹp. Cô ấy đang ngồi bên cạnh Đinh Dĩnh Thông, hai người nói nói cười cười rất vui vẻ.

Quan trọng hơn là, hai người họ đang nắm tay nhau.

Tôi quay trở lại lớp học, không biết nên làm sao cho phải, lòng rối như tơ vò, trong tâm trí chỉ toàn hình ảnh Đinh Dĩnh Thông và bạn gái của anh ở bên nhau. Tôi đang làm gì thế này? Anh đã lớn như vậy, có bạn gái cũng là chuyện đương nhiên thôi. Nhưng, vì sao tôi lại đau lòng đến thế này?

Nước mắt tôi bất giác tuôn rơi, lau rồi lại rơi xuống, không sao dừng lại được. Lâm Hiểu Lệ ngồi bên cạnh giật mình sợ hãi, cũng không dám hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì.

6. Nhẹ bẫng tới nỗi sinh mệnh không sao kham nổi

Tôi chạy tới căn nhà nhỏ của Đinh Dĩnh Thông.

Bạn anh đã quay về từ lâu. Khi tôi đến, anh đang nằm trên giường đọc sách. Lần này là cuốn *Walden* của Henry David Thoreau. Tôi bước vào, anh lấy một chiếc ghế nhỏ rồi bảo tôi ngồi xuống, khuôn mặt vẫn mỉm cười dịu dàng như thế.

Anh hỏi, “Em đã ăn cơm chưa?”

Tôi lắc đầu, sau đó nói, “Nhưng em đến đây không phải để ăn cơm. Em chỉ muốn biết, anh có thích em không?”

Lúc nói câu này, tôi không kiềm chế được, nước mắt đã hoen mi.

Anh đặt cuốn sách trong tay xuống, nói, “Thích, nhưng không phải là kiểu thích giữa nam và nữ. Em là một cô bé thông minh, nên biết mình vẫn còn nhỏ, có những chuyện em chưa thể gánh vác được, ví dụ như tình yêu. Tới một lúc nào đó, tự nhiên em sẽ gặp được người đáng để em thích, lúc đó, em đừng có chê ông thầy giáo già nua này đây nhé.” Anh cong môi cười.

“Thế cho nên, bây giờ, bạn học Tưởng Tư Khiết vẫn nên tập trung vào học hành mới phải. Nếu không, sau này không thi đỗ đại học, sẽ không gặp được một anh chàng tốt hơn đâu.” Anh lại bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Dường như tôi hiểu được, nhưng cũng không hiểu được, nhưng tôi không hỏi thêm gì nữa. Có lẽ tôi đã biết đáp án rồi, mặc dù không phải là câu trả lời cho câu hỏi của tôi, nhưng đáp án này lại khiến tôi có động lực để mỉm cười thêm một lần nữa. Đúng thế, mùa này rồi cũng sẽ trôi qua, hạt giống tận sâu trong trái tim tôi mặc dù vẫn chưa nảy mầm, nhưng, tới mùa sau, nó nhất định sẽ nở ra một bông hoa đúng kỳ hạn, bông hoa rực rỡ nhất, đẹp đẽ nhất khiến ai cũng phải kinh ngạc.

Thực ra, tôi vẫn quên chưa nói cho anh một chuyện. Ngày mà tôi trốn học ấy chính là ngày giỗ của cha tôi. Nhưng bây giờ, điều đó đã không còn quan trọng nữa. Lần này, rốt cuộc tôi cũng lau khô được nước mắt, nói với Đinh Đình Thông, “Thầy Đinh, em đói rồi, làm cho em món trứng chiên hành hoa một lần nữa đi ạ.”

Mấy cọng hành trong túi nylon đang cố thò đầu ra, dường như tôi có thể mừng rỡ ra được cảnh tượng chúng hóa thành từng mảnh vụn màu xanh nhỏ li ti rải rác trên nền trứng vàng ươm. Chúng rất yên lặng, không nói một lời nào.

Có điều, chúng đã mỉm cười.

Hồi nhỏ, tôi cứ tưởng rằng những người yêu nhau chắc chắn phải ở bên nhau, sau này lớn lên, dần dần tôi đã hiểu ra, đâu nhất thiết phải như thế.

Có những tình yêu không thể thề non hẹn biển được. Anh là ngọn đèn sáng, soi đường dẫn lối cho tôi trên quãng đường u tối mịt mờ.

Vẫn rất cảm ơn anh đã từng ghé qua cuộc đời của tôi.

Sự thay đổi vào đầu mùa hạ năm 2004 của thiếu niên cà tím

*Chuyện tình cảm trong tương lai không thể nói rõ
được, cũng chẳng thể nói trước điều gì, chỉ cần một
khoảnh khắc nào đó thôi cũng có thể khiến cơn
chẳng lành canh chẳng ngọt nữa.*

1. Cà tím đẹp trai

Đúng thế, tầm thường.

Nếu nhất định phải dùng một từ gì đó để miêu tả về tôi, vậy tôi cảm thấy từ “tầm thường” là thích hợp nhất.

Đầu giờ sáng, tôi mang theo mái tóc rối tinh rối mù đi vào lớp, ngồi ở chiếc bàn thứ ba từ dưới đếm lên của dãy bàn sát tường phía bên tay trái lớp học. Sau đó, tôi lấy cuốn vở bài tập tiếng Anh trung học phổ thông tập ba đã được làm đầy đủ ra, dùng giọng đọc như tiếng muỗi vo ve để đọc bài khóa. Tiếp đó, chờ tới giờ đọc bài buổi sáng, ăn sáng. Học hết bốn tiết buổi sáng lại ăn trưa. Buổi chiều có ba tiết, sau đó ăn tối rồi tự học buổi tối, cuối cùng đi ngủ.

Đây chính là một ngày của tôi. Vòng tuần hoàn này không biết đã được tôi lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, ngày nào cũng ẩn mình giữa đám đông, không chút cảm xúc, như một quả trứng không được ấp, không được chở che. Tôi cũng chẳng dám mong bản thân sau khi nứt vỏ chui ra có thể hóa thành phượng hoàng.

Thế nên, một buổi chiều nào đó của đầu mùa hạ năm 2004, khi Hứa Dương xuất hiện, đứng chắn trước lối đi của tôi, tôi hơi sững sốt một chút, rồi lại tiếp tục mỉm cười.

Tôi nói, “Bạn học, xin hãy nhường đường.”

Anh không chịu tránh ra. Anh vẫn đứng ở đó, vững như núi, mưa gió không màng. Nhưng mặt anh lại đỏ bừng bừng, cứ như thể có ai đó nhét cả nắm ớt vào miệng anh mà lại không tìm được nước uống vậy. Tôi chỉ sợ cố thêm vài phút nữa, có khi khuôn mặt của anh sẽ biến thành quả cà tím mất.

Tôi cố gắng kiềm chế nỗi lo lắng trong lòng, đứng im bất động.

Một lát sau, quả cà tím cao lớn đẹp trai kia cũng mở miệng nói chuyện. Anh nói, “Đỗ Gia Gia, chúng ta yêu nhau đi.”

2. Mẫu con gái thứ hai khiến người ta ghét

Trên đời này có hai loại con gái khiến cho các cô gái khác căm ghét. Một loại vô cùng xinh đẹp nhưng lại không có bạn trai, bởi vì lực sát thương của những cô nàng đó quá cao, rất dễ khiến bạn trở thành “bạn gái cũ” lúc nào không hay biết. Còn một loại nữa chính là những cô nàng xấu xí nhưng lại vẫn có bạn trai, đương nhiên, nếu như bạn trai của cô ấy lại còn vô cùng sáng sủa đẹp trai nữa thì lại càng khiến các chị em căm phẫn và đố kị.

Tôi không xinh đẹp, mà Hứa Dương lại không hề xấu. Để cho an toàn, đương nhiên tôi không dám nhận lời yêu cầu vô lý nào của anh. Ai mà biết được, nếu như hôm nay tôi nhận lời anh, liệu ngày mai có bị nhét vào bao tải đánh hội đồng hay không.

Thấy tôi lắc đầu, Hứa Dương dường như thở phào nhẹ nhõm. Tôi thấy quả cà tím đã bắt đầu đổi màu, trở nên rạng rỡ hơn, ngay lúc ấy, không biết xung quanh có ai đó lại cất tiếng huýt sáo trên người. Hứa Dương suy nghĩ một lát, cúi gằm mặt nhìn xuống đất, rồi lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt tôi nói, “Thực sự không thể sao?”

Ánh mắt nghiêm túc ấy của anh suýt chút nữa đã lừa gạt được tôi. Tôi thừa nhận, khoảnh khắc ấy tôi đã thất thần, nên cũng gật đầu theo phản xạ tự nhiên. Thế rồi, cà tím lại tiếp tục nhập vào anh. Khuôn mặt anh méo mó, dở khóc dở cười, nói, “Vậy tối nay chúng ta hẹn hò nhé.”

Lời nói ra như bát nước đổ đi. Nếu sự đã rồi, vậy tôi cũng nên thoải mái một lần, tận hưởng chút khoảnh khắc ngọt ngào trước khi giông bão kéo tới chứ nhỉ.

Chúng tôi đi dạo từ đầu này tới đầu kia thành phố. Dọc đường đi, chúng tôi cùng thưởng thức vô số đồ ăn ngon, gà xiên que, ngô, sườn, miến chua cay, còn thêm một cây mía cao cao chót vót nữa, tất cả đã tạo nên một buổi tối hoàn hảo.

Có điều, hình như vẫn còn thiếu chút gì đó. Tôi đưa tay xoa bụng no căng của mình, thầm nghĩ, à, đúng rồi, còn thiếu một nụ hôn.

Tôi không chút e dè thẹn thùng nói chuyện này với anh chàng đẹp trai bên cạnh.

Sắc mặt Hứa Dương có chút khó coi. Anh vò đầu bứt tóc, khiến kiêu đầu kiên cố như tòa thành kia hơi rối loạn. Tôi tưởng tượng ra cảnh đôi môi anh quần quýt lấy môi tôi, không tự chủ được bật cười thành tiếng.

“Cười... cười cái gì? Chuyện kia... không phải là em định làm thật đấy chứ?” Hứa Dương bị tôi dọa sợ rồi, anh vô cùng nghi hoặc.

Điều anh muốn nói tới là nụ hôn.

Tôi cong môi nói, “No, em chỉ nói đùa thôi. Anh quay về đi.”

Anh nửa tin nửa ngờ nhìn chăm chăm tôi. Tôi gật đầu, lại nói thêm lần nữa, “Anh quay về đi.”

Anh “ừm” một tiếng sau đó xoay người đi về hướng ngược lại. Đi được chừng mười mét, tôi lại gọi anh. Tôi lớn giọng nói về phía anh, “Vui đùa kết thúc. Tất cả mọi chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra.”

Anh ra sức gật đầu. Ánh đèn đường hắt lên gương mặt anh, khiến cà tím có thêm vài phần âm áp.

3. Tôi còn chưa yêu đương mà

Năm 2005, sau khi kỳ thi tốt nghiệp kết thúc, tôi tới Quảng Châu học đại học.

Tôi gặp lại Hứa Dương một lần nữa vào một kỳ nghỉ của ba năm sau. Khi đó, tôi tham gia hôn lễ của một người bạn học cùng cấp ba. Anh chàng này năm đó đã không thi đỗ đại học, vừa tốt nghiệp trung học đã ra ngoài đi làm lái xe taxi. Ai ngờ anh chàng lại kết hôn sớm như vậy.

Hôn lễ này chính là buổi họp lớp long trọng nhất. Mọi người tề tựu gần như đông đủ. Lúc tôi đang nhìn ngang góc dọc, có một người vỗ vào vai tôi. Tôi quay đầu lại nhìn, phát hiện chính là Hứa Dương.

Anh chẳng thay đổi chút nào, vẫn anh tuấn đẹp trai như thế, khiến người ta thấy mắt mình như tỏa sáng. Tôi vờ kinh ngạc “a” lên một tiếng.

Anh giống như Mr. Beaver trong quảng cáo, lộ ra hàm răng trắng sáng, “Lâu rồi không gặp, Đỗ Gia Gia, càng ngày càng xinh đẹp nhỉ.”

Vậy sao? Tôi cũng không biết nữa. Chẳng qua tôi chỉ tháo niềng răng và trang điểm nhẹ nhàng chút thôi mà. Trên thế gian này vốn không có người phụ nữ xấu, chỉ có những người phụ nữ lười biếng mà thôi, tôi chưa bao giờ nghi ngờ về điều này. Nhưng khi nghe thấy người ta khen mình xinh đẹp, tôi vẫn cảm thấy rất vui.

Lúc ăn cơm, chúng tôi ngồi cùng nhau, hàn huyên rất nhiều chuyện thời cấp ba xưa ấy. Nhưng điều kỳ lạ là, không ai bảo ai, nhưng mọi người đều không nhắc gì tới buổi hẹn hò hôm đó. Mãi tới khi cô dâu chú rể tới chúc rượu xong, đột nhiên Hứa Dương hỏi tôi một câu, “Sao bạn trai của cậu không tới?”

Tôi còn đang bần bốc vỏ tôm, không buồn ngẩng đầu lên, đáp, “Bạn trai cái gì chứ? Mình còn chưa yêu đương mà.”

Ồ, anh bây giờ mới như bưng tỉnh, lại nói, “Vậy cho anh số điện thoại của em đi.”

4. Bầu không khí càng ngày càng ám muội

Ba ngày sau hôn lễ, Hứa Dương gọi điện thoại cho tôi.

Lúc đó tôi đã về tới trường, bị đồng luận văn tốt nghiệp cùng báo cáo thực tập xoay như chong chóng. Tôi hỏi anh có chuyện gì, giọng điệu không mấy vui vẻ. Anh lại cười nói muốn mời tôi ăn cơm.

Mưu đồ đen tối, ai cũng có thể nhìn ra.

Tôi lập tức dập tắt hy vọng của anh. Tôi nói, “Bây giờ em đã quay lại Quảng Châu rồi. Muốn mời cơm thì anh tới đây đi.”

Đầu dây bên kia yên lặng giây lát, rất nhanh sau đó lại nói, “Được thôi. Vậy thì chiều nay anh sẽ đi mua vé.”

Hừ, ai mà thèm tin. Tôi cúp điện thoại, bĩu môi, chỉ coi câu nói đó của anh như một lời nói đùa.

Cho tới một buổi chiều, tôi nghe thấy dưới lầu có người gọi tên mình. Lúc này tôi mới giật mình sợ hãi. Giọng nói này giống hệt như của tên kia. Tôi thò đầu ra xem, quả nhiên chính là anh. Mấy chị em trong ký túc đều nháy mắt nhìn tôi đầy ẩn ý, khiến tôi vội vàng hấp tấp, suýt chút nữa còn đi giày trái chân.

Chúng tôi vẫn giống hệt như buổi tối đầu hạ năm 2004 ấy, đi xuyên qua biết bao con phố, qua bao ngõ nhỏ huyên náo. Nhưng lần này, địa điểm đã biến thành Quảng Châu. Mà hai chúng tôi đi bên nhau, đã không còn khập khiễng giống như trước đây nữa, ít nhất tôi tự thấy mình đã xứng đôi với Hứa Dương hơn. Hứa Dương cũng không còn ôm gương mặt ai oán như năm đó nữa. Anh tự nhiên nắm lấy tay tôi như lẽ đương nhiên, lòng bàn tay ấm áp còn hơi toát mồ hôi, không biết lát nữa có dính dớp hay không.

Đi dạo từ phía đông sang phía tây thành phố suốt từ chiều tới tối, tôi mệt đứt cả hơi, ngồi nghỉ ở vỉa hè ven đường. Hứa Dương vội vàng xoa bóp hai vai cho tôi.

Cả thành phố này bởi vì động tác nhẹ nhàng vừa đủ lực của anh mà bắt đầu trở nên mờ ảo, dưới ánh đèn lung linh rực rỡ, ngay cả bầu không khí cũng dần dần ám muội hơn. Ngay lúc ấy, không biết ca khúc *Lâu lắm không gặp* của Trần Dịch Tấn phát ra từ cửa hàng nào.

Tôi nghe mà bật khóc. Hứa Dương dừng mọi động tác.

Giây tiếp theo, tôi bị anh ôm lấy.

5. Nghe trộm

Tôi không bao giờ quên được lần nghe trộm đầu hạ năm 2004 ấy.

Hứa Dương và một nam sinh khác cá cược với nhau. Họ cá với nhau xem ngày hôm sau tôi có mặc váy đi học hay không, ai thua sẽ phải chủ động hẹn hò với tôi.

Tôi đã nghe hết tất cả cuộc trò chuyện ấy vào tận trong trái tim mình. Vốn dĩ tôi rất ít khi mặc váy, nhưng hôm sau lại vô tình mặc váy đến trường. Sau đó, quả nhiên tôi đã nhận được lời mời hẹn hò từ Hứa Dương.

Đúng vậy, tôi thích Hứa Dương. Từ trước năm 2004 tôi đã thích anh rồi, vì thế tôi luôn tìm mọi cách để tạo cơ hội cho bản thân. Thế nhưng, buổi tối hôm ấy, lúc chào tạm biệt, cái quay người rời đi đầy dứt khoát ấy của anh đã khiến tôi đau đớn.

Anh vội vàng rời đi đến thế, nhẹ nhõm như thể phạm nhân được giải thoát vậy.

Tôi biết khi đó mình không hề xinh đẹp, cũng đã dự liệu kết quả ấy từ lâu. Nhưng, những tổn thương mà người khác vô tình gây ra thời niên thiếu luôn khiến ta khắc cốt ghi tâm, còn sâu đậm, nặng nề hơn cả tình yêu vậy. Tôi không biết có phải bản thân mình quá mức hẹp hòi hay không, nhưng tôi không bao giờ quên được chút coi thường thoáng qua trong đôi mắt anh ngày hôm ấy.

Vì thế, khi Hứa Dương không ngừng theo đuổi tôi vào mùa xuân năm 2009, tôi thừa nhận, mình đã động lòng, nhưng, khi tôi yên lặng ngồi bên lề đường vào một buổi tối, trong tâm trí tôi chỉ toàn là hình ảnh Đỗ Giai Giai của buổi tối đầu hạ năm 2004, một Đỗ Giai Giai không xinh đẹp, một Đỗ Giai Giai hết sức tầm thường.

Khi đó, cô ấy đã đứng bên đường khóc thương tâm đến thế, nhưng ai là người dang tay ra ôm lấy cô ấy?

6. Không nói rõ được

Hai ngày sau, Hứa Dương quay trở lại trường của anh.

Lúc tiễn anh rời đi, anh hỏi tôi có thích anh không, tôi gật đầu mà không cần nghĩ ngợi. Anh rất hài lòng với câu trả lời này, cúi người xuống đặt một nụ hôn trên trán tôi.

Tôi nói tạm biệt.

Anh mỉm cười vẫy tay, nói vài hôm nữa lại tới thăm tôi, sau đó bước lên toa tàu sơn màu xanh lá.

Tôi cũng mỉm cười nhìn anh rời đi, nhưng lại khẽ lắm nhắm một câu xin lỗi.

Đúng vậy, xin lỗi. Bởi vì, tôi quyết định rời đi.

Ngày hôm đó, một mình tôi đứng ở ga tàu một hồi lâu, mãi cho tới khi bụng đói không thể chịu đựng thêm được nữa mới quyết định quay về trường học. Nhưng trước đó, tôi đã tháo sim điện thoại vứt đi, rồi mua một

tắm vé tàu cho ba ngày sau, tới một thành phố khác xa xôi. Lại qua vài hôm nữa, tôi sẽ tới đó làm việc.

Tôi biết, trừ phi nhờ tới cảnh sát, nếu không Hứa Dương sẽ không thể tìm được tôi. Tôi cũng không muốn để anh tìm thấy mình. Tôi thích anh, nhưng thế thì đã sao? Chút tình cảm mộc mạc ấy, có thể quý giá ngàn vàng, cũng có thể dễ dàng từ bỏ.

Tôi không biết đây có coi như một cách trả thù hay không. Chỉ là tôi cảm thấy mình không thể ở bên anh một lần nữa, tuyệt đối không thể. Chuyện tình cảm trong tương lai không thể nói rõ được, cũng chẳng thể nói trước điều gì, chỉ cần một khoảng khắc nào đó thôi cũng có thể khiến com chẳng lành canh chẳng ngọt nữa. Mà hạt phôi tình yêu của hai chúng tôi đã chết yếu từ mùa hạ năm 2004 rồi.

Thế nên, Hứa Dương thân yêu, xin anh hãy sớm quên đi cô gái biệt tăm biệt tích như em, đi tìm một cô gái thuộc về riêng anh. Còn em, chắc cũng phải đi săn lùng một tình yêu hoàn mỹ chính thức thuộc về riêng em rồi.

Trên con đường tình yêu, nếu cứ phải mang theo một người đã từng khiến bạn đau khổ, sẽ chỉ khiến bước chân bạn nặng nề hơn mà thôi.

Hy vọng sau khi trải qua nỗi buồn, anh cũng có thể tìm lại được tâm trạng vui vẻ như em, chạy về phía hạnh phúc mới.

Còn về mối quan hệ của anh và em, xin hãy cất giữ nó ở trong tim, mãi mãi đừng bao giờ nhắc tới nữa.

Ôm ấp cảm giác sáng khoái của mùa hè

Có những người sau khi thất bại một lần trong chuyện tình cảm liền không dám tiến lên phía trước, đó chẳng qua cũng chỉ vì họ đã ôm quá nhiều hy vọng đối với tình yêu.

1. Anh mới là “cô”^[1] ấy!

[1] Nguyên văn là 小姐, âm Hán Việt là tiểu thư, một cách xưng hô trong tiếng Trung, nhưng trong tiếng lóng còn có nghĩa xấu để chỉ những cô gái làng chơi.

Nếu như nói một năm này vẫn còn thứ gì đó xứng đáng để Lâm Giai Lạc cảm thấy vui vẻ, vậy thì không thể coi thường sự kiện cô không hẹn mà gặp được Phùng Doanh.

Mùa hè ở Tề Tề Cáp Nhĩ không hề nóng như trong tưởng tượng, nhưng Lâm Giai Lạc vừa bước xuống từ trên xe có điều hoà nên vẫn bị không khí nóng bức bên ngoài làm cho hoa mày chóng mặt. Đầu óc cô rối bời, kéo chiếc va li vừa to vừa nặng, đứng ngơ ngẩn trên quảng trường bên ngoài ga tàu. Cô thầm nghĩ bản thân lúc này có lẽ rất giống một con chim công lưu lạc tới đây, hèn mọn giữa biển người, ngay cả chiếc đuôi cũng mất đi màu sắc.

Nhưng, cho dù thế nào, vẫn phải bắt đầu một cuộc sống mới. Lâm Giai Lạc nghĩ như thế, vì thế cô không cúi đầu nữa, mà ngẩng cao lên vài phần. Cô chu môi lên, đang định lấy tiền ra tiêu, nhưng ngay sau đó, cô phát hiện ra, ví tiền đã không thấy đâu nữa rồi.

Rõ ràng lúc này xuống tàu vẫn còn thấy, vậy mà bây giờ đã chẳng thấy đâu nữa rồi. Trong ví còn có chứng minh thư, thẻ ngân hàng, thậm chí ngay cả tấm ảnh của Thành Hiếu Lỗi cũng bị người ta trộm mất rồi. Lâm Giai Lạc nhất thời hoảng hốt, cô ngơ ngác nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện một tên nhóc tóc vàng đang vội vàng bỏ chạy ra khỏi ga tàu. Cô liền nhớ ra khi này người này đã đứng bên cạnh mình một lúc lâu, bèn hô lên theo phản xạ, “Cướp, bắt cướp!”

Mọi người đều xôn xao nhón nháo, nhưng không một ai dũng cảm làm việc nghĩa. Bị móc ví ở ga tàu vốn là chuyện thường thấy, mọi người đều không lấy gì làm lạ nữa. Lâm Giai Lạc thấy mọi người xung quanh không có động tĩnh gì, cuối cùng cũng tuyệt vọng. Cô ôm mặt, buồn bã ngồi xuống nền đất, nước mắt lã chã rơi.

Trời không tuyệt đường của ai bao giờ. Đây là thời điểm để anh hùng Phùng Doanh của chúng ta xuất hiện rồi.

Anh xoa đầu Lâm Giai Lạc, nói nhẹ nhàng, “Này, thưa “cô”, ví tiền của cô lấy lại được rồi, nhưng hình như tiền bên trong đã không còn nữa.”

Lâm Giai Lạc ngẩng phát đầu lên, vội nhận lại ví tiền. Cô kiểm tra qua một lượt, chính xác, bên trong chỉ còn lại chứng minh thư và bức ảnh, tiền mặt và thẻ ngân hàng đều không thấy đâu nữa. Nhìn chiếc ví tiền tưởng bị mất nhưng vẫn lấy lại được, khuôn mặt cô rầu rĩ, không biết nên cười hay nên tiếp tục khóc đây? Nhưng, một lát sau, dường như cô chợt nhớ ra điều gì, trừng mắt nhìn Phùng Doanh, “Anh mới là “cô” ấy!”

Nói xong, không đợi người đàn ông trước mặt đáp lại, cô đã nín khóc, mỉm cười.

2. Kẻ ăn bám không biết tốt xấu

Sau chuyện đó, Lâm Giai Lạc mới biết hóa ra ngày cô gặp Phùng Doanh, anh vừa mới đi tiễn bạn gái xong. Nhưng thật không ngờ, anh lại nhặt về một “kẻ ăn bám” này, hơn nữa, lại còn là một kẻ ăn bám không biết tốt xấu.

Đúng thế, lúc mới bước vào cửa nhà Phùng Doanh, Lâm Giai Lạc còn khá ngoan ngoãn, nhưng chưa đến một ngày sau, cô đã bắt đầu can dự thói quen sinh hoạt của Phùng Doanh. Cô chê anh suốt ngày ăn mì ăn liền, không tốt cho dạ dày và tiêu hóa; cô nói da anh đen phải mặc màu nhã nhặn mới đẹp trai; còn chê anh lúc nào cũng nghiêm túc như một ông già. Tính cách bướng bỉnh ngang ngược ấy của cô, nếu như đổi lại là người khác, mặc kệ cô có bị trộm tiền hay không, đã đuổi cô ra khỏi cửa từ lâu rồi. Nhưng may mà Phùng Doanh là một người có giáo dục, vì thế, anh luôn dùng nụ cười bình thản để đón lấy những lần cố tình gây sự của Lâm Giai Lạc.

Có điều, đôi khi vẫn có vài ngoại lệ. Một hôm, khi Lâm Giai Lạc một lần nữa đứng trước mặt Phùng Doanh đòi đổi tấm rèm cửa sổ, người dễ tính như anh đột nhiên lại quát lên, “Cô đã đủ chưa thế?”

Khoảnh khắc ấy, trái đất như ngừng quay. Lâm Giai Lạc trợn mắt há miệng nhìn Phùng Doanh. Lúc này trông anh như thể đang chứng kiến cảnh sao chổi đâm vào Trái đất vậy. Cô mấp máy môi, nhưng lại không nói được gì, quay người đi vào căn phòng mà mình đang ở tạm.

Lúc cô đã thu dọn xong hết đồ đạc hành lý của mình, Phùng Doanh gõ cửa đi vào. Anh nhìn Lâm Giai Lạc, nói một câu, “Xin lỗi, Lâm Giai Lạc, tôi không nên nổi nóng với cô.” Khi nói lời này, đôi mắt anh hoen đỏ, như thể rất tủi hờn.

Lâm Giai Lạc nghĩ có lẽ anh đã gặp phải chuyện gì, lửa giận trong lòng đã giảm đi vài phần. Cô không tiếp tục dọn đồ nữa, hỏi anh, “Anh làm sao thế?”

Phùng Doanh im lặng. Một hồi lâu sau, anh mới đáp, “Tôi thất tình rồi.”

3. Ngay cả thần Cupid cũng có lúc thất tình

Thực ra, bạn học Lâm Giai Lạc của câu lạc bộ những người vui vẻ nhà chúng ta cũng vì chạy trốn nỗi đau thất tình mới tới Tề Tề Cáp Nhĩ.

Năm thứ tư đại học, cô đã gặp Thành Hiểu Lỗi. Theo lời Lâm Giai Lạc thường nói, thì đó chính là, “Yêu từ cái nhìn đầu tiên, cái nhìn thứ hai chính là tình yêu sét đánh, lần gặp thứ ba nhất định phải lấy người như anh.” Hai người ở bên nhau ngọt ngào tới nỗi ong mật cũng phải ghen tị. Để có thể làm việc trong cùng một thành phố với Thành Hiểu Lỗi, cô đã cãi nhau một trận với cha mẹ mình, cô còn lớn tiếng khẳng định cho dù có đoạn tuyệt quan hệ cha con, cô cũng phải ở bên Thành Hiểu Lỗi. Nhưng tiếc rằng, hoa rơi hữu ý, nước chảy lại vô tình. Người cô yêu sâu đậm vẫn cứ lao vào vòng tay cô thiên kim nhà giám đốc.

Lâm Giai Lạc trong lúc tức giận đã xin thôi việc, lại không còn mặt mũi quay về với cha mẹ, nên đành lấy nốt số tiền trong tài khoản, cắn chặt răng, ngồi tàu hỏa tới Tề Tề Cáp Nhĩ. Dù sao cũng chẳng ai quen biết cô, sống thê thảm tới đâu cũng không ai hay biết. Nhưng cô không ngờ, vừa mới xuống tàu đã bị móc mất ví tiền.

“May mà gặp được anh.” Lâm Giai Lạc nhìn Phùng Doanh đầy cảm kích, “Thế cho nên, đừng nghĩ tới chuyện mình thất tình nữa, ngay cả thần

Cupid còn có lúc thất tình nữa là. Hơn nữa, ít nhất anh vẫn còn khá hơn tôi, chưa tới nỗi đoạn tuyệt quan hệ với người nhà.” Nói rồi, cô lại uống một ngụm Pabst Blue Ribbon, bia chảy qua cổ họng, tạo thành những tiếng “ùng ực” mạnh mẽ.

Bỗng nhiên Phùng Doanh lại cảm thấy Lâm Giai Lạc rất đáng yêu. Trước đây anh luôn cảm thấy cô nàng này rất chua ngoa, bướng bỉnh, nhưng bây giờ mới phát hiện ra, có đôi khi nói nhiều một chút cũng không phải là chuyện gì xấu. Ít nhất, cô rất chân thành, biết an ủi người khác, khiến người ta không cảm thấy lạc lõng, cô đơn. Lần đầu tiên anh quan sát cô gái trước mặt này một cách tỉ mỉ. Đôi môi nhỏ nhắn, lông mi dài mà cong vút, cộng thêm ánh trắng sáng mơ màng hắt lên khuôn mặt cô, trông như một viên ngọc sáng. Giờ phút này, cô như biến thành một mỹ nữ xinh đẹp vô vàn.

Phát hiện này khiến Phùng Doanh khá bất ngờ, lại rất vui vẻ. Vì thế, một tiếng sau, khi anh ôm Lâm Giai Lạc đã say mèm không biết trời đất kia về giường, anh thấy tai mình nóng rực, vội vàng vào nhà vệ sinh tắm nước lạnh.

4. Khi không đột nhiên trở nên ân cần, nhất định là có âm mưu

Lâm Giai Lạc cảm thấy gần đây Phùng Doanh thay đổi khá nhiều.

Ví dụ như, anh không thường xuyên ăn mì ăn liền nữa, mà bắt cô nấu cơm. Ví dụ như bây giờ anh không còn mặc mấy bộ âu phục đen sì như ông già nữa, mà hoàn toàn thay đổi phong cách, mặc những bộ quần áo sáng màu mà Lâm Giai Lạc yêu thích. Lại ví dụ như, anh còn thường xuyên mua đồ ăn ngon cho Lâm Giai Lạc, thậm chí còn mua hoa về nhà...

Điều này khiến Lâm Giai Lạc rất bất ngờ. Cô thực sự không biết được sau buổi tối hôm ấy, cảm giác Phùng Doanh dành cho cô đã thay đổi tới thế nào. Có điều, đại khái cô cũng hiểu được ý đồ của anh.

Cái gọi là “khi không đột nhiên trở nên ân cần, nhất định là có âm mưu”, câu nói này Lâm Giai Lạc biết rõ. Nhưng cho dù tính cách có bạo dạn đến mấy, phóng khoáng đến mấy, cô cũng không thể hỏi thẳng những câu đại loại như: “Phùng Doanh, có phải anh thích tôi không” được.

Hơn nữa, cô và anh quen biết chưa lâu, làm sao biết anh có phải là một Thành Hiếu Lỗi nữa hay không.

Lâm Giai Lạc nhớ tới Thành Hiếu Lỗi, cô lôi ví tiền ra, muốn xem lại bức ảnh đã bị mình lãng quên ở trong đó. Nhưng cô phát hiện, bức ảnh ấy đã không thấy đâu nữa rồi. Chẳng lẽ bị rơi rồi? Không thể nào. Trước đây cô để nó trong ví nguyên cả một năm còn không bị rơi cơ mà, hôm nay sao có thể rơi được? Chẳng lẽ bị người ta lén lấy đi rồi? Trong đầu Lâm Giai Lạc hiện lên khuôn mặt của Phùng Doanh.

Nhưng tối hôm đó Phùng Doanh không về nhà. Anh chỉ gọi điện về nói anh phải đi tới tỉnh khác có việc, để cô yên tâm, tiền sinh hoạt anh vẫn để trong ngăn kéo.

Lâm Giai Lạc thấy tim mình âm áp.

5. Cô gái bị mèo Ragdoll cười nhạo

Rất nhiều ngày sau, Phùng Doanh vẫn không về nhà. Lâm Giai Lạc đã nghĩ tới rất nhiều tình huống. Thí dụ như anh ở bên ngoài trúng giải độc đắc, nên mãi vui chơi hưởng lạc tới quên mình. Thí dụ như anh gặp lại bạn

gái cũ, cô ấy đã hồi tâm chuyển ý, nên anh không biết phải làm sao để đối mặt với cô. Tệ thêm chút nữa, thí dụ như trên đường anh gặp phải tai nạn, bỏ mạng nơi đó, không thể quay về được nữa.

Đương nhiên, Lâm Giai Lạc thà rằng chọn hai tình huống trước, cũng không muốn Phùng Doanh chết.

Cô thường xuyên nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên cô gặp Phùng Doanh. Thực ra hôm đó, khi anh cầm theo chiếc ví tiền xuất hiện trước mặt cô, Lâm Giai Lạc đã quyết định lấy thân báo đáp rồi. Nhưng khi đó anh đã có bạn gái, nên cô đành từ bỏ. Mà bây giờ, khi cô lấy hết dũng khí để chuẩn bị ở bên anh, anh lại bật vô âm tín. Lẽ nào, ông trời không muốn tác hợp mối lương duyên tốt đẹp cho người ta sao?

Lâm Giai Lạc muốn quét dọn sạch sẽ căn nhà của Phùng Doanh, sau đó chờ đợi anh nhân chuông cửa. Tới lúc đó, cô muốn cho anh cảm nhận được niềm hạnh phúc.

Nhưng mùa hạ đã sắp trôi qua, đi trên đường đã có thể ngửi thấy hương hoa quế thoang thoảng, vậy mà Phùng Doanh vẫn chưa xuất hiện. Tiền sinh hoạt anh để lại cô đã tiêu hết từ lâu. Lâm Giai Lạc đang bày hàng bán ở ven đường, vừa trêu chọc một con mèo Ragdoll dưới gốc cây, vừa quan sát đường phía trước. Cô vẫn chưa thể từ bỏ hy vọng đối với Phùng Doanh.

Lại một ngày nữa, khi Lâm Giai Lạc đang dọn hàng, có tên nhãi không biết chui ra từ góc ngách nào, đột nhiên giật lấy ví tiền của cô rồi bỏ chạy. Lâm Giai Lạc sững sốt, cô không ngờ giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà vẫn có cướp giật. Hơn nữa, thủ phạm còn là tên nhãi thấp hơn cô nửa cái đầu. Cô muốn đuổi theo, nhưng đôi chân đi giày cao gót lại không nghe

lời, mới chạy được vài bước đã ngã xuống đất. Mèo Ragdoll đứng ở đó, đôi mắt như đang cười nhạo Lâm Giai Lạc.

Đột nhiên, Lâm Giai Lạc bật khóc trên đường.

6. Cô gái xui xẻo nói cô ấy muốn lấy thân báo đáp

“Sao thế? Mùì mấy tậ thôi cũng đáng để em khóc sao?”

Giọng nói quen thuộc lọt vào tai cô. Lâm Giai Lạc nhanh chóng ngẩng đầu lên. Cô phát hiện người anh hùng đó lại đứng trước mặt cô một lần nữa. Ánh nắng chói chang xuyên qua từng kẽ lá, như một vòng hào quang tỏa sáng trên đỉnh đầu cô.

Khoảnh khắc ấy, Lâm Giai Lạc càng khóc to hơn. Cô không nhận lấy ví tiền, mà to gan lớn mật ôm lấy Phùng Doanh.

Cả người Phùng Doanh cứng lại, một lúc lâu sau mới dần buông lỏng. Anh khẽ vỗ lên vai Lâm Giai Lạc, liên tục nói không sao, không việc gì nữa rồi, nét dịu dàng xưa nay chưa từng có hiện rõ trên khuôn mặt.

Hóa ra, mấy ngày nay Phùng Doanh được công ty điều tới nơi khác làm việc. Mà điện thoại cùng ví tiền của anh đều bị rơi trên đường đến đó, không cách nào liên lạc được với Lâm Giai Lạc. Vừa xong việc ở bên đó, anh lập tức quay trở về. Nào ngờ, anh lại lần nữa thấy cảnh cô nàng Lâm Giai Lạc xui xẻo bị cướp mất ví tiền.

Mọi chuyện chỉ đơn giản như thế. Phùng Doanh chỉ nói mấy câu đã rõ ràng tất cả. Nhưng nét mặt Lâm Giai Lạc vẫn rất nghiêm túc. Cô ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn anh, nói, “Em đã được anh cứu giúp hai lần rồi. Xin hỏi, em phải báo đáp lại anh như thế nào đây?”

Phùng Doanh sững sờ, “Không cần phải báo đáp, anh cam tâm tình nguyện.”

“Thật sao?” Lâm Giai Lạc chu môi, vờ như muốn khóc. Cô nói, “Nhưng người ta muốn lấy thân báo đáp.”

Lúc này Phùng Doanh mới hiểu ra ý đồ của cô. Anh cười vui vẻ, “Vậy em có còn cần tấm ảnh ở trong ví nữa không?”

“Không cần, không cần nữa, cho nó đi gặp quỷ đi!” Lâm Giai Lạc lắc đầu như trống bỏi. Cô nhanh chóng nhào vào lòng Phùng Doanh, một lần nữa ôm chặt lấy anh. Cô ngửi thấy trên người anh có hương vị sáng khoái của mùa hè.

Lần này, cuối cùng Lâm Giai Lạc đã thoải mái cười vui vẻ.

Có những người sau khi thất bại một lần trong chuyện tình cảm liền không dám tiến lên phía trước, đó chẳng qua cũng chỉ vì họ đã ôm quá nhiều kỳ vọng đối với tình yêu.

Điều khiến chúng ta thực sự phải chọn lựa, thường là những chuyện không mấy vui vẻ. Sau khi cố gắng chịu đựng những tháng ngày Phùng Doanh rời đi đầy đau khổ ấy, có lẽ Lâm Giai Lạc mới thực sự hiểu được thế nào mới là yêu.

Ánh nắng hôn lên mặt cô

Ai bảo kẻ ngốc thì nên ở bên một kẻ ngốc khác.

1. Hóa ra bác sĩ trẻ lại là người quen cũ

Thanh Viễn không hề tình nguyện để cho mẹ mình lôi kéo tới bệnh viện đó.

Thực ra cũng đâu phải vấn đề gì nghiêm trọng, chẳng qua buổi tối cô thường bị đau đầu nhẹ mà thôi. Đối với chút bệnh vặt này, Thanh Viễn chưa từng để ý tới. Nhưng mẹ cô sau khi biết chuyện, cứ chuyện bé xé ra to, bắt cô phải tới bệnh viện kiểm tra. Cô thấy bắt đắ dĩ, khó khăn lắm mới có vài ngày nghỉ, vậy mà lại phải tốn nguyên một ngày để ngồi trong biển mùi thuốc này.

Cô mãi suy nghĩ, không để ý đã tới văn phòng của bác sĩ từ khi nào.

Mẹ cô cứ liến thoắng không ngừng, bản như súng liên thanh để miêu tả lại cho vị bác sĩ đang cúi đầu ghi chép vào bệnh án kia đầy đủ các triệu chứng của cô, cứ như thể con gái bà mắc chứng bệnh nghiêm trọng gì đó không bằng. Thanh Viễn đứng ở đó, kéo gấu áo mẹ, ra hiệu cho bà đừng nói nữa, nhưng không được lợi ích gì, đành phải đưa mắt lên, thất thần nhìn mấy bức tranh của Claude Monet trên tường. Cho tới khi bác sĩ mặc áo blouse trắng kia ngẩng đầu lên, hỏi các triệu chứng này đã xuất hiện lâu chưa, Thanh Viễn mới lấy lại được phản ứng.

Nhưng ngay sau đó, cô “a” lên một tiếng.

“Là anh?”

“Là cô?”

Đôi phương cũng nhận ra cô, hai người gần như đồng thanh với nhau.

Bốn mắt nhìn nhau.

2. Bạn gái của anh giống một con công vừa kiêu ngạo vừa khó coi

Sự việc xảy ra vào nửa tháng trước. Lần đó, Thanh Viễn đi mua quần áo ở trung tâm thương mại cùng bạn thân. Trong một cửa hàng, bạn thân của cô đang thử đồ, Thanh Viễn nhàn hạ ngồi chờ ở băng ghế dài. Cô nhìn thấy một con heo nhỏ được làm thủ công từ vỏ dừa trên giá hàng gần đó. Vì thế, cô bèn tới đó xem thử, coi như giết thời gian.

Cô đứng dậy, hơi nghiêng người, đưa tay ra với lấy.

Cô đã chạm vào được, nhưng hơi chói với.

Thế là, con heo nhỏ kia cứ thế rơi tự do xuống. Nhưng nó chưa chạm tới mặt đất, mà lại rơi trúng đầu một người đàn ông ngồi ngay bên cạnh. Người đàn ông ăn mặc lịch sự gọn gàng nhất thời sững sờ. Cô gái xinh đẹp đáng vẻ quyến rũ ngồi gần đó nhìn thấy, vội vàng chạy tới, cúi xuống kiểm tra đỉnh đầu giúp người đàn ông kia, lập tức hiểu được tám, chín phần. Cô ta như một con công, trừng lớn mắt, đáng vẻ vô cùng hung dữ, lúc nào cũng sẵn sàng lao tới Thanh Viễn.

Thanh Viễn vội vàng nói xin lỗi. Cô hỏi người đàn ông, “Anh không sao chứ? Đầu có đau lắm không? Hay là chúng ta tới bệnh viện kiểm tra xem nhé?”

Con công kia phòng mang trợn mắt, “Nếu anh ấy mà có chuyện gì, tôi sẽ cho cô biết tay.” Ghê gớm, chua ngoa như Từ Hy thái hậu vậy! Nói rồi, cô ta lại định chạm thử vào vết thương trên đầu của người đàn ông. Thanh Viễn vô cùng xấu hổ, đang định nói gì đó thì chuyện ngoài dự liệu đã xảy ra.

Người đàn ông gạt phắt tay của con công kia ra, nép vào lòng Thanh Viễn, vừa ghé sát vào vừa nói, đáng sợ quá, người phụ nữ này đáng sợ quá, không khác gì đứa trẻ đang đội lột một chàng thanh niên, vô cùng ngây thơ, non nớt. Nhưng cả Thanh Viễn và người phụ nữ kia đều không cười nổi. Trong lòng cô đã có dự đoán, có lẽ đây là một người bị mất trí nhớ.

Con công kia vẫn còn muốn thử lôi kéo tay của người đàn ông, nhưng anh nhất định không chịu thậm chí còn trốn ra sau lưng Thanh Viễn. Con công kia thấy thế, sắc mặt trắng bệch, nhấc đôi giày cao gót kiêu ngạo rời đi.

Thảm rồi, có vẻ như anh chàng này thực sự bị mất trí nhớ rồi. Thanh Viễn đau khổ nghĩ.

Mấy phút sau, người đàn ông bên cạnh hoàn toàn vứt bỏ đi dáng vẻ ngây ngô khi nãy, nghiêm túc, bình thản nói cảm ơn, còn nói mình tên là Ngô Dương.

Chữ Ngô trong nước Ngô, Dương trong ánh dương. Ăn nói đồng dục, phát âm tiêu chuẩn, rõ ràng không giống với bộ dạng ngốc nghếch khi nãy. Thanh Viễn vừa khó hiểu, vừa bực bội, không nói lời nào.

Người đàn ông cũng nhận ra, bắt đầu giải thích, “Ồ, lúc nãy tôi chỉ muốn chia tay với bạn gái mà thôi. Cảm ơn cô đã phối hợp.”

Có quỷ mới thêm phối hợp với anh! Thanh Viễn bắt đầu tức giận. Không hiểu sao cô lại cảm thấy tủi thân sau chuyện vừa xảy ra, vội vàng nắm tay cô bạn thân vừa mua xong quần áo mới, không quay đầu rời đi.

Trước khi đi, cô buông lại một câu, “Kỳ cục!”

3. Tình yêu chết tiệt biến đi

Đúng là kỳ cục!

Buổi trưa lúc ăn cơm, Thanh Viễn nhớ lại chuyện xảy ra lúc sáng, lại lặp lại câu nói này. Lưu Tư Hằng ngồi bên cạnh chẳng hiểu gì cả. Anh ta vội vàng nuốt miếng cơm trong miệng, hỏi, “Cái gì kỳ cục?”

“Không có gì, không liên quan đến anh.” Thanh Viễn ngẩng đầu lên nhìn anh ta, “Anh đã từng thấy ai chia tay mà còn vui vẻ như được mùa chưa?”

Lưu Tư Hằng đang nhai nhồm nhoàm, không tiện nói nhiều. Anh ta nhíu mày hỏi, “Chúng ta, chẳng lẽ thực sự phải chia tay sao?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ anh cho rằng em là loại người sau khi nhìn thấy bạn trai mình qua đêm với người phụ nữ khác vẫn có thể giữ im lặng hay sao? Anh tưởng rằng em còn có thể vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra để tiếp tục ở bên anh sao?” Thanh Viễn cao giọng nói, mọi người xung quanh đều chú ý tới hai người họ.

Lưu Tư Hằng thấy mắt mặt, bèn nói, “Em bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.” Nhưng Thanh Viễn không thể bình tĩnh được. Cô nàng nói càng lớn giọng, nước mắt cứ thế tuôn rơi, tâm trạng sa sút nghiêm trọng.

Cuối cùng, Lưu Tư Hằng cũng chạy trốn khỏi hiện trường.

Những người xung quanh đang hóng chuyện cũng dần thu hồi lại ánh mắt. Thanh Viễn gục mặt lên bàn khóc. Đột nhiên cô cảm thấy câu nói ấy thật chính xác, trong tình yêu, người luôn phải chịu tổn thương là phụ nữ, vậy vì sao vẫn còn phải yêu đương? Tình yêu chết tiệt biến đi cho rồi. Cô vừa cảm phẫn nói, vừa lần tìm hộp khăn giấy để lau nước mắt.

Bỗng nhiên trước mắt có một tờ khăn giấy hiện ra.

Cô không nác ghen nữa, ngẩng đầu lên nhìn đầy cảnh giác, phát hiện đối phương lại chính là Ngô Dương.

Anh cười, nói, “Ôi trời, hóa ra mỹ nữ khi khóc cũng xinh đẹp thế này?”

Cô nhận lấy khăn giấy, bật cười.

4. Chúng ta đều là kẻ ngốc

“Ồ, hóa ra là như thế!”

Sau khi nghe Thanh Viễn kể lại toàn bộ câu chuyện, Ngô Dương buông tiếng thở dài. Anh khoanh tay, cười nói với Thanh Viễn, “Thực ra tôi cảm thấy cô quá ngốc. Hai người ở bên nhau sao tránh khỏi có khi phạm phải sai lầm, việc gì phải tính toán như thế?”

Thanh Viễn không đồng tình, cô bĩu môi, nói, “Nếu anh thông minh như vậy, sao còn phải chia tay với cô bạn gái đã yêu nhau được ba năm của anh? Còn nghĩ ra cách vớ vẩn như thế?” May mà hôm đó ở bệnh viện nghe thấy hai cô y tá buôn chuyện với nhau, nếu không cô cũng không biết làm sao để đáp lại lời anh.

“Cô... Ha ha, thôi bỏ đi.” Ngô Dương nở nụ cười bất đắc dĩ, không nói gì nữa, nhìn về phía trước.

Ánh nắng chiều nhàn nhạt nhuộm vàng chân trời phía xa, kéo dài đôi bóng hai người họ, dường như muốn kéo dài theo thời gian. Thanh Viễn ngẩng nhìn đôi lông mày đen rậm của anh, đó là một ánh mắt rất thiện lương, đột nhiên cô thấy nhiệt độ tăng cao.

Rất nhiều ngày sau, tần suất chạy tới bệnh viện của Thanh Viễn đã tăng lên, khi thì xách theo hoa quả, có lúc lại mang canh hầm tới. Lần này cô thực sự cam tâm tình nguyện tới bệnh viện, tới gặp bác sĩ Ngô. Mấy cô y tá trong bệnh viện bắt đầu xôn xao bàn tán với nhau. Nhưng Thanh Viễn biết, lần này, nhân vật chính trong câu chuyện chính là Niếp Thanh Viễn cô và bác sĩ trẻ Ngô Dương. Điều này khiến trong lòng cô dấy lên chút ngọt ngào.

Ngô Dương cũng không công khai thừa nhận mối quan hệ với cô, chắc là vẫn cảm thấy giữa hai người còn thiếu một ngọn lửa. Vì thế, mặc dù Thanh Viễn cảm thấy có chút tủi thân, nhưng lại không nói được gì. Cô luôn cảm thấy mối quan hệ giữa cô và Ngô Dương luôn tồn tại một quả bom, chỉ cần không chú ý tới, nó sẽ phát nổ bất cứ lúc nào, phá tan mối quan hệ giữa hai người, khiến mọi thứ đều trở về vạch xuất phát.

5. “Con công” quay trở lại

Thanh Viễn không ngờ, quả bom kia vẫn thực sự phát nổ.

Con công quay lại rồi, mà quả bom cô ta mang tới không phải là chính bản thân cô ta, mà là cái bụng của cô ta.

Không sai, cô ta nói cô ta mang thai rồi.

Đúng là tình tiết “câu huyệt” biết bao! Nhìn cô ta vác theo cái bụng hơi nhô lên của mình, đặc ý đứng trước mặt Ngô Dương vẫn luôn im lặng, Thanh Viễn cảm thấy tức giận hơn nhiều so với tưởng tượng trước đó của cô. Thậm chí cô còn hoài nghi bên trong cái bụng ấy liệu có giống như mấy bộ phim điện ảnh hạng ba, giấu một chiếc gôi hay không.

Nhưng Thanh Viễn nhìn khuôn mặt nghiêm túc cứng đờ của Ngô Dương, mọi hứng thú đã không còn nữa. Cô lặng lẽ thu dọn cặp lồng đựng canh hầm, cho vào túi giữ nhiệt rồi xách đi. Cô nghĩ, có lẽ Ngô Dương sẽ nói với cô câu nào đó, nhưng phía sau lưng như thể đang diễn kịch câm vậy, không có một âm thanh nào. Cô giống như một diễn viên kém chất lượng bị đuổi khỏi sân khấu.

Khi đi qua phòng y tá trực, cô nghe thấy có người đang hưng phấn nói, “Lần này có kịch hay để xem rồi, trận chiến giành chồng đã bắt đầu rồi.”

Thanh Viễn không suy nghĩ gì nhiều, đi tới đá mạnh chân vào cửa, rồi bỏ đi, không thèm quay đầu lại.

Có người trong phòng mắng một câu, “Ai thế? Thần kinh à!”

6. Kẻ gốc cũng có thể trở nên thông minh

Thanh Viễn đã chạy trốn tới Tây Tạng rồi.

Mùa thu nhiều kỷ niệm của năm 2015, đã định sẵn phải sang một trang sử mới. Thanh Viễn vừa xuống xe đã nghe thấy mọi người xôn xao bàn tán về vụ động đất ở Ngọc Thụ. Cô thầm thấy mình may mắn, may mà cả quãng đường mình đi đều bình an. Hóa ra thần may mắn vẫn còn chăm sóc chiếu cố tới cô.

Đứng trên quảng trường trước cung điện Potala, Thanh Viễn ngắm nhìn những tia nắng đang chiếu rọi, huy hoàng mà rực rỡ. Đột nhiên trong lòng cô thấy vô cùng cảm động. Cô nhớ lại lần trước, mình vì chuyện chia tay với Lưu Tư Hằng mà khóc lóc thảm thương, bỗng nhiên lại bật cười.

Hóa ra những chuyện ta cứ tưởng sẽ khắc cốt ghi tâm, nhưng sau khi trải qua sự bào mòn của thời gian, cũng có thể hóa thành cát bụi tro tàn.

Bao gồm cả tình yêu.

Chân lý này giờ đây cô đã hiểu được.

Trước khi cô tới Tây Tạng, thực ra Ngô Dương có đến tìm cô.

Anh nói hóa ra đứa bé trong bụng cô bạn gái cũ kia không phải là con của anh, là con của một người đàn ông khác. Anh tính toán ngày tháng thấy không chính xác, sau đó, “con công” kia cũng phải thừa nhận. Anh nói anh thấy nhớ Thanh Viễn, hy vọng cô có thể ở bên anh. Anh còn nói, kẻ ngốc thì nên ở bên một kẻ ngốc khác. Thanh Viễn cầm điện thoại, nghe đối phương nói một thôi một hồi, ngược lại, cô không nói một lời nào, sau đó cúp điện thoại.

Bỗng dưng cô cảm thấy đàn ông đều đáng ghét như nhau, sau đó lại nghĩ, chắc chắn vẫn còn những người đàn ông tốt đang đợi cô tìm tới.

Cô cứ lặp đi lặp lại câu nói của Ngô Dương, “Kẻ ngốc thì nên ở bên một kẻ ngốc khác”. Ngô Dương đúng là thú vị, câu đó mà cũng nói ra được. Có lẽ câu nói này cũng đúng, nhưng chắc anh đã quên rồi, thực ra những người thông minh trên đời này chưa chắc đã do bẩm sinh, kẻ ngốc cũng có thể trở nên thông minh được.

Thanh Viễn thu hồi lại nét mặt u buồn, một lần nữa đón nhận nụ hôn của ánh nắng.

Những người thường xuyên vấp ngã trong tình yêu, dần dần sẽ học được cách đi đứng cẩn thận.

Nhưng tới một ngày họ thực sự cẩn trọng rồi, có lẽ lại hoài niệm về bản thân góc nghé của mình năm xưa.

Mục thần bỏ lỡ chuyến tàu của mùa xuân

*Trong tình yêu, chỉ có vờ lãng quên mới có thể sống
vui vẻ hơn.*

1. Lần đầu gặp mặt, hoa trắng ngát hương

Đó đã là chuyện của bao lâu về trước rồi?

Đúng vào khoảnh khắc dành dành nở hoa rực rỡ nhất, Thẩm Niệm Đồng đi ngang qua ven hồ nhân tạo trong trường, đột nhiên nhìn thấy một bóng người màu trắng. Anh đang tựa lên lan can trắng, hai tay đan vào nhau, cúi người ngắm cảnh. Bóng dáng anh tuần ấy giống như một bức tranh, cả thế giới đều làm nền cho anh.

Bỗng nhiên, Thẩm Niệm Đồng cảm thấy cảnh tượng này thật quen thuộc, dường như cô đã nhìn thấy trong mơ. Cô lắc đầu, thâm tự giấu bản thân quá háo sắc. Cuối cùng, cô vẫn quyết định đi qua, nhưng cứ vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn.

Cô chưa từng nghĩ, hai ngày sau vậy mà vẫn gặp lại anh.

Hôm đó, giữa trưa trời đột nhiên đổ mưa. Những bạn học mang ô bên cạnh đều đã đi rồi, những người không có ô thì đã có bạn trai tới đón. Chỉ còn lại một mình Thẩm Niệm Đồng cô đơn lẻ bóng, nhìn người xung quanh càng lúc càng thưa thớt. Bụng bắt đầu réo rất âm ỉ, cô cắn chặt môi, cuối cùng vẫn quyết định xông vào trời mưa gió. Mưa rào mùa hạ không ngừng xối xả lên người cô, cảm giác hơi đau rát. Nhưng Niệm Đồng không quan

tâm, cô dốc sức chạy, mãi cho tới khi có một chiếc ô xuất hiện trên đỉnh đầu cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, ồ, hóa ra là anh, chàng trai bên hồ hôm ấy.

Anh nhoẻn miệng cười, hàm răng trắng sáng như đang tỏa ánh hào quang. Niệm Đồng nhìn mà thấy lòng mình rối bời, nhất thời không biết nên nói điều gì. Một hồi lâu sau cô mới lấy lại được phản ứng, lắp bắp nói cảm ơn anh. Anh vẫn mỉm cười, còn trêu đùa hỏi cô đi bộ dưới mưa có lãng mạn hay không.

Gương mặt Niệm Đồng nhanh chóng ửng đỏ. May mà lúc này mưa đã ngớt, ánh nắng lại bắt đầu le lói, những hạt mưa đọng trên cánh hoa dành dành lần lượt rơi xuống, khiến người ta nhìn mà si mê. Cô chuyển chủ đề, khẽ nói, “Lại nắng rồi.” Chàng trai cũng tiếp lời một cách tự nhiên, “Đúng vậy. Lại nắng rồi. Có điều, chúng ta cũng nên đi ăn cơm thôi.” Nói xong, anh còn làm động tác xoa bụng cùng gương mặt sầu não.

2. Tạm biệt, là cơn gió mát mùa hạ

Chàng trai đó tên là Lâm Tịch, học trên cô một khóa, thích đọc sách, lên mạng và chơi game. Sau khi cùng nhau ăn một bữa cơm, Thẩm Niệm Đồng đã biết được những điều này. Cô nhìn chàng trai đang thao thao bất tuyệt trước mặt, rất khó liên tưởng tới bức tranh phong cảnh yên tĩnh đầy khí chất bên ven hồ hôm trước. Nhưng hoạt bát như vậy cũng không có gì kỳ lạ, dù sao không phải ai cũng có thể trở thành Quách Kính Minh, viết nên câu chuyện *Bi thương ngược dòng thành sông*, Niệm Đồng vốn là một người thần kinh thô ráp.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện suốt cả buổi trưa, biết bao nhiêu chủ đề, từ Doraemon cho tới Chương Tử Di, từ trường học tới sao Hỏa, có vẻ như đã nói hết mọi chủ đề có thể nói với nhau. Niệm Đồng vốn là người không giỏi ăn nói, nhưng lần đầu tiên cô phát hiện hóa ra trong đầu mình có thể có nhiều suy nghĩ ý tưởng kỳ lạ đến thế. Mãi cho tới khi cô nhân viên trong nhà ăn dùng ánh mắt đuôi khéo tới cả chục lần, Thảm Niệm Đồng và Lâm Tịch mới đưa mắt nhìn nhau cười, sau đó rời đi. Cả buổi trưa đã trôi qua, giờ học buổi chiều sắp bắt đầu, hai người bèn lưu lại số điện thoại của nhau, rồi ai nấy quay về ký túc xá lấy sách vở.

Nằm trên giường, Niệm Đồng cứ tự cười một mình. Cô nhớ tới chuyện Lâm Tịch đưa ô cho mình, còn có nụ cười của anh nữa, nghĩ tới thôi lòng cô đã ấm áp rồi. Trong lòng Niệm Đồng như có nhánh dây leo bắt đầu vươn dài ra, không ngừng phát triển.

Bạn cùng phòng đứng một bên nhìn mọi biểu cảm của cô, hỏi dò phải chăng cô đã bắt đầu yêu đương rồi?

Niệm Đồng gật đầu, nhưng nghĩ lại, lại thấy không đúng, vì thế, cô vội vàng lắc đầu.

Ha ha, lần này bạn cùng phòng đã phá lên cười, nói, “Xem ra Tiểu Đồng đã bắt đầu tương tư rồi.”

Bị bạn bè nói như vậy, Niệm Đồng cũng cười, sau đó nhào tới vờ đánh bạn mình. Nhưng cô cảm giác, hình như bạn cùng phòng đã nói đúng mất rồi. Nếu không, sao trong đầu cô lại chỉ toàn hình bóng Lâm Tịch như thế?

Buổi tối trước khi đi ngủ, điện thoại của Niệm Đồng đột nhiên rung lên. Cô cầm lên xem, là tin nhắn của Lâm Tịch: “Dầm mưa rồi phải chú ý,

đừng để bị cảm đấy.” Chỉ mấy chữ ngắn ngủi nhưng lại khiến Niệm Đồng thấy an lòng hơn bao giờ hết.

Ngày hôm sau là cuối tuần, trời cao trong xanh, mấy cô bạn cùng phòng rủ nhau đi mua sắm. Lần này Niệm Đồng không đi cùng họ. Cô đã có tính toán cho riêng mình. Đợi tất cả mọi người đi khỏi, cô mới lôi điện thoại ra nhấn một dãy số. Điện thoại truyền tới hai tiếng “tút”, đối phương đã bắt máy.

“A lô. Xin chào. Là Niệm Đồng phải không?”

“Đúng. Là em. Xin hỏi hôm nay anh có thời gian không? Em muốn rủ anh ra ngoài đi dạo.” Thấm Niệm Đồng lấy hết can đảm nói ra những lời trong lòng. Cô nín thở chờ đợi câu trả lời của đối phương.

“Được thôi. Không vấn đề gì.” Vẫn thoải mái, hào sảng như ngày hôm đó, đồng ý một cách dứt khoát, quả quyết. Niệm Đồng cầm điện thoại trong tay, đột nhiên thấy tâm trạng mình thật vui vẻ, ngay cả cơn gió nhẹ nhẹ của mùa hè thổi ngang qua cũng có thể làm cho cô bay lên. Sau đó, cô cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa, bỗng nhiên lại động lòng trước một người mới chỉ gặp mặt có hai lần.

3. Bỏ lỡ, chính là vết thương của cơn mưa rào bất chợt

Điểm hẹn chính là bên hồ, nơi lần đầu tiên cô nhìn thấy Lâm Tịch. Lúc Niệm Đồng tới, anh đã đứng đợi ở đó rồi. Vẫn y hệt như lần đó, anh vẫn tựa vào lan can, hai tay đan vào nhau, phong cảnh xung quanh cũng không có gì thay đổi. Chỉ có điều, sắc xanh như nồng đậm hơn, như thể mấy ngày quen biết vừa qua là giấc mộng của không gian.

Lâm Tịch vừa nhìn thấy Niệm Đồng đã lớn tiếng gọi cô, khiến lòng bàn tay Niệm Đồng bắt đầu rịn đầy mồ hôi. Cô nhẹ nhàng túm váy, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn mà cô đã tập luyện trước gương không biết bao nhiêu lần, bước về phía anh.

Quả nhiên, câu nói đầu tiên của anh đã khiến Niệm Đồng đỏ mặt. Anh nói, “Hôm nay em thật đẹp.” Mặc dù ngoài mặt Niệm Đồng không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng lại đang nở hoa.

Tiếp đó, hai người bắt đầu tán gẫu. Không biết tại sao, Thâm Niệm Đồng lại nhớ tới hình ảnh Lâm Tịch đứng bên hồ. Cô thuận miệng hỏi, “Lần trước đi qua đây, em đã nhìn thấy anh. Lúc đó có phải anh đang đứng đợi ai không?”

Lâm Tịch sững sốt, sau đó lại cười, “Đúng rồi, lần trước anh đang đợi bạn. Có điều, lần ấy anh bị cho leo cây.” Anh cười gượng gạo, kể lại nguyên nhân. Hóa ra lần trước đúng là anh đang đợi một người, hơn nữa, người mà anh đợi còn là đối tượng mà anh thích.

Niệm Đồng vừa nghe thấy lời này liền thất thần giây lát. Nhưng Lâm Tịch không cảm nhận được. Anh vẫn tiếp tục kể. Anh nói, vừa mới vào trường, anh đã thích cô gái ấy rồi, nhưng đối phương lại không cho anh một cơ hội. Lần ấy, anh hẹn cô ấy đến đây, nhưng cô ấy lại không tới. Mà hôm anh đưa ô cho Thâm Niệm Đồng, chẳng qua cũng chỉ bởi vì cô gái kia đã từ chối chiếc ô của anh, thế nên anh mới tiện tay giúp đỡ Niệm Đồng mà thôi...

Niệm Đồng thấy đầu óc mình bắt đầu quay cuồng. Cô cứ thế buột miệng nói ra, “Vậy, em cũng thích anh thì biết làm sao?”

“Gì cơ?” Cuối cùng Lâm Tịch cũng không kể tiếp nữa. Niệm Đồng lặp lại lần nữa, “Em nói, em thích anh, làm sao bây giờ?” Giọng nói của cô đã bắt đầu run rẩy.

Lâm Tịch ngơ ngẩn, hồi lâu mới nói, “Xin lỗi, anh nghĩ em đã hiểu lầm rồi. Anh chỉ coi em như bạn bè thôi.” Nói xong, anh lại nhìn lên bầu trời, “Hình như trời sắp mưa rồi, vậy, anh về trước nhé.” Anh quay đầu, cứ thế rời đi.

Tất cả những tủi thân trong lòng Niệm Đồng nhất thời trỗi dậy. Niềm vui và hứng khởi trước khi tới đây giờ đều biến thành bi thương. Cô trở mắt nhìn Lâm Tịch từng bước rời xa, nước mắt tràn hoen mi.

4. Mục Thần bỏ lỡ chuyến tàu của mùa xuân

Không lâu sau đó, Thẩm Niệm Đồng nghe nói Lâm Tịch đã có bạn gái mới, nhưng khi đó, cô đã không còn là cô gái chỉ biết rơi lệ nữa rồi. Kể từ sau lần đó chia tay nhau, cô rất ít khi chạm mặt Lâm Tịch, quay trở về cuộc sống độc thân khi trước cũng không tồi.

Mà cô đã bắt đầu thích ngồi một mình yên lặng bên hồ, nhưng những con sóng lăn tăn trên mặt nước, lắng nghe tiếng lá xào xạc trong gió, thế giới mới yên bình làm sao. Không có tình yêu cũng không phải là chuyện gì to tát cả. Nhưng hôm đó, chiếc MP4 cô luôn mang theo bên mình bỗng nhiên bật một ca khúc không có lời, giai điệu với tiết tấu nhanh khiến Niệm Đồng thấy rất đặc sắc. Cô nhìn tên bài hát, một lần nữa, giữa tiết trời mùa hạ, cô thấy lòng mình buồn man mác.

Đó là một ca khúc trong album mới của Sodagreen, ca khúc tên là *Mục Thần bước lên chuyến tàu mùa xuân*. Thẩm Niệm Đồng ôm mặt nghĩ, có lẽ,

Mục Thân của cô đã bỏ lỡ mất chuyến tàu của mùa xuân rồi. Nhưng không biết bao giờ mới có thể trở lại?

Không có được thì chính là không có được.

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút tủi thân.

Nhưng những mối tình thời thanh xuân đều như vậy, không có nguyên do, cũng chẳng có phương án để giải quyết.

Có lẽ, đối với mỗi người không có được tình yêu mà nói, vờ lãng quên mới có thể sống vui vẻ hơn.

Cá Vũ Xương rơi lệ, thời gian trầm lặng

*Con đường tình yêu dài đến vậy xa đến thế, chưa đi
tới đích cuối cùng, cho dù đôi chân có tê cứng cũng
không thể dừng lại.*

1. Ngày 1 tháng 5, cô gái lưu lạc trên đường phố Vũ Hán

Giống như sao Diêm Vương cũng có lúc đột nhiên bị biến mất khỏi hệ mặt Trời, thế giới này ngày nào cũng xảy ra những chuyện mà con người ta không lường trước được. Thí dụ như khi tôi bước ra khỏi bến xe Vũ Xương còn đang tu sửa, bỗng nhiên phát hiện hành lý của mình không biết đã đi đâu mất rồi.

Mới chỉ có mấy phút mà thôi, từ một cô gái tràn đầy hứng khởi trong chuyến đi chơi đã trở thành oán phụ khóc than trời đất rồi. Tôi ngồi xuống lề đường nơi toàn người xa lạ đi qua đi lại, không khác gì một kẻ hát rong có kỹ nghệ kém cỏi. Sau khi đã kiểm tra hết túi áo túi quần, tôi chỉ vét được vển vển có một tệ mà thôi. Bụng sôi lên òng ọc, tôi đắn đo một hồi, cuối cùng vẫn quyết định biến một tệ kia thành ba chiếc bánh bao.

Cô gái lang bạt đáng thương cùng mấy chiếc bánh bao, chuyện này hoang đường biết bao, tôi cười khổ. Bạn xem, tôi chính là người vô tâm vô phé như vậy đấy. Lúc này rồi mà vẫn còn tâm trạng cảm khái cùng ba chiếc bánh bao nhỏ xinh. Nhưng nhà dột lại còn gặp phải mưa triền miên, ngay cả ba chiếc bánh bao kia trong giây phút ngắn ngủi cũng trở thành phong cảnh tươi đẹp trên mặt đất.

Chàng trai trẻ trước mặt liên tục nói xin lỗi. Anh giải thích rằng, bởi vì vội tới đón người nên không cẩn thận va phải tôi. Nhưng anh không biết, giây phút này, tôi đã trở thành “oán phụ” rồi. Tôi nhất định không chịu bỏ qua, gào thét ở mức to nhất có thể, kiên quyết bắt anh phải bồi thường. Đúng thế, không phải chỉ một tệ, phải là một trăm tệ, phải đền bù tôi số tiền của ba trăm chiếc bánh bao. Trên thế gian này người tốt hiếm có như vậy, vì sao tôi không thể làm một người xấu xa độc ác cơ chứ? Tôi túm chặt lấy chiếc áo sơ mi trắng của anh, không ngừng lắc nhai, người vây quanh xem càng lúc càng đông, chỉ trở bàn tán. Tôi quên hết tâm trạng không vui bởi vì mất đồ, bắt đầu tìm thấy niềm hưng phấn trong cuộc gây gổ cãi vã ác liệt này.

Gương mặt chàng trai càng ngày càng đỏ, đôi lông mày không ngừng run rẩy, rõ ràng là vừa bực lại vừa sốt ruột. Cuối cùng, anh gượng gạo ghé sát vào bên tai tôi khẽ khàng nói, “Hay là, đợi một lát rồi cô theo tôi về nhà nhé. Trên người tôi không mang đủ tiền.” Ha, thắng lợi một cách dễ dàng như vậy sao? Tôi vừa nghe đã vui hết biết, đồng thời trong lòng cũng không ngừng chửi mắng, người này sao ngay cả một trăm tệ cũng không có nổi trên người vậy?

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, gương mặt vẫn còn chút tức giận. Tôi không chịu yếu thế, cũng trừng mắt với anh, nói, “Ai sợ ai chứ? Nếu không phải anh đụng trúng làm rơi bánh bao của tôi, tôi cũng không đến nỗi phải nhịn đói tới tận bây giờ.”

May mà hai phút sau, anh đã thỏa hiệp, đưa tôi lên chiếc xe buýt ven đường. Tôi nhớ đó là chuyến xe số 74. Hôm nay đúng là cho anh “74^[1]” luôn rồi. Tôi quay đầu sang một bên, cố gắng nhịn cười.

[1] Trong tiếng Trung, xe buýt số 74 sẽ được gọi là “qi si”, nghe gần giống với cách phát âm của từ “tức chết”.

2. Anh chàng ngốc nghếch, tôi có thể trở thành bạn gái tạm thời của anh không?

Sau khi xuống xe, tôi cùng anh đi qua bảy, tám lối rẽ mới tới trước một tòa chung cư. Anh vẫy tay về phía tôi, bảo tôi đợi anh ở dưới lầu, anh lên trên lấy tiền. Tôi vừa nghe đã thấy không vui, đôi mắt hung dữ trừng lên nhìn anh. Tôi nói tôi cũng muốn lên, nếu không, ai mà biết được anh có chạy mất hay không. Thời đại này, đàn ông là khó tin tưởng nhất.

Anh nghe mà mắt tròn mắt dẹt, dường như không thể tin nổi những lời như thế có thể thốt ra từ miệng một cô gái. Nhưng, có lẽ dáng vẻ nghiêm túc của tôi đã thuyết phục được anh. Cuối cùng anh vẫn gọi tôi lên cùng một cách bất đắc dĩ.

Vừa mới lên lầu đã gặp một cặp vợ chồng già. Hai người họ vừa nhìn thấy tôi liền mỉm cười, một nụ cười hóa ái, hiền từ. Tôi vội vàng thu hồi lại dáng vẻ chua ngoa đánh đá khi nãy, mỉm cười, chào họ, “Cháu chào cô chú ạ.” Hai người họ cũng gật đầu đáp lại. Có điều chàng trai bên cạnh lại thấy không vui, gương mặt anh thể hiện rõ sự không tình nguyện, cứ như thể đã làm chuyện gì đó xấu hổ không dám nhìn mặt ai.

“Tiểu Lạc, con còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau mời Tiểu Diêu vào nhà đi chứ!”

Hóa ra, hai người họ đã tưởng lầm tôi là người họ Diêu kia. Có lẽ đó là người mà khi nãy anh chàng vội vàng chạy đi đón. Hơn nữa, tôi cảm thấy, người con gái này với anh chàng tên Lạc đứng bên cạnh tôi đây có quan hệ không hề đơn giản. Tôi trưng kẻ tự kẻ, điềm nhiên nắm lấy tay anh. Tôi cố gắng tỏ ra thật thân mật, mặc kệ anh chàng bên cạnh trợn mắt há miệng

đến thế nào. Tôi vẫn giữ nguyên khuôn mặt mỉm cười vui vẻ, thấy chết không sờn.

“Nói, rốt cuộc cô muốn làm gì?” Nhân lúc cha mẹ đi ra ngoài, chàng trai mà khi nãy tôi mới biết tên là Nghiêm Nhất Lạc cuối cùng cũng nhớ tới việc hỏi tội rồi. Anh từng bước ép tới gần, hung dữ hỏi tôi có mưu đồ gì. Nhưng anh thực sự không giống kẻ xấu chút nào. Nghĩ thế, tôi chợt bật cười, thuận miệng nói, “Nghiêm Nhất Lạc, hay là để tôi làm bạn gái tạm thời của anh nhé? Dù sao bạn gái anh cũng chưa tới.”

Chắc lời nói của tôi đã dọa cho anh sợ hãi rồi. Anh cứ mấp máy môi mãi mới lắp bắp được một câu, “Cái này... cái này...” Dáng vẻ hung dữ ác nghiệt khi nãy không biết đã bị ném tới chân trời góc bể nào rồi?

Tôi đi về phía trước, thuận thế nắm lấy tay anh, cao giọng nói, “Đi thôi, bạn trai tạm thời của tôi. Chẳng lẽ anh không cảm thấy anh nên đưa tôi ra ngoài đi đây đi đó sao? Nhớ đấy, anh còn nợ tôi một trăm tệ.”

Ồ, ồ... Anh vẫn còn đang ngơ ngác, chưa kịp phản ứng lại. Tôi cảm thấy, hình như mình đã thích anh chàng ngốc nghếch này mất rồi.

3. Nước ở Trường Giang nhiều như thế, cuộn cuộn như thế, tình yêu có như vậy không?

Ở Vũ Hán, xe buýt đúng là rất đông. Hoặc, có lẽ vì đúng dịp Quốc tế Lao động, lúc nào lên xe cũng thấy chật ních toàn người là người. Suốt dọc đường tôi đều nắm chặt tay Nghiêm Nhất Lạc. Nhưng lần nào cũng vậy, chưa đầy một phút, anh lại gạt ra. Mặc dù anh luôn cố tỏ ra nghiêm nghị, tôi vẫn cảm nhận được mồ hôi thấm đẫm lòng bàn tay anh.

Vẫn còn như một đứa trẻ chưa lớn, tôi thâm nghĩ, nhìn mấy cọng râu lún phún bên khóe miệng anh run rẩy theo từng nhịp thở.

Suốt cả đường đi, liên tục có người lên xe rồi lại xuống xe. Tôi đứng trong xe không khác gì khi chơi đu quay. Lúc tôi đang oán than chân tê cứng, đột nhiên anh nghiêng mặt tới nói với tôi, “Nhìn xem, chúng ta đang đi qua cầu Trường Giang, phía dưới chính là sông Trường Giang.” Hơi thở của anh khẽ phả lên mặt tôi, cảm giác thật ấm áp. Bỗng dưng tôi thấy mặt mình ngưa ngứa, nóng ran.

Dường như anh cũng cảm nhận được, nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường. Tôi và anh bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là anh phải quay mặt đi chỗ khác.

Xuống xe, đi bộ thêm vài phút, tôi đã mệt không chịu nổi, lôi kéo anh ngồi xuống nghỉ ngơi bên bậc thềm ở ven đường. Vũ Hán giống như cái chảo lửa, nền đá cũng nóng ran. Nhưng tôi không quan tâm, vẫn tiếp tục ngồi. Ngồi nóng chết vẫn còn oai hơn đi bộ mệt mà chết. Tôi lại bắt tên tiểu tử Nghiêm Nhất Lạc chụp ảnh cho tôi. Anh nhìn tôi, dáng vẻ như chỉ muốn giết chết tôi cho rồi.

Nhưng mấy phút sau, anh vẫn giơ điện thoại ra trước mặt tôi, hỏi tôi chụp như vậy đã được chưa. Đúng là như trẻ con! Tôi giật lấy điện thoại trong tay anh, nhìn cô gái trong bức ảnh đang nhăn mặt, nhíu mày, đột nhiên thấy buồn làm sao. Tôi nói, “Thôi, xóa đi!”

Anh nói, “Cô làm sao thế? Có phải chụp không đẹp nên giận tôi không?” Tôi làm mặt quỷ, cười híp mắt đáp, “Không sao, Tôi giống người dễ dàng tức giận như vậy sao? Đứng lên nào, hai chúng ta tiếp tục đi.”

4. Cá Vũ Xương cũng biết rơi lệ

Buổi trưa, hai chúng tôi ăn trưa trong một nhà hàng nhỏ. Anh bảo tôi chọn món ăn. Tôi gãi đầu, suy nghĩ một hồi, đột nhiên lại nhớ tới một câu thơ của ông nội: “Lại nếm cá Vũ Xương”. Được rồi, vậy thì chọn cá Vũ Xương đi. Tôi vừa cắn đầu đũa vừa nói với anh.

“Ồ, vậy sao? Không ăn gì khác nữa à?” Anh ghé đầu tới, hỏi.

“Không cần đâu, không cần đâu, như vậy là được rồi.”

Nghe thấy câu này, Nghiêm Nhất Lạc thở phào một hơi, “Haizzz, thế thì tôi yên tâm rồi. Tôi cứ sợ cô sẽ gọi món gì đắt đỏ. Ha ha...”

Tôi trợn mắt nhìn anh, thực sự không nói nổi lời nào nữa. Đúng là quý hẹp hòi, thực sự nên trừ ẻo cho anh cả đời cũng không kiếm nổi bạn gái.

“Ha ha, tôi đùa thôi. Cô cũng tưởng tôi keo kiệt tới như vậy à?” Anh nhìn tôi, cười xấu xa.

Tôi sầm mặt xuống, không thèm để ý tới anh, rót hết cốc nước này tới cốc nước khác rồi uống cạn. Dù sao nước lọc cũng không tính tiền, không uống thì phí lắm.

Đột nhiên anh lại trở nên nghiêm túc, nhìn tôi nói, “Thực ra, tôi phát hiện, ngoài những lúc làm cho người khác phải xấu mặt ra, trên các phương diện khác, cô cũng không đến nỗi nào. Nhưng hình như cô không hề vui vẻ như những gì cô vẫn cố thể hiện. Cô nói xem tôi nói có đúng hay không?”

Tôi sững sờ. Nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. Tôi vờ như khinh bỉ, nói, “Anh tưởng mình là chuyên gia tâm lý học sao? Còn biết thuật đọc tâm à?”

“Ha ha, cô đoán đúng rồi. Chuyên ngành chính của tôi là tâm lý học, nhưng chưa được bằng tiến sĩ, mới được thạc sĩ thôi, năm ngoái vừa lấy bằng xong.” Nghiêm Nhất Lạc ngồi đối diện vô cùng đắc ý.

Lần này, sự kinh ngạc của tôi đã không còn che giấu được nữa, toàn bộ đều viết hết lên mặt. Nhân viên phục vụ đưa thức ăn lên, nhìn thấy tôi đang trợn mắt há miệng, tưởng tôi bị thiếu năng trí tuệ nên nhìn tôi bằng ánh mắt đầy thương cảm.

Tôi vừa đánh giá đĩa cá trông thì rất lớn nhưng thật ra chẳng được bao nhiêu trước mặt, vừa nghe vị thạc sĩ tâm lý học kia phân tích tâm lý. Đột nhiên, anh nói, “Có phải cô đã từng bị tổn thương trong tình cảm không?”

Tổn thương? Ai có thể tổn thương được tôi chứ? Mạc Vân Khả tôi đây là nhân vật như thế nào? Làm sao có thể bị tổn thương được? Nhưng, trong mắt tôi lại có thứ gì đó rơi xuống thế này? Tôi cố trừng lớn mắt, nhưng cuối cùng, những giọt nước mắt vẫn cứ tuôn rơi. Vừa hay, chúng rơi xuống đúng vào mắt của con cá đáng thương đang nằm trên đĩa.

Tôi cúi đầu, chỉ vào mắt cá cười, “Anh xem, anh xem, con cá này khóc rồi, nó khóc rồi đấy.”

Nghiêm Nhất Lạc không nói gì. Cả gian phòng yên lặng tới đáng sợ, mặc cho ngoài kia xe cộ như mắc cửi, huyên náo ồn ào.

Tôi ngẩng đầu lên, phát hiện chỗ ngồi đối diện đã không còn ai. Lau khô nước mắt, tôi liền trông thấy Nghiêm Nhất Lạc đang cầm điện thoại quay trở lại. Anh cười áy náy, nói, “Xin lỗi, lúc nãy nghe điện thoại. Sao cô không ăn đi?”

Tôi cười, chu môi đáp, “Không ngon, không ngon, chua quá, cho nhiều giấm quá rồi. Còn nhiều xương nữa. Thực ta tôi... tôi ghét nhất là ăn cá

đấy.”

Á? Ánh mắt anh lại trở nên hung dữ, cố tình nói, “VẬY mà cô còn gọi món này, lãng phí thế? Mau ăn hết cho tôi!”

5. Nếu như anh quay đầu, phải chăng em sẽ ở lại?

Trên đường về, khi đi ngang qua ga tàu, tôi gọi Nghiêm Nhất Lạc xuống xe.

Đứng ở nơi lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, tôi lặp lại hành vi xấu xa đó của mình. Tôi đòi anh trả lại tôi một trăm tệ. Nhưng lần này tôi không lôi kéo áo anh nữa, cũng không gào thét âm ỉ giữa nơi đông người. Mà anh lại rất vui vẻ, thoải mái đưa cho tôi một trăm tệ.

Sau đó, anh hỏi tôi cần tiền để làm gì. Tôi cười, đáp, “Tôi muốn quay về rồi. Thời tiết ở đây nóng quá, không hợp với tôi.”

Anh im lặng. Tên ngốc này vậy mà không thể hiện chút ý tứ muốn níu kéo tôi nào. Tôi hơi thất vọng. Có lẽ, tôi nên sớm biết rằng anh sẽ không níu kéo tôi. Cho dù có níu kéo, đó cũng chỉ là những lời khách sáo mà thôi.

Thực ra, khi này tôi đã lén nghe thấy cuộc trò chuyện điện thoại của anh. Bạn gái của anh đã tới rồi, bây giờ đang ở nhà đợi anh. Mà tôi, một người xa lạ vốn không nên quen biết với anh, cũng nên rút lui rồi.

Tôi mua vé tàu ngay chiều hôm đó, không có số ghế, điều này có nghĩa là tôi phải đứng trên tàu suốt mấy tiếng đồng hồ. Tôi đứng trong một góc của đại sảnh tu sửa, xung quanh rất huyên náo, rất ồn ào, không khí vô cùng oi bức, nóng nực. Tôi nói với chàng trai bên cạnh, “Quay về đi, đứng đây hít bụi làm gì. Dù sao một lát nữa là tôi lên tàu rồi.”

Anh có chút không nữa, nói, “Vậy một mình cô đứng ở đây có buồn chán không? Hay là, cô đợi một lát, tôi đi rồi sẽ quay lại.”

Tôi gật đầu. Anh đứng dậy, quay người đi về một hướng.

Tôi đứng yên tại chỗ, một mình nhìn ngó xung quanh. Hôm nay, sảnh chờ không đông lắm, không chật chội như mọi ngày. Có một nhóm người xa lạ đang vui vẻ, nhưng kết quả cuối cùng rồi cũng phải chia tay mỗi người một phương thôi.

Nghiêm Nhất Lạc đã quay trở lại, trên tay cầm theo mấy cuốn tạp chí, một chai nước và chút đồ ăn vặt. Anh đặt mấy thứ đó bên cạnh tôi, nhẹ giọng hỏi, “Tùng này đã đủ chưa?”

Bỗng nhiên tôi thấy buồn bã. Tôi nói, “Anh đi đi, thế này là đủ rồi. Mau về nhà đi. Không cần phải lo lắng cho tôi đâu.” Giọng nói của tôi rất lớn, tất cả mọi người xung quanh đều quay đầu lại nhìn chúng tôi, giống hệt như lần đầu tiên tôi gây sự với anh.

Rõ ràng gương mặt anh trở nên gượng gạo. Anh nói, “Vậy tôi đi nhé. Một mình cô phải cẩn thận một chút.” Nói xong, anh lại đứng lên, đi ra ngoài. Từng bước, dường như có chút vội vã, không hề có ý muốn quay đầu lại.

Tôi bắt đầu ôm mặt khóc trong âm thầm, không có nước mắt. Vũ Hán nóng nực như vậy, toàn thân tôi đã héo khô rồi. Tôi chẳng khác nào con cá Vũ Xương bị phơi khô, cô đơn lạc lõng nơi xa lạ này.

6. Thanh xuân của ai cũng có những nỗi đau âm thầm. Những lần không hẹn mà gặp đều sẽ phải chia xa

Về tới nhà, tôi tìm một công việc tạm thời. Bạn bè quen biết đều lần lượt hỏi tôi vì sao đi Vũ Hán mà nhanh như vậy đã quay trở lại. Tôi chỉ cười đáp, bởi vì ở đó quá nóng, tôi sợ phơi nắng tới đen mặt sẽ không kiếm được chồng. Sau đó, tôi cũng không biết phải nói thêm gì nữa. Họ cũng không hỏi thêm gì nữa. Ai cũng còn bận công việc của riêng mình. Có lẽ, trên thế giới này, vốn không có nhiều những sự quan tâm thật lòng, chân thành tới vậy.

Thế nhưng Nghiêm Nhất Lạc, chàng trai có vẻ tầm thường, thậm chí còn có chút keo kiệt ấy lại khiến tôi không ngừng nhớ tới. Lúc ăn cơm nhớ đến anh, ngồi xe cũng nhớ đến anh, ngay cả đi chợ mua thức ăn, nhìn thấy chậu cá cũng sẽ nhớ đến anh. Không ai biết ngày ấy, khi tôi gặp anh, tôi đã cố giở trò để bắt anh cùng tôi đi chơi một ngày.

Có đôi khi tôi cũng suy nghĩ lung tung. Nếu như tôi ở lại Vũ Hán, liệu có thể cùng người đàn ông đó viết nên một câu chuyện tình yêu kinh thiên động địa hay không? Liệu tôi có cướp được anh từ tay cô bạn gái kia, biến anh trở thành người đàn ông của tôi không? Có lẽ, anh không yêu tôi, còn tôi cứ bám lấy anh không tha, cuối cùng anh vẫn sẽ kết hôn với cô bạn gái, khiến tôi đau lòng khổ sở, chạy tới cầu Trường Giang rồi nhảy xuống, làm mồi cho cá ăn.

Tôi cứ luôn suy nghĩ vẩn vơ như thế. Nhưng, tôi hiểu rằng, chúng tôi không có khả năng. Mặc dù trên bản đồ, khoảng cách giữa tôi và anh chỉ có 3cm ngắn ngủi, nhưng chúng tôi lại là người của hai thế giới khác nhau. Chuyện thế gian vốn luôn nực cười như thế. Nếu như hôm đó tôi không gặp được anh, có lẽ, chờ đợi tôi chính là một bầu trời khác.

Có lẽ anh vẫn chưa biết mục đích ban đầu khi tôi tới Vũ Hán. Vậy, hãy để tôi chính miệng nói ra. Thực ra, tôi không hề đơn thuần như anh vẫn

nghĩ, thậm chí tôi còn rất bị ối. Nửa năm trước, tôi thích một chàng trai trong trường, nhưng chàng trai ấy lại không chấp nhận tôi. Cho dù tôi có đối xử với anh ấy tốt đến nhường nào, anh ấy vẫn lạnh nhạt xa cách với tôi. Sau này, tôi nghe nói anh ấy đã có bạn gái, đang học ở Vũ Hán. Thế là, một ý nghĩ vô cùng ác độc đã nảy mầm trong lòng tôi. Tôi quyết định đi Vũ Hán, tìm cô gái đó.

Đúng thế, phụ nữ một khi đã nghiêm túc, thường mượn danh nghĩa của tình yêu, không màng tất cả để phá hoại tình cảm của người khác. Tôi tới Vũ Hán vốn là để nói với cô gái kia rằng tôi đã mang thai đứa con của bạn trai cô ấy, ép cô ấy chia tay với bạn trai. Bạn xem, có phải tôi là một người xấu xa đáng khinh hay không? Nhưng may mà tôi đã gặp anh.

Tôi phát hiện, hóa ra mình lại dễ dàng phải lòng một người đến thế. Điều này khiến tôi phải nhìn nhận lại một lần nữa tình cảm mà tôi dành cho chàng trai cùng trường kia. Có lẽ tôi chưa từng yêu anh ấy. Chỉ bởi vì tôi không có được nên mới không cam tâm mà thôi. Mà đối với Nghiêm Nhất Lạc, nếu như tôi vẫn còn là cô bé đơn thuần, ngây thơ, không hiểu sự đời trước đây, có lẽ tôi sẽ theo đuổi anh. Tiếc rằng, tôi không phải, tôi không xứng được anh yêu. Tôi là một người có tâm tư phức tạp tới như vậy, thế cho nên, tôi không hợp với anh.

Cuộc đời một con người có nhiều lần gặp gỡ và chia ly đến thế, nhưng thế nào rồi cũng sẽ có một mối duyên thuộc về chúng ta. Có lẽ, nó sẽ tới vào khoảnh khắc sau đó, hoặc có thể chờ tới khi chúng ta già rồi, nó mới tới. Nhưng, chắc chắn chúng ta sẽ gặp được nó. Tình yêu, cũng theo nó mà tới.

Con đường ấy dài đến vậy xa đến thế, chưa đi tới đích cuối cùng, cho dù đôi chân có tê cứng cũng không thể dừng lại.

Hy vọng chúng ta sẽ có được hạnh phúc vào ngày đó.

Đúng thế, chúng ta nhất định rồi sẽ được hạnh phúc.

Cách anh một năm ánh sáng

Quá trình trưởng thành của chúng ta chính là tạm biệt hết lần này tới lần khác, không ngừng thay đổi, cuối cùng đánh rơi mất giây phút ban sơ.

1. Hơi ấm từ lòng bàn tay

Ngày tôi nhìn thấy Mạc Đàm, ánh nắng ngoài khung cửa sổ vô cùng rực rỡ. Phong cảnh hân hoan, tươi sáng. Nhưng, chỉ có trong nhà của Mạc Đàm tràn ngập mùi thuốc súng trước nay chưa từng có.

Tất cả đều bởi vì sự có mặt của tôi.

Mạc Tấn Nghiêu mặt đầy râu ria nắm tay tôi, tư thế của người chiến thắng, đặc ý trước mặt người phụ nữ, cứ như thể tôi là một khẩu súng máy đa dụng, chỉ cần ông ta nhẹ nhàng bóp cò là có thể nhả đạn như mưa bão, bắn thẳng vào trái tim người phụ nữ kia.

Chính xác là như vậy. Tôi nhìn thấy ánh mắt người phụ nữ kia thoáng cái đã đỏ ngầu, tơ máu hằn lên rõ rệt, khiến dáng vẻ của bà ta tràn ngập oán hận cùng bất lực. Những giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, lăn dài trên đôi má bà ta. Tôi nhìn mà chợt thấy buồn bã thay.

Tôi gạt tay mình ra khỏi lòng bàn tay Mạc Tấn Nghiêu, đi về phía người phụ nữ đang lạnh lẽo rơi lệ, đang định đưa khăn giấy cho bà ta, không ngờ, một cái bạt tai lại giáng ngay xuống mặt tôi.

“Bốp!” Âm thanh lanh lảnh vang lên, không gian và thời gian như ngừng lại, bên tai tôi chỉ nghe thấy những tiếng ù ù.

Giây tiếp theo, Mạc Tấn Nghiêu sải bước tới trước mặt người phụ nữ kia, túm lấy cổ áo bà ta, “Lý Lệ Thục, cô đừng có ức hiếp người quá đáng. Năm đó cô có thể đối xử với Ân Nhã như vậy, nhưng bây giờ, tôi tuyệt đối không cho phép cô lại đối xử như thế với con gái của tôi và Ân Nhã nữa.” Từng câu từng từ rõ ràng mạch lạc, cứng rắn như sắt đá, mang theo vẻ uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Người phụ nữ kia liền ngồi thụp xuống, òa khóc nức nở. Đứa bé trai đứng phía sau bà ta bước tới, định dìu bà ta đứng dậy, nhưng không đủ sức. Nhưng ánh mắt cậu bé đó nhìn tôi không tràn ngập oán hận như mẹ mình.

“Mạc Đàm, sau này Tịch Nhan sẽ là em gái của con. Con phải chăm sóc con bé nhé!” Mạc Tấn Nghiêu buông lại câu nói đó rồi sải bước đi ra ngoài.

“Sầm!”, tiếng cửa đóng vang lên. Trái tim tôi cũng theo đó mà nảy lên. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện người phụ nữ kia không biết đã đi vào trong phòng ngủ từ lúc nào, phòng khách chỉ còn lại tôi và Mạc Đàm.

Trong không gian tĩnh lặng, dường như có thể nghe rõ mồn một tiếng hít thở của cả tôi và anh. Thời gian như trôi qua cả một thế kỷ. Hồi lâu sau, cuối cùng anh cũng mở lời, “Mặt em còn đau không?” Trong đôi mắt anh ẩn chứa xót thương vô hạn, một tay đưa lên khẽ chạm vào vết đỏ trên má của tôi, tay kia gạt đi dòng nước mắt cho tôi.

Tôi cảm nhận được sự dịu dàng và ấm áp từ khuôn mặt, chảy vào tận sâu trong trái tim. Không biết đó là vì bên má đang bị đau rát hay bởi vì hơi ấm tới từ bàn tay trẻ con mũm mĩm của Mạc Đàm.

Nhìn dáng vẻ khấn trương của anh, trong lòng tôi nhanh chóng quên hết những điều không vui khi nãy, lần đầu tiên mỉm cười trong ngôi nhà này.

2. Nếu cứ như thế này mãi mãi thì tốt biết bao!

Cứ như vậy, tôi sống ở trong nhà Mạc Đàm. Nhưng tôi luôn gọi tên anh chứ không bao giờ gọi anh là “anh trai”.

Có lẽ vì thiếu không khí đầm ấm như các gia đình khác, trong ngôi nhà này luôn luôn có một cảm giác áp lực đè nén. Sau khi đưa tôi tới đây, Mạc Tấn Nghiêu rất hiếm khi về nhà. Lý Lệ Thục mặc dù rất căm hận tôi, nhưng lại sợ Mạc Tấn Nghiêu thực sự sẽ ly hôn với bà ta nên không dám làm gì tôi cả. Nhìn hai người bọn họ, tôi không sao hiểu nổi thế giới của người lớn, sao lại khó hiểu như vậy chứ? Rõ ràng rất dễ tâm tới đối phương nhưng lại luôn mượn danh nghĩa của tình yêu để điên cuồng báo thù lẫn nhau, thậm chí còn bất chấp không từ một thủ đoạn nào.

Giống như, rõ ràng tôi chỉ là một đứa bé gái không quen biết, bỏ nhà ra đi, nhưng trên xe buýt ăn trộm ví tiền của Mạc Tấn Nghiêu nên bị bắt lại. Tôi còn đang lo ông ta sẽ giáo huấn cho tôi một trận nên thân, vậy mà ông ta lại đưa tôi tới nhà ông ta. Sau này tôi mới biết, hóa ra nguyên nhân chính là bởi vì tôi có ngoại hình khá giống người tình cũ của ông ta. Bây giờ ông ta muốn đem tôi ra để báo thù người vợ đã bức chết tình nhân cũ của mình.

Sự việc đơn giản như vậy, nhưng có lẽ không ai có thể đoán ra được huyền cơ trong đó. Ngay cả Mạc Đàm tôi cũng chưa từng nói.

Đúng thế, tôi sợ nếu Mạc Đàm biết được sẽ nói cho mẹ. Như thế, tôi sẽ không còn được ở trong ngôi nhà này nữa. Mà bây giờ, thứ tôi cần nhất

chính là một mái nhà. Mặc dù mái nhà này không hề êm ấm, nhưng ít nhất còn có Mạc Đàm. Anh có thể chữa khỏi tất cả những bi thương và trống trải chôn sâu tận đáy lòng tôi.

Mạc Đàm đúng là một người anh trai rất có trách nhiệm. Ngày nào anh cũng dậy từ rất sớm, mua đồ ăn sáng cho tôi, sau đó đánh thức con sâu ngủ nướng là tôi dậy, rồi nắm tay tôi đi bắt xe buýt. Dọc đường, chúng tôi đi qua hết những khu cổ kính cho tới những con phố mới, nhìn hàng loạt tòa nhà cao ốc trôi qua ngoài khung cửa sổ trên xe. Trong trái tim tôi luôn trào dâng những cảm xúc khác lạ. Nếu như tôi và Mạc Đàm có thể như thế này mãi mãi thì tốt biết bao. Như vậy chúng tôi có thể tránh xa tất cả những ồn ã, phiền não của cuộc đời.

Lúc tôi nói những điều này với Thiên Vũ, anh ta tròn mắt nhìn tôi, rất lâu rất lâu sau, cho tới khi tôi định cốc mấy cái lên đầu anh ta, anh ta mới yếu ớt lên tiếng, “Tịch Nhan, không phải là em thích cậu ta rồi đấy chứ?”

Khi đó, chúng tôi đang ngồi trên bờ tường trong công viên. Tôi đưa hai tay lên ôm đầu, có lẽ là như vậy. Tôi cũng đã mười lăm tuổi rồi, có thể yêu đương được rồi. Tôi còn đang lảm bảm tự nói tự nghe, thì bỗng “uych” một tiếng. Tôi nghiêng đầu nhìn, hóa ra tên nhãi Thiên Vũ ngồi bên cạnh không biết đã ngã xuống từ khi nào, đang bò trên đất như một chú gấu nhỏ. Tôi không nhìn được, bật cười ha hả.

Thiên Vũ đứng lên, vừa phủ sạch bụi đất trên người, vừa ngo ngác nhìn tôi cười nghiêng ngả. Đột nhiên, anh ta xoay người, đi ra phía bên ngoài công viên, không thèm quay đầu lại.

4. Dơi cánh đen bay qua bay lại

Thiên Vũ là người bạn đầu tiên, cũng là người bạn duy nhất của tôi từ sau khi tôi bỏ trốn khỏi nhà.

Anh ta rất tốt với tôi, thường lên mang đồ ăn trong nhà tới cho tôi ăn. Khi có người bắt nạt tôi, anh ta sẽ ra mặt giúp tôi. Tôi vẫn còn nhớ dáng vẻ lần đó, khi anh ta vì tôi mà đánh nhau tới sứt đầu mẻ trán. Nhưng hôm nay, anh ta lại làm sao vậy?

Tôi chẳng hiểu gì cả.

Thôi bỏ đi. Không nghĩ nhiều như vậy nữa. Tôi nhảy xuống, bắt đầu đi về phía ngôi nhà ngoại trừ Mạc Đàm ra không còn có chút sinh khí nào kia.

Vừa mới đặt chân tới cửa nhà tôi đã ngửi thấy mùi thơm sực nức. Mạc Đàm đã nấu cơm xong rồi. Anh thấy tôi về, vội vàng gọi tôi tới, “Tịch Nhan, hôm nay là sinh nhật mẹ. Lát nữa đừng làm bà tức giận nhé!” Tôi bĩu môi. Bà ta không bắt nạt tôi đã tốt lắm rồi. Tôi làm sao dám chọc tức bà ta. Trong lòng nghĩ như thế, nhưng tôi vẫn cứ gật đầu.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy tôi, Lý Lệ Thục đã chẳng vui vẻ gì. Tôi ngồi xuống đối diện bà ta, mặt không biểu cảm. Món ăn trên bàn tỏa hương thơm quyến rũ, tôi bê bát, bắt đầu ăn cơm. Mạc Đàm ngồi một bên đưa mắt nhìn tôi. Tôi cúi đầu không đáp lại, nhưng vẫn vô thức đưa chiếc bát sứ màu trắng trong tay tới trước mặt Lý Lệ Thục.

Bà ta ngược lên, mặt mày vô cảm, liếc nhìn tôi, sau đó gạt tay, chiếc bát kia rơi xuống đất vang lên âm thanh lạnh lót, vỡ thành từng mảnh vụn.

Tôi cố kiềm chế lửa giận trong lòng, khom người nhặt từng mảnh vỡ lên. Nhưng, ngay sau đó, một bát canh cứ thế rơi từ trên đầu tôi xuống. Đó là canh rong biển do Mạc Đàm nấu, không quá nóng, chắc đã nấu xong từ

lâu rồi, nhưng vẫn khiến tôi rùng mình. Từng giọt nước canh chảy dọc xuống từ trên đầu tôi, quần áo đều đã ướt đẫm.

“Lý Lệ Thục, bà đừng có quá đáng!” Khoảnh khắc ấy, tất cả oán hận, giận dữ trong lòng tôi đều ào ạt tuôn ra. Tôi đứng dậy, nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt bằng ánh mắt căm phẫn.

Sau đó, không ngoài dự liệu, một cái bạt tai mạnh mẽ giáng lên mặt tôi.

Mặt đau rát, thậm chí tôi còn tưởng tượng ra được khuôn mặt trắng bệch của mình dần hằn lên vết đỏ máu như thế nào.

Tôi đã không còn là đứa trẻ mới bước chân vào ngôi nhà này năm đó nữa. Tôi cảm nhận được nguồn năng lượng mạnh mẽ đã muốn bùng nổ từ trong con tim mình. Tôi nghe thấy nắm tay mình đang siết chặt “răng rắc”. Nhưng khi tôi đưa mắt nhìn sang Mạc Đàm này giờ vẫn ngơ ngác đứng một bên, đôi bàn tay dần buông lỏng. Rõ ràng anh không ngờ mọi chuyện lại tiếp diễn theo hướng này. Đôi mắt anh trốn tránh, bên trong đôi mắt ấy dường như còn mang theo vài phần áy náy, hổ thẹn, lại có những nỗi bi ai không nói được thành lời. Tôi lại nhìn Lý Lệ Thục đang dương dương tự đắc kia, đột nhiên thấy bà ta thật đáng ghê tởm.

Vậy hết canh rong biển trên người, tôi lấy khăn lau sạch mặt, đi ra khỏi cửa, không quay đầu lại.

Mạc Đàm không hề đuổi theo tôi.

Hoàng hôn mùa hạ có gió hiu hiu. Tôi lại ngồi trên bờ tường trong công viên, lặng lẽ nhìn những người già ngồi đánh bài trong công viên đang lần lượt ra về, mãi cho tới khi cả công viên rộng lớn này chỉ còn lại mình tôi.

Trời dần dần ngả tối, bắt đầu có tiếng muỗi vo ve bên tai tôi. Khi này không hề rơi nước mắt, vậy mà lúc này lại không kiềm chế được. Tôi lấy tay áo lau mặt, ngược đôi mắt ướt nhòa lên nhìn những con dơi cánh đen bay qua bay lại trên bầu trời. Trong lòng tôi thầm nghĩ, phải chăng bây giờ Mạc Đàm đang ngồi trên bàn tập trung làm bài tập...

Bỗng nhiên, một cánh tay túm lấy tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại, trước mặt là hình bóng quen thuộc.

Rất kỳ diệu, như có dòng điện chạy qua.

Đó là Thiên Vũ.

Anh ta nhảy lên ngồi cạnh tôi, giống như mọi ngày, không nói lời nào, chỉ vỗ nhẹ lên vai tôi, sau đó như ảo thuật biến ra hai củ khoai lang nướng mà tôi thích ăn nhất.

Tôi nhận lấy, nói lời cảm ơn rồi bắt đầu bóc vỏ khoai, ăn từng miếng một.

“Tịch Nhan, có phải em thực sự thích Mạc Đàm rồi không?”

Cái miệng đang ăn uống nhồm nhoàm của tôi khựng lại, im lặng không nói gì.

Nhưng chàng trai bên cạnh vẫn tiếp tục nói, “Nếu như em thích cậu ta, anh cho rằng em nên nói cho cậu ta biết. Dù sao hai người cũng không phải anh em ruột, không phải sao?” Giọng điệu của anh ta nghe rất nghiêm túc, không giống như nói đùa. Nhưng tôi lại cảm thấy điều này với mình mới trêu ngươi làm sao.

Tôi ném củ khoai lang nướng trong tay mình ra ngoài tường, sau đó nghiêng đầu, quát về phía gương mặt mơ hồ trong đêm tối của chàng trai bên cạnh, “Ai bảo em thích Mạc Đàm? Em không thích anh ấy, em ghét anh ấy, ghét anh ấy!”

Chàng trai đưa tay ra định giữ tôi lại, nhưng tôi gạt tay anh ta ra, nhảy từ trên bờ tường xuống, bỏ đi như tháo chạy.

Thiên Vũ chết tiệt, rõ ràng là thích tôi, vì sao còn đẩy tôi về phía người khác? Chẳng lẽ anh ta tưởng tôi không biết hay sao? Một năm qua anh ta đối xử với tôi tốt như vậy, không phải là thích tôi thì là cái gì? Mặc dù tôi cũng thích Mạc Đàm, nhưng tôi không hề mong muốn nửa đời còn lại phải sống chung với người phụ nữ đáng ghét kia chút nào đâu.

Tôi vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên phát hiện một đám thanh niên tóc vàng từ ngõ đi ra.

“Cô bé, một đêm tươi đẹp thế này sao có thể trải qua một mình được? Hay là để đại gia đây ở bên em nhé?” Một tên trong số đó nhìn tôi cười xấu xa.

Tôi không nói gì, vẫn tiếp tục đi về phía trước. Nhưng đám người đáng ghét kia vẫn cố xông lên chắn trước mặt tôi, còn dám chạm tay vào mặt tôi nữa.

“Vô duyên!” Tôi đưa chân lên đạp vào hấn, đang định bỏ chạy nhưng không kịp nữa, đám thanh niên tóc vàng còn lại vây tôi vào giữa.

“Hừ, cho mày chút mặt mũi mày còn không thêm, vậy thì đừng trách bọn này không khách sáo với mày nhé!” Tên vừa bị tôi đá túm lấy tóc tôi, hung dữ đe dọa.

Tôi nhắm chặt hai mắt, không dám tưởng tượng ra những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo. Đột nhiên, bên tai tôi vang lên những tiếng run rẩy. Sau vài tiếng va chạm đánh nhau, giữa màn đêm mịt mờ, một bàn tay ấm áp nhanh chóng nắm chặt lấy tay tôi, chạy về hướng ngược lại.

Tôi biết đó là tay của ai.

Cảm giác kỳ diệu ấy, giống như dòng điện chạy qua từng ngón tay tôi, chỉ có anh mới có thể mang lại, cũng chỉ có anh mới có thể không màng tất cả, xông ra giữa đêm khuya thanh vắng để bảo vệ an toàn cho tôi.

Tôi đoán không sai, chính là Mạc Đàm.

5. Trong trái tim có thêm chút bi thương

Rất nhiều đêm sau này, khi tôi rời xa Mạc Đàm tới đầu bên kia thành phố, nhớ lại tình cảnh đêm hôm ấy, tôi đều khẽ mỉm cười.

Tối đó, Mạc Đàm nắm chặt tay tôi chạy thục mạng, chạy mãi, chạy mãi cho tới khi tôi sức cùng lực kiệt, không còn nhìn thấy đám lưu manh đuổi theo phía sau nữa mới dừng lại. Sau đó, hai chúng tôi phát hiện không biết mình đang đứng ở nơi nào nữa rồi.

Nhìn tên phố xa lạ, cùng những gương mặt không hề quen biết đi qua đi lại, tôi túm tay Mạc Đàm, lần đầu tiên cảm thấy hứng thú khi lạc đường. Tất cả những chuyện không vui buổi chiều đều bị gió thổi bay biến. Khoảnh khắc ấy, trong lòng tôi cảm thấy mình như đang bỏ trốn, cao chạy xa bay cùng người mình yêu. Nhưng Mạc Đàm lại thấy hoảng sợ, hoang mang. Anh đi hỏi đường khắp nơi, nhưng những con người đang vội vàng đi lại

kia làm gì có thời gian mà chỉ đường cho anh cơ chứ. Cuối cùng, anh cũng chẳng buồn hỏi nữa.

“Tịch Nhan, đêm nay chúng ta phải làm sao bây giờ?” Anh kéo tôi tới dưới một tấm biển quảng cáo lớn.

Tôi gặp xui xẻo nhưng vẫn thấy vui vẻ vô cùng. Tôi nói, “Làm sao đây? Ăn đêm thôi!”, nói xong, không đợi anh bật cười, tự tôi đã cười vui vẻ.

“Em đấy, còn cười được! Cần thận không đêm nay anh đem em đi bán luôn đấy!” Anh trêu chọc tôi, rồi lại nói, “Tiếc là quên không mang theo tiền, nếu không chúng ta đã có thể gọi xe về.”

“Không sao, không sao. Cứ đi bộ về như thế này cũng được.” Tôi chẳng muốn quay về đâu, lang thang ngoài đường cùng Mạc Đàm còn vui hơn quay về nhà cả trăm lần.

Mạc Đàm cũng bị tôi chọc cười. Hai chúng tôi như hai đứa trẻ nắm tay nhau đi trên đường. Bỗng dưng, anh cúi đầu nói, “Tịch Nhan, chuyện chiều nay... anh xin lỗi.”

Tôi vờ như không có chuyện gì, cười vui vẻ, nói lung tung, làm như không nghe thấy câu nói kia của anh. Rất lâu sau, cuối cùng anh cũng ngẩng đầu lên lần nữa, không nhắc tới chuyện ấy nữa. Anh lấy từ trong túi ra một thứ đồ, nói với tôi, “Tịch Nhan, cho em cái này.”

Tôi đưa mắt nhìn, ha, hóa ra là một cây kẹo mút. Tôi vui vẻ nhoẻn miệng cười, kiễng chân hôn lên má Mạc Đàm.

Sau đó, không gian như hoàn toàn tĩnh lặng.

Cánh tay đang nắm tay tôi của Mạc Đàm buông lỏng. Anh đỏ bừng mặt, “Tịch Nhan... em...”

Tôi giờ cây kẹo mút lên chắn giữa miệng, ra hiệu cho anh im lặng, “Mạc Đàm, em nói cho anh biết một bí mật.”

“Bí mật gì thế?” Anh tròn mắt nhìn tôi.

“Thực ra... em... không phải là em gái của anh.”

Nói xong, tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm. Phải chăng mùa xuân hoa nở của tôi sắp tới rồi? Tôi nhìn Mạc Đàm với dáng vẻ không sao tin nổi trước mặt, bỗng dừng lại thấy có chút bi thương trong lòng.

6. Duyên phận đã hết

Ngày hôm sau quay về nhà, tôi mới phát hiện tay của Mạc Đàm đã bị thương, vết thương rất lớn trên cánh tay, hằn lên đỏ nhức nhối. Chắc chắn là tôi qua lúc anh đánh nhau với bọn lưu manh nên mới bị thương. Kỳ lạ là, tôi qua tôi ở bên anh lâu như vậy nhưng lại không phát hiện ra.

Lý Lệ Thục không ngừng càu nhàu, mắng nhiếc, đôi mắt như muốn găm vào tôi. Mà Mạc Tấn Nghiêu sớm không tới, muộn không tới lại về nhà vào đúng lúc này. Sau khi hỏi rõ ngọn ngành, ông ta gọi tôi vào trong phòng. Tôi có dự cảm chẳng lành. Có lẽ duyên phận của tôi với ngôi nhà này đã chấm dứt rồi.

Quả nhiên, Mạc Tấn Nghiêu muốn tôi rời khỏi đây. Ông ta nói, “Tịch Nhan, thời gian vừa qua cháu ăn không ở không ở đây thì cũng thôi đi, nhưng ta không muốn Mạc Đàm làm đường lối bước. Nếu như cháu cần tiền có thể tới tìm ta. Trước mắt, cháu cứ rời khỏi ngôi nhà này đi đã.”

À, xem ra tôi đã hết giá trị lợi dụng rồi! Tôi nhìn về phía người đàn ông phong trần trước mặt, cười khẩy, sau đó bước ra ngoài, không buồn ngoảnh đầu lại.

Tôi nói với Mạc Đàm rằng mình đi chợ mua thức ăn, bảo anh ở nhà chờ để nấu cơm. Mạc Đàm giơ ngón tay cái lên làm ra hiệu OK với tôi.

Và thế là, tôi đi ra khỏi ngôi nhà ấy, trong túi chỉ mang theo năm trăm tệ mà Mạc Tấn Nghiêu đưa cho tôi. Đúng thế, tôi có thể chịu đánh, chịu mắng, nhưng không tới nỗi đánh mất cả lòng tự trọng, cố chấp ở lại nơi đó. Mặt khác, tôi cũng đã đi khỏi nhà gần ba năm rồi, có lẽ cũng nên quay về thôi.

Tôi gọi điện kêu Thiên Vũ tới ga tàu. Khi tôi nói với anh ta rằng mình phải về nhà, cả người anh ta khẽ run rẩy, dường như rất kinh ngạc, lại dường như đang cố kìm nén điều gì đó.

Anh ta nói, “Tịch Nhan, sau này có còn quay lại không?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, nói, “Đương nhiên sẽ quay lại chứ. Nếu không tới lúc anh nhớ em thì phải làm sao? He he, sao mắt anh lại đỏ thế kia? Muốn khóc à?”

Chàng trai đối diện nghiêm mặt lại, “Còn lâu ấy. Chỉ là bụi bay vào mắt anh thôi.”

Haizzz, cái cơ quê mùa như vậy. Lúc tôi còn đang cảm thán trong lòng, Thiên Vũ đột nhiên nhét một túi đồ vào lòng tôi, sau đó nhanh chóng quay người chạy ra khỏi nhà ga.

Thiên Vũ, tạm biệt! Tôi biết, nhất định là anh ta muốn khóc nên đã tìm một chỗ nào đó lén rơi lệ rồi.

Lúc ngồi trên tàu hỏa, tôi mới mở chiếc túi kia ra. Hóa ra bên trong là khoai lang nướng. Tôi nhìn mấy củ khoai vàng ươm, muốn cười mà không sao cười nổi. Hành khách bên cạnh là một anh chàng cao gầy. Tôi nhìn anh chàng đó, đột nhiên lại nhớ tới Mạc Đàm. Anh vẫn đang ở nhà đợi tôi đi chợ về. Nếu anh đợi mãi vẫn không thấy tôi đâu, liệu có lo lắng hay không? Có đi tìm tôi giống như lần trước hay không?

Tôi bóc củ khoai lang nướng, ăn từng miếng nhồm nhoàm. Sau đó, tôi đã bật khóc một cách kém cỏi.

7. Điều ẩn giấu đằng sau thời gian

Đứng trước căn nhà quen thuộc, trong lòng tôi dâng lên nỗi buồn khó nói thành lời.

Trong ngôi nhà này có mẹ đẻ tôi sinh sống. Cho dù bà không tốt với tôi, lúc nào cũng đánh mắng tôi, giống hệt như Lý Lệ Thục đối xử với tôi, thậm chí tôi bỏ nhà đi suốt ba năm trời cũng không hề tìm kiếm. Nhưng, dù sao bà cũng là mẹ của tôi. Dù thế nào tôi cũng vẫn phải quay trở về bên cạnh bà.

Đứng ngoài cửa hồi lâu, cuối cùng tôi cũng quyết định gõ cửa. Sau đó, tôi nhìn thấy người phụ nữ như đã già đi hơn chục tuổi đứng trước mặt mình. Nước mắt tôi không kìm nén nổi nữa, lăn chã rơi.

Tôi trở lại thành phố kia lần nữa đã là chuyện của ba tháng sau.

Tôi không nói cho Mạc Đàm biết mình trở lại, chỉ gọi điện cho Thiên Vũ. Anh ta biết tin tôi sắp trở về, thậm chí tôi còn nghe thấy anh ta nhảy cẫng lên vui vẻ qua điện thoại.

Suốt dọc đường, Thiên Vũ giống như con khỉ tinh nghịch, lại giống như cái loa phát thanh, liên tục nói với tôi hết chuyện này tới chuyện kia. Mặc dù sau khi quay về nhà, tôi đã gọi điện cho anh ta mấy lần, nhưng không ngờ khi gặp lại tôi anh ta vẫn hưng phấn tới như vậy.

Sau khi lờ lờ động chạm tới vấn đề nhạy cảm, anh ta lại không nói gì nữa.

Tôi cười, không mấy để tâm, “Có phải anh muốn hỏi vì sao em không tới thăm Mạc Đàm không?”

Thiên Vũ gật đầu, sau đó lại mạnh mẽ lắc đầu, như ẩn chứa nhiều tâm sự. Tôi không cười nữa, chỉ khẽ nói với chính mình, cũng là nói với anh ta, “Mạc Đàm đã trở thành hồi ức của em rồi.”

“Nhưng... em không biết là cậu ta đã thích em từ lâu hay sao?” Thiên Vũ vội vàng nói.

“Cái gì?” Tôi nghi hoặc.

“Anh nói, Mạc Đàm đã biết em không phải em gái của cậu ta từ lâu rồi, hơn nữa còn biết là em thích cậu ta.” Thiên Vũ坦然 nhiên nói với tôi, “Mặc dù anh cũng... anh cũng thích em, nhưng, anh nghĩ Mạc Đàm còn thích em hơn.”

“Làm sao mà Mạc Đàm biết được?” Tôi không hiểu nổi.

Thiên Vũ gãi đầu gãi tai, mãi mới buông một câu, “Là anh nói cho cậu ta biết. Anh và cậu ta học cùng lớp. Đó là lý do vì sao hôm em và mẹ cậu ta cãi nhau, anh lại có thể tới công viên đúng lúc như vậy. Hôm đó, cậu ta đã gọi điện bảo anh đi tìm em.”

8. Cuối cùng vẫn phải nói tạm biệt

Thực ra, em làm sao có thể hết yêu anh được cơ chứ? Nhưng Mạc Đàm à, bây giờ em chỉ dám đứng ở một góc tối len lén nhìn anh chứ không đủ dũng khí để bước tới. Em sợ mình không kìm lòng được, lại nắm lấy tay anh lần nữa. Nếu phải như thế, chi bằng một mình em nơi đây buồn đau. Anh có biết không, có những việc đã định sẵn là sẽ không có kết quả, giống như em và anh, giống như tâm nguyện nhỏ nhoi mà chúng ta cùng cầu nguyện vào buổi tối vô lo vô ưu ngày ấy.

Em nghĩ, cả cuộc đời này em sẽ không bao giờ quên được đêm hôm ấy. Hai chúng ta dựa dẫm vào nhau ở một nơi xa lạ, nói cho nhau nghe về những buồn phiền vụn vặt trong cuộc sống, rồi cùng cầu nguyện. Em nhớ anh nói anh hy vọng em mãi mãi được vui vẻ, sau đó anh lại hỏi tâm nguyện của em là gì. Lúc đó em không hề nói cho anh biết, rồi anh lại cầu nguyện em là đồ nhỏ mọn.

Thực ra, lúc đó, có lẽ anh cũng đoán được ra, nhưng chắc là sau khi đoán được, anh lại ngại không dám nói ra.

Tâm nguyện của em khi đó chính là được ở bên anh, suốt cả cuộc đời này sẽ không chia lìa. Nhưng bây giờ xem ra, điều đó là không thể rồi. Bởi vì mọi việc trên đời đều tàn khốc như thế, mà Thượng đế lại cứ muốn trêu đùa chúng ta.

Sau khi em về nhà, có một hôm, vô tình em thấy bức ảnh chụp cả gia đình anh, sau đó, không cẩn thận để cho mẹ em nhìn thấy bức ảnh ấy.

Mặc dù đã trôi qua nhiều năm, nhưng dáng vẻ của Mạc Tấn Nghiêu vẫn khắc sâu trong tâm trí mẹ em, giống như anh vẫn luôn tồn tại trong ký ức của em vậy, không sao xóa nhòa.

Có lẽ anh đã biết rõ ngọn ngành câu chuyện, phải không?

Mẹ em chính là tình nhân cũ của cha anh, bởi vì bị mẹ anh bức ép, không còn cách nào khác đành phải quay trở về quê nhà, sau đó sinh ra em. Chẳng trách em lại giống người tình cũ của cha anh đến như vậy, bởi vì em thực sự là con gái của người tình ấy. Đúng là nực cười, đi một vòng dài như vậy, cuối cùng em vẫn cứ là em gái anh.

Cho dù em không muốn thừa nhận tất cả những điều này đều là sự thật, chúng ta không thể thay đổi được. Em không biết có nên nói những chuyện này cho anh biết hay không. Nếu đã khó khăn như vậy, vậy thì hãy để anh nằm yên trong trái tim em suốt cả cuộc đời này đi.

Mạc Đàm, có lẽ bây giờ em phải gọi anh là anh trai rồi. Có lẽ, từ nay về sau chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa. Nhưng em hy vọng anh có thể nhớ được quãng thời gian chúng ta đã bên nhau, buổi tối chỉ có hai chúng ta ấy, cùng tình cảm mong manh kỳ lạ khiến cho chúng ta phải hổ thẹn kia.

Nhớ kỹ những điều ấy là tốt rồi. Còn em, Mạc Tịch Nhan, hãy để em trở thành chiếc chìa khóa cất giấu mọi ký ức xa xưa, cùng anh tiến bước trên con đường tình yêu trong tương lai sau này.

Mặc dù tới cuối cùng chúng ta vẫn phải nói lời tạm biệt, nhưng giây phút phải nói lời chia tay vẫn có chút buồn đau.

Nhưng cuộc đời chính là như vậy, trên con đường dài ấy, cho dù ta có quyến luyến đến bao nhiêu cũng vẫn phải vẫy tay tạm biệt. Quá trình trưởng thành của chúng ta chính là tạm biệt hết lần này tới lần khác, không ngừng thay đổi, cuối cùng đánh rơi mất giây phút ban sơ.

Hy vọng những tháng ngày không còn gặp lại nhau sau này, anh sẽ sống thật vui vẻ.

Lời cuối sách:
Cho dù ước mơ đa phần đều thất bại,
nhưng ta vẫn phải ấp ôm

Đã là con người, cần phải có lòng tin.

Đây không phải là lời tôi nói mà là một câu thoại của Ngô Quân Như trong bộ phim điện ảnh có tên *Thần trộm Tháng Năm*.

Từ hồi cấp một, dưới yêu cầu của thầy cô giáo, chúng ta đã phải viết không biết bao nhiêu lần bài tập làm văn về ước mơ như: *Em muốn làm nhà khoa học, Em muốn làm họa sĩ, Em muốn làm giáo viên, Em muốn làm bác sĩ...* Kết quả, hơn hai mươi năm sau nhìn lại, nhà khoa học có khi đã làm doanh nhân, họa sĩ có lẽ đã thành thợ xây, giáo viên có thể đang đi thi công chức, còn bác sĩ thì sao? Có khi đã trở thành một đồ tể, ngày đêm bước đi trên con đường mổ heo.

Tôi không hề nói lung tung, trên thực tế, rất nhiều bạn bè tôi, theo thời gian, dần dần đã cách xa mơ ước của mình. Tôi có người bạn thân, năm đó còn được ca tụng là thiên tài nhỏ môn Toán trong trường, thường xuyên đại diện cho trường đi tham dự đủ các cuộc thi cấp tỉnh. Thần tượng của cậu ấy cũng chính là các nhà toán học, luôn coi Trần Cảnh Nhuận và Hoa La Canh, ôm giấc mơ trở thành nhà toán học. Sau khi thi tốt nghiệp trung học, thành tích của cậu ấy không tồi, lại cộng thêm việc từng đi thi Olympic nên được cộng thêm hai mươi điểm, được vào một trong mười trường đại học hàng đầu cả nước. Sau đó, hai năm sau, tôi gặp lại cậu ấy. Cậu ấy không hề vào viện Khoa học Trung Quốc để làm một nhà toán học, mà lại vào ngân hàng. Lý do vô cùng đơn giản, “Bởi vì vào ngân hàng kiếm được nhiều tiền hơn.”

Nhìn ánh mắt có chút mệt mỏi của cậu ấy, tôi cảm thấy tiếc vì nước nhà lại thiếu đi một nhà toán học tài ba. Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, nhiều người có ước mơ tới như vậy, nhưng có mấy ai thực hiện được đâu. Nếu không trên thế gian này sao lại ít nhà khoa học tới như vậy, còn những người phải bon chen vì đồng tiền lại nhiều tới như thế?

Cuộc sống thực tế như vậy, nhưng chưa chắc đã tàn khốc.

Không phải mơ ước nào cũng có thể thực hiện. Đa phần, những đơn đặt hàng của con người với vũ trụ bao la kia giống hệt như hệ thống tổng đài điện thoại để đặt vé tàu trong ngày Tết vậy, luôn ở trạng thái máy bận, chỉ có một số ít hiếm hoi có thể gọi được và mua được tấm vé mơ ước một cách suôn sẻ. Nhưng thời gian vẫn cứ trôi. Chẳng lẽ chỉ vì không thể trở thành Leonardo da Vinci mà không dám cầm bút nữa, cố chấp ôm lấy giấc mơ hay sao? Hơn nữa, cũng không ai dám nói trở thành nhà khoa học sẽ vinh quang hơn là một người làm kinh doanh, đồ tể sẽ xấu xa hơn bác sĩ.

Mơ ước đúng là một liều thuốc có tác dụng trong thời gian ngắn.

Nhưng dù là như thế, chúng ta vẫn phải áp ôm, hơn nữa, còn phải tin tưởng rằng nó sẽ được thực hiện.

Nói một chút về tôi nhé.

Từ khi còn rất nhỏ, tôi luôn cho rằng mình sẽ trở thành một người nông dân, sống cuộc sống bán mặt cho đất, bán lưng cho trời nơi vùng quê xa xôi, dù sao thì tổ tiên cũng đi lên từ nghề nông đó thôi, mà thế giới của tôi khi đó chỉ giới hạn bởi những lợi ích trước mắt như vậy thôi. Cho tới sau này, tôi đọc tạp chí, trong đó có rất nhiều bài viết của những người đồng trang lứa với tôi. Họ viết rất tốt, điều này như thể đã mở ra chiếc hộp Pandora^[1] trong lòng tôi.

[1] Theo Thần thoại Hy Lạp, khi Prometheus đánh cắp lửa từ Thiên đường, thần Zeus đã trả thù bằng cách đưa một chiếc hộp cho nàng Pandora và dặn không được mở ra, nhưng vì quá tò mò, nàng đã không làm theo.

Người khác có thể viết bài đăng báo, vì sao tôi lại không thể?

Xin hãy tha thứ cho tôi khi đó không biết trời cao đất dày. Nhưng đúng khí chính là vật mang theo bên mình của những người trẻ tuổi. Dựa vào sự háo thắng không chịu thua cuộc khi đó, cuối cùng, tôi đã bắt đầu những tháng ngày chỉ có viết lách của mình. Bạn bè xung quanh có người cười nhạo, có người công kích, nhưng đều không ngăn được bước chân tôi trên con đường viết lách này.

Còn nhớ, vào một mùa hạ mười mấy năm về trước, lần đầu tiên tôi nhét một bản thảo hoàn chỉnh vào phong bì, gửi tới một tòa soạn báo ở Trường Sa. Một tháng sau, trên một số tạp chí của tòa soạn đó, tôi đã nhìn thấy tên của mình xuất hiện. Mặc dù chỉ được đăng một câu trích, nhưng đó vẫn là sự cổ vũ lớn đối với tôi.

Nhiều năm trôi qua như vậy, tôi đã viết được rất nhiều bài, xuất hiện trên mọi góc ngách của tờ báo. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi vẫn luôn làm các công việc liên quan tới viết lách, từ tạp chí cho tới báo giấy, từ viết tay cho tới đánh máy, từ việc bắt đầu làm thơ, viết tiểu thuyết, bây giờ ngày nào cũng trò chuyện với các ngôi sao. Một năm nay chưa từng ngơi nghỉ. Thậm chí, chỉ dựa vào ngòi bút, tôi đã có thể mua được căn nhà cho cha mẹ mình ở quê nhà, cũng mua được nhà cho bản thân ở Thâm Quyển.

Bây giờ, mặc dù cuộc sống vẫn chưa thể gọi là cần gì có nấy, nhưng ít nhất tôi vẫn có thể mua được những thứ mà mình thích, những món ăn ưa thích thêm là có thể ăn, có thể ngủ nướng trong ngôi nhà của riêng mình, tất cả đều mang tới cho người ta cảm giác chân thực.

Nếu như không có chàng trai trẻ không biết trời cao đất dày ngày ấy, có lẽ, hôm nay tôi đã thực sự trở thành một người nông dân.

Đương nhiên, tôi không nói rằng làm người nông dân có gì không tốt. Cho tới ngày hôm nay, thi thoảng tôi vẫn nảy ra suy nghĩ hay là quay về quê nhà trồng trọt chăn nuôi. Người ta thường nói: Con kiến cũng có niềm vui của riêng mình. Ai cũng có hạnh phúc của riêng mình, người nông dân cũng có cái vui thú của người nông dân, mà người thành phố cũng có cái ưu phiền của người thành phố. Ai cũng có quyền được lựa chọn cuộc sống cho riêng mình. Nhưng tôi tin rằng, nếu như có thể, đa phần con người ta đều mong muốn cuộc sống của mình được nâng cao hơn.

Điều này không có liên quan gì tới những học thuyết về thành công, mà nó liên quan tới bản năng hướng tới cuộc sống tốt đẹp hơn của con người.

Giống như tôi viết cuốn sách này vậy. Có một vài câu chuyện trong cuốn sách này là câu chuyện của chính tôi vài năm trước. Bây giờ nhìn lại, mặc dù có rất nhiều điều thật ấu trĩ, nhưng tự tôi cảm thấy chúng vẫn thật đẹp đẽ.

Không phải tôi muốn buồn chuyện, mà khí thế của tuổi trẻ ấy khiến tôi cảm động. Mặc dù người ta nói những câu chuyện buồn, bi kịch thường khiến người ta day dứt, nhưng tôi của khi ấy càng muốn viết thêm một cái kết tốt đẹp cho mỗi một câu chuyện. Cho dù nó không phải là một câu chuyện vui vẻ, nhưng nhất định nó phải mang theo một chút hy vọng.

Con người ta cần phải có hy vọng mới có thể tiếp tục bước đi.

Trái tim mãi mãi ôm theo hy vọng và ước mơ, mãi mãi nhiệt huyết dâng trào.

Mong sao tất cả mọi người đều có thể sống như vậy.

Cuối cùng, tôi xin cảm ơn dịch giả của cuốn sách – Celia, tất cả những người đã tham gia vào quá trình xuất bản của cuốn sách này, và cảm ơn Người Trẻ Việt đã mang cuốn sách đến với độc giả Việt Nam. Xin cảm ơn tất cả mọi người! Cũng xin được cảm ơn tất cả sự ủng hộ của các bạn độc giả. Một lời sau cuối, mong thế giới này sẽ luôn dịu dàng với tất cả chúng ta!

* Hết *

*Để download thêm nhiều ebook ngôn tình khác, hãy truy cập
facebook.com/ebookngontinhmienphi*

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI](https://facebook.com/ebookngontinhmienphi)